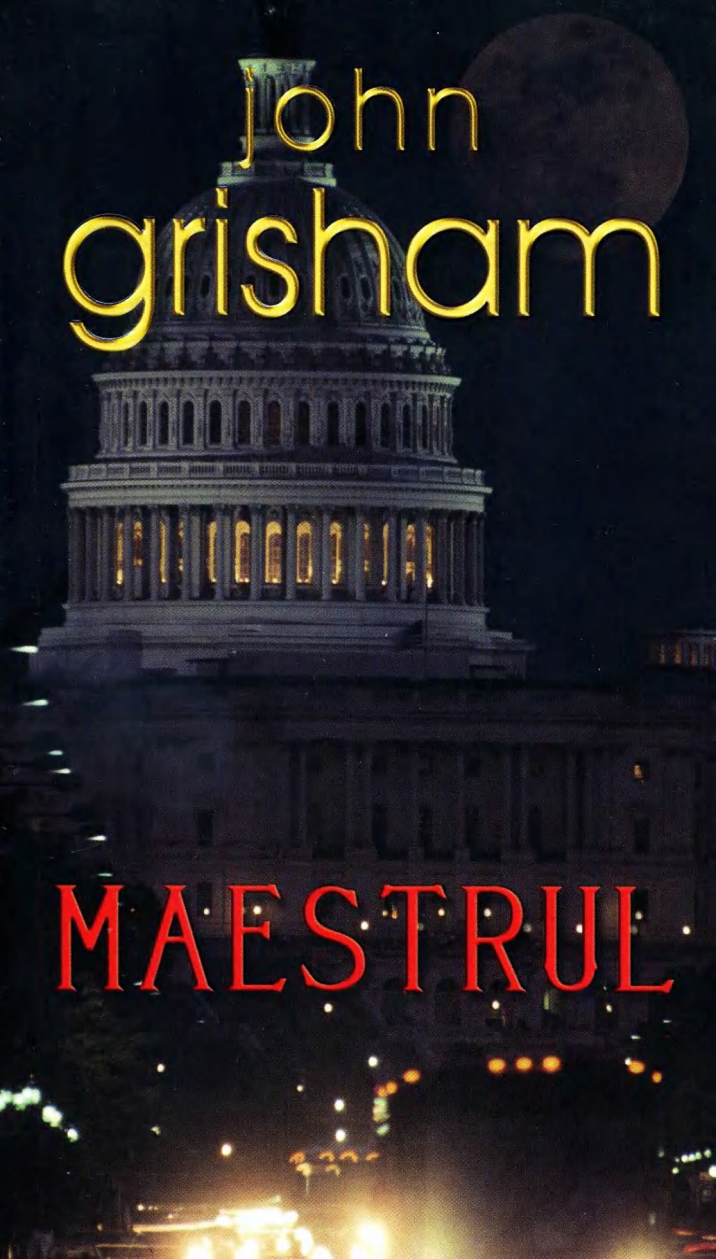
john
grisham
MAESTRUL

john grisham

MAESTRUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRISHAM, JOHN
Maestrul / John Grisham; trad.: Ariadna Grădinaru. - Ed. a 2-a, rev. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-416-4

I. Grădinaru, Ariadna (trad.)

821.111(73)-31=135.I

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The King of Torts
© 2003 by John Grisham
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ARIADNA GRĂDINARU

© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-416-4

1

Împușcăturile care i-au ciuruit capul lui Pumpkin au fost auzite de nu mai puțin de opt persoane. Trei și-au închis instinctiv ferestrele, și-au verificat ușile și s-au retras la adăpostul sau cel puțin în izolarea micilor lor apartamente. Alți doi, ambii cu experiență în asemenea probleme, au fugit din zonă la fel de repede, dacă nu chiar mai repede decât criminalul însuși. Altul, un individ din cartier obsedat de reciclarea ambalajelor, scotocea prin gunoi după conserve de tablă când a auzit sunetele ascuțite ale înfruntărilor zilnice. S-a aruncat după un maldăr de cutii de carton și acolo a rămas până s-au oprit împușcăturile, după care s-a strecurat pe alee, unde a văzut ce mai rămăsese din Pumpkin.

Iar doi dintre ei au văzut tot. Stăteau pe niște lăzi de plastic pentru lapte, la colțul dintre străzile Georgia și Lamont, în fața unui magazin de băuturi, ascunși parțial după o mașină parcată, așa încât criminalul nu i-a văzut atunci când a aruncat o privire rapidă în jur, înainte să o ia după Pumpkin pe alee.

Amândoi aveau să le spună polițiștilor că au văzut cum puștiul a băgat mâna în buzunar și a scos arma; erau siguri că au văzut arma, un pistol negru, mic. O clipă mai târziu au auzit împușcăturile, deși nu l-au văzut pe Pumpkin căzând. Imediat după aceea, puștiul cu arma a și țâșnit de pe alee și a venit în fugă, cine

știe de ce, chiar spre ei. Fugea îndoit din șale, ca un câine speriat, vinovat sută la sută. Purta tenișii roșu cu galben, care păreau cu cinci numere mai mari și lipăiau pe asfalt când fugea.

Când a trecut prin dreptul lor, avea încă arma în mână, probabil un 38, și a tresărit puțin când i-a observat, dându-și seama că văzuseră prea mult. Timp de o secundă îngrozitoare li s-a părut că ridică pistolul ca și cum ar vrea să-i elimine pe martorii care au reușit amândoi să sară de pe lăzile de lapte și să se târască din calea lui, dând haotic din mâini și din picioare. Apoi a dispărut.

Unul din ei a deschis ușa de la magazinul de băuturi și a strigat să cheme cineva poliția; avusese loc o crimă.

O jumătate de oră mai târziu, polițiștii au primit un telefon în care li se spunea că un tânăr care se potrivea cu descrierea celui care-i făcuse de petrecanie lui Pumpkin fusese văzut de două ori pe Ninth Street, cu o armă la vedere și comportându-se mai ciudat chiar decât majoritatea celor de pe strada respectivă. Încercase să atragă cel puțin o persoană într-o zonă părăsită, dar victima aleasă scăpase și raportase incidentul.

Polițiștii își găsiră omul o oră mai târziu. Îl chema Tequila Watson, era un bărbat negru în vârstă de douăzeci de ani, cu un cazier clasic legat de droguri. Care nu avea propriu-zis familie. Și nici adresă. Ultimul loc în care dormise era un centru de dezintoxicare de pe W Street. Reușise să scape de armă, iar dacă îl jefuise pe Pumpkin cumva, aruncase prada – bani sau droguri, sau orice ar fi fost. Buzunarele îi erau curate, la fel și ochii. Polițiștii erau siguri că Tequila nu era sub influența vreunui drog atunci când fusese prins. Un interogatoriu scurt și general pe stradă, apoi i se puseseră cătușele și fusese îmbrâncit pe bancheta din spate a unei mașini aparținând poliției din Washington.

L-au dus înapoi pe Lamont Street, unde aranjaseră o întâlnire întâmplătoare cu cei doi martori. L-au condus pe Tequila pe aleea unde îl lăsase pe Pumpkin.

– Ai mai fost vreodată pe aici? îl întrebă unul dintre polițiști.

Tequila nu răspunse, se uita doar tâmp la balta de sânge proaspăt de pe asfaltul murdar. Cei doi martori fură aduși discret pe alee, apoi conduși fără zgomot aproape de Tequila.

– El e, au spus amândoi odată.

– Are aceleași haine pe el, aceiași tenișI, tot, în afară de armă.

– El e.

– Fără îndoială.

Tequila se trezi din nou îmbrâncit în mașină și dus la închisoare. L-au băgat în arest pentru crimă și l-au închis fără vreo șansă imediată de a ieși pe cauțiune. Fie din experiență, fie din frică, Tequila nu le-a spus nimic polițiștilor care au încercat să-l tragă de limbă, să-l păcălească și chiar să-l amenințe. Nimic care să-l incrimineze, nimic care să-l ajute. Nici un indiciu despre ce motiv avea să-l omoare pe Pumpkin. Nimic despre relația dintre ei, dacă existase vreuna. Un detectiv cu vechime a făcut o observație scurtă în dosar că părea să fie o crimă făcută mai din întâmplare decât de obicei.

Nu s-a solicitat nici un telefon, nu s-a pomenit nimic de vreun avocat sau de vreun garant pentru cauțiune. Tequila părea buimac, dar se mulțumea să stea jos, în celula plină, și să privească fix la podea.

Tatăl lui Pumpkin nu era de găsit, dar mama lui lucra ca paznic la subsolul unei clădiri mari de birouri pe bulevardul New York. Polițiștilor le luaseră vreo trei ore să afle numele adevărat al fiului ei, Ramón Pumphrey, să-i găsească adresa și un vecin dispus să le spună dacă avea mamă.

Adelfa Pumphrey stătea la un birou și slujba ei era să urmărească imaginile de pe monitoare. Era o femeie corpolentă și solidă, într-o uniformă kaki, cu o armă la șold și cu o expresie de total dezinteres pe față. Polițiștii care se apropiau de ea mai făcuseră asta de sute de ori. I-au dat vestea, apoi l-au căutat pe supraveghetorul ei.

Într-un oraș în care tinerii se ucid între ei în fiecare zi, măcelul îngroșase pielea și împietrise inimile și fiecare mamă cunoștea multe alte mame care își pierduseră copiii. Cu fiecare pierdere, moartea se apropia din ce în ce mai mult și fiecare mamă știa că oricare zi ar putea fi ultima. Le văzuseră pe altele supraviețuind ororii. Stând la birou, cu fața în mâini, Adelfa Pumphrey se gândea la fiul ei și la trupul lui fără viață care zăcea undeva, în oraș, cercetat de niște străini.

Jură să se răzbune pe cel care-l omorâse.

Îl blestemă pe tatăl copilului ei pentru că-l abandonase.

Plânse pentru copilul ei.

Și știa că va trece peste asta. Într-un fel sau altul, va trece peste asta.

Adelfa s-a dus la tribunal să afle despre punerea sub acuzare. Știa de la polițiști că derbedeul care-i omorâse fiul era programat să apară în fața judecătorului, o procedură rapidă și de rutină, în care el va pleda nevinovat și va cere un avocat. Adelfa stătea în ultimul rând, între fratele ei și un vecin, și își ștergea ochii cu o batistă umedă. Voia să-l vadă pe băiat. Și mai voia să-l întrebe de ce, dar știa că nu o să aibă ocazia.

Acuzații intrară în sală, mânați ca vitele la licitație. Toți erau negri, toți aveau salopete portocalii și cătușe, toți erau tineri. Ce pierdere!

Pe lângă cătușe, Tequila mai avea și lanțuri la mâini și la picioare, pentru că fapta lui fusese deosebit de violentă, deși, când a fost adus în sală, târându-și picioarele, împreună cu restul de inculpați, părea destul de inofensiv. Aruncă o privire fugară în mulțime, să vadă dacă e cineva cunoscut, dacă nu cumva venise cineva acolo și pentru el. Îl obligară să se așeze pe unul dintre scaunele aliniate și, ca bonus, unul dintre aprozi se aplecă spre el și-i spuse:

– Îl știi pe puștiul pe care l-ai omorât? Uite-o pe maică-sa acolo, în spate, în rochie albastră.

Cu capul plecat, Tequila se întoarse încet și privi drept în ochii umezi și umflați ai mamei lui Pumpkin, dar numai pentru o clipă. Adelfa se uita fix la băiatul slăbănog, îmbrăcat în salopeta prea mare pentru el și se întreba unde o fi maică-sa și cum îl crescuse, și dacă avea tată, și, mai ales, cum și de ce i se intersectase drumul cu cel al fiului ei. Amândoi aveau aceeași vârstă ca și ceilalți, aproape douăzeci sau puțin peste. Știa de la polițiști că aparent, cel puțin la început, crima nu avea legătură cu drogurile. Dar ea știa că nu e așa. Viața pe stradă, sub toate aspectele, are legătură cu drogurile. Adelfa știa prea bine. Pumpkin luase marijuana și cocaină și fusese arestat o dată pentru posesie, dar nu fusese niciodată violent. Polițiștii spuneau că pare o crimă la întâmplare. Pe stradă toate omorurile erau la întâmplare, îi spusese fratele ei, dar toate aveau un motiv.

Într-o parte a sălii era o masă la care se adunaseră autoritățile. Polițiștii vorbeau în șoaptă cu procurorii, care frunzăreau dosarele și rapoartele și încercau vitejește să se țină cu documentația cu un pas înaintea infractorilor. În cealaltă parte era masa avocaților apărării, care veneau și plecau pe măsură ce „banda rulantă" avansa poticnit. Judecătorul expedie repede toate acuzațiile legate de droguri, un atac armat, câteva agresiuni sexuale neclare, alte probleme cu droguri, o mulțime de încălcări ale eliberării condiționate. Când își auzeau numele, inculpații erau aduși în fața judecătorului, unde stăteau fără să spună nimic. Se frunzăreau câteva hârtii, după care erau târâți afară din sală, înapoi după gratii.

– Tequila Watson, strigă aprodul.

Un gardian îl ajută să se ridice în picioare. Înaintă cu pași împiedicați, cu lanțurile zăngănind.

– Domnule Watson, sunteți acuzat de crimă, anunță judecătorul cu voce tare. Ce vârstă aveți?

– Douăzeci, spuse Tequila, privind în jos.

Acuzația de crimă răsună în sala de tribunal și pentru o vreme se lăsă liniștea. Ceilalți infractori îmbrăcați în portocaliu îl priveau cu admirație. Avocații și polițiștii erau curioși.

– Vă permiteți un avocat?

– Nu.

– Îmi închipuiam, mormăi judecătorul și aruncă o privire spre masa avocaților apărării. Pe pământurile fertile ale Curții Supreme Washington, Secția Penală, Direcția Infracțiuni Majore, munceau zilnic avocații de la Biroul de Asistență Legală, plasa de siguranță a tuturor acuzaților fără resurse financiare. Șaptezeci la sută dintre inculpați primeau avocați numiți de judecător și, în general, puteai să găsești în orice clipă cel puțin șase avocați din oficiu învârtindu-se prin tribunal în costumele lor ieftine, cu mocasinii lor scâlciați, cu dosarele ieșindu-le din serviete.

Cu o săptămână înainte, domnul Carter încheiase un proces pentru crimă, care dura de aproape trei ani și se terminase, în sfârșit, cu trimiterea la închisoare a clientului său, de unde nu mai avea să iasă niciodată, cel puțin nu oficial. Pe Clay Carter îl bucura sentința pe care o primise clientul său și, pe moment, se simțea ușurat că nu mai avea pe birou nici un caz de crimă.

Ceea ce, evident, era pe cale să se schimbe.

– Domnule Carter? i se adresă judecătorul. Nu era un ordin, ci o invitație de a se apropia și de a face ce trebuia să facă orice avocat din oficiu – să-i apere pe nevoiași, indiferent de caz.

Domnul Carter nu putea da dovadă de slăbiciune, mai ales cu polițiștii și procurorii de față. Înghiți cu greutate, se forță să nu tresară și se apropie de pupitrul judecătorului de parcă avea de gând să solicite pe loc un proces cu juriați. Luă de la judecător dosarul, răsfoi rapid conținutul destul de sumar, ignorând în tot acest timp privirile rugătoare ale lui Tequila Watson, apoi spuse:

– Clientul meu se declară nevinovat, Onorată Instanță.

– Mulțumesc, domnule Carter. Pot să vă consemnez ca avocat în acest caz?

– Da, deocamdată. Domnul Carter punea deja la cale o scuză ca să paseze cazul altcuiva de la Biroul Avocaților din Oficiu.

– Foarte bine. Mulțumesc, spuse judecătorul, întinzând deja mâna după următorul dosar.

Avocatul și clientul se strânseră unul lângă altul pentru câteva minute la masa apărării. Carter adună informațiile pe care Tequila era dispus să le dea, adică extrem de puține. Promise să treacă a doua zi pe la închisoare pentru o discuție mai lungă. În timp ce vorbeau în șoaptă, masa se umplu brusc cu avocați tineri de la birou, colegi de-ai lui Carter, care păreau că răsar din pământ.

„Era cumva o înscenare?" se întrebă Carter. Dispăruseră fiindcă știau că se află în sală un acuzat de crimă? Făcuse și el șmecheria asta în ultimii cinci ani. La Biroul de Asistență Legală era o artă să te eschivezi de la cazurile neplăcute.

Își înșfăcă servieta și plecă în grabă spre ușa principală, pe lângă șirurile de rude îngrijorate, pe lângă Adelfa Pumphrey și micul ei grup de susținători, și ieși pe coridorul plin ochi de alți infractori cu mamele, prietenele și avocații lor. Existau unii la Biroul Avocaților din Oficiu (BAO), care jurau că nu trăiesc decât pentru haosul din Tribunalul H. Carl Moultrie – tensiunea proceselor, senzația de pericol născută din faptul că împărțeai același spațiu cu atâția bărbați violenți, confruntările dureroase dintre victime și atacatori, listele de inculpați iremediabil supra-aglomerate, vocația de a-i apăra pe săraci și de-a le asigura un tratament nepărtinitor din partea poliției și a sistemului juridic.

Cât despre Clay Carter, nu-și mai amintea de ce l-a atras o carieră la Biroul de Asistență Legală, asta dacă într-adevăr îl atrăsese vreodată. Peste o săptămână, aniversarea a cinci ani de muncă va veni și va trece, fără să fie sărbătorită și, spera el, fără să știe nimeni. La treizeci și unu de ani, Clay era epuizat, înțepenit într-un birou pe care îi era rușine să-l arate prietenilor,

căutând o scăpare, dar neavând unde să plece, iar acum mai era împovărat și cu un caz absurd de crimă care devenea pe zi ce trece tot mai dificil.

În ascensor se blestemă singur că se lăsase păcălit cu un caz de crimă. Era o greșeală de ageamiu; era prea vechi în branșă ca să mai cadă în capcană, mai ales pe un teritoriu așa de cunoscut. „Îmi dau demisia", își spuse; aceeași promisiune pe care în ultimii ani și-o făcea aproape zilnic.

În lift mai erau două persoane. Una era o femeie, vreo funcționară din tribunal, cu brațele pline de dosare. Cealaltă persoană era un domn de vreo patruzeci de ani, în haine negre, de firmă – blugi, tricou, sacou, cizme din piele de crocodil. Avea un ziar în mână și părea că citește cu ajutorul unor ochelari mici, cocoțați pe vârful nasului destul de lung și fin; în realitate, îl privea pe Clay, care era cu gândul aiurea. De ce ar da cineva atenție altei persoane din liftul ăsta, din clădirea asta?

Dacă Clay Carter ar fi fost mai atent și nu atât de cufundat în propriile gânduri, ar fi observat că domnul acela era îmbrăcat prea bine pentru un inculpat, dar prea lejer pentru un avocat. Nu avea la el decât ziarul, ceea ce era destul de curios, având în vedere că Tribunalul H. Carl Moultrie nu era cunoscut drept un loc potrivit pentru lectură. Nu părea să fie nici judecător, nici funcționar, nici reclamant, nici inculpat. Dar Clay nu-l observă.

2

Într-un oraș cu 76 000 de avocați, dintre care mulți adunați în megafirme aflate la o aruncătură de băț de Capitoliu – firme bogate și influente, în care cei mai sclipitori asociați primeau la angajare prime de-a dreptul indecente, în care cei mai neinteresanți ex-congresmeni primeau oferte de lobby avantajoase și cei mai tari avocați aveau propriii agenți – Biroul Avocaților din Oficiu era undeva, jos de tot, într-o divizie inferioară. În divizia secundă. Unii dintre avocații de aici erau devotați misiunii de a-i apăra pe cei nevoiași și năpăstuiți; pentru ei, această slujbă nu era doar o trambulină spre o altă carieră. Indiferent cât de puțin câștigau sau cât de limitat le era bugetul, lor le priau independența și singurătatea muncii lor, ca și satisfacția de a-i apăra pe asupriți.

Alți avocați din oficiu își spuneau că slujba e numai temporară, că nu e decât un antrenament în contactul cu realitatea crudă, de care aveau nevoie pentru a se lansa într-o carieră mai promițătoare. Să cunoști mecanismul pe pielea ta, să te murdărești pe mâini, să faci lucruri de care un avocat de firmă nici nu s-ar apropia, pentru ca, într-o bună zi, o firmă de avocatură cu o înțelegere corectă a lucrurilor să-ți răsplătească efortul. Experiență vastă în sala de tribunal, o bună cunoaștere a judecătorilor, a funcționarilor și a polițiștilor, organizarea muncii,

abilitate în a trata cu cei mai dificili clienți – erau numai câteva dintre avantajele pe care un avocat din oficiu le putea oferi după câțiva ani de practică.

Biroul Avocaților din Oficiu avea optzeci de avocați, care lucrau toți în doar două etaje aglomerate și sufocante din clădirea Serviciilor Publice Washington, o structură de beton, pătrată și spălăcită, cunoscută drept „Clubul", pe bulevardul Mass, lângă Thomas Circle. Avea aproximativ patruzeci de secretare prost plătite și vreo trei duzini de asistenți juridici împrăștiați prin labirintul de birouri compartimentate. Directoarea era o femeie pe nume Glenda, care își petrecea cea mai mare parte a timpului încuiată în birou pentru că acolo se simțea în siguranță.

Salariul de început al unui avocat de la Biroul Avocaților din Oficiu era de 36 000 de dolari pe an. Creșterile erau infime și veneau rar. Avocatul cu cea mai mare vechime, un tip bătrân și consumat la cei patruzeci și trei de ani ai săi, câștiga 57 600 de dolari și de nouăsprezece ani amenința că-și dă demisia. Volumul de muncă era năucitor, pentru că orașul, la rândul său, pierdea războiul cu infractorii. Numărul infractorilor nevoiași era imens. În ultimii opt ani Glenda înaintase anual o cerere de mărire a bugetului, solicitând încă zece avocați și doisprezece asistenți juridici. Ultimele patru bugete fuseseră fiecare mai mici decât cel dinainte. În prezent, dilema ei era pe care dintre asistenți să-i dea afară și pe care dintre avocați să-i oblige să lucreze numai cu jumătate de normă.

Ca majoritatea avocaților din oficiu, nici Clay Carter nu intrase la Drept cu gândul la o carieră, nici măcar la o slujbă temporară, în apărarea infractorilor nevoiași. Nici gând! Pe vremea când era la colegiu și apoi la Drept, la Universitatea Georgetown, tatăl lui avea o firmă în Washington. Clay lucrase acolo ani de zile cu jumătate de normă și avea propriul birou.

Visurile nu aveau nici o limită pe atunci, când tatăl și fiul pregăteau împreună procese și banii curgeau.

Dar firma dăduse faliment când Clay era în ultimul an la Drept și tatăl său plecase din oraș. Asta era altă poveste. Clay devenise avocat din oficiu pentru că era singura slujbă pe care a putut-o găsi în ultimul moment.

Îi trebuiseră trei ani de escrocherii și tertipuri ca să aibă un birou al lui, și nu unul pe care să-l împartă cu alt avocat sau asistent. Camera, cam de dimensiunile unei debarale modeste dintr-o casă din zona rezidențială, nu avea ferestre, iar masa de lucru ocupa jumătate din suprafața podelei. Biroul pe care îl avusese în fosta firmă a tatălui său era de patru ori mai mare și dădea spre Monumentul Washington și, cu toate că încercase să uite priveliștea aceea, nu izbutise să și-o șteargă din minte. După cinci ani, încă mai stătea uneori la birou și fixa cu privirea pereții, care păreau că vin tot mai aproape cu fiecare lună care trecea, și se întreba cum a reușit să decadă de la biroul de atunci la cel de acum.

Azvârli dosarul lui Tequila Watson pe biroul foarte curat și foarte ordonat și își scoase sacoul. N-ar fi fost greu, într-un mediu atât de jalnic, să lase totul la voia întâmplării, să lase să se adune dosarele și hârtiile și să dea vina pe faptul că aveau prea mult de lucru și erau prea puțini angajați. Dar tatăl lui crezuse întotdeauna că un birou bine organizat era dovada unei minți organizate. Dacă nu poți să găsești orice lucru în treizeci de secunde, spunea el, înseamnă că pierzi bani. Să-i suni imediat pe cei care ți-au lăsat mesaje era altă regulă pe care Clay fusese învățat să o respecte.

Așa că era cusurgiu cu biroul lui și cu masa de lucru, spre marele amuzament al colegilor lui aflați mereu în criză de timp. Diploma de la Facultatea de Drept de la Georgetown atârna, într-o ramă elegantă, agățată pe unul dintre pereți. În primii doi ani la Biroul de Avocați din Oficiu refuzase să-și afișeze diploma de teamă ca avocații ceilalți să nu se întrebe ce caută cineva licențiat la Georgetown într-o slujbă plătită cu salariul

minim. „Experiență, își spunea el, vreau să capăt experiență." Un proces pe lună – procese dure împotriva unor procurori duri și în fața unor jurați duri. Pregătirea pe brânci, la munca de jos, pe care nici o firmă mare nu putea să ți-o ofere. Banii vor veni mai târziu, când va fi, la o vârstă foarte tânără, un avocat deja călit în luptă.

Se uită lung la dosarul subțire al cazului Watson de pe biroul său și se întrebă cum l-ar putea pasa altcuiva. Era sătul de cazurile dure și pregătite excelent și de toate porcăriile pe care trebuia să le suporte ca avocat din oficiu prost plătit.

Pe birou erau șase bilețele roz cu mesajele telefonice: cinci legate de serviciu și unul de la Rebecca, iubita lui de multă vreme. O sună mai întâi pe ea.

– Sunt foarte ocupată, îl informă ea după amabilitățile obligatorii de început.

– Tu m-ai sunat, spuse Clay.

– Da, dar nu pot să vorbesc decât un minut.

Rebecca lucra ca asistentă la biroul unui congresman de mâna a doua care prezida o subcomisie inutilă. Dar, pentru că era președinte, avea un birou suplimentar pe care era nevoit să-l umple cu oameni ca ea, care erau toată ziua într-o continuă agitație pregătind următoarea rundă de audieri la care nu avea să participe nimeni. Tatăl ei trăsese sforile ca să-i obțină slujba.

– Și eu sunt destul de prins, spuse Clay. Tocmai am primit un nou caz de crimă.

Reuși să adauge o doză de mândrie, de parcă ar fi fost o onoare pentru el să fie avocatul lui Tequila Watson.

Era un joc de-al lor: Cine e mai ocupat? Cine e mai important? Cine muncește mai mult? Cine lucrează în mai mare tensiune?

– Mâine e ziua mamei, spuse ea făcând o scurtă pauză ca și cum Clay ar fi trebuit să știe. Nu știa. Puțin îi păsa. Nu-i plăcea de mama ei.

– Suntem invitați să luăm cina la club.

O zi proastă devenise brusc și mai proastă. Dădu singurul răspuns posibil și încă foarte repede:

– Sigur.

– Trebuie să fug, spuse ea. Ne vedem, atunci. Te iubesc.

– Și eu.

Era o conversație tipică între ei, câteva replici rapide înainte să dea fuga să salveze lumea. Clay se uită la fotografia ei de pe birou. În povestea lor de dragoste existau suficiente probleme cât să omoare zece căsnicii. Tatăl lui îl dăduse odată în judecată pe tatăl ei și nu a fost niciodată foarte limpede cine a câștigat și cine a pierdut. Familia ei pretindea că se trage din vechea societate din Alexandria; el fusese un copil fără un cămin fix. Ei erau republicani de dreapta, el, nu. Tatăl ei era cunoscut drept Bennett Buldozerul pentru necontenitele lucrări de urbanizare care presupuneau distrugerea spațiilor verzi din suburbiile din Virginia de Nord, în jurul Washingtonului. Clay nu putea să sufere acest tip de extindere a Virginiei de Nord și sponsoriza în secret două grupări ecologiste care se opuneau acestor proiecte. Mama ei era o parvenită războinică, care voia ca fiicele ei să-și găsească soți cu bani serioși. Clay nu-și mai văzuse mama de unsprezece ani. Nu avea nici un fel de ambiții pe plan social. Nu avea nici bani.

De aproape patru ani, iubirea lor supraviețuise unor certuri lunare, majoritatea puse la cale de mama ei. Se încăpățâna să reziste din iubire, dorință și o ambiție de a reuși în ciuda greutăților. Dar Clay simțea din partea Rebeccăi o oarecare extenuare, o oboseală crescândă provocată de vârstă și de presiunile constante din partea familiei. Avea douăzeci și opt de ani. Își dorea un soț și zile întregi petrecute la club răsfățându-și copiii, jucând tenis și luând prânzul cu mama ei.

Paulette Tullos răsări ca din pământ, speriindu-l.

– Ți-au făcut-o, așa-i? spuse cu un zâmbet atotștiutor. Încă un caz de crimă.

– Erai acolo? întrebă Clay.

– Am văzut tot. Am prevăzut, am văzut cum s-a întâmplat, nu te-am putut salva, amice!

– Mulțumesc. Îți rămân dator.

Ar fi invitat-o să stea jos, dar nu avea unde. În biroul lui nu era loc de scaune și nici nu era nevoie, de vreme ce toți clienții lui erau în pușcărie. Statul pe scaun și pălăvrăgeala nu făceau parte din rutina zilnică de la BAO.

– Ce șanse am să scap de el? întrebă el.

– Mici, spre zero. Cui vrei să i-l pasezi?

– Mă gândeam la tine.

– Regret. Am deja două crime. Glenda n-o să ți-l redistribuie.

Paulette era cea mai bună prietenă a lui la BAO. Crescută într-unul din cartierele mizerabile ale orașului, se descurcase cu greu făcând colegiul și facultatea la seral și părea sortită să ducă o viață în clasa de mijloc, până când a cunoscut un domn în vârstă, grec, cu o slăbiciune pentru tinerele de culoare. Acesta a luat-o de soție și a instalat-o confortabil în partea de nord-vest a orașului, iar, în cele din urmă, s-a întors în Europa, unde prefera să trăiască. Paulette bănuia că tipul mai avea acolo vreo soție sau două, dar nu o preocupa problema în mod deosebit. O ducea bine și rareori era singură. După zece ani, aranjamentul funcționa de minune.

– I-am auzit vorbind pe procurori, continuă ea. Încă un omor în plină stradă, dar mobilul e îndoielnic.

– Nu e chiar primul în istoria Washingtonului.

– Dar, aparent, nu există nici un mobil.

– Întotdeauna există unul – banii, drogurile, sexul, o pereche nouă de pantofi sport marca Nike.

– Dar puștiul era destul de potolit, nu era cunoscut ca fiind violent, nu?

– Primele impresii sunt numai rareori adevărate, Paulette, doar știi.

– Jermaine a primit un caz asemănător acum două zile. Aparent fără mobil.

– Nu știam.

– Poți să încerci cu el. E nou și ambițios și, mai știi, poate i-l plasezi lui.

– Mă duc chiar acum.

Jermaine nu era în birou, dar ușa Glendei, nu se știe din ce motiv, era întredeschisă. Clay ciocăni înainte să intre.

– Ai o clipă? spuse, știind că Glendei nu-i plăcea deloc să stea de vorbă cu vreunul dintre oamenii ei.

Se descurca acceptabil cu conducerea biroului, cu distribuirea cazurilor, cu administrarea bugetului și, mai ales, cu jocurile politice de la Primărie. Dar nu-i plăceau oamenii. Prefera să-și facă treaba cu ușa încuiată.

– Sigur, răspunse ea tăios, fără nici o urmă de convingere.

Era limpede că nu era încântată de intruziune și era exact primirea la care se aștepta Clay.

– M-am nimerit azi la Secția Penală într-un moment nepotrivit și m-am pricopsit cu un caz de crimă, pe care aș prefera să-l dau altcuiva. Tocmai am terminat cazul Traxel, care, știi și tu, a ținut aproape trei ani. Am nevoie de o perioadă de timp fără crime. Ce zici de unul dintre tipii mai tineri?

– Te rogi de mine să te scap de el, domnule Carter? zise ea, arcuindu-și sprâncenele.

– Exact. Dă-mi droguri și jafuri câteva luni. Asta-i tot ce vreau.

– Și cine sugerezi că ar trebui să se ocupe de... ăăă... ce caz e?

– Tequila Watson.

– Tequila Watson. Cui să i-l dau, domnule Carter?

– Mi-e totuna. Pur și simplu vreau o pauză.

Glenda se lăsă pe spate în scaun, ca un președinte bătrân și înțelept al unui consiliu de administrație, și începu să rontăie capătul unui creion.

– Nu suntem toți în aceeași situație, domnule Carter? Cine n-ar vrea o pauză?

– Da sau nu?

– Avem optzeci de avocați aici, domnule Carter, dintre care cam jumătate au pregătirea necesară pentru a se ocupa de procese de crimă. Fiecare are cel puțin două. Dă-i-l altcuiva dacă poți, dar eu nu am de gând să-l redistribui.

În drum spre ușă, Clay spuse:

– Nu mi-ar strica o mărire de salariu dacă vrei să mă ocup eu de el.

– La anu', domnule Carter. La anu'.

– Și un asistent.

– La anu'.

Dosarul lui Tequila Watson rămase, așadar, pe biroul curat și foarte bine organizat al lui Jarret Clay Carter al II-lea, Avocat.

3

Clădirea era, la urma urmei, tot o pușcărie. Deși era de „producție" recentă, iar fastuoasa sa inaugurare fusese un prilej de mare mândrie pentru o mână de edili ai orașului, tot pușcărie era. Proiectată de cei mai îndrăzneți specialiști în materie de arhitectură urbană și dotată cu aparatură de securitate de ultimă oră, tot pușcărie era. Eficientă, sigură, umană și, cu toate că fusese construită pentru secolul viitor, era neîncăpătoare din ziua când fusese deschisă. De afară semăna cu o cărămidă care stă pe o latură, fără ferestre, fără speranță, plină cu infractori și cu nenumărați oameni care îi păzeau. Pentru a-i face pe unii să se simtă mai bine, fusese botezată „Centrul de Justiție Penală", un eufemism modern, des întrebuințat de arhitecții unor asemenea proiecte. Dar era tot o pușcărie.

Și făcea parte din teritoriul lui Clay. Aici își întâlnea aproape toți clienții după ce erau arestați și înainte să fie eliberați pe cauțiune, dacă își permiteau să o plătească. Mulți nu-și permiteau. Mulți erau arestați pentru crime fără uz de violență și, fie că erau vinovați sau nu, erau ținuți după gratii până la ultima înfățișare în fața judecătorului. Tigger Banks stătuse aproape opt luni închis pentru un jaf pe care nu-l comisese. Și-a pierdut ambele slujbe cu jumătate de normă. Și-a pierdut apartamentul. Și-a pierdut demnitatea. Ultimul telefon pe care Clay l-a primit

de la Tigger a fost o rugăminte înduioșătoare din partea băiatului să-i dea niște bani. Lua din nou cocaină, era pe străzi și pe cale să intre în bucluc.

Fiecare avocat specializat în Drept penal din oraș avea câte o poveste ca cea a lui Tigger Banks, toate cu final nefericit și toate fără rezolvare. Întreținerea unui deținut costa 41 000 de dolari pe an. De ce ținea neapărat sistemul să prăpădească banii?

Clay era sătul de întrebările astea, era sătul de toți clienții precum Tigger din cariera lui, era sătul de pușcărie și de toți gardienii morocănoși care-l întâmpinau la intrarea de la subsol pe care o foloseau toți avocații. Și mai era sătul și de mirosul din locul acela, și de procedurile idioate stabilite de niște birocrați care citeau manuale despre cum să faci închisorile sigure. Era nouă dimineața, într-o miercuri, deși pentru Clay toate zilele erau la fel. Se apropie de o fereastră glisantă de sub un semn pe care scria AVOCAȚI și funcționara, după ce se asigură că l-a făcut să aștepte suficient, deschise fereastra și rămase fără să spună un cuvânt. Nu era nimic de spus, pentru că trecuseră cinci ani de când ea și Clay se încruntau unul la altul fără să se salute. El semnă într-un registru, i-l dădu înapoi, iar ea închise fereastra, care era, fără îndoială, blindată, ca să o protejeze de avocații care își ieșeau din fire.

Glenda încercase timp de doi ani să introducă o formalitate simplă de telefonat în avans, prin care avocații de la BAO și, de fapt, oricine altcineva interesat să poată suna cu o oră înainte de a sosi, astfel încât clienții lor să fie aduși undeva în apropierea camerei de discuții. Era o solicitare simplă, iar această simplitate dusese, probabil, la înmormântarea ei undeva, în infernul birocratic.

De-a lungul unui perete era un rând de scaune unde avocații erau nevoiți să aștepte până ce solicitările lor erau trimise, în pas de melc, cuiva de la etaj. Întotdeauna la ora nouă dimineața erau deja acolo și se jucau nervoși cu dosarele, vorbind în șoaptă la telefoanele mobile și ignorându-se unii pe alții. La un moment

dat, la începutul carierei, Clay își aducea cu el cărți groase de Drept din care citea și sublinia cu galben, ca să-i impresioneze pe ceilalți cu pasiunea lui. Acum scoase din servietă numărul din *Post* din ziua respectivă și citi pagina sportivă. Ca de fiecare dată, se uită la ceas să vadă cât timp pierduse așteptându-l pe Tequila Watson.

Douăzeci și patru de minute. Acceptabil.

Un gardian îl conduse pe coridor spre o cameră lungă, împărțită în două de un perete gros de plexiglas. Gardianul îi indică a patra cabină din fund și Clay se așeză. Văzu prin sticlă că jumătatea cealaltă a cabinei era goală. Iar avea de așteptat! Scoase niște hârtii din servietă și începu să se gândească la niște întrebări pentru Tequila. Cabina din dreapta era ocupată de un avocat care avea o discuție tensionată, dar cu voce scăzută, cu un client pe care Clay nu-l putea vedea.

Gardianul se întoarse spre Clay și începu să-i vorbească în șoaptă, ca și cum asemenea conversații ar fi fost ilegale:

– Tipul dumitale a avut o noapte agitată, spuse, ghemuindu-se și aruncând o privire în sus, spre camerele de luat vederi.

– Da? spuse Clay.

– A sărit pe un puști pe la două dimineața, l-a bătut măr, a provocat un tărăboi în toată regula. A fost nevoie de șase de-ai noștri să-i despărțim. E aranjat bine.

– Tequila?

– Watson, da. Pe celălalt l-a băgat în spital. Să te aștepți la niște acuzații suplimentare.

– Ești sigur? întrebă Clay, privind peste umăr.

– S-a înregistrat tot.

Finalul conversației.

Se uitară amândoi în sus în timp ce doi gardieni, amândoi cu apărătoare la cot, l-au adus pe Tequila la locul lui. Avea cătușe și, cu toate că, de obicei, deținuților li se scoteau în timp ce discutau cu avocații, Tequila rămase cu cătușele la mâini. Se așeză. Gardienii se îndepărtară, dar nu mult.

Avea ochiul stâng atât de umflat, că nici nu-l putea deschide, iar în colțurile lui era sânge închegat. Dreptul era deschis și pupila era roșie ca focul. Avea un plasture și un bandaj de tifon pe mijlocul frunții, iar pe bărbie, un pansament. Buzele și maxilarul erau umflate și tumefiate atât de rău, încât Clay nu era sigur că e clientul lui. Cineva, nu se știe unde, îl bătuse măr pe tipul care stătea la un metru de el, dincolo de peretele de plexiglas.

Clay ridică receptorul negru și îi făcu semn lui Tequila să facă și el la fel. Acesta îl ținu cu greu, cu ambele mâini.

– Tu ești Tequila Watson? întrebă Clay, privindu-l pe cât posibil în ochi.

Omul dădu din cap că da, foarte încet, ca și cum i se mișcau prin cap oase rupte.

– Te-a văzut un doctor?

Semn cu capul: da.

– Polițiștii ți-au făcut asta?

Scuturară din cap fără nici o ezitare: nu.

– Ceilalți din celulă?

Semn cu capul: da.

– Polițiștii mi-au spus că tu ai început, că ai bătut un pușți, l-ai băgat în spital. E adevărat?

Semn cu capul: da.

Era greu să ți-l închipui pe Tequila, la cele șaptezeci și cinci de kilograme ale lui, luându-se de cineva într-o celulă plină din pușcăria din Washington.

– Îl știai pe tip?

Mișcare în lateral: nu.

Până aici nu fusese nevoie de receptor, iar Clay se săturase de comunicarea prin semne.

– De ce l-ai bătut pe pușțiul ăla?

Cu mare efort, buzele umflate se mișcară într-un final:

– Nu știu, reuși să mormăie, rar și dureros.

– Minunat, Tequila! Acum am tot ce-mi trebuie. Ce zici de legitimă apărare? S-a luat de tine? A dat primul pumn?

– Nu.

– Era drogat sau beat?

– Nu.

– Vorbea urât, amenința, chestii din astea?

– Dormea.

– Dormea?

– Mda.

– Sforăia cumva prea tare? Las-o baltă...

Avocatul fu acela care renunță să-l mai privească pe Tequila, simțind brusc nevoia să noteze ceva în carnețel. Mâzgăli data, ora, locul, numele clientului, apoi rămase fără lucruri importante de consemnat. Avea o sută de întrebări în cap, și încă o sută pe deasupra. Rareori variau în aceste discuții preliminare; doar informațiile minime despre viața nenorocită a clientului și despre întâmplările care îi aduseseră împreună. Adevărul era păzit ca o comoară și trecea de folia de plexiglas numai atunci când clientul nu se simțea amenințat. La întrebările despre familie, școală, slujbe și prieteni primea, de regulă, răspunsuri destul de oneste. Dar cele legate de fapta comisă făceau obiectul unor adevărate strategii. Orice avocat specializat în drept penal știa că nu trebuie să insiste prea mult asupra acestui aspect la primele întâlniri. Detaliile trebuiau descoperite altfel, iar investigațiile, făcute fără ajutorul clientului. Era posibil ca adevărul să apară și el mai târziu.

Cu Tequila însă lucrurile nu păreau să stea așa. Până acum nu părea să se teamă de adevăr. Clay se hotărî să salveze multe, multe ore din timpul său prețios. Se aplecă spre geam și își coborî vocea:

– Mi-au spus că ai omorât un băiat, că i-ai tras cinci gloanțe în cap.

Capul lui acoperit de răni se aplecă ușor în semn că da.

– Îl chema Ramón Pumphrey, i se mai spunea și Pumpkin. Îl cunoșteai?

Tequila făcu din nou semn cu capul: da.

– Tu l-ai împușcat?

Vocea lui Clay era aproape o șoaptă. Gardienii moțăiau, dar oricum era o întrebare pe care nici un avocat nu o punea, în orice caz, nu la pușcărie.

– Eu, spuse Tequila slab.

– De cinci ori?

– Credeam că au fost șase.

Nu mai putea fi vorba de proces. „În șaizeci de zile închid dosarul", își spuse Clay. O înțelegere rapidă. Se recunoaște vinovat și primește în schimb închisoare pe viață.

– Afacere cu droguri?

– Nu.

– L-ai jefuit?

– Nu.

– Ajută-mă și tu, Tequila. Ai avut un motiv, nu?

– Îl știam.

– Asta-i tot? Asta-i scuza ta?

Tequila încuviință din cap, dar fără să spună nimic.

– E vorba de o fată, da? L-ai prins cu prietena ta? Ai prietenă, nu-i așa?

Dădu din cap că nu.

– A fost ceva legat de sex?

– Nu.

– Vorbește cu mine, Tequila! Sunt avocatul tău! Sunt singura persoană din lumea asta care face ceva să te ajute. Dă-mi ceva de la care să pornesc.

– Cumpăram droguri de la Pumpkin într-o vreme.

– Așa mai merge. Cât a trecut de atunci?

– Vreo doi ani.

– Bun. Îți datora bani sau marfă? Sau îi datorai tu lui ceva?

– Nu.

Clay trase aer în piept și pentru prima dată remarcă mâinile lui Tequila. Erau pline de tăieturi și umflate atât de rău, încât încheieturile degetelor nu se mai vedeau deloc.

– Te bați des?

Semn din cap. Putea să fi fost da, putea să fi fost nu.

– Acum nu.

– Dar înainte?

– Încăierări de puștani. M-am bătut o dată cu Pumpkin.

– În sfârșit! Clay trase din nou aer în piept și luă pixul. Vă mulțumesc, domnule, pentru ajutor. Mai precis, când te-ai bătut cu Pumpkin?

– Demult.

– Câți ani aveai?

Ridicare din umeri, drept răspuns la o întrebare tâmpită. Clay știa din experiență că nici unul dintre clienții lui nu avea noțiunea timpului. Au fost jefuiți ieri sau arestați luna trecută, dar, dacă faci săpături în urmă cu mai mult de treizeci de zile, tot trecutul se amestecă. Viața pe stradă era o luptă pentru a supraviețui astăzi, nu era timp de amintiri și nu exista nimic în trecut care să trezească nostalgii. Nu exista nici viitor, așa că și acest punct de referință era la fel de necunoscut.

– Eram puști, spuse Tequila, revenind la răspunsurile scurte, probabil un obicei de-al lui, cu falca ruptă sau nu.

– Câți ani aveați?

– Poate doi'șpe.

– Erați la școală?

– Jucam baschet.

– A fost o bătaie urâtă, cu tăieturi și oase rupte și din astea?

– Nu. Niște tipi mai mari ne-au despărțit.

Clay lăsă receptorul din mână și își trecu în revistă pledoaria: „Doamnelor și domnilor jurați, clientul meu l-a împușcat pe domnul Pumphrey (care nu era înarmat) de cinci sau șase ori de aproape, pe o alee murdară, cu o armă furată, din două motive: unu, pentru că l-a recunoscut și doi, pentru că acum vreo opt ani s-au încăierat pe terenul de joacă. Poate că nu pare mult, doamnelor și domnilor, dar știm cu toții că în Washington aceste două motive sunt suficiente".

Întrebă, de această dată în receptor:

– Te întâlneai des cu Pumpkin?

– Nu.

– Când l-ai văzut ultima dată înainte să fie împușcat?

Ridică din umeri. Din nou problema timpului.

– Vă întâlneați o dată pe săptămână?

– Nu.

– O dată pe lună?

– Nu.

– De două ori pe an?

– Poate.

– Când l-ai văzut, acum două zile, v-ați certat? Ajută-mă, Tequila, mă chinui prea mult pentru câteva detalii.

– Nu ne-am certat.

– De ce v-ați dus pe alee?

Tequila lăsă jos receptorul și începu să-și miște capul înainte și înapoi, foarte încet, să scape de spasme. Era evident că are dureri. Căturile păreau că-l taie. Când ridică din nou receptorul, spuse:

– O să-ți zic adevărul. Aveam o armă și voiam să împușc pe cineva. Pe oricine, nu conta. Am plecat de la Centru și am luat-o pe străzi, fără țintă, căutând un om pe care să-l împușc. Aproape că l-am prins pe un idiot de coreean în fața magazinului lui, dar era prea multă lume în jur. L-am văzut pe Pumpkin. Îl știam. Am stat de vorbă un minut. I-am spus că am niște prafuri, dacă vrea o doză. Ne-am dus pe alee. L-am împușcat. Nu știu de ce. Pur și simplu voiam să omor pe cineva.

Când era limpede că povestea s-a terminat, Clay întrebă:

– Ce e Centrul?

– La dezintoxicare. Acolo stăteam.

– Cât timp ai stat acolo?

Problema cu timpul. Dar răspunsul a fost o mare surpriză:

– O sută cincisprezece zile.

– Ai fost curat o sută cincisprezece zile?

– Exact.

– Erai curat când l-ai împușcat pe Pumpkin?

– Exact. Încă mai sunt. O sută șaisprezece zile.

– Ai mai tras vreodată în cineva?

– Nu.

– De unde aveai arma?

– Am furat-o din casa lu' văr-miu.

– Centrul ăsta e un loc de detenție?

– Da.

– Ai fugit?

– Aveam voie să ies două ore. Dup-o sută de zile poți să ieși două ore, dup-aia vii înapoi.

– Deci, ai plecat de la Centru, te-ai dus acasă la vărul tău, ai furat o armă și ai pornit pe străzi căutând pe cineva pe care să-l împușți și l-ai găsit pe Pumpkin.

Spre sfârșitul frazei, Tequila încuviința deja:

– Așa a fost. Nu mă-ntreba de ce. Nu știu. Chiar nu știu.

Lui Clay i se păru că vede în ochiul drept și roșu al lui Tequila o lacrimă, provocată poate de vină și de remușcări, dar nu avea cum să fie sigur. Scoase din servietă niște hârtii și le împinse prin deschizătura din geam:

– Semnează asta în dreptul locurilor marcate cu roșu. O să mă întorc peste câteva zile.

Tequila ignoră hârtiile:

– Ce-o să se-ntâmple cu mine? întrebă.

– O să vorbim altă dată despre asta.

– Când o să pot să ies?

– S-ar putea să nu fie prea curând.

4

Cei care conduceau Centrul de Salvare nu considerau că ar avea vreun motiv să fugă de probleme. Nu făceau nici un efort să iasă din zona de război din care le proveneau victimele. Nu era un loc liniștit în afara orașului. Nici o clinică izolată într-unul din cartierele bune. Pacienții lor veneau de pe străzi și tot pe străzi aveau să se întoarcă.

Centrul era pe W Street – în nord-vest – și de acolo se vedea un șir de duplexuri abandonate care erau folosite uneori de traficanții de cocaină. Chiar în față se găsea un bine cunoscut teren viran unde înainte fusese o benzinărie. Aici comercianții de droguri se întâlneau cu furnizorii și își făceau tranzacțiile, nepăsându-le de cei care i-ar fi putut vedea. Conform unor informații neoficiale ale poliției, pe locul acela fuseseră găsite mai multe cadavre ciuruite de gloanțe decât oriunde altundeva în Washington.

Clay conducea încet pe W Street, cu mâinile încleștate pe volan, cu ochii în toate părțile, cu urechile ciulite, așteptând zgomotul inevitabil al unei împușcături. Un alb în ghetoul ăsta era o țintă irezistibilă, la orice oră din zi sau din noapte.

Centrul era un fost depozit, abandonat de mult de ultimul proprietar, confiscat de primărie și vândut apoi la licitație, pe câțiva dolari, unei organizații nonprofit care îl considerase util.

Era o structură greoaie, cărămida roșie fusese vopsită maro, de la trotuar până la acoperiș, iar nivelurile inferioare fuseseră pictate de specialiștii în graffiti din cartier. Se întindea în josul străzii pe un cvartal întreg. Toate ușile și ferestrele de-a lungul laturilor fuseseră zidite și vopsite, așa că nu era nevoie de gard sau de sârmă ghimpată. Cine voia să evadeze avea nevoie de un ciocan, de o daltă și de o zi grea de muncă neîntreruptă.

Clay își parcă mașina marca Honda Accord în fața clădirii și se gândi dacă să coboare sau să fugă imediat de acolo. Deasupra unor uși groase, duble, era un semn pe care scria: CENTRUL DE SALVARE. PROPRIETATE PRIVATĂ. INTRAREA STRICT INTERZISĂ. De parcă ar fi putut cineva să intre acolo din greșeală sau de bunăvoie. Prin preajmă hoinăreau obișnuitele personaje ale străzii: niște tineri duri care, fără îndoială, aveau la ei droguri și destule arme cât să facă față unui atac al poliției, vreo doi beți care se împleticeau în tandem și alți câțiva care păreau să fie o familie care așteaptă să viziteze pe cineva din Centru. Meseria îl purtase prin majoritatea locurilor indezirabile din Washington și devenise maestru în a se purta de parcă nu-i era deloc teamă. „Sunt avocat. Am venit aici cu treabă. Plecați din calea mea! Nu-mi spuneți nimic." În aproape cinci ani la BAO nu trăsese nimeni în el. Încă.

Încuie mașina și o lăsă lângă bordură. În timpul ăsta recunoscu cu tristețe în sinea lui că probabil nici unul dintre cuțitarii de pe stradă nu ar fi atras de mașinuța lui. Avea doisprezece ani și se apropia de trei sute de mii de kilometri. „N-aveți decât s-o luați", își spuse.

Își ținu respirația și ignoră privirile curioase ale găștii de pe trotuar. „Sunt singurul alb pe o rază de trei kilometri", se gândi el. Apăsă pe un buton de lângă ușă și prin interfon se auzi brusc o voce hârâită:

– Cine e?

– Mă numesc Clay Carter. Sunt avocat. Am întâlnire la ora unsprezece cu Talmadge X.

Spuse numele clar, deși era încă sigur că e o greșeală. O întrebase pe secretară la telefon cum se scrie numele de familie al domnului X, iar ea îi răspunsese, destul de obraznic, că nu era numele de familie. „Dar ce e?" „Un X. Îți place, bine; nu-ți place, și mai bine. Nu are de gând să-l schimbe."

– O clipă, spuse vocea și Clay se pregăti să aștepte.

Se uită fix la uși, făcând eforturi disperate să ignore totul în jur. Simți că ceva se mișcă în stânga lui, foarte aproape.

– Zici că ești avocat, omule? îl întrebă, suficient de tare ca să audă toată lumea, un tânăr negru cu voce stridentă.

Clay se întoarse și privi drept în ochelarii de soare șmecheri ai individului.

– Mda, spuse, cât putu de relaxat.

– Ba nu ești avocat, spuse tânărul. În spatele lui se închega o mică gașcă și toți se uitau prostește.

– Ba mă tem că da, spuse Clay.

– N-ai cum să fii avocat, omule!

– Nici gând, spuse unul din gașcă.

– Ești sigur-sigur că ești avocat?

– Mda! spuse Clay, făcându-le jocul.

– Dacă ești avocat, de ce ai o mașină de rahat?

Clay nu era sigur ce-l jignea mai rău – râsetele de pe trotuar sau adevărul afirmației. Puse gaz pe foc:

– Mercedesul îl conduce nevastă-mea.

– N-ai nici o nevastă. N-ai verighetă.

„Ce altceva mai observaseră?" se întrebă Clay. Încă mai râdeau când una din uși se deschise cu un păcănit. Reuși să pășească degajat, în loc să se repeadă înăuntru. Holul de la intrare era ca un buncăr, cu podea de ciment, ziduri din prefabricate, uși metalice, fără ferestre, cu tavanul jos, lumini puține. Nu mai lipseau decât sacii cu nisip și armele. În spatele unei mese din recuzita guvernamentală stătea o secretară care răspundea la două telefoane. Fără să ridice ochii spuse:

– Vine imediat.

Talmadge X era un bărbat slab, dar musculos, cu o figură hotărâtă, de vreo cincizeci de ani, fără un strop de grăsime pe trupul subțire, fără urmă de zâmbet pe fața ridată și îmbătrânită. Ochii îi erau mari și răniți, purtând semnele zecilor de ani petrecuți pe stradă. Avea fața foarte neagră și hainele foarte albe – o cămașă de bumbac apretată și pantaloni de doc. Bocanci grei, de armată, perfect lustruiți. Capul îi era și el lucios, fără un fir de păr.

Făcu semn spre singurul scaun din biroul improvizat și închise ușa.

– Ați adus documentele? întrebă brusc. Era limpede că printre talentele lui nu se număra și arta conversației.

Clay îi înmână documentele necesare, toate mâzgălite indescifrabil de mâna încătușată a lui Tequila Watson. Talmadge X citi toate paginile, rând cu rând. Clay observă că nu purta ceas și nici nu-i plăceau ceasurile. Timpul fusese lăsat afară, în fața ușii.

– Când a semnat astea?

– Au data de astăzi. L-am văzut acum vreo două ore la închisoare.

– Și dumneata ești avocatul lui? întrebă Talmadge X. Oficial?

Omul mai avusese de-a face cu sistemul penal și nu o dată.

– Da, numit de judecător, desemnat de Biroul Avocaților din Oficiu.

– Glenda mai lucrează acolo?

– Da.

– Ne știm de mult.

Conversația de complezență se rezumă la atât.

– Știați că l-a împușcat pe băiatul ăla? întrebă Clay, scoțând din servietă carnețelul.

– Am aflat când m-ai sunat dumneata, acum o oră. Știam că a plecat marți și că nu s-a mai întors, știam că ceva nu e în regulă, dar, la urma urmei, noi ne așteptăm ca lucrurile să nu meargă bine. Rostea cuvintele rar și clar, clipea des, dar nu-și muta privirea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– E totul confidențial, da?

– Sunt consilierul lui. Sunt și preotul lui. Dumneata ești avocatul lui. Nimic din ce se spune în camera asta nu trece mai departe. De acord?

– Sigur.

Clay îi dădu detaliile pe care le adunase până atunci, inclusiv versiunea lui Tequila asupra întâmplării. Teoretic, etic vorbind, nu avea voie să dezvăluie nimănui afirmațiile făcute de clientul său. Dar cui i-ar fi păsat? Talmadge X știa mai multe despre Tequila Watson decât avea să afle Clay vreodată.

Pe măsură ce povestea înainta și evenimentele se derulau în fața lui, Talmadge X își desprinse în cele din urmă privirea și închise ochii. Dădu capul pe spate, spre tavan, ca și cum ar fi vrut să-L întrebe pe Dumnezeu de ce se întâmplase așa ceva. Pierdu șirul relatării, cufundat în gânduri și profund marcat.

Când Clay termină de povestit, Talmadge X spuse:

– Cu ce pot să te ajut?

– Aș vrea să-i văd dosarul. Mi-a dat împuternicire.

Dosarul se găsea pe birou, așezat cu grijă în fața lui Talmadge X.

– Mai târziu, spuse. Mai întâi să stăm de vorbă. Ce vrei să știi?

– Să începem cu Tequila. De unde a venit?

Privind din nou impasibil, Talmadge era gata să coopereze:

– De pe străzi, de unde vin toți. Ne-a fost trimis de asistenții sociali, pentru că era un caz irecuperabil. Nu i se cunoștea familia. Nu și-a cunoscut deloc tatăl. Mama i-a murit de SIDA când el avea trei ani. A fost crescut de o mătușă sau două, dat de colo-colo pe la rude, prin alte familii, prin tribunale și centre de reeducare pentru minori. A renunțat la școală. Caz tipic pentru noi. Cunoști Centrul?

– Nu.

– Aici primim cazurile dificile, toxicomanii înrăiți. Îi ținem închiși câteva luni, în regim de tabără militară. Suntem opt, opt sfătuitori, și suntem cu toții dependenți; un dependent nu se mai vindecă, dar cred că știi asta. Patru dintre noi suntem

acum și preoți. Eu am făcut treisprezece ani pentru droguri și jaf, apoi L-am descoperit pe Isus. În sfârșit, specialitatea noastră sunt tinerii dependenți de cocaină pe care nu-i mai poate ajuta nimeni.

– Numai cocaină?

– Cocaina-i baza, omule! Ieftină, la discreție, îți ia gândul de la viață pentru câteva minute. Odată ce ai început, nu mai poți să te lași.

– Nu mi-a putut spune prea multe despre cazier.

Talmadge X deschise dosarul și dădu câteva pagini:

– Asta pentru că nu-și mai amintește prea multe. Tequila era drogat de ani de zile. Uite, o grămadă de chestii mărunte când era minor: jaf, furturi de mașini, chestiile obișnuite pe care le-am făcut toți ca să avem bani de droguri. La optsprezece ani a făcut patru luni pentru furt din magazine. Anul trecut l-au prins pentru posesie, alte trei luni. Nu e rău pentru unul de-ai noștri. Nimic violent.

– Câte infracțiuni majore?

– N-am văzut nici una.

– Bănuiesc că asta o să-l ajute, spuse Clay. Într-un fel sau altul.

– S-ar zice că nimic n-o să-l ajute.

– Mi s-a spus că au fost cel puțin doi martori oculari. Nu sunt optimist.

– Le-a mărturisit ceva polițiștilor?

– Nu. Mi-au spus că a tăcut mâlc de când l-au prins.

– Asta nu se întâmplă prea des.

– Așa e, spuse Clay.

– Miroase a pușcărie pe viață fără eliberare condiționată, spuse Talmadge X, vorbind din experiență.

– Exact.

– Știi, domnule Carter, pentru noi ăsta nu e sfârșitul lumii. În multe privințe, viața în pușcărie e mai bună decât viața pe stradă. Am o mulțime de amici care o preferă. Ce e trist e că Tequila era unul dintre puținii care ar fi putut să reușească.

– Cum adică?

– Nu e prost. După ce l-am vindecat și l-am pus pe picioare, se simțea așa de mândru de el! Era curat, pentru prima dată de când e adult. Nu știa să citească, așa că l-am învățat. Îi plăcea să deseneze, așa că l-am încurajat pe partea artistică. Noi nu ne prea entuziasmăm aici, dar Tequila ne-a făcut să ne simțim mândri. Se gândea chiar să-și schimbe numele, din motive evidente.

– Nu vă entuziasmați?

– Pe șaizeci și șase la sută îi pierdem, domnule Carter. Două treimi. Vin aici bolnavi copți, drogați, cu corpul și creierul îmbibate de cocaină, subnutriți, chiar morți de foame, au eczeme, le cade părul, cei mai nenorociți dependenți din tot orașul; și noi îi îngrășăm, îi curățăm de droguri, îi băgăm în regim de cazarmă, ceea ce înseamnă că se scoală la șase dimineața, fac curat în cameră și așteaptă inspecția, micul dejun la șase jumate, pe urmă spălare de creier fără întrerupere cu un grup dur de consilieri care au trecut și ei exact prin aceleași lucruri, fără rahaturi, pardon de limbaj, nici nu încearcă să ne povestească, fiindcă toți au trecut prin asta. După o lună sunt curați și sunt tare mândri. Nu le e dor de viața de afară, pentru că nu-i așteaptă nimic bun – nici slujbe, nici familii, nimeni care să-i iubească. Nu e greu să le speli creierul, iar noi facem asta fără milă. După trei luni, în funcție de pacient, putem să le dăm drumul înapoi pe stradă o oră sau două pe zi. Nouă din zece vin înapoi, nerăbdători să se întoarcă în camera lor. Îi ținem aici un an, domnule Carter. Douăsprezece luni, nici o zi mai puțin. Încercăm să-i învățăm ceva carte, poate niște cursuri de computere. Ne străduim din greu să le găsim slujbe. Absolvă și plângem cu toții. Pleacă și, într-un an, două treimi dintre ei iau din nou cocaină și se îndreaptă spre pierzanie.

– Îi primiți înapoi?

– Rar. Dacă știu că pot să se întoarcă, sunt mai multe șanse s-o dea în bară.

– Ce se întâmplă cu cealaltă treime?

– De asta suntem aici, domnule Carter. De asta sunt consilier. Oamenii ăia, ca și mine, reușesc să supraviețuiască și nimeni nu înțelege cât e de greu. Am fost în iad și ne-am întors și nu e un drum frumos. Mulți dintre supraviețuitorii noștri lucrează cu alți dependenți.

– Câte persoane puteți să găzduiți odată?

– Avem optzeci de paturi, toate ocupate. Ar încăpea de două ori mai multe, dar niciodată nu sunt bani destui.

– Cine vă finanțează?

– Optzeci la sută sunt subvenții federale și nu există nici o garanție de la an la an. Pentru restul cerșim pe la fundații private. Suntem prea ocupați ca să strângem mulți bani.

Clay dădu o pagină și notă ceva:

– Nu are nici o rudă cu care să stau de vorbă?

Talmadge X frunzări dosarul, clătinând din cap:

– Poate vreo mătușă pe undeva, dar să nu-ți faci speranțe. Chiar dacă ai găsi-o, cum te-ar putea ajuta?

– În nici un fel. Dar e mai plăcut să ai o rudă pe care să o contactezi.

Talmadge continua să răsfoiască dosarul, ca și cum i-ar fi venit vreo idee. Clay bănuia că se uită după date sau observații pe care să le înlăture înainte să predea dosarul.

– Când pot să-l văd? întrebă Clay.

– Mâine îți convine? Aș vrea să mă mai uit peste el înainte.

Clay ridică din umeri. Dacă Talmadge X a spus mâine, atunci e mâine.

– Să-ți spun ceva, domnule Carter, nu înțeleg ce motiv a avut. Spune-mi de ce a făcut-o.

– Nu știu. Spune-mi dumneata. Îl cunoști de aproape patru luni. N-a fost violent și n-a folosit arme în trecut. Nu-i place să se bată. S-ar zice că era un pacient model. Dumneata ai văzut de toate. Spune-mi de ce a făcut-o.

– Am văzut de toate, spuse Talmadge X, cu o și mai mare tristețe în ochi. Dar niciodată n-am văzut așa ceva. Puștiul se temea de violență. Aici nu tolerăm bătăile, dar băieții tot băieți

sunt și mereu au loc ritualuri de intimidare. Tequila era dintre cei slabi. E imposibil să fi plecat de aici, să fure o armă, să aleagă o victimă la întâmplare și să o omoare. Și e imposibil să se fi luat de cineva în pușcărie și să-l bage în spital. Pur și simplu nu pot să cred.

– Și eu ce le spun juraților?

– Care jurați? Trebuie să se declare vinovat, știi foarte bine. E ca și închis, o să rămână în pușcărie toată viața. Sunt convins că știe o grămadă de tipi de acolo.

Urmă o pauză lungă în conversație, o pauză care nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin pe Talmadge X. Închise dosarul și îl împinse într-o parte. Întâlnirea era pe sfârșite. Dar Clay era oaspetele. Era vremea să plece.

– Mă întorc mâine. La ce oră?

– După zece, spuse Talmadge X. Te conduc.

– Nu e nevoie, spuse Clay, încântat de escortă.

Gașca de la intrare se mărise și toți păreau că-l așteaptă pe avocat să iasă din Centru. Stăteau pe Honda lui sau sprijiniți de ea, dar era încă întreagă. Orice distracție plănuiseră li se șterse repede din minte când îl văzură pe Talmadge X care, cu o mișcare bruscă a mâinii împrăștie gașca, iar Clay plecă în viteză, teafăr, dar îngrozit la gândul reîntoarcerii de a doua zi. Depăși opt străzi și ieși în Lamont, apoi ajunse la colțul cu Georgia Boulevard, unde se opri o clipă să arunce o privire în jur. Erau destule alei pe care putea să te împuște cineva și nu avea de gând să o caute cu lumânarea. Cartierul era la fel de pustiu ca și cel de unde tocmai plecase. O să se întoarcă cu Rodney, un asistent negru care cunoștea străzile și împreună o să cerceteze și o să pună întrebări.

5

Potomac Country Club din McLean, Virginia, fusese fondat cu o sută de ani în urmă de niște oameni bogați, care fuseseră respinși de celelalte cluburi. Bogătașii suportă aproape orice, mai puțin să fie refuzați. Proscrișii și-au pompat în Potomac resursele deloc neglijabile și au construit cel mai select club din zona Washingtonului. Au cooptat câțiva senatori de la cluburile rivale, au mai atras câțiva membri-trofeu și, în scurtă vreme, clubul Potomac și-a cumpărat respectabilitatea. De îndată ce a avut destui membri ca să se susțină, a început procedura obligatorie a excluderii altora. Deși era încă considerat un club nou, arăta și lăsa exact aceeași impresie ca toate celelalte.

Era totuși diferit dintr-un anume punct de vedere. Clubul Potomac nu a negat niciodată faptul că statutul de membru se putea cumpăra pe față, dacă aveai destui bani. Nici vorbă de liste de așteptare, comitete de selecție și vot secret al consiliului de admitere. Dacă erai nou în Washington sau te îmbogățiseși de curând, atunci puteai obține statut și prestigiu peste noapte, cu condiția să dai un cec destul de gras. Ca rezultat, clubul Potomac avea cele mai bune terenuri de golf și de tenis, cele mai bune piscine și clădiri, cel mai bun restaurant, tot ce își putea dori un club ambițios.

Din câte își dădea seama Clay, Bennett Van Horn scrisese cecul cel mare. Indiferent ce perdea de fum încerca el să creeze, părinții lui Clay nu aveau bani și, cu siguranță, nu ar fi fost acceptați la Potomac. Tatăl lui îl dăduse în judecată pe Bennett cu optsprezece ani în urmă pentru o afacere imobiliară proastă în Alexandria. Pe vremea aceea, Bennett era un agent imobiliar cu gură mare, cu o mulțime de datorii și cu puține bunuri neipotecate. Pe atunci nu era încă membru al clubului Potomac, deși acum se purta de parcă acolo se născuse.

Bennett Buldozerul dăduse lovitura pe la sfârșitul anilor '80, când invadase dealurile din zona provincială a Virginiei. Nu inventase el modernizarea suburbană prin distrugerea spațiilor verzi, dar, cu siguranță, o perfecționase. Pe dealurile virgine a construit centre comerciale. Lângă un câmp de bătălie sacru a creat parcele de vânzare. A făcut una cu pământul un sat întreg pentru a face loc unuia dintre proiectele sale – apartamente, case mari, case mai mici, un parc în mijloc, cu un heleșteu mâlos și puțin adânc, și două terenuri de tenis, un complex comercial destul de original care arăta bine pe planșeta arhitectului, dar care nu a fost construit niciodată. Ca o ironie, deși Bennett nu știa ce-i ironia, și-a botezat toate proiectele-șablon după elementele peisajului pe care le distrusese: Crângul Verde, Stejarii Foșnitori, Dealul Împădurit. S-a asociat cu alți maeștri ai extinderii orașelor și au făcut lobby pe lângă autoritățile locale din Richmond ca să obțină și mai mulți bani pentru și mai multe drumuri, ca să se creeze rapid și mai multe parcele și să apară și mai mult trafic. Astfel a devenit un pion în jocurile politice și îngâmfarea lui nu mai avea limite.

Pe la începutul anilor '90, Grupul BVH s-a dezvoltat rapid, iar veniturile membrilor creșteau puțin mai repede decât ratele la credite. Bennett și soția sa, Barb, și-au cumpărat o casă într-o zonă selectă din McLean. Au devenit membri ai clubului Potomac și acolo au rămas. Se străduiau din greu să creeze impresia că au avut bani dintotdeauna.

În 1994, conform dosarelor SEC[1] pe care Clay le studiase sârguincios și din care păstrase copii, Bennett s-a hotărât că era momentul ca firma lui să fie cotată la bursă și să strângă vreo două sute de milioane de dolari. Intenționa să folosească banii ca să ramburseze o parte din datorii, dar, mai ales, ca să „investească în viitorul fără frontiere al Virginiei de Nord". Cu alte cuvinte, alte buldozere, alte proiecte de urbanizare care să distrugă natura. Gândul că Bennett Van Horn ar putea pune mâna pe atâția bani i-a încântat fără îndoială pe distribuitorii locali de utilaje de construcții. Și ar fi trebuit să bage spaima în conducerea locală, dacă n-ar fi dormit cu toții.

Cu ajutorul unui agent de elită de la o bancă de investiții, acțiunile Grupului BVH s-au lansat pe piață cu 10 dolari bucata și au atins cotația maximă la 16,50 dolari, un rezultat nu slab, dar departe de previziunile fondatorului și președintelui grupului. Cu o săptămână înainte de lansarea pe piață, se lăudase în *Daily Profit*, ziarul financiar de scandal din oraș, că „băieții de pe Wall Street sunt siguri că vor atinge patruzeci de dolari bucata". Pe piața valorilor mobiliare, acțiunile au coborât ușor până când s-au oprit zgomotos în jurul prețului de șase dolari. Nechibzuit, Bennet refuzase să scape de o parte din acțiuni, cum fac toți oamenii de afaceri cu minte la cap. A ținut cu dinții de cele patru milioane de acțiuni și a privit cum valoarea de piață scade de la șaizeci și șase de milioane la aproape nimic.

În dimineața fiecărei zile de lucru, doar ca să se distreze, Clay verifica prețul uneia și aceleiași acțiuni. În prezent, o acțiune a Grupului BVH se vindea cu 0,87 dolari bucata.

– Cum mai stau acțiunile dumneavoastră? era marea insultă pe care Clay nu avusese niciodată tupeul să i-o adreseze.

„Poate îmi fac puțin curaj în seara asta", mormăi în sinea lui pe când trecea de intrarea în clubul Potomac. De vreme ce se prefigura o posibilă căsătorie în viitorul apropiat, neajunsurile

---

[1] SEC (engl.), *Securities and Exchange Commission*, în lb. română: CNVM, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare. (n.tr.)

financiare ale lui Clay erau subiectul predilect la cină. Dar nu și cele ale lui Van Horn. „Hei, felicitări, Bennett, acțiunile tale au urcat doisprezece cenți în ultimele două luni. Le-arăți tu lor, nu-i așa, bătrâne? E timpul pentru un nou Mercedes?" Cam astea erau lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună.

Pentru a evita să-i dea bacșiș băiatului din parcare, își ascunse Honda mai departe, în spatele unor terenuri de tenis. În timp ce mergea pe jos spre clădirea clubului, își aranjă cravata și continuă să mormăie. Nu putea să sufere locul ăsta – din cauza imbecililor care erau membri, din cauză că el nu se putea înscrie, din cauză că era teritoriul familiei Van Horn, iar ei voiau să-l facă să se simtă de parcă nu avea ce căuta acolo. Pentru a suta oară în ziua aceea se întrebă de ce se îndrăgostise de o fată cu niște părinți atât de insuportabili. Singurul lui plan era să fugă cu Rebecca și să se stabilească în Noua Zeelandă, departe de Biroul Avocaților din Oficiu și cât mai departe de familia ei.

Privirea glacială a fetei de la recepție îi spuse: „Știu că nu ești membru, dar am să te conduc oricum la masă".

– Veniți cu mine, spuse ea, schițând vag un zâmbet fals.

Clay nu răspunse. Înghiți cu greutate, privi drept în față și încercă să ignore nodul uriaș din stomac. Cum putea să aibă poftă de mâncare într-un asemenea loc? Luase masa aici cu Rebecca de două ori – o dată cu domnul și doamna Van Horn, o dată fără. Mâncarea era scumpă și chiar bună, dar, pe de altă parte, Clay trăia cu mezeluri de curcan, așa că standardele lui erau scăzute și el era conștient de asta.

Bennett lipsea. Clay o îmbrățișă ușor pe doamna Van Horn, un ritual care le displăcea amândurora, după care spuse un „La mulți ani" destul de neconvingător. O sărută în fugă pe Rebecca pe obraz. Aveau o masă bună, de unde puteai vedea terenul de golf și în special gaura optsprezece, un loc foarte căutat pentru luat masa, fiindcă puteai să-i privești pe excentricii

care se împotmoleau în zonele cu nisip și ratau gaura de la jumătate de metru.

– Și domnul Van Horn? întrebă Clay, sperând că era prins cu treburi în alt oraș sau, și mai bine, în spital, cu vreo afecțiune gravă.

– Trebuie să vină, spuse Rebecca.

– A stat toată ziua în Richmond, s-a întâlnit cu guvernatorul, adăugă doamna Van Horn, ca bonus.

Erau necruțători. Clay ar fi vrut să spună: „Gata! Ați câștigat! Sunteți mai importanți decât mine!"

– La ce proiect lucrează? întrebă politicos, uimit încă o dată de capacitatea sa de a părea sincer.

Clay știa prea bine ce căuta Buldozerul în Richmond. Statul nu mai avea bani și nu-și putea permite să mai construiască drumuri noi în Virginia de Nord, unde Bennett și alții ca el cereau să se construiască. Electoratul era în Virginia de Nord. Guvernul plănuia un referendum local pe tema impozitelor pe vânzări pentru ca orașele și provinciile din jurul Washingtonului să-și poată face propriile autostrăzi. Alte drumuri, alte apartamente, alte centre comerciale, mai mult trafic, mai mulți bani pentru suferindul Grup BVH.

– Chestii politice, spuse Barb.

Adevărul era că ea, probabil, nu știa ce anume discută soțul ei cu guvernatorul. Clay se îndoia că știe prețul actual al acțiunilor Grupului BVH. Ea știa zilele în care se întâlnea clubul de bridge, știa cât de puțin câștigă Clay, dar în rest majoritatea detaliilor erau lăsate în seama lui Bennett.

– Ce ai făcut azi? întrebă Rebecca, deviind discuția, delicat, dar rapid, de la politică.

Clay folosise de câteva ori în trecut cuvântul „lăbărțare" pentru a descrie discuțiile cu părinții ei și atmosfera devenise tensionată de fiecare dată.

– Ca de obicei, spuse el. Dar tu?

– Mâine avem audieri, așa că azi a fost agitație la birou.

– Rebecca mi-a spus că ai un nou caz de crimă, spuse Barb.

– Da, așa e, spuse Clay, întrebându-se despre ce alte aspecte ale muncii sale de avocat din oficiu mai discutaseră.

Amândouă aveau în față câte un pahar de vin alb. Ambele pahare erau goale mai mult de jumătate. Erau în mijlocul unei discuții când sosise el, probabil chiar despre el. Sau era el exagerat de sensibil? Poate.

– Cine e clientul?

– Un puști de pe stradă.

– Pe cine a omorât?

– Victima era tot un puști de pe stradă.

Asta o liniști întru câtva. Negri care se omoară între ei. Cui îi păsa dacă se omorau cu toții?

– Și e vinovat? întrebă.

– Deocamdată beneficiază de prezumția de nevinovăție.

– Cu alte cuvinte, e vinovat.

– Cam așa pare.

– Cum poți să aperi asemenea oameni? Dacă știi că sunt vinovați, cum poți să muncești atât încercând să-i scapi?

Rebecca luă o înghițitură mare de vin și hotărî ca în discuția asta să nu se amestece. În ultimele luni îi sărise din ce în ce mai rar în ajutor. Un gând sâcâitor îi spunea lui Clay că, deși viața cu ea ar fi minunată, cu ai ei ar fi un coșmar. Coșmarurile câștigau din ce în ce mai mult teren.

– Constituția noastră garantează oricărei persoane dreptul la un avocat și la un proces cinstit, spuse el, cu condescendență, ca și cum orice prost ar fi trebuit să știe asta. Eu nu-mi fac decât meseria.

Barb își mută privirea de la el spre terenul de golf. Multe dintre doamnele de la clubul Potomac apelaseră la serviciile unui chirurg plastic a cărui specialitate era, evident, fizionomia asiatică. După a doua intervenție ochii erau trași puternic spre colțuri și, deși fără riduri, arătau teribil de artificiali. Bătrânei

Barb îi tăiase pielea și i-o trăsese și i-o tot tratase fără un plan pe termen lung, iar tranziția era pur și simplu nereușită.

Rebecca sorbi încă o dată lung din paharul de vin. Prima dată când luaseră masa aici cu părinții ei își scosese un pantof pe sub masă și își plimbase degetele în sus și în jos pe piciorul lui ca și cum ar fi vrut să spună: „Hai să plecăm din spelunca asta și să sărim în pat". Dar în seara asta, nu. Era distantă și părea preocupată de ceva. Clay știa că nu-și face griji pentru audierea absurdă pe care va trebui să o suporte a doua zi. Se întâmpla ceva aici, imediat în spatele aparențelor, și se întreba dacă nu cumva la această cină aveau să se pună cărțile pe masă, dacă nu avea să se hotărască viitorul lui.

Bennett sosi în grabă, cu o grămadă de scuze false pentru întârziere. Îl bătu pe Clay pe spate de parcă ar fi fost amândoi în aceeași frăție în colegiu și își sărută fetele pe obraji.

– Ce mai face guvernatorul? întrebă Barb, suficient de tare ca să audă și mesenii din celălalt capăt al sălii.

– Splendid. Vă transmite toate cele bune. Săptămâna viitoare vine în oraș președintele Coreei. Guvernatorul ne-a invitat la o recepție de gală la reședință. Și pe asta o spuse tot cu volumul la maximum.

– A, da? izbucni Barb, iar fața refăcută i se contorsionă de plăcere.

„Ar trebui să se simtă ca acasă printre coreeni", își spuse Clay.

– O să fie un succes, spuse Bennett în timp ce scotea din buzunare o întreagă colecție de telefoane mobile și le înșira pe masă. După câteva secunde apăru un chelner cu un whisky dublu, Chivas cu puțină gheață, băutura lui obișnuită.

Clay ceru un ceai cu gheață.

– Ce mai face congresmanul meu? zbieră Bennet peste masă spre Rebecca, apoi privi scurt spre dreapta, să se asigure că cei de la masa alăturată îl auziseră. Am un congresman numai al meu!

– E bine, tati. Îți transmite salutări. E foarte ocupat.

– Pari obosită, scumpo, ai avut o zi grea?

– N-a fost rea.

Cei trei Van Horn mai luară câte o duşcă. Oboseala Rebeccăi era unul dintre subiectele preferate ale părinţilor ei. Erau de părere că muncește prea mult. Erau de părere că n-ar trebui să muncească deloc. Se apropia de treizeci de ani şi era timpul să se mărite cu un tânăr drăguţ, cu o slujbă bine plătită şi un viitor strălucit, ca să le facă nepoţi şi să-şi petreacă restul vieţii la clubul Potomac.

Pe Clay nu l-ar fi interesat prea tare ce naiba îşi doreau ei, doar că şi Rebecca avea aceleaşi vise. Cândva pomenise ceva de o carieră în sectorul public, dar, după patru ani pe Dealul Capitoliului, se săturase de birocraţie. Îşi dorea un soţ şi copii, şi o casă mare la marginea oraşului.

Li se aduseră meniurile. Bennett primi un telefon şi vorbi mitocăneşte de la masă. I se năruia o afacere. Viitorul independenţei financiare a Americii era în cumpănă.

– Cu ce să mă îmbrac? o întrebă Barb pe Rebecca, în timp ce Clay se ascunse în spatele meniului.

– Cu ceva nou, spuse Rebecca.

– Ai dreptate, aprobă bucuroasă Barb. Hai să mergem la cumpărături sâmbătă.

– Bună idee!

Bennett salvă afacerea şi comandară mâncarea. Îi onoră cu detaliile convorbirii telefonice – o bancă nu se mişca destul de repede, a trebuit să dea nişte şuturi în fund, bla, bla, bla. O ţinu aşa până li s-au adus salatele.

După câteva înghiţituri, Bennett spuse, cu gura plină, ca de obicei:

– Când am fost în Richmond azi, am luat prânzul cu bunul meu prieten, Ian Ludkin, purtătorul de cuvânt al Camerei. Ţi-ar plăcea tipul ăsta, Clay, un adevărat prinţ. Un gentleman perfect.

Clay mestecă și dădu din cap afirmativ, ca și cum nu mai putea de nerăbdare să-i cunoască pe toți bunii prieteni ai lui Bennett.

– În fine, Ian îmi e dator cu o favoare, ca majoritatea celor de acolo, așa că am aruncat întrebarea.

Clay nu-și dădu seama pe loc că doamnele se opriseră din mâncat. Lăsaseră furculițele jos, iar acum priveau și ascultau cu nerăbdare.

– Ce întrebare? vru să știe Clay, fiindcă i se păru că așteptau să spună ceva.

– Păi, i-am vorbit despre tine, Clay. Avocat tânăr și strălucit, isteț foc, muncitor, licențiat la Georgetown, un tânăr frumușel și cu caracter; și el a zis că e întotdeauna în căutare de avocați cu adevărat talentați. Dumnezeu știe că sunt greu de găsit. Zicea că are liber un post de avocat. I-am spus că habar n-am dacă te interesează, dar că îți spun cu plăcere. Ce zici?

„Aș zice că mi se pregătește o ambuscadă", aproape că-i scăpă. Rebecca îl privea fix, urmărindu-i atent prima reacție.

Conform scenariului, Barb spuse:

– Sună minunat.

Talentat, sclipitor, muncitor, bine școlit, frumușel chiar! Clay era uimit de cât de mult îi crescuseră acțiunile.

– E interesant, spuse el, sincer oarecum.

Toate aspectele erau interesante. Bennett era gata să se repeadă asupra lui. El, desigur, avea avantajul surprizei:

– E o slujbă minunată. Munca e fascinantă. O să-i cunoști pe cei care trag sforile cu adevărat. Nici o clipă de plictiseală. Multe ore suplimentare însă, cel puțin când e Camera în sesiune, dar i-am spus lui Ian că ai umeri puternici, învățați cu poverile. Să-ți dea responsabilități.

– Ce aș avea de făcut, mai precis? reuși să spună Clay.

– A, nu știu, chestii avocățești. Dar, dacă te interesează, Ian zice că i-ar face plăcere să aranjeze un interviu. Dar e urgent. Spunea că vin o puzderie de cereri. Tre' să te miști repede.

– Richmond nu e chiar așa departe, spuse Barb.

„E mult mai aproape decât Noua Zeelandă", se gândi Clay. Barb plănuia deja nunta. Pe Rebecca n-o putea citi. Uneori se simțea sufocată de părinți, dar rareori își manifesta dorința să se îndepărteze de ei. Bennet își folosea banii, dacă-i mai avea, ca momeală pentru a-și ține ambele fete aproape de casă.

– Păi, ăă... mulțumesc... cred, spuse Clay, prăbușindu-se sub greutatea „umerilor puternici" proaspăt primiți.

– Pentru început, salariul e de nouăzeci și patru de mii pe an, spuse Bennett, cu o octavă sau două mai jos, să nu audă ceilalți.

Nouăzeci și patru de mii de dolari era mai mult decât dublul salariului pe care-l câștiga Clay în prezent și bănuia că toți cei de la masă știau asta. Familia Van Horn venera banul și erau obsedați de salarii și capitaluri proprii.

– Dumnezeule! spuse Barb, urmând scenariul.

– Nu e un salariu rău, recunoscu Clay.

– Nu e rău pentru început, spuse Bennett. Ian spunea că o să-i cunoști pe toți marii avocați din oraș. Relațiile sunt totul. Fă asta câțiva ani și o să poți să-ți alegi singur salariul specializându-te în legislația marilor corporații. Acolo sunt banii adevărați, să știi.

Nu era un gând reconfortant că Bennett Van Horn se hotărâse brusc să-i aranjeze viitorul. Aranjamentele, bineînțeles, nu aveau nici o legătură cu Clay, dar aveau foarte mare legătură cu Rebecca.

– Cum poți să refuzi? spuse Barb, călcând în strâchini cu amândouă picioarele.

– Nu-l presa, mamă! spuse Rebecca.

– Dar e o ocazie minunată, spuse Barb, de parcă el n-ar fi putut să vadă ce era evident.

– Mai gândește-te, nu-mi da răspunsul acum, spuse Bennett.

Cadoul fusese livrat. Să vedem dacă băiatul e destul de isteț să-l accepte.

Clay avea acum încă un motiv pentru a-și devora salata. Dădea afirmativ din cap ca să nu fie nevoit să vorbească. Sosirea celui de-al doilea pahar de whisky întrerupse momentul. Bennett le împărtăși apoi cele mai noi bârfe din Richmond în legătură cu posibilitatea obținerii unei scutiri de taxe pentru baseballul profesionist în zona Washingtonului, unul dintre subiectele sale preferate. Făcea el parte dintr-unul din cele trei grupuri de investiții care se băteau pentru orice scutire de taxe, voia să știe dacă și când se aprobă, așa că ținea neapărat să fie la curent cu noutățile. Conform unui recent articol din *Post,* grupul lui Bennett era pe locul trei și pierdea teren de la lună la lună. Sursele lor de finanțare erau neclare sau chiar îndoielnice, conform unor surse anonime, iar numele lui Bennett Van Horn nu a fost pomenit nici măcar o dată în tot articolul. Clay știa că are datorii uriașe. Câteva dintre proiectele sale de urbanizare se împotmoliseră din cauza unor organizații ecologiste care încercau să salveze ce mai rămăsese din Virginia de Nord. Avea procese pe rol împotriva unor foști parteneri. Acțiunile lui nu valorau practic nimic. Și, cu toate astea, iată-l cu whisky-ul în față, pălăvrăgind despre un nou stadion de patru sute de milioane de dolari, o scutire de taxe de două sute de milioane și de un stat de plată de cel puțin o sută de milioane.

Fripturile sosiră exact când terminau de mâncat salatele, scutindu-l astfel pe Clay de încă un moment de tortură fără nimic cu care să-și umple gura. Rebecca îl ignora, iar el, la rândul lui, o ignora pe ea. Cearta avea să urmeze foarte curând.

S-au mai spus povești despre Guvernator, despre un prieten apropiat care își punea în funcțiune mașinăria ca să candideze pentru Senat și bineînțeles că dorea ca Bennett să fie în mijlocul evenimentelor. Au fost dezvăluite două dintre afacerile cele mai tari. S-a vorbit despre un nou avion, dar asta ținea de ceva vreme și Bennett tot nu găsea ce căuta. Masa părea că ține de două ore, dar trecuseră numai nouăzeci de minute când refuzară desertul și începură să se pregătească de plecare.

Clay le mulțumi lui Bennett și lui Barb pentru masă și promise să se miște repede în legătură cu slujba din Richmond.

– E o șansă unică, spuse Bennet cu o voce gravă. N-o da în bară.

Când se convinse că au plecat, Clay o rugă pe Rebecca să vină câteva minute la bar. Amândoi așteptară să li se aducă băuturile înainte ca vreunul să vorbească. Când situația era tensionată amândoi aveau tendința să-l lase pe celălalt să vorbească primul.

– Nu știam de slujba din Richmond, începu ea.

– Îmi vine cam greu să cred. S-ar zice că toată familia știa. Mama ta, cu siguranță, știa despre ce e vorba.

– Tata își face griji pentru tine, asta e tot.

„Taică-tău e un idiot", ar fi vrut să spună.

– Ba nu, își face griji pentru *tine*. Nu te poate lăsa să te măriți cu un tip fără viitor, așa că o să se ocupe el de viitorul nostru. Nu crezi că e o impertinență să decidă că nu-i place slujba mea și să-mi găsească alta?

– Poate că doar încearcă să fie de ajutor. Îi place jocul ăsta de-a favorurile.

– Dar de ce își închipuie că am nevoie de ajutor?

– Poate că ai.

– Înțeleg. În sfârșit, adevărul.

– Nu poți să lucrezi acolo la infinit, Clay. Ești bun în meseria ta și îți pasă de clienții tăi, dar poate că a venit vremea să mergi mai departe. Cinci ani la BAO e cam mult. Tu singur ai spus-o.

– Poate că nu vreau să stau în Richmond. Poate că nu m-am gândit niciodată să mă mut din Washington. Ce se întâmplă dacă nu vreau să lucrez pentru unul dintre prietenii tatălui tău? Să zicem că nu mă atrage ideea de a fi înconjurat de o gașcă de politicieni locali. Sunt avocat, Rebecca, nu birocrat.

– Bine. Cum vrei.

– Slujba asta e un ultimatum?

– În ce sens?

– În toate sensurile. Ce se întâmplă dacă refuz?

– Cred că ai refuzat deja, ceea ce, pentru că tot veni vorba, e tipic pentru tine. O decizie pripită.

– Deciziile pripite sunt simple când opțiunile sunt clare. O să-mi găsesc singur de lucru și, cu siguranță, nu l-am rugat eu pe tatăl tău să apeleze la relațiile lui pentru mine. Dar ce se întâmplă dacă refuz?

– Ah, sunt sigură că vor veni și zile mai bune.

– Și părinții tăi?

– Sunt sigură că vor fi dezamăgiți.

– Și tu?

Rebecca ridică din umeri și sorbi din băutură. Se discutase despre căsătorie de mai multe ori, dar nu se hotărâse nimic. Nu erau logodiți și nu se anunțase vreo dată anume. Dacă unul voia să renunțe, exista destul spațiu de manevră, deși nu avea să fie ușor. Dar după patru ani în care: (1) nu se văzuseră cu nimeni altcineva, (2) își reînnoiau încontinuu declarațiile de dragoste și (3) făceau sex de cel puțin cinci ori pe săptămână, relația lor se îndrepta spre un statut permanent.

Totuși, ea nu era dispusă să recunoască adevărul, și anume că voia să întrerupă lucrul, că voia un soț și o familie și, poate, să nu se mai întoarcă la serviciu. Încă mai era o competiție între ei, încă mai jucau jocul de-a cine e mai important. Nu putea să recunoască faptul că își dorea un soț care să o întrețină.

– Nu-mi pasă, Clay, spuse ea. E doar o ofertă de lucru, nu o numire în cabinetul guvernatorului. Dacă nu vrei, refuză!

– Mulțumesc.

Și dintr-odată se simți ca un ticălos. Dacă Bennett voia doar să-l ajute? Îi displăceau atât de tare părinții ei, încât tot ce făceau îl scotea din sărite. Asta era problema, nu-i așa? Aveau tot dreptul să-și facă griji pentru viitorul partener al fiicei lor, tatăl nepoților lor.

Și, pe urmă, recunoscu în silă, cine n-ar fi îngrijorat cu un ginere ca el?

– Putem să plecăm? spuse ea.

– Sigur.

Ieși din club în urma ei și o privi de la spate, aproape sugerând că avea timp să treacă pe la ea pentru o partidă scurtă. Dar dispoziția ei îi spunea că nu și, dat fiind registrul în care se purtaseră toate discuțiile, probabil că i-ar face mare plăcere să-l refuze sec. Și atunci s-ar simți ca un idiot care nu se poate controla, ceea ce și era în asemenea momente. Așa că făcu un efort, strânse din dinți și lăsă să se irosească ocazia.

Când o ajută să între în BMW-ul ei, Rebecca șopti:

– Nu treci pe la mine câteva minute?

Clay porni în fugă spre mașina lui.

6

Cu Rodney se simțea oarecum mai în siguranță și, în plus, ora nouă era prea matinală pentru tipii aceia periculoși de pe Lamont Street. Încă mai dormeau ca să le treacă efectele drogurilor pe care le luaseră cu o seară înainte. Traficanții se trezeau încet la viață. Clay parcă lângă alee.

Rodney era asistent juridic de carieră la Biroul Avocaților din Oficiu. De zece ani tot începea Dreptul la seral și iar se lăsa, și încă mai vorbea despre cum o să-și ia într-o zi diploma și examenul de intrare în barou. Dar cu patru copii aproape adolescenți acasă, atât timpul, cât și banii erau puțini. Pentru că el însuși crescuse pe străzile din Washington, le cunoștea bine și zilnic, în timpul serviciului, vreun avocat de la BAO, de regulă unul alb și speriat și fără prea multă experiență, îl ruga să-l însoțească în zona de război pentru a investiga vreo crimă odioasă. Era asistent, nu detectiv, așa că refuza la fel de des cum accepta.

Dar pe Clay nu-l refuza niciodată. Lucraseră împreună la multe cazuri. Găsiră locul de pe aleea unde căzuse Ramón și cercetară cu atenție zona din jur, pe deplin conștienți că poliția verificase deja perimetrul de câteva ori. Făcură un film întreg de poze, apoi porniră în căutare de martori.

Nu exista nici unul, ceea ce nu era deloc surprinzător. În mai puțin de cincisprezece minute de când ajunseseră la locul faptei,

se răspândi vestea. Erau niște străini la fața locului, investigând ultima crimă, așa că încuiați-vă ușile și nu spuneți nimic. Martorii de lângă magazinul de băuturi, care petreceau amândoi multe ore pe zi în același loc bând vin ieftin și cărora nu le scăpa nimic, dispăruseră de mult și nimeni nu-i cunoscuse vreodată. Comercianții păreau surprinși să afle până și că avusese loc o crimă.

– Aici? întrebă unul, ca și cum nu se mai auzise de crimă în ghetoul lor.

După o oră plecară, îndreptându-se spre Centru. Clay conducea, iar Rodney bea cafea rece dintr-un pahar înalt de hârtie. Cafea proastă, după expresia de pe figura lui.

– Jermaine a primit un caz asemănător acum câteva zile, spuse el. Un pușți de la dezintoxicare, închis acum câteva luni, a scăpat cumva, nu știu dacă a fugit sau i-au dat drumul, dar în mai puțin de douăzeci și patru de ore a pus mâna pe o armă și a împușcat doi oameni, din care unul a murit.

– La întâmplare?

– Ce e la întâmplare pe aici? Doi tipi în mașini fără asigurare se lovesc ușor și încep să se împuște între ei. Asta e la întâmplare sau cu motiv?

– Era vorba de droguri, era jaf, legitimă apărare?

– Fără nici un motiv, cred.

– Unde e centrul ăsta de dezintoxicare? întrebă Clay.

– Nu e Centrul de Salvare. O chestie de pe lângă Howard, cred. N-am văzut dosarul. Știi și tu cât de încet lucrează Jermaine.

– Deci, tu nu lucrezi la cazul ăsta?

– Nu, am auzit la radio-șanț.

Rodney controla traficul de zvonuri și bârfe și știa mai multe despre avocații de la BAO și despre cazurile lor decât Glenda, care era director. Când intrară pe W Street, Clay spuse:

– Ai mai fost la Centru până acum?

– O dată sau de două ori. Aici vin cazurile grele; e ultima oprire înainte de cimitir. Un loc dur, condus de tipi duri.

– Cunoști un domn pe nume Talmadge X?

– Nu.

Pe trotuar nu mai era lume adunată ca la bâlci. Clay parcă în fața clădirii și se grăbiră să intre. Talmadge X nu era acolo, plecase la spital cu o urgență. Un coleg pe nume Noland se prezentă politicos ca fiind șef peste consilieri. În biroul lui, la o masă micuță, le arătă dosarul lui Tequila Watson și îi invită să se uite prin el. Clay îi mulțumi, convins că fusese scuturat și curățat înainte să i-l arate.

– Regulile noastre mă obligă să stau în cameră în timp ce dumneavoastră studiați dosarul, le explică Noland. Dacă doriți să faceți copii, costă douăzeci și cinci de cenți pagina.

– Bine, sigur, spuse Clay. Regulile nu se puteau negocia. Iar dacă voia tot dosarul, îl putea obține oricând cu un ordin judecătoresc. Noland se așeză la locul lui la birou, unde aștepta un vraf impresionant de hârtii. Clay începu să frunzărească dosarul. Rodney lua notițe.

Trecutul lui Tequila era trist și previzibil. Venise în ianuarie, trimis de asistenții sociali, după ce fusese salvat de la moarte în urma unei supradoze de droguri. Avea cincizeci și cinci de kilograme și un metru șaptezeci și cinci înălțime. Examinarea medicală fusese făcută la Centru. Avea febră ușoară, frisoane, dureri de cap, nimic neobișnuit pentru un toxicoman. Pe lângă subnutriție, nu mai era nimic de remarcat, după părerea doctorului. Ca toți pacienții, fusese închis primele treizeci de zile și hrănit încontinuu.

Conform observațiilor făcute de TX, Tequila o luase pe panta asta la vârsta de opt ani când, împreună cu fratele său, furase o ladă de bere dintr-un camion de marfă. Au băut jumătate și au vândut restul, iar cu ce au câștigat au cumpărat o canistră de vin prost. Fusese dat afară din mai multe școli și la aproape

doisprezece ani, cam pe la vârsta la care a descoperit cocaina, a renunțat cu totul. Furtul a devenit un mod de supraviețuire.

Memoria i-a funcționat până a început să ia cocaină, așa că ultimii ani erau o nebuloasă. TX a urmărit detaliile și existau scrisori și e-mailuri care confirmau unele dintre haltele oficiale de-a lungul mizerabilului traseu. La paisprezece ani a stat o lună la secția de dezintoxicare de la Centrul de Detenție pentru Minori din Washington. După eliberare s-a dus direct la un traficant și a cumpărat cocaină. Două luni la Orchard House, o unitate notorie de detenție pentru adolescenți toxicomani, nu au avut mare efect. Tequila a recunoscut în fața lui TX că luase la fel de multe droguri cât a stat la OH cât luase și afară. La șaisprezece ani a fost primit la Clean Streets, o instituție serioasă pentru dependenții de droguri, foarte asemănătoare cu Centrul. Comportamentul exemplar a durat cincizeci și trei de zile, după care a plecat fără o vorbă. În nota lui, TX scria: „...era drogat cu cocaină la mai puțin de două ore după ce a plecat". Tribunalul pentru minori l-a trimis într-o tabără de vară cu regim militar pentru adolescenții cu probleme, dar paza era slabă și a reușit chiar să câștige bani vânzându-le droguri colegilor. Ultima încercare de a se lăsa de droguri, înainte să vină la Centru, a fost un program la biserica Greyson, sub îndrumarea reverendului Jolley, un binecunoscut consilier în probleme de droguri. Jolley i-a trimis o scrisoare lui Talmadge X în care își exprima părerea că Tequila era unul dintre acele cazuri tragice care erau, probabil, „fără speranță".

Oricât de deprimant era trecutul lui Tequila, era totuși remarcabilă lipsa violenței. Fusese arestat și condamnat de cinci ori pentru jaf, o dată pentru furt din magazine și de două ori pentru posesie neagravantă de droguri. Nu folosise niciodată o armă pentru comiterea vreunei infracțiuni sau, cel puțin, nu fusese prins niciodată folosind una. TX remarcase și el acest lucru, iar într-o însemnare din Ziua 39 scria: „...are tendința de a evita chiar și cea mai vagă posibilitate de conflict fizic. Pare

să se teamă cu adevărat de cei mai mari, ca și de majoritatea celor mai mici".

În Ziua 45 a fost examinat de un doctor. Avea acum o greutate de șaizeci și două de kilograme. Pielea i se vindecase de „iritații și leziuni". Erau însemnări despre progresele pe care le făcea cu cititul și despre interesul pentru artă. Pe măsură ce treceau zilele, însemnările erau tot mai scurte. Viața la Centru era simplă și începea să devină normală. Unele zile treceau fără nici un fel de însemnări.

Nota din Ziua 80 era diferită: „Înțelege că are nevoie de ajutor de sus ca să rămână curat. N-o poate face deloc singur. Spune că vrea să rămână la Centru pentru totdeauna".

Ziua 100: „Am sărbătorit cea de-a o suta zi cu prăjituri și înghețată. Tequila a ținut un scurt discurs. A plâns. A primit permisiunea să iasă pentru două ore".

Ziua 104: „A ieșit două ore. A plecat și s-a întors în douăzeci de minute cu o acadea".

Ziua 107: „A fost trimis la poștă, a fost plecat aproape o oră, s-a întors".

Ziua 110: „A ieșit două ore, s-a întors, nici un fel de probleme".

Ultima însemnare era din Ziua 115: „A ieșit pentru două ore, nu s-a întors."

Când s-au apropiat de sfârșitul dosarului, Noland îi privea.

– Întrebări? spuse, ca și cum pierduse destul timp cu ei.

– Destul de trist, spuse Clay și închise dosarul cu un oftat.

Avea o mulțime de întrebări, dar nici una la care Noland să poată sau să vrea să răspundă.

– Într-o lume nenorocită, domnule Carter, ăsta e, într-adevăr, unul dintre cazurile cele mai triste. Rareori mă emoționează ceva, dar Tequila m-a făcut să plâng. Noland se ridică în picioare: Doriți să faceți vreo copie? Întâlnirea se sfârșise.

– Poate mai târziu, spuse Clay.

Îi mulțumiră pentru timpul acordat și îl urmară până la intrare.

În mașină, Rodney își puse centura și privi în jur. Foarte calm, spuse:

– Amice, ne-am făcut cu un nou prieten.

Clay privea indicatorul de benzină, sperând că mai e destulă ca să ajungă înapoi la birou.

– Ce fel de prieten?

– Vezi jeepul ăla roșu-stacojiu, puțin mai încolo, pe partea cealaltă?

Clay privi și spuse:

– Da, și?

– La volan e un șmecher negru, un tip mare, cu o șapcă cu Redskins, cred. Ne urmărește.

Clay miji ochii și abia reuși să vadă silueta șoferului, dar rasa și șapca erau de nedeslușit pentru el.

– De unde știi că ne urmărește?

– Era pe Lamont Street când eram și noi acolo, l-am văzut de două ori trecând încet, uitându-se, dar prefăcându-se că nu se uită. Când am parcat ca să intrăm, am văzut jeepul la trei străzi distanță în direcția aia. Acum e aici.

– De unde știi că e același jeep?

– Roșul-stacojiu nu e o culoare comună. Vezi ciobitura aia pe bara din față, în dreapta?

– Mda, mă rog.

– E același jeep, sunt sigur. Hai s-o luăm în direcția lui, să vedem mai bine.

Clay ieși în stradă și trecu pe lângă jeep-ul roșu-stacojiu. Un ziar se ridică în fața șoferului. Rodney mâzgăli pe ceva numărul de înmatriculare.

– Ce motiv ar putea avea să ne urmărească pe noi? întrebă Clay.

– Drogurile. Întotdeauna e vorba de droguri. Poate că Tequila era traficant. Poate că puștiul pe care l-a omorât avea niște prieteni antipatici. Cine știe?

– Aș vrea să aflu.

– Hai să nu săpăm prea adânc acum. Tu condu, și eu mă uit în spate.

Merseră spre sud, pe bulevardul Puerto Rico timp de treizeci de minute și se opriră la o benzinărie lângă râul Anacostia. În timp ce Clay punea benzină, Rodney urmărea toate mașinile.

– Am scăpat de el, spuse când porniră din nou. Hai să mergem la birou.

– De ce nu ne-au mai urmărit? întrebă Clay. Ar fi crezut orice explicație.

– Nu sunt sigur, spuse Rodney, privind încă în oglinda retrovizoare. Poate că erau doar curioși să vadă dacă mergem la Centru. Sau poate și-au dat seama că i-am văzut. Fii atent o vreme!

– Minunat. N-am mai fost urmărit până acum.

– Roagă-te doar să nu se hotărască să te prindă.

Jermaine Vance împărțea același birou cu un alt avocat începător care era plecat momentan, așa că lui Clay i se oferi scaunul vacant. Făcură schimb de informații despre cele mai recente cazuri de crimă.

Clientul lui Jermaine era un criminal de carieră, în vârstă de douăzeci și patru de ani, pe nume Washad Porter care, spre deosebire de Tequila, avea un lung și înspăimântător palmares de violențe. Fiind membru al celei de-a doua găști ca mărime din Washington, Washad fusese grav rănit de două ori în confruntări armate și fusese condamnat o dată pentru tentativă de omor. Șapte din cei douăzeci și patru de ani și-i petrecuse după gratii. Nu se arătase dornic să fie vindecat de droguri; singura încercare de dezintoxicare avusese loc în închisoare și fusese clar un eșec. Era acuzat că a împușcat două persoane cu patru zile înainte de uciderea lui Ramón Pumphrey. Unul murise pe loc, iar celălalt abia mai rezista.

Washad petrecuse șase luni la Clean Streets, în regim de detenție, dar, evident, supraviețuise programului riguros de acolo.

Jermaine stătuse de vorbă cu consilierul lui, iar conversația fusese foarte asemănătoare cu cea dintre Clay și Talmadge X. Washad fusese vindecat, era un pacient model, era sănătos și respectul de sine îi creștea de la o zi la alta. Singurul incident se întâmplase la început, când s-a furișat afară și s-a drogat, dar s-a întors și și-a cerut iertare. După aceea au fost patru luni, practic, fără probleme.

Fusese eliberat de la Clean Streets în aprilie și a doua zi împușcase doi oameni cu o armă furată. Victimele păreau alese la întâmplare. Prima era un comis-voiajor care își vedea de treabă pe lângă Spitalul Walter Reed. A fost un schimb de cuvinte, niște înghionteli și îmbrânceli, apoi patru gloanțe în cap și Washad a fost văzut fugind. Omul era încă în comă. O oră mai târziu, la o distanță de șase străzi, Washad a folosit ultimele două gloanțe pentru a împușca un traficant mărunt de droguri, cu care avusese mai demult ceva de împărțit. A fost prins de niște prieteni de-ai traficantului care, în loc să-l omoare chiar ei, l-au ținut până a venit poliția.

Jermaine vorbise cu Washad o singură dată, foarte scurt, la tribunal, înainte de prima înfățișare.

– Nega tot, spuse Jermaine. Avea o privire goală și îmi tot spunea că nu-i venea să creadă că omorâse pe cineva. Spunea că ăla era Washad cel de dinainte, nu cel de acum.

7

Clay își amintea de o singură ocazie în ultimii patru ani când îl sunase sau încercase să-l sune pe Bennett Buldozerul. Efortul se încheiase deprimant, cu eșecul lui de a pătrunde prin straturile de importanță din jurul marelui om. Domnul BVH voia ca lumea să creadă că își petrecea timpul „pe teren", cu pălăria tare cu monogramă, făcută la comandă, gesticulând ici-colo, în timp ce echipele nivelau terenul și construiau și mai multe malluri și centre comerciale. Spunea că e prea ocupat să stea la taifas și susținea că urăște telefoanele, dar avea întotdeauna câteva la îndemână, ca să se poată ocupa de afaceri.

Adevărul era că Bennett juca foarte mult golf, și juca prost, conform părerii tatălui unuia dintre colegii de la Drept ai lui Clay. Rebecca avusese grijă să-i scape, nu o dată, că tatăl ei juca de cel puțin patru ori pe săptămână la Potomac și spera, în secret, să câștige campionatul clubului.

Domnul Van Horn era un om de acțiune și nu avea răbdare să stea la birou. Acolo petrecea doar puțin timp, pretindea el. Pitbullul care răspunse la telefon spunând „Grupul BVH" acceptă fără tragere de inimă să-i facă legătura lui Clay cu altă secretară din firmă. „Departamentul dezvoltare" spuse obraznic cea de-a doua fată, de parcă firma ar fi avut nenumărate

departamente. Dură cel puțin cinci minute să o prindă la telefon pe secretara personală a lui Bennett.

– Nu e în birou, spuse ea.

– Cum pot să dau de el? întrebă Clay.

– E pe teren.

– Da, asta mi-am închipuit. Cum pot să dau de el?

– Lăsați-mi un număr și am să i-l dau, împreună cu restul mesajelor, spuse ea.

– Vai, vă mulțumesc! spuse Clay și lăsă numărul de la birou.

O jumătate de oră mai târziu, Bennet îi telefonă. După cum se auzea, părea că e undeva, înăuntru, probabil în Salonul Bărbaților de la Clubul Potomac, cu un whisky dublu în față și cu un trabuc gros în mână, în mijlocul unui joc de gin rummy cu băieții.

– Clay, ce mai faci? întrebă, de parcă nu se mai văzuseră de luni de zile.

– Bine, domnule Van Horn, dar dumneavoastră?

– Minunat. M-am simțit bine aseară la cină. Clay nu auzea nici un motor urlând în fundal, nici o explozie.

– Da, a fost foarte plăcut. E o plăcere de fiecare dată, minți Clay.

– Cu ce pot să te ajut, fiule?

– Păi, sper că înțelegeți cât de recunoscător sunt pentru efortul pe care l-ați făcut să-mi obțineți slujba aceea în Richmond. Nu mă așteptam la așa ceva și a fost foarte amabil din partea dumneavoastră să interveniți în favoarea mea. Urmă o pauză, timp în care Clay înghiți cu greutate. Dar adevărul este, domnule Van Horn, că nu mă văd mutându-mă la Richmond în viitorul apropiat. Am trăit dintotdeauna în Washington și aici e casa mea.

Clay avea multe motive să refuze oferta. Viața dulce din capitală era abia pe la mijlocul listei. Motivul precumpănitor era să evite ca Bennet Van Horn să-i aranjeze viața și să-i fie apoi îndatorat.

– Doar nu vorbești serios, spuse Van Horn.

– Ba da, cât se poate de serios. Mulțumesc, dar nu accept.

În nici un caz nu avea de gând să permită vreo porcărie din partea acestui ticălos. În asemenea momente îi plăceau la nebunie telefoanele – o armă minunată.

– Mare greșeală, fiule, spuse Van Horn. Nu vezi lucrurile în perspectivă, asta e.

– Poate că așa e. Dar sunt sigur că nici dumneavoastră.

– Ești foarte mândru, Clay, îmi place asta. Dar încă ai caș la gură. Tre' să înveți că viața este un joc al favorurilor și, când cineva încearcă să te ajute, trebuie să accepți favoarea. Într-o bună zi poate o să ai ocazia să te revanșezi. Faci o mare greșeală, Clay, care mă tem că va avea consecințe grave.

– Ce fel de consecințe?

– Ar putea să-ți afecteze serios viitorul.

– E viitorul meu, nu al dumneavoastră. O să-mi aleg singur viitoarea slujbă și pe următoarea. În momentul ăsta sunt bine unde sunt.

– Cum poate să-ți fie bine apărând infractori cât e ziua de lungă? Pur și simplu nu pot să pricep.

Conversația nu era nouă și, în cazul în care continua ca de obicei, lucrurile aveau să se deterioreze rapid.

– Cred că m-ați mai întrebat asta și altă dată. Să nu începem iar aceeași discuție.

– E vorba de o mărire de salariu uriașă, Clay. Bani mai mulți, muncă mai interesantă, o să-ți petreci timpul între oameni serioși, nu cu niște derbedei de pe stradă. Trezește-te, băiete!

Se auzeau voci în fundal. Bennett, acolo unde era, făcea din conversație un spectacol.

Clay strânse din dinți și nu reacționă la apelativul „băiete".

– Nu vreau să ne certăm, domnule Van Horn. V-am sunat să vă spun că refuz.

– Ai face bine să te mai gândești.

– M-am gândit deja. Nu, mulțumesc.

– Ești un ratat, Clay, știi foarte bine asta. Mi-am dat seama de mult. Asta nu face decât să-mi confirme ce știam deja. Refuzi o slujbă promițătoare ca să rămâi în aceeași rutină, și încă și pe salariul minim. N-ai ambiție, n-ai curaj, n-ai viziune.

– Aseară eram muncitor – aveam umeri puternici, mult talent și eram isteț foc.

– Retractez. Ești un ratat.

– Ați spus că am o educație aleasă și că sunt chiar frumușel.

– Am mințit. Ești un ratat.

Clay închise primul. Trânti telefonul zâmbind, chiar mândru că îl enervase atât de tare pe marele Bennett Van Horn. O să se țină tare pe poziție și o să-i dea de înțeles foarte clar că nu are de gând să se lase manipulat de oamenii ăștia.

De Rebecca o să se ocupe mai târziu și n-o să fie deloc plăcut.

Cea de-a treia și ultima vizită a lui Clay la Centru a fost mai dramatică decât primele două. Cu Jermaine pe locul din față și cu Rodney pe bancheta din spate, Clay merse în urma mașinii poliției și parcă din nou direct în fața clădirii. Doi polițiști tineri, amândoi negri, plictisiți de povestea cu ordinele judecătorești, le negociau accesul. Câteva minute mai târziu erau în toiul unei discuții tensionate cu Talmadge X, Noland și cu un alt consilier, un tip repezit pe nume Samuel.

În parte pentru că era singurul alb dintre toți, dar mai ales pentru că era avocatul care obținuse ordinul, mânia celor trei consilieri se concentră asupra lui Clay. Puțin îi păsa. Nu avea să-i mai vadă niciodată.

– Doar ai văzut dosarul, omule! îi strigă Noland lui Clay.

– Am văzut ce ați vrut voi să văd, strigă Clay în replică. Acum o să obțin și restul.

– Ce tot spui acolo? întrebă Talmadge X.

– Vreau să văd tot ce aveți aici în care figurează numele lui Tequila.

– Nu poți.

Clay se întoarse spre polițistul care ținea în mână documentele și spuse:

– Ești amabil să citești mandatul?

Polițistul ridică hârtia să o vadă toată lumea și citi:

– „Toate dosarele care se referă la primirea, examinarea medicală, tratamentul medical, scăderea dozei de substanțe toxice, consilierea legată de abuzul de droguri, reabilitarea și eliberarea lui Tequila Watson. Din ordinul Onorabilului F. Floyd Sackman, Curtea Supremă Washington, Secția Penală."

– Când l-a semnat? întrebă Samuel.

– Acum vreo trei ore.

– V-am arătat tot ce avem, îi spuse Noland lui Clay.

– Mă îndoiesc. Îmi dau și eu seama când un dosar a fost cosmetizat.

– Mult prea atent, adăugă Jermaine, în sprijinul lui, în sfârșit.

– Nu vrem să le luăm prin forță, spuse cel mai masiv dintre cei doi polițiști, lăsând să se înțeleagă că nu le-ar fi displăcut. Cu ce începem?

– Evaluările medicale sunt confidențiale, spuse Samuel. Se numește secretul dintre doctor și pacient, dacă nu greșesc.

Era o remarcă excelentă, dar ușor pe lângă subiect.

– Dosarele doctorului sunt confidențiale, spuse Clay, nu și ale pacientului. Am o împuternicire semnată de Tequila Watson prin care mă autorizează să-i văd toate dosarele, inclusiv pe cele medicale.

Începură într-o cameră fără ferestre „cu dulapuri de mai multe feluri" aliniate de-a lungul pereților. După câteva minute, Talmadge X și Samuel dispărură și atmosfera începu să se destindă. Polițiștii își traseră câte un scaun și acceptară cafeaua oferită de secretară. Nu li se oferi cafea însă și domnilor de la Biroul Avocaților din Oficiu.

După o oră de săpături nu găsiră nimic folositor. Clay și Jermaine îl lăsară pe Rodney să continue căutările. Ei mai aveau să se întâlnească și cu alți polițiști.

Raidul la Clean Streets se desfășură după un scenariu foarte asemănător. Cei doi avocați intrară în biroul conducerii centrului urmați de doi polițiști. Doamna director se văzu nevoită să iasă dintr-o ședință. Citind ordinul, mormăi ceva la adresa judecătorului Sackman, pomenind că îl cunoaște și că se va ocupa de el mai târziu. Era foarte enervată, dar hârtia vorbea de la sine. Aceeași formulare – toate dosarele și documentele care se referă la Washad Porter.

– Nu era nevoie de asta, îi spuse ea lui Clay. Noi cooperăm întotdeauna cu avocații.

– Eu am auzit altceva, spuse Jermaine. Într-adevăr, Clean Streets avea reputația de a contesta și cele mai inofensive cereri din partea BAO.

Când femeia termină de citit mandatul a doua oară, unul din polițiști spuse:

– N-avem de gând să așteptăm toată ziua.

Îi conduse într-un birou încăpător și chemă o secretară care începu să scoată dosare.

– Când ni le aduceți înapoi? întrebă.

– Când nu mai avem nevoie de ele, spuse Jermaine.

– Și unde le țineți?

– La Biroul Avocaților din Oficiu, sub cheie.

Povestea de dragoste începuse în localul lui Abe. Rebecca era într-un separeu cu două prietene când Clay a trecut prin dreptul lor în drum spre toaletă. Li s-au întâlnit privirile și el chiar s-a oprit o clipă, nefiind sigur ce să facă în continuare. Prietenele au dispărut în curând. Clay a scăpat de tovarășii de pahar. Au stat împreună la bar două ore și au vorbit întruna. Prima întâlnire a fost în seara următoare. În mai puțin de o săptămână au făcut dragoste. L-a ținut departe de părinții ei timp de două luni.

Acum, după patru ani, relația își pierduse prospețimea, iar Rebecca era presată să treacă mai departe. Părea potrivit să-și încheie relația tot în localul lui Abe.

Clay sosi primul și se așeză la bar între o mulțime de birocrați guvernamentali care își goleau paharele și vorbeau tare și repede despre problemele cruciale la care tocmai lucraseră ore întregi. Iubea Washingtonul și totodată îl ura. Îi plăcea istoria lui, energia și importanța lui. Și îi disprețuia pe nenumărații răsfățați care se întreceau într-un joc nebunesc de-a cine e mai important. Discuția care avea loc cel mai aproape de el era o dispută aprinsă despre legea tratării apelor menajere în câmpiile din centrul țării.

Localul lui Abe nu era decât o tavernă plasată strategic lângă Dealul Capitoliului, în calea mulțimilor însetate care se îndreptau spre suburbii. Femei frumoase. Multe dintre ele ieșite la agățat. Clay surprinse câteva priviri care-i erau adresate.

Rebecca era tristă, hotărâtă și rece. Se strecurară într-un separeu și comandară băuturi tari pentru discuția care urma. El puse niște întrebări fără rost despre audierile din subcomisie care începuseră deja, după cum scria în *Post,* fără vâlvă. Li se aduseră băuturile și se avântară în subiect:

– Am vorbit cu tata, începu ea.

– Și eu.

– De ce nu mi-ai spus că nu accepți slujba din Richmond?

– Tu de ce nu mi-ai spus că tatăl tău trăgea sfori ca să-mi obțină o slujbă în Richmond?

– Tu ar fi trebuit să-mi spui.

– Am arătat-o foarte clar.

– Nimic nu e clar la tine.

Sorbiră amândoi din băutură.

– Tatăl tău m-a făcut ratat. Asta e starea de spirit dominantă în familie?

– Pentru moment, da.

– O împărtășești și tu?

– Am și eu îndoielile mele. Cineva trebuie să fie realist.

Mai existase o pauză serioasă în relația lor, în cel mai bun caz un eșec deplorabil. Cu aproximativ un an în urmă se

hotărâseră să o lase mai ușor, să rămână prieteni buni, dar să mai privească și în jur, poate să-și lărgească orizonturile, să se asigure că nu exista nimeni altcineva. Barb fusese responsabilă pentru despărțire pentru că, după cum află și Clay mai târziu, unui tânăr foarte bogat de la clubul Potomac tocmai îi murise soția de cancer ovarian. Bennett era prieten bun cu familia băiatului, etcetera, etcetera. El și Barb au întins capcana, dar tânărul văduv a mirosit momeala. După o lună în preajma familiei Van Horn, tipul și-a cumpărat o casă în Wyoming.

Acum însă era vorba de o despărțire mult mai serioasă. Era, mai mult ca sigur, sfârșitul. Clay mai luă o gură din băutură și își promise în sinea lui că, indiferent ce cuvinte vor schimba, el nu va spune în nici un caz nimic care să o rănească. Ea putea să-l lovească sub centură dacă voia. Dar el, nu.

– Ce vrei, de fapt, Rebecca?

– Nu știu.

– Ba știi. Vrei să terminăm?

– Cred că da, spuse ea, și ochii i se umeziră.

– E vorba de alt bărbat?

– Nu.

Nu încă, în orice caz. Dă-le însă doar câteva zile lui Bennett și lui Barb.

– Problema e că tu nu faci nimic pentru tine, Clay, spuse ea. Ești deștept și talentat, dar nu ai nici un pic de ambiție.

– Ah, e plăcut să aflu din nou că sunt deștept și talentat. Acum câteva ore eram un ratat.

– Încerci să fii amuzant?

– De ce nu, Rebecca? De ce să nu râdem puțin? S-a terminat, să recunoaștem. Ne iubim, dar eu sunt un ratat fără viitor. Asta e problema ta. Problema mea sunt părinții tăi. O să-l mănânce de viu pe amărâtul cu care o să te măriți.

– Amărâtul?

– Exact. Mi-e milă de amărâtul cu care o să te măriți, pentru că părinții tăi sunt insuportabili. Și tu știi foarte bine asta.

– *Amărâtul* cu care o să mă mărit?

Nu mai avea lacrimi în ochi. Acum arunca fulgere.

– Nu te enerva.

– *Amărâtul* cu care o să mă mărit?

– Uite, îți propun ceva. Hai să ne căsătorim chiar acum. Ne dăm demisia, facem o nuntă rapidă fără nimeni de față, vindem tot ce avem și plecăm, să zicem, la Seattle sau la Portland, undeva, departe de aici și trăim o vreme din dragoste.

– Nu vrei să te muți la Richmond, dar ai pleca la Seattle?

– Richmond e prea aproape de părinții tăi, e bine?

– Și pe urmă?

– Pe urmă ne găsim de lucru.

– Ce fel de lucru? E cumva penurie de avocați în vest?

– Uiți ceva. Ții minte, de aseară, că sunt deștept, talentat, bine școlit, isteț foc și chiar frumușel? Marile firme de avocatură o să se bată pe mine peste tot. Într-un an și jumătate devin asociat. O să avem copii.

– Și atunci vor veni părinții mei.

– Ba nu, pentru că n-o să le spunem unde suntem. Și dacă ne găsesc, ne schimbăm numele și ne mutăm în Canada.

Sosi încă un rând de băuturi și le dădură imediat la o parte pe cele vechi.

Momentul de relaxare trecu, și încă repede. Dar le reaminti de ce se iubeau și cât de bine se simțeau împreună. Avuseseră mai multe clipe de veselie decât de tristețe, dar acum lucrurile se schimbaseră. Mai puțină veselie. Mai multe certuri fără rost. Mai mare influență din partea familiei ei.

– Nu-mi place pe coasta de vest, spuse ea în cele din urmă.

– Atunci alege tu un loc, spuse Clay, punând capăt aventurii.

Locul ei fusese deja ales, de altcineva, și ea nu avea să se îndepărteze prea mult de mămica și tăticul.

Ceea ce venise ea să spună trebuia, în sfârșit, spus:

– Clay, chiar am nevoie de o pauză.

– Ușurează-ți situația, Rebecca. Facem oricum vrei tu.

– Mulțumesc.

– Cât de lungă să fie pauza?

– Nu negociez, Clay.

– O lună?

– Mai mult.

– Nu, nu sunt de acord. Hai să stăm treizeci de zile fără să ne sunăm, bine? Azi e șapte mai. Hai să ne întâlnim pe șase iunie, aici, la aceeași masă, și să discutăm despre o prelungire.

– Prelungire?

– Poți să-i spui cum vrei.

– Mulțumesc. Îi spun despărțire, Clay. Final. Caput. Tu îți vezi de viața ta, eu de a mea. O să mai vorbim peste o lună, dar nu te aștepta la o schimbare. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult în ultimul an.

– Dacă aș fi acceptat slujba aia nesuferită din Richmond, ar mai fi avut loc finalul ăsta?

– Probabil că nu.

– Asta înseamnă și altceva decât nu?

– Nu.

– Deci, a fost o înscenare, așa e? Slujba, ultimatumul? Aseară a fost exact cum am crezut, o ambuscadă. Acceptă slujba, băiete, că, dacă nu...

Nu avea de gând să nege. În loc de asta, spuse:

– Clay, am obosit să mă mai cert, bine? Nu mă suna treizeci de zile.

Își luă geanta și se ridică în grabă. Ieșind din separeu, reuși cumva să-i dea un sărut sec și fără rost, undeva, lângă tâmpla lui dreaptă, dar el nu reacționă. Nu o privi plecând.

Iar ea nu se uită înapoi.

8

Apartamentul lui Clay se găsea într-un bloc destul de vechi din Arlington. Când îl închiriase, cu patru ani în urmă, nu auzise niciodată de Grupul BVH. Apoi avea să afle că firma construise imobilul pe la începutul anilor optzeci, unul dintre primele proiecte riscante ale lui Bennett. Proiectul dăduse faliment și complexul fusese vândut și cumpărat de mai multe ori și nimic din chiria pe care o plătea Clay nu-i revenea domnului Van Horn. De fapt, nici unul dintre membrii familiei nu știa că locuiește într-o clădire construită de ei. Nici măcar Rebecca.

Împărțea un apartament de două camere cu Jonah, un vechi amic de la Drept, care picase examenul de intrare în barou de patru ori înainte să-l ia și acum vindea computere. Era o slujbă cu jumătate de normă, și chiar și așa, câștiga mai mult decât Clay, lucru de care erau amândoi conștienți.

În dimineața de după despărțire, Clay luă ziarul din fața ușii și se așeză la masa din bucătărie cu prima ceașcă de cafea. Ca de fiecare dată, a deschis ziarul exact la pagina financiară pentru o lectură rapidă și reconfortantă a situației catastrofale a Grupului BVH. Acțiunile abia mai rezistau pe piață și puținii investitori nechibzuiți care încă le mai dețineau erau dispuși să scape de ele cu numai 0,75 dolari bucata.

Care din ei era ratatul?

Nu se spunea nimic despre audierile de importanță crucială din subcomisia Rebeccăi.

Când termină mica vânătoare de vrăjitoare, trecu la pagina sportivă și își spuse că era timpul să uite de familia Van Horn. Cu totul.

La șapte și douăzeci, ora la care de obicei mânca un castron cu cereale, sună telefonul. Zâmbi și-și spuse: „Ea e. S-a și răzgândit".

Nimeni altcineva n-ar fi sunat atât de devreme. Nimeni în afară de prietenul sau soțul doamnei care dormea mahmură la etaj, cu Jonah. Clay răspunsese la mai multe astfel de telefoane de-a lungul timpului. Jonah iubea femeile, mai ales pe cele care aveau deja pe altcineva. Era o provocare mai mare, spunea.

Dar nu era Rebecca și nici vreun prieten sau soț.

– Cu domnul Clay Carter, spuse o voce ciudată de bărbat.

– La telefon.

– Domnule Carter, numele meu este Max Pace. Recrutez angajați pentru firme de avocatură din Washington și New York. Numele dumneavoastră ne-a atras atenția și am două oferte foarte atrăgătoare care v-ar putea interesa. Am putea să luăm astăzi prânzul împreună?

Rămas fără cuvinte, Clay avea să-și amintească mai târziu, la duș, că gândul la un prânz bun fusese, în mod straniu, primul lucru care-i trecuse prin minte.

– Da, sigur, reuși el să spună.

Firmele de recrutare făceau parte din peisajul juridic, ca de altfel din cel al oricărei alte profesii. Dar rareori își pierdeau timpul cu avocații de la Biroul Avocaților din Oficiu.

– Bun. Să ne întâlnim în holul hotelului Willard, să spunem, la ora douăsprezece?

– E bine la douăsprezece, spuse Clay, cu ochii țintă pe un teanc de vase murdare din chiuvetă.

Da, era aievea. Nu era un vis.

– Mulțumesc. Ne vedem atunci, domnule Carter. Și vă promit că o să merite deranjul.

– A, sigur!

Max Pace închise repede și pentru o clipă Clay rămase cu receptorul în mână uitându-se la vasele murdare și întrebându-se care din colegii lui de facultate era în spatele acestei farse. Sau poate că era o ultimă răzbunare a lui Bennett Buldozerul?

Nu avea nici un număr de telefon al lui Max Pace. Nici măcar nu avusese prezența de spirit să-l întrebe numele firmei.

Și nici nu avea vreun costum curat. Deținea două, ambele de culoare gri, unul gros și unul subțire, amândouă foarte vechi și purtate îndelung. Garderoba pentru proces. Din fericire, la BAO nu exista ținută obligatorie și Clay purta de obicei pantaloni kaki și un sacou bleumarin. Dacă mergea la tribunal își punea cravată, pe care o scotea imediat ce se întorcea la birou.

La duș hotărî că ținuta nu avea importanță. Max Pace știa unde lucrează și avea o idee generală despre cât de puțin câștiga. Dacă apărea la interviu în pantaloni kaki purtați putea să ceară mai mulți bani.

Într-un ambuteiaj pe podul Arlington Memorial hotărî că trebuie să fie vorba de tatăl lui. Bătrânul fusese alungat din Washington, dar avea încă relații. Apăsase, în sfârșit, pe butonul care trebuie, ceruse o ultimă favoare și îi găsise fiului său o slujbă decentă. Când respectabila carieră juridică a lui Jarrett Carter s-a încheiat, cu un lung și spectaculos scârțâit de frâne, și-a împins fiul spre Biroul Avocaților din Oficiu. Acum, ucenicia se terminase. După cinci ani în tranșee, era timpul să aibă o slujbă adevărată.

Ce fel de firme l-ar căuta pe el? Îl intriga misterul. Tatăl lui ura marile firme înșirate pe bulevardele Connecticut și Massachusetts care făceau jocurile politice ale unor grupuri de interese. Și nu dădea doi bani pe avocații mărunți care își făceau reclamă pe autobuze sau panouri publicitare, aglomerând sistemul juridic cu cazuri lipsite de substanță. În fosta firmă a lui

Jarrett lucrau zece avocați, zece bătăuși de tribunal care câștigau procese și erau mereu solicitați.

– Spre așa ceva mă îndrept, mormăi Clay în timp ce privea, dedesubt, râul Potomac.

După ce îndură cea mai neproductivă dimineață din toată cariera sa, Clay plecă la unsprezece și jumătate și conduse fără grabă până la hotelul Willard, cunoscut acum oficial drept Willard Intercontinental Hotel. În hol îl întâmpină imediat un tânăr musculos care îi părea vag cunoscut.

– Domnul Pace este sus, explică tânărul. Ar dori să vă întâlnească acolo, dacă sunteți de acord.

Mergeau spre lift.

– Sigur, spuse Clay.

Nu era limpede cum de îl recunoscuse așa de ușor. Cât se aflară în lift, se ignorară reciproc. Coborâră la etajul nouă și cel care-l escorta pe Clay bătu în ușa apartamentului Theodore Roosevelt. Acesta se deschise repede și Max Pace îl salută cu un zâmbet comercial. Era un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, cu părul negru și ondulat, mustață neagră, totul negru. Blugi negri, tricou negru, cizme negre, cu vârful ascuțit. Hollywoodul la Willard. Nu era tocmai imaginea omului de afaceri la care se aștepta Clay. Când își dădeau mâna, avu prima bănuială că lucrurile nu erau ce păreau a fi.

Garda de corp fu expediată cu o privire rapidă.

– Vă mulțumesc că ați venit, spuse Max în timp ce pășeau într-o cameră ovală încărcată de marmură.

– Cu plăcere. Clay își revenea după șocul avut la vederea apartamentului; piele și materiale luxoase, camere care porneau în toate direcțiile: Drăguț loc!

– E al meu pentru câteva zile. M-am gândit că am putea să mâncăm aici, să comandăm ceva în cameră, așa putem vorbi fără să ne deranjeze nimeni.

– N-am nimic împotrivă.

Îi veni în minte o întrebare, prima dintr-o lungă serie: Ce căuta cineva de la o firmă de recrutare din Washington într-un apartament de hotel extrem de scump? De ce nu avea un birou prin preajmă? Chiar avea nevoie de gardă de corp?

– Aveți vreo preferință în materie de mâncare?

– Nu sunt pretențios.

– Au niște *capellini* și un somon grozav. Am mâncat ieri. Nemaipomenit!

– Am să-l încerc.

În clipa aceea Clay ar fi încercat orice; era mort de foame.

Max se duse la telefon, în timp ce Clay admira de la fereastră Pennsylvania Boulevard. După ce Max comandă prânzul, se așezară amândoi lângă fereastră și trecură repede peste discuția despre vreme, despre ultimele meciuri pierdute de Orioles și despre starea deplorabilă a economiei. Pace era volubil și părea că poate discuta în voie despre orice, atât cât dorea Clay. Era un halterofil pus pe treabă și voia să se observe asta. Tricoul i se mula pe piept și pe brațe și îi plăcea să se tragă de mustață. De fiecare dată când o făcea, bicepșii i se încordau vizibil.

Poate că era cascador, dar, în orice caz, nu lucra la o firmă mare de recrutare.

După zece minute de conversație, Clay spuse:

– De ce nu-mi spui ceva despre firmele alea două?

– Nu există, spuse Max. Recunosc că te-am mințit. Și promit că e singura dată când te mint.

– Nu lucrezi la nici o firmă de recrutare, nu-i așa?

– Nu.

– Atunci ce faci?

– Sting incendii.

– Mersi, acum chiar că m-ai lămurit.

– Lasă-mă să vorbesc o clipă. Trebuie să-ți explic câte ceva și îți promit că, atunci când o să termin, o să fii mulțumit.

– Îți sugerez să vorbești repede, Max, sau am plecat de aici.

– Liniștește-te, domnule Carter. Pot să-ți spun Clay?

– Nu încă.

– Prea bine. Sunt agent, furnizor, liber-profesionist cu o specializare aparte. Firmele mari mă angajează să sting incendiile în urma lor. Ei o dau în bară, își dau seama de greșeli înaintea avocaților, așa că mă angajează pe mine să intru repede în scenă, să strâng mizeria în urma lor și, speră ei, să le salvez o grămadă de bani. Serviciile mele au mare căutare. Poate că mă cheamă Max Pace sau poate altfel. Nu contează. Nu are importanță cine sunt și de unde vin. Ce contează este că am fost angajat de o mare companie ca să sting un incendiu. Întrebări?

– Prea multe să le pun acum.

– Așteaptă. Nu pot să-ți spun numele clientului meu acum. Poate n-am să-l spun niciodată. Dacă ajungem la o înțelegere, am să pot să-ți spun mai multe. Uite care e povestea. Clientul meu este o corporație multinațională de produse farmaceutice. O să recunoști numele. Realizează o gamă largă de produse, de la leacuri obișnuite pe care le ai și tu în casă chiar în clipa asta, până la medicamente complexe pentru cancer și obezitate. O companie veche, recunoscută, de elită, cu reputație solidă. Acum vreo doi ani a scos un medicament care ar putea vindeca dependența de droguri pe bază de opiu și cocaină. Mult mai bun decât metadona care, deși îi ajută pe mulți toxicomani, provoacă ea însăși dependență și se întrebuințează abuziv pe scară largă. Să-i spunem acestui medicament Tarvan – asta a fost o vreme porecla sa. A fost descoperit din greșeală și a fost folosit repede pe toate animalele de laborator disponibile. Rezultatele au fost excepționale, deși e greu să induci dependența de cocaină câtorva șoareci.

– Aveau nevoie de oameni, spuse Clay.

Pace se trase de mustață, iar bicepșii i se ondulară:

– Da. Potențialul Tarvanului era suficient de mare, ca să nu-i lase să doarmă pe mahări. Închipuie-ți: iei o pastilă pe zi timp de nouăzeci de zile și te-ai vindecat. Nevoia de droguri

dispare. Renunți la cocaină, heroină, prafuri – pur și simplu. După asta iei Tarvan din două în două zile și ai scăpat pe viață. Vindecare aproape imediată pentru milioane de dependenți. Gândește-te la profituri – poți să ceri cât vrei pe medicament, pentru că mereu va exista cineva dispus să-l cumpere. Gândește-te la viețile care pot fi salvate, la infracțiunile care nu se mai comit, la familiile care nu se mai destramă, la miliardele care nu se mai duc pe centrele de dezintoxicare. Cu cât se gândeau mai mult la cât de grozav va fi Tarvanul, cu atât mai tare își doreau să-l scoată pe piață. Dar, așa cum ai spus, era încă nevoie de oameni.

Tăcu, luă o gură de cafea. Tricoul tremura pe mușchii bine lucrați. Continuă:

– Așa că au început să facă greșeli. Au ales trei locuri – Mexico City, Singapore și Belgrad – locuri care nu intră sub jurisdicția FDA[1]. Sub masca unor vagi organizații mondiale de ajutorare au construit clinici de dezintoxicare, niște centre drăguțe de detenție în care dependenții puteau fi în permanență sub control. Au ales cei mai nenorociți toxicomani pe care i-au găsit, i-au internat, i-au tratat și au început să folosească Tarvan, deși pacienții nu aveau habar. De fapt nici nu le păsa – totul era gratis.

– Laboratoare umane, spuse Clay.

Până aici povestea era fascinantă, iar Max, stingătorul de incendii, avea talent narativ.

– Laboratoare umane și nimic altceva. Departe de sistemul american de cerere și obținere daune. Și de presa americană. Și de legislația americană. Era un plan genial. Iar medicamentul avea un efect minunat. După treizeci de zile Tarvanul slăbea nevoia de drog. După șaizeci de zile dependenții păreau bucuroși să fie curați, iar după nouăzeci de zile nu mai aveau nici o teamă să se întoarcă pe stradă. Totul era monitorizat – dietă, exerciții

[1] FDA – Food and Drug Administration (engl.), organism a cărui responsabilitate este, printre altele, aprobarea noilor medicamente. (n.tr.)

fizice, terapie psihiatrică, chiar și conversație. Clientul meu avea cel puțin un angajat pentru fiecare pacient și aceste clinici aveau fiecare câte o sută de paturi. După trei luni pacienților li se dădea drumul, cu condiția să se întoarcă la clinică din două în două zile să ia medicamentul. Nouăzeci la sută au continuat să-l ia și nu s-au mai apropiat de droguri. Nouăzeci la sută! Numai doi la sută au redevenit dependenți.

– Și ceilalți opt la sută?

– Ei aveau să fie problema, dar clientul meu nu știa cât de gravă va fi. În orice caz, paturile erau mereu ocupate și în mai mult de optsprezece luni în jur de o mie de dependenți au fost tratați cu Tarvan. Rezultatele depășeau estimările. Clientul meu se aștepta la profituri de miliarde. Și nu exista concurență. Nici o altă companie nu făcea cercetări serioase pentru un medicament împotriva dependenței de droguri. Cele mai multe firme de produse farmaceutice au renunțat la asta de ani de zile.

– Și următoarea greșeală?

Max se opri o clipă, apoi spuse:

– Au fost atâtea!

Se auzi o sonerie, sosise prânzul. Un chelner intră cu o măsuță pe rotile și se agită cinci minute aranjând masa. Clay stătea în picioare în fața geamului și privea vârful Monumentului Washington, prea adâncit în gânduri ca să vadă ceva. Max îi dădu bacșiș omului și, în cele din urmă, îl scoase din cameră.

– Ți-e foame? întrebă.

– Nu. Continuă! Clay își scoase sacoul și se așeză pe scaun. Cred că urmează partea cea mai bună.

– Bună, rea, depinde cum privești problema. Următoarea greșeală a fost să aducă povestea aici. Acum începe să devină într-adevăr urât. Clientul meu se uitase la harta lumii și alesese deliberat un loc pentru albi, unul pentru hispanici și unul pentru asiatici. Era nevoie și de negri.

– Avem din belșug în Washington.

– Așa s-a gândit și clientul meu.

– Minți, nu-i așa? Spune-mi că minți.

– Te-am mințit o dată, domnule Carter. Și am promis să n-o mai fac.

Clay se ridică încet în picioare și se învârti în jurul scaunului și din nou spre fereastră. Max îl privea atent. Prânzul se răcea, dar nici unuia nu părea să-i pese. Timpul fusese oprit în loc.

Clay se întoarse și spuse:

– Tequila?

Max încuviință din cap și spuse:

– Da.

– Și Washad Porter?

– Da.

Trecu un minut. Clay își încrucișă brațele și se sprijini de perete cu fața la Max, care își răsucea mustața.

– Spune mai departe, zise Clay.

– La aproximativ opt la sută dintre pacienți ceva nu merge cum trebuie, spuse Max. Clientul meu nu are idee ce sau cum, nici măcar cine e în pericol. Dar Tarvanul îi face să ucidă. Pur și simplu. După cam o sută de zile ceva se întâmplă în creierul lor și simt un impuls irezistibil să facă moarte de om. Nu are importanță dacă au sau nu un trecut violent. Nici vârsta, nici rasa, nici sexul, nimic nu-i deosebește.

– Asta înseamnă opt morți?

– Cel puțin. Dar informațiile sunt greu de obținut în cartierele mărginașe din Mexico City.

– Dar câți sunt aici, în Washington?

Era prima întrebare care îl punea în dificultate pe Max, care se eschivă.

– Îți răspund în câteva minute. Lasă-mă să-mi termin povestea. Și vrei, te rog, să stai jos? Nu-mi place să mă uit în sus când vorbesc.

Clay luă loc, după cum i se ordonase.

– Următoarea mișcare a fost să ocolească FDA.

– Evident.

– Clientul meu are mulți prieteni sus-puși în orașul ăsta. E profesionist vechi când e vorba să cumpere politicieni cu bani de la comitetele de acțiune politică și să le găsească slujbe pentru soții și prietene și foste asistente, porcăriile obișnuite pe care le fac cei cu bani mulți. S-a făcut o afacere murdară. Erau implicați tipi puternici de la Casa Albă, de la Departamentul de Stat, de la DEA[1], de la FBI și de la vreo două alte agenții și nimeni nu a scris nimic despre asta. Nimeni nu a dat și nu a primit bani; nu s-a dat nici un cent mită. Clientul meu s-a descurcat de minune convingând destui oameni că Tarvanul ar putea salva lumea dacă și-ar face treaba într-un nou laborator. Pentru că FDA nu l-ar fi aprobat mai repede de doi-trei ani și oricum nu prea avea prieteni la Casa Albă, s-a făcut afacerea. Acești oameni influenți, ale căror nume s-au pierdut pentru totdeauna, au găsit o modalitate să strecoare Tarvanul în câteva clinici de dezintoxicare alese cu grijă, finanțate de guvern, din Washington. Dacă medicamentul dădea rezultate aici, atunci Casa Albă și alte persoane sus-puse ar fi făcut presiuni insistente asupra FDA să-l aprobe cât de repede.

– Când s-a făcut această înțelegere, clientul tău știa de cei opt la sută?

– Nu știu. Clientul meu nu mi-a spus tot și n-o va face niciodată. Și nici eu nu pun multe întrebări. Rolul meu e altul. În orice caz, bănuiesc totuși că nu știa de cei opt la sută. În situația asta, riscul de a face experimentul aici ar fi fost prea mare. Toate astea s-au întâmplat foarte repede, domnule Carter!

– Acum poți să-mi spui Clay.

– Mulțumesc, Clay.

– Pentru puțin.

– Am spus că nu s-a dat mită. Din nou, așa mi-a spus clientul meu. Dar să fim realiști! Estimarea inițială a profitului pe primii zece ani de folosire a Tarvanului era de treizeci de

[1] DEA – Drug Enforcement Administration (engl.), Comisia Interministerială pentru Prevenirea Consumului de Droguri. (n.tr.)

miliarde de dolari. Profitul, nu vânzările! Estimarea inițială a scutirii de impozite cu ajutorul Tarvanului era de o sută de miliarde de dolari pe aceeași perioadă de timp. Evident că niște sume de bani urmau să fie plătite în timpul ăsta.

– Dar toate astea sunt la timpul trecut?

– O, da! Medicamentul a fost retras acum șase zile. Minunatele clinici din Mexico City, Singapore și Belgrad și-au închis porțile în mijlocul nopții și toți acei consilieri simpatici au dispărut ca niște fantome. Toate experimentele au fost uitate. Toate documentele au fost distruse. Clientul meu n-a auzit niciodată de Tarvan. Și ne-ar plăcea să rămână așa.

– Am senzația că aici începe rolul meu.

– Numai dacă vrei. Dacă refuzi, eu sunt pregătit să discut cu alt avocat.

– Ce să refuz?

– Afacerea, Clay, afacerea. Până acum, în Washington cinci oameni au fost omorâți de toxicomani tratați cu Tarvan. Un tip e în comă și probabil că n-o să trăiască. Prima victimă a lui Washad Porter. Asta înseamnă șase în total. Știm cine sunt, cum au murit, cine i-a ucis, știm tot. Vrem ca tu să le reprezinți familiile. Devii avocatul lor, noi dăm banii, totul se rezolvă repede, în liniște, fără procese, fără publicitate, fără nici o amprentă nicăieri.

– De ce m-ar angaja pe mine?

– Pentru că habar n-au că există bază legală pentru un proces. Din câte știu ei, cei dragi au căzut victime violenței de stradă. Copilul tău moare împușcat de un derbedeu, îl îngropi, derbedeul e arestat, te duci la proces și speri că ajunge la pușcărie pentru restul zilelor. Dar nu te gândești o clipă să deschizi un proces. Pe cine să dai în judecată, pe drogatul de pe stradă? Nici cel mai flămând avocat n-ar accepta un asemenea caz. Pe tine te vor angaja, fiindcă tu o să te duci la ei și o să le explici că au motive să înceapă un proces și o să le spui că poți

să obții patru milioane de dolari printr-o înțelegere foarte rapidă și confidențială.

– Patru milioane de dolari! repetă Clay, nefiind sigur dacă era prea mult sau prea puțin.

– Ăsta e riscul nostru, Clay! Dacă vreun avocat descoperă Tarvanul și, sincer, tu ești singurul care a mirosit măcar ceva, atunci se va ajunge la proces. Să zicem că avocatul e vreun armăsar al tribunalelor și alege un juriu format numai din negri aici, în capitală.

– Nici nu-i prea greu.

– Evident că nu e. Și să mai zicem că avocatul ăsta pune cumva mâna pe dovezi. Poate niște documente care n-au fost distruse. Și mai sigur, cineva care lucrează pentru clientul meu, un turnător. În orice caz, procesul merge de minune pentru familia mortului. Verdictul ar putea fi uriaș. Și, mai rău, pentru clientul meu cel puțin, publicitatea negativă ar fi cumplită. Prețul acțiunilor s-ar putea prăbuși. Imaginează cel mai rău scenariu, Clay, compune propriul coșmar și, crede-mă, tipii ăștia văd și ei același lucru. Au făcut ceva rău. Sunt conștienți de asta și vor să repare ce au făcut. Dar încearcă totodată să-și limiteze pierderile.

– Patru milioane e un chilipir.

– Da și nu. Să luăm exemplul lui Ramón Pumphrey. Douăzeci și doi de ani, muncea cu jumătate de normă, câștiga șase mii de dolari pe an. La o speranță de viață de încă cincizeci și trei de ani și presupunând că ar fi câștigat anual de două ori salariul minim, valoarea economică a vieții lui, socotită la cursul de astăzi al dolarului, este de aproximativ jumătate de milion de dolari. Atât valorează el.

– Daunele pe care ar trebui să le plătească ar fi mici.

– Depinde. Cazul ar fi greu de dovedit, Clay, pentru că nu există documente. În dosarele pe care le-ai obținut tu ieri nu scrie nimic. Sfătuitorii de la Centru și de la Clean Streets habar n-aveau ce fel de medicamente le dădeau pacienților. FDA

n-a auzit niciodată de Tarvan. Clientul meu ar cheltui un miliard pe avocați și pe tot ce ar mai avea nevoie ca să se apere. Procesul ar fi un adevărat război, deoarece clientul meu e foarte vinovat!

– De șase ori patru înseamnă douăzeci și patru de milioane.

– Mai pune zece pentru avocat.

– Zece milioane?

– Da, Clay, asta e afacerea. Zece milioane pentru tine.

– Cred că glumești.

– Vorbesc foarte serios. Treizeci și patru în total. Și pot să completez cecurile în clipa asta.

– Trebuie să merg să mă plimb puțin.

– Și prânzul?

– Nu, mulțumesc!

9

Mergea fără țintă, pe jos, prin fața Casei Albe. Se pierdu o clipă în mijlocul unui grup de turiști olandezi care făceau fotografii și îl așteptau pe președinte să le facă din mână, apoi se plimbă agale prin Parcul Lafayette, de unde indivizii fără adăpost dispăreau în timpul zilei, apoi se opri pe o bancă în Piața Farragut unde mâncă un sendviș rece, fără să simtă nici un gust. Toate simțurile îi erau adormite, gândea încet și confuz. Era luna mai, dar aerul era tot încărcat. Umiditatea nu-l ajuta să gândească limpede.

Vedea douăsprezece fețe negre în boxa juraților, oameni furioși, care o săptămână întreagă ascultaseră povestea șocantă a Tarvanului. Li se adresa în pledoaria finală:

– Aveau nevoie de șoareci de laborator negri, doamnelor și domnilor, de preferință americani pentru că aici sunt banii. Așa că și-au adus miraculosul Tarvan în orașul nostru.

Cei doisprezece oameni furioși îi sorbeau fiecare cuvânt și dădeau din cap aprobator, nerăbdători să se retragă pentru a delibera și pentru a împărți dreptate.

Care era cel mai mare verdict din istorie? Oare *Guiness Book* consemna așa ceva? Oricare ar fi fost, îi va aparține lui, numai să-l ceară.

– Completați suma, doamnelor și domnilor jurați!

Cazul nu va ajunge niciodată la tribunal. Nici un juriu nu-l va auzi. Cei care făcuseră Tarvanul ar cheltui mult mai mult de treizeci și patru de milioane ca să îngroape adevărul. Și ar angaja tot felul de duri să rupă oase și să fure documente și să asculte telefoane și să incendieze birouri, orice ar fi nevoie ca să-și țină secretul departe de cele douăsprezece fețe furioase.

Se gândi la Rebecca. Ce fată diferită ar fi, dac-ar fi înconjurată de luxul oferit de banii lui! Ce repede ar lăsa în urmă grijile de pe Dealul Capitoliului și s-ar retrage să-și crească copiii. S-ar mărita cu el în trei luni sau, oricum, imediat ce Barb ar reuși să pună la punct nunta.

Se gândi la familia Van Horn dar, foarte ciudat, nu ca la niște oameni pe care îi cunoștea încă. Ieșiseră din viața lui; încerca să uite de ei. Scăpase de oamenii aceia, după patru ani de sclavie. Nu aveau să-l mai chinuie niciodată.

Era pe cale să scape de o mulțime de lucruri.

Trecu o oră. Se trezi la DuPont Circle, privind în vitrinele prăvăliilor care dădeau spre Massachusetts Boulevard; cărți neobișnuite, mâncăruri neobișnuite, costume neobișnuite; oameni neobișnuiți peste tot. Era o oglindă într-o vitrină și Clay se privi în ochi și se întrebă cu voce tare dacă Max, „stingătorul de incendii", era real sau dacă nu era decât un șarlatan sau o fantomă. Se plimbă pe trotuar, scârbit de ideea că o companie respectabilă era în stare să se joace cu viețile celor mai nenorociți dintre oameni și, câteva secunde mai târziu, cutremurat de plăcere la gândul de a obține mai mulți bani decât a visat vreodată. Avea nevoie de tatăl lui. Jarrett Carter ar ști exact ce să facă.

Trecu încă o oră. Era așteptat la birou, la o ședință săptămânală sau cam așa ceva.

– Concediați-mă, mormăi, cu un zâmbet.

Se uită o vreme la Kramerbooks, librăria lui preferată din tot orașul. Poate că în curând va trece de la secțiunea cu cărți broșate la cele cartonate. Ar putea să-și umple noii pereți cu rafturi de cărți.

La ora trei fix, în grafic, intră la Kramer și se duse în spate, la cafenea, și acolo era Max Pace, singur la o masă, cu un pahar de limonadă în față, așteptând. Era vizibil încântat să-l revadă pe Clay.

– M-ai urmărit? întrebă Clay, așezându-se și îndesându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni.

– Desigur. Vrei ceva de băut?

– Nu. Ce-ar fi dacă aș intenta proces mâine, în numele familiei lui Ramón Pumphrey? Numai cazul ăsta ar face mai mult decât oferiți voi pentru toate șase.

Se părea că anticipaseră întrebarea. Max avea un răspuns pregătit.

– Ai avea un lung șir de probleme. Să ți le spun pe primele trei. În primul rând, nu știi pe cine să dai în judecată. Nu știi cine a făcut Tarvanul și e posibil ca nimeni să nu afle vreodată. În al doilea rând, nu ai destui bani să te lupți cu clientul meu. Ar fi nevoie de cel puțin zece milioane de dolari ca să pui la punct un proces valabil. În al treilea rând, ai pierde șansa de a-i reprezenta pe toți reclamanții cunoscuți. Dacă nu accepți repede, sunt gata să-i fac aceeași ofertă următorului avocat de pe listă. Scopul meu e să rezolv totul în treizeci de zile.

– M-aș putea duce la o firmă mare care se ocupă cu procese cu cerere de daune.

– Da, dar asta ar pune și mai multe probleme. În primul rând, ai renunța la cel puțin jumătate din onorariu. În al doilea rând, ar dura cinci ani să ajungi la un rezultat, poate chiar mai mult. Pe urmă, chiar și cea mai mare firmă din țara asta tot ar putea pierde procesul. Adevărul, Clay, s-ar putea să nu se afle niciodată.

– Ar trebui să se afle.

– Poate, dar mie mi-e totuna. Rolul meu e să rezolv problema; să despăgubesc corect victimele, apoi s-o îngrop pentru totdeauna. Nu fi naiv, prietene!

– Nu suntem prieteni.

– E adevărat, dar facem progrese.

– Ai o listă de avocați?

– Da, mai am încă două persoane, care îți seamănă foarte bine.

– Cu alte cuvinte, sunt flămânzi.

– Da, sunt flămânzi, dar tu ești și foarte bun.

– Mi s-a mai spus. Și că am umeri largi. Ceilalți doi sunt tot aici, în oraș?

– Da, dar hai să nu ne facem griji în privința lor. Azi e joi. Am nevoie de un răspuns până luni la prânz. Altfel merg la următorul tip.

– S-a folosit Tarvan și în alte orașe din America?

– Nu, numai în Washington.

– Și câți oameni au fost tratați?

– O sută, mai mult sau mai puțin.

Clay luă o înghițitură din paharul de apă cu gheață pe care un chelner i-l pusese în față.

– Deci, mai există încă niște criminali pe undeva?

– Tot ce se poate. Se înțelege de la sine că așteptăm și urmărim cu cea mai mare neliniște.

– Nu puteți să-i opriți?

– Să oprim omorurile pe stradă în Washington? Nimeni nu ar fi putut prevedea că Tequila Watson o să plece de la Centru și că, în mai puțin de două ore, o să omoare pe cineva. Nici Washad Porter. Tarvanul nu dă nici un indiciu despre cine ar putea să clacheze și nici când. Există niște dovezi că, după zece zile de la întreruperea tratamentului, devin din nou inofensivi. Dar sunt numai speculații.

– Așadar, crimele ar putea înceta în câteva zile?

– Pe asta ne bazăm. Sper să trăim până luni.

– Clientul tău ar trebui să meargă la pușcărie.

– Clientul meu e o corporație.

– Corporațiile pot răspunde în fața legii.

– Hai să nu discutăm despre asta, bine? Nu duce nicăieri. Trebuie să vorbim despre tine și dacă poți sau nu să faci față.

– Sunt sigur că ai deja un plan.

– Da, unul foarte detaliat.

– Îmi dau demisia, și pe urmă?

Pace împinse la o parte paharul cu limonadă și se aplecă în față, ca și cum abia acum avea să-i spună partea cea mai bună:

– Îți deschizi propriul cabinet de avocatură. Închiriezi un spațiu, îl mobilezi frumos și așa mai departe. Trebuie să fie atrăgător, Clay, și asta nu se poate decât dacă arăți și te porți ca un avocat de succes. Potențialii clienți îți vor fi aduși la birou. Trebuie să fie impresionați. O să ai nevoie de personal și de alți avocați care să lucreze pentru tine. Impresia e totul. Crede-mă! Am fost și eu avocat. Clienții vor birouri frumoase. Vor să vadă că ai succes. Le vei spune acestor oameni că poți să le obții înțelegeri de patru milioane de dolari!

– Patru e mult prea puțin.

– Vorbim mai încolo, bine? Trebuie să pară că ai succes, asta e ideea.

– Asta am înțeles. Am crescut într-o firmă de avocatură de mare succes.

– Știm. Ăsta e unul dintre lucrurile care ne plac la tine.

– Cât e de greu de obținut spațiu de birouri acum?

– Am închiriat un spațiu pe Connecticut Boulevard. Vrei să-l vezi?

Ieșiră de la Kramer pe ușa din spate și merseră agale pe trotuar, ca doi vechi prieteni ieșiți la o plimbare.

– Mai sunt urmărit? întrebă Clay.

– De ce?

– A, nu știu. Eram doar curios. Nu mi se întâmplă în fiecare zi. Aș vrea doar să știu dacă o să fiu împușcat în caz că cedez și fug.

Pace chiar chicoti la întrebarea asta:

– E cam absurd, nu?

– De-a dreptul prostesc!

– Clientul meu e foarte agitat, Clay.

– Și pe bună dreptate.

– În clipa asta au zeci de oameni în tot orașul, care urmăresc, așteaptă, se roagă să nu se mai întâmple și alte crime. Și speră că tu vei fi cel care va accepta afacerea.

– Și cum rămâne cu problemele de etică?

– Care anume?

– Îmi vin în minte două: conflict de interese și acostare de clienți.

– Acostarea e o glumă. Uită-te numai la panourile publicitare.

Se opriră la o intersecție.

– În momentul ăsta eu sunt avocatul apărării, spuse Clay în timp ce așteptau. Cum să trec de partea cealaltă și să reprezint victima?

– Pur și simplu. Am cercetat canoanele eticii. Nu e simplu, dar nu e o încălcare. Odată ce-ți dai demisia de la Birou, ești liber să-ți deschizi propriul cabinet și să începi să primești cazuri.

– Asta e partea ușoară. Dar cum rămâne cu Tequila Watson? Știu de ce a comis crima. Nu-i pot ascunde această informație nici lui, nici viitorului lui avocat.

– Faptul că ești beat sau sub efectul unor medicamente nu e o justificare pentru crimă. E vinovat. Ramón Pumphrey e mort. Trebuie să uiți de Tequila.

Porniră din nou.

– Nu-mi place răspunsul, spuse Clay.

– Altul mai bun nu am. Dacă mă refuzi și continui să-ți reprezinți clientul, îți va fi, practic, imposibil să dovedești că a luat vreodată un medicament numit Tarvan. Tu știi, dar n-o să poți s-o dovedești. O să fii ridicol dacă folosești asta drept apărare.

– Poate că nu pare cine știe ce apărare, dar ar putea fi circumstanțe atenuante.

– Numai dacă reușești să dovedești, Clay. Am ajuns.

Erau pe Connecticut Boulevard, în fața unei clădiri înalte, moderne, cu o intrare din sticlă și bronz, înaltă cât trei etaje.

Clay privi în sus și spuse:

– Zona cu chirii mari.

– Haide! Tu ești la etajul patru, ai un birou pe colț cu o priveliște fantastică.

În holul mare de marmură erau înșirate numele celor mai importante firme de avocatură din Washington.

– Ăsta nu e tocmai teritoriul meu, spuse Clay, citind numele firmelor.

– Ar putea fi, spuse Max.

– Și dacă nu vreau să rămân aici?

– Treaba ta. Întâmplător avem acest spațiu. Ți-l subînchiriem la un preț foarte bun.

– Când l-ați închiriat?

– Nu pune prea multe întrebări, Clay. Suntem în aceeași tabără.

– Nu încă.

În partea lui Clay de etaj se puneau covoarele și se zugrăveau pereții. Covoare scumpe. S-au oprit la fereastra unui birou mare și gol și au privit traficul de pe bulevardul Connecticut. Erau mii de lucruri de făcut când deschizi o firmă și lui nu-i veneau în minte decât o sută. Avea o bănuială că Max avea toate răspunsurile.

– Ce părere ai?

– Deocamdată nu am nici o părere. Totul e confuz.

– Nu rata șansa asta, Clay! Nu vei mai avea alta. Și timpul trece.

– E ireal.

– Poți să înregistrezi firma electronic. Ia cam o oră. Alegi o bancă, îți deschizi conturi. Antetul și altele se pot face peste noapte. Biroul poate fi gata de lucru și mobilat în câteva zile. De miercurea viitoare poți să stai aici, la un birou modern, și să-ți conduci propria afacere.

– Cum obțin celelalte cazuri?

– Prin prietenii tăi, Rodney și Paulette. Ei cunosc orașul și oamenii. Angajează-i, triplează-le salariul, dă-le birouri frumoase pe același coridor. Ei pot să contacteze familiile. Vă ajutăm și noi.

– V-ați gândit la tot.

– Da. La absolut tot. Conduc o mașinărie foarte eficientă, care e pe punctul de a intra în panică. Lucrăm zi și noapte, Clay! Ne mai trebuie doar un vârf de lance.

Când coborau, ascensorul se opri la etajul trei. Se urcară trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați frumos, aranjați, cu serviete mari, scumpe, de piele, și cu aerul de importanță care pare înnăscut la avocații de la firmele mari. Max era atât de absorbit de detalii, încât nici nu-i observă. Dar Clay îi studia atent – manierele, exprimarea îngrijită, seriozitatea, aroganța. Aceștia erau avocați mari, avocați importanți, pentru care el nici nu exista. Desigur că pantalonii kaki vechi și mocasinii purtați nu alcătuiau tocmai imaginea unui coleg din Baroul Washington.

Dar toate astea s-ar putea schimba peste noapte, nu?

Își luă la revedere de la Max și porni într-o altă lungă plimbare, de data asta în direcția biroului său. Când ajunse în cele din urmă, nu găsi pe birou nici un mesaj urgent. La ședința de la care lipsise mai lipsiseră, evident, mulți alții. Nu-l întrebă nimeni

unde a fost. Nimeni nu părea să fi observat că nu fusese în birou toată după-amiaza.

Biroul deveni brusc mult mai mic și mai ponosit, iar mobilierul era insuportabil de sumbru. Pe masă era un teanc de dosare, cazuri la care nu reușea să se gândească în momentul acela. Oricum, toți clienții lui erau infractori.

Regulamentul Biroului Avocaților din Oficiu prevedea un preaviz de treizeci de zile înainte să-ți dai demisia. Regula nu era însă pusă în aplicare, pentru că nu se putea. Lumea își dădea demisia tot timpul, cu preaviz scurt sau chiar fără nici unul. Glenda o să-i trimită o scrisoare de amenințare. El o să-i răspundă cu una amabilă și cu asta se va termina.

Cea mai bună secretară din tot biroul era domnișoara Glick, un ostaș călit, care s-ar putea să accepte un salariu de două ori mai mare și să lase în urmă biroul mohorât de la BAO. Cabinetul lui va fi un loc de muncă simpatic, se hotărâse deja. Salarii și avantaje, și concedii lungi, și poate chiar și o cotă din profit.

Petrecu ultima oră a zilei de lucru încuiat în birou, făcând planuri, furând angajați, dezbătând care avocați și care asistenți s-ar potrivi.

Pe Max Pace îl întâlni pentru a treia oară în aceeași zi, la cină, la Old Ebbitt Grille, pe 15th Street, la două străzi în spatele hotelului Willard. Spre marea lui surpriză, Max începu cu un Martini, ceea ce îl făcu să se destindă considerabil. Aspectul tensionat al situației începea să se relaxeze sub atacul ginului, iar Max deveni o persoană în carne și oase. Fusese odată avocat pledant în California, înainte ca o întâmplare nefericită să pună capăt carierei sale de acolo. Prin niște relații reușise să găsească o nișă pe piața afacerilor juridice ca „stingător de incendii". Ca persoană care rezolvă orice problemă. Era un agent foarte bine plătit care intervenea discret, curăța mizeria și dispărea la fel de

discret și fără urmă. În timp ce-și mâncau fripturile și beau prima sticlă de Bordeaux, Max spuse că după afacerea cu Tarvanul mai avea ceva pentru Clay.

– Ceva mult mai mare, spuse și chiar se uită de jur împrejur prin local să vadă dacă nu ascultă vreun spion.

– Ce? întrebă Clay după o lungă așteptare.

Încă o privire rapidă în jur, să nu tragă cineva cu urechea, apoi:

– Clientul meu are un concurent care a scos pe piață un medicament periculos. Deocamdată nu știe nimeni. Medicamentul lor are rezultate mai bune decât al nostru. Dar clientul meu are dovezi solide că acel medicament provoacă tumori. Așteaptă momentul potrivit să lanseze un atac.

– Atac?

– Un proces colectiv condus de un avocat tânăr și agresiv care deține dovezile necesare.

– Îmi oferi încă un caz?

– Da. Acceptă afacerea cu Tarvanul, rezolvă totul în treizeci de zile și îți dăm un dosar care valorează milioane.

– Mai mult decât Tarvanul?

– Mult mai mult.

Clay reuși astfel să înghită cu greu o jumătate de *file mignon* fără să simtă nici un gust. Cealaltă jumătate rămase neatinsă. Era flămând, dar nu avea poftă de mâncare.

– De ce eu? puse întrebarea, mai mult sieși decât noului său prieten.

– Asta se întreabă și câștigătorii la loterie. Ai tras lozul cel mare, Clay! La loteria avocaților. Ai fost destul de isteț să-ți dai seama de existența Tarvanului, iar noi căutam cu disperare un avocat tânăr în care să putem avea încredere. Ne-am găsit reciproc, Clay, și ai la dispoziție acest scurt moment în care să iei o decizie care îți va schimba viața. Spune da și vei deveni un avocat celebru. Spune nu și pierzi potul cel mare.

– Am înțeles mesajul. Am nevoie de puțin timp să mă gândesc, să-mi limpezesc mintea.

– Ai tot weekendul.

– Mersi! Uite, o să fac o scurtă excursie, plec mâine-dimineață și mă întorc duminică seara. Chiar nu cred că e nevoie să vină după mine oamenii tăi.

– Pot să te întreb unde pleci?

– La Abaco, în Bahamas.

– Să-l vezi pe tatăl tău?

Clay era surprins, dar nu avea de ce:

– Da, spuse.

– Cu ce scop?

– Nu e treaba ta. La pescuit.

– Îmi pare rău, dar sunt foarte agitat. Sper că înțelegi.

– Nu tocmai. Îți spun cu ce zboruri merg, numai nu mă urmăriți, bine?

– Îți dau cuvântul meu.

10

Insula Great Abaco este o fâșie îngustă de pământ în partea de nord a insulelor Bahamas, cam la o sută șaizeci de kilometri est de Florida. Clay mai fusese o dată acolo, cu patru ani în urmă, când reușise să adune destui bani pentru biletul de avion. Călătoria fusese un weekend prelungit, în care Clay plănuise să aibă o discuție cu tatăl său și să uite de probleme pentru o vreme. Nu se întâmplase așa. Pentru Jarrett Carter eșecul era încă prea recent și ocupația lui principală era să bea punci începând de la prânz. Era dispus să vorbească despre orice, mai puțin despre Drept și avocați.

De data asta va fi altfel.

Clay sosi spre seară, într-un avion al companiei Coconut Air. Vameșul aruncă o privire spre pașaport și-i făcu semn să treacă. Drumul cu taxiul până în Portul Marsh dură cinci minute, pe contrasens. Șoferului îi plăcea să asculte muzică *gospel* dată tare, iar Clay nu avea chef să se certe. Și nici să dea bacșiș. Coborî din mașină în port și porni să-l caute pe tatăl său.

Jarrett Carter pornise odată un proces împotriva președintelui Statelor Unite și, deși pierduse, învățase din experiență că de fiecare dată următorul inculpat era o țintă mai ușoară. Nu se temea de nimeni, la tribunal sau în afara lui. Reputația îi fusese

asigurată de o victorie majoră – un verdict greu într-un proces de malpraxix împotriva președintelui Asociației Americane a Medicilor, un doctor bun care făcuse o greșeală în sala de operații. Verdictul venise de la un juriu nemilos, într-un stat conservator, iar Jarret Carter devenise dintr-odată un avocat pledant extrem de căutat. Alegea cazurile cele mai dificile, le câștiga pe cele mai multe dintre ele, iar la vârsta de patruzeci de ani avea deja o reputație solidă. Și-a deschis o firmă cunoscută pentru stilul dur din sala de judecată. Clay nu se îndoia nici un moment că va călca pe urmele tatălui său și că își va petrece viața prin tribunale.

Situația s-a schimbat pe vremea când Clay era încă la colegiu. A avut loc un divorț urât care l-a costat scump pe Jarrett. Firma a început să se destrame în maniera tipică, în momentul în care partenerii au început să se dea în judecată între ei. Cu mintea la alte lucruri, Jarrett nu a mai câștigat nici un proces timp de doi ani, iar reputația lui a avut mult de suferit. A făcut cea mai mare greșeală când, împreună cu contabilul, a început să falsifice registrele – ascunzând venituri, exagerând cheltuieli. Când au fost prinși, contabilul s-a sinucis, dar Jarrett, nu. Era însă terminat și părea sigur că va ajunge la închisoare. Din fericire, procurorul era un vechi amic de la Facultatea de Drept.

Detaliile târgului aveau să rămână pe veci un secret întunecat. Nu a fost pus sub acuzare, s-a făcut doar o înțelegere neoficială prin care Jarrett își lichida discret firma, renunța la dreptul de a profesa și părăsea țara. A fugit fără nimic, cu toate că cei care cunoșteau îndeaproape situația erau de părere că ascunsese ceva peste graniță. Clay nu știa nimic despre o asemenea pradă.

Așa că marele Jarrett Carter a devenit căpitanul unui vas de pescuit în Bahamas, ceea ce unora li se părea o viață de invidiat. Clay îl găsi pe vas, un Wavedancer lung de douăzeci de metri ancorat într-un doc din portul aglomerat. Alte vase charter se

întorceau după o zi pe mare. Pescari arși de soare își admirau capturile. Blițurile aparatelor de fotografiat scânteiau. Marinarii de prin părțile locului alergau de colo-colo descărcând lăzi cu bibani și toni puși la gheață. Aruncau pungi cu sticle și cutii de bere goale.

Jarrett era la proră cu un furtun într-o mână și un burete în cealaltă. Clay îl urmări cu privirea o clipă, nedorind să-l întrerupă din muncă. Tatăl său arăta, fără îndoială, ca un expatriat fugar – desculț, cu pielea aspră și înnegrită de soare, cu o barbă căruntă ca a lui Hemingway. Avea lanțuri de argint la gât, șapcă de pescar cu cozorocul lung, cămașă albă de bumbac, veche și cu mânecile suflecate până la bicepși. Dacă n-ar fi avut un început de burtă de la băutură, Jarrett ar fi părut chiar în formă.

– Măi, să fiu al naibii! strigă el când își văzu fiul.

– Drăguță barcă, spuse Clay, urcând la bord. Își strânseră mâinile cu putere, dar atât. Jarrett nu era genul afectuos, în nici un caz cu fiul său. Câteva foste secretare spuneau altceva. Mirosea a transpirație uscată, a apă sărată, a bere stătută – o zi lungă pe mare. Pantalonii scurți și cămașa albă îi erau murdare.

– Da, e a unui doctor din Boca. Arăți bine!

– Și tu.

– Sunt sănătos, asta-i tot ce contează. Ia o bere! Jarrett făcu semn spre lada frigorifică de pe punte.

Desfăcură cutiile și se așezară pe scaunele de pânză, în timp ce câțiva pescari se împleticeau pe chei. Barca se clătina ușor.

– O zi plină, nu? spuse Clay.

– Am plecat la răsăritul soarelui, cu un tip și cei doi fii ai lui, băieți puternici, amândoi halterofili serioși. De undeva din New Jersey. N-am văzut niciodată atâția mușchi pe o barcă. Scoteau din apă pești de cincizeci de kile de parcă erau păstrăvi.

Trecură prin dreptul lor două femei în jur de patruzeci de ani, cu niște rucsaci mici și unelte de pescuit. Arătau la fel de

obosite și arse de soare ca și ceilalți pescari. Una era puțin mai greoaie, cealaltă nu, dar Jarrett le urmări pe amândouă cu privirea până ce dispărură din raza vizuală. Se holba într-un mod aproape stânjenitor.

– Mai ai apartamentul ăla? întrebă Clay. Cel pe care îl văzuse cu patru ani în urmă era un apartament prăpădit cu două camere în spatele portului Marsh.

– Mda, dar acum stau pe barcă. Proprietarul nu vine prea des, așa că stau aici. E o canapea în cabină pentru tine.

– Locuiești pe vasul ăsta?

– Sigur, are aer condiționat și e mult spațiu. Știi, mai tot timpul sunt singur.

Băură din bere și priviră încă un grup de pescari care treceau cu un mers obosit.

– Am o cursă mâine, spuse Jarrett. Vii și tu?

– Ce altceva aș putea să fac pe-aici?

– Sunt niște caraghioși de pe Wall Street care vor să plecăm la șapte dimineața.

– Se pare c-o să ne distrăm.

– Mi-e foame, spuse Jarrett, sărind în picioare și aruncând la coș cutia de bere. Hai să mergem.

O luară în jos pe chei, trecând pe lângă zeci de vase de toate felurile. Oamenii luau cina pe bărcile cu pânze. Căpitanii beau bere și se relaxau. Toți îi strigau ceva lui Jarrett, care avea o replică pentru fiecare. Era tot desculț. Clay mergea cu un pas în urma lui și își spunea în sinea lui: „Ăsta e tatăl meu, marele Jarrett Carter, un golan desculț într-un șort decolorat și cu cămașă fără nasturi, regele portului Marsh. Și un om tare nefericit".

Barul Blue Fin era plin și zgomotos. Jarrett părea că știe pe toată lumea. Înainte să găsească două taburete libere la aceeași masă, barmanul le pregătise deja două pahare înalte cu punci de rom.

– Noroc, spuse Jarrett și ciocni cu Clay, după care bău jumătate. Urmă o discuție serioasă despre pescuit cu un alt căpitan

și o vreme Clay fu complet ignorat, ceea ce nu-l deranjă deloc. Jarrett termină primul pahar și strigă să i se mai aducă unul. Apoi încă unul.

La o masă mare dintr-un colț se pregătea o petrecere. Pe mijlocul mesei apărură platouri cu homari, crabi și creveți. Jarrett îi făcu semn lui Clay să-l urmeze și se așezară la masă, împreună cu alte șase persoane. Muzica era tare, iar conversația și mai tare. Toți cei de la masă se străduiau să se îmbete, iar Jarrett era în frunte.

Marinarul din dreapta lui Clay era un hippie bătrâior care se lăuda că scăpase de războiul din Vietnam și își dăduse foc la carnetul de înrolare. Respinsese toate ideile democratice, inclusiv un loc de muncă și impozitele pe venit.

– Mă învârt prin Caraibe de treizeci de ani, spuse cu gura plină de crevete. Statul nici nu știe că exist.

Clay bănuia că statului puțin îi păsa dacă individul exista sau nu, și același lucru era valabil pentru toți inadaptații cu care lua masa în momentul acela. Marinari, căpitani de vase, pescari de meserie, toți fugeau de câte ceva – pensie alimentară, impozite, mandate de arestare, afaceri care ieșiseră prost. Își închipuiau că sunt niște rebeli, nonconformiști, spirite libere – pirați ai zilelor noastre, prea independenți ca să fie constrânși de regulile firești ale societății.

Insula fusese lovită serios de un uragan cu o vară înainte, iar Căpitanul Floyd, cel mai gălăgios de la masă, se războia cu o companie de asigurări. Asta produse un val de povești despre uragane care, bineînțeles, cereau încă un rând de băuturi. Clay se opri din băut; dar nu și tatăl lui. Jarrett vorbea tot mai tare și era tot mai beat, ca toți ceilalți de la masă.

După două ore mâncarea se terminase, dar punciul curgea întruna. Barmanul îl trimitea deja cu stacana, iar Clay se hotărî să dispară urgent. Se ridică neobservat de la masă și se strecură afară din bar.

Asta s-a ales din cina liniștită cu tatăl său.

*

Era încă întuneric când îl treziră zgomotele pe care le făcea tatăl lui în cabina de sub punte, fluierând tare, fredonând chiar o melodie care aducea de departe cu un cântec de Bob Marley.

– Scoală-te! zbieră Jarrett. Barca se clătina, dar nu atât din cauza valurilor, cât a modului gălăgios în care Jarrett își începea ziua.

Clay rămase un moment pe canapeaua scurtă și îngustă încercând să se adune și își aminti de legenda lui Jarrett Carter. Venea întotdeauna la birou înainte de șase dimineața, adesea pe la cinci și uneori chiar la patru. Șase zile pe săptămână, adesea șapte. Ratase majoritatea meciurilor de baseball și de fotbal ale lui Clay, din cauză că era, pur și simplu, prea ocupat. Nu ajungea niciodată acasă înainte de-a se însera și de multe ori nu ajungea deloc. Când Clay crescuse și lucra deja la firmă, lui Jarrett i se dusese vestea că îi copleșea pe tinerii lui asociați cu munca. Pe măsură ce căsnicia mergea tot mai prost, începuse să doarmă la birou, uneori singur. În ciuda proastelor obiceiuri, Jarrett își începea activitatea devreme, întotdeauna înaintea celorlalți. Fusese la un pas de a deveni alcoolic, dar renunțase la băutură în clipa în care și-a dat seama că îl împiedică din muncă.

În zilele de glorie nu avea nevoie de somn și era limpede că unele obiceiuri nu voiau să moară. De-abia ieșit de sub duș, trecu cu zgomot pe lângă canapea, cântând tare și mirosind a duș și loțiune după ras ieftină.

– Hai să mergem! strigă.

De mic dejun nici nu se pomeni. Clay reuși să se spele în fugă cu apă rece în încăperea minusculă care se numea cabina de duș. Nu suferea de claustrofobie, dar ideea de sta într-un spațiu înghesuit într-o barcă îl amețea. Afară cerul era plin de nori groși și era deja cald. Jarrett era pe punte, ascultând radioul și încruntându-se la nori.

– Vești proaste, spuse.

– Ce e?

– Se apropie o furtună. Spun că o să plouă torențial toată ziua.

– Cât e ceasul?

– Șase jumate.

– La ce oră te-ai întors aseară?

– Parcă ai fi maică-ta. Cafeaua e acolo.

Clay își turnă o ceașcă de cafea tare și se așeză lângă timonă.

Fața lui Jarrett era ascunsă de ochelarii groși de soare, de barbă și de cozorocul de la șapcă. Clay bănuia că ochii ar fi trădat o mahmureală groaznică, dar nimeni nu putea să știe. Radioul le capta interesul cu anunțuri despre vreme și avertizări de furtună pentru vasele din larg. Jarrett și ceilalți căpitani de curse strigau unul la altul transmițându-și știrile, făcând prognoze, clătinând din cap spre nori. Trecu o jumătate de oră. Nimeni nu ieșea din port.

– La naiba! spuse Jarrett la un moment dat. O zi ratată.

Apărură patru tineri directorași de pe Wall Street, toți în șorturi albe, adidași noi și șepci de pescuit tot noi. Jarret îi văzu apropiindu-se și îi întâmpină la pupa. Înainte să se fi urcat în barcă le spuse:

– Îmi pare rău, azi nu se pescuiește. Vine furtuna.

Toate cele patru capete se ridicară, inspectând cerul. O trecere scurtă în revistă a norilor îi duse pe toți la concluzia că prognoza meteo era greșită.

– Glumești, spuse unul dintre ei.

– O să plouă puțin, spuse altul.

– Răspunsul e nu, spuse Jarrett. Nimeni nu iese azi la pescuit.

– Dar am plătit!

– O să vă primiți banii înapoi.

Se uitară încă o dată la nori, care se făceau tot mai negri de la o clipă la alta. Începu să tune, ca niște salve de tun în depărtare.

– Regret, prieteni, spuse Jarrett.

– Dar mâine? întrebă unul dintre ei.

– Mâine sunt ocupat. Îmi pare rău.

Plecară convinși că fuseseră trași pe sfoară și că își pierduseră astfel trofeele pescărești.

Acum, că problema lucrului fusese rezolvată, Jarrett se duse la lada frigorifică și își luă o bere.

– Vrei și tu? îl întrebă pe Clay.

– Ce oră e?

– Ora de bere, cred.

– Nici nu mi-am terminat cafeaua.

Se așezară pe scaunele de pescuit de pe punte, ascultând cum tunetele deveneau tot mai puternice. Portul forfotea de căpitani și marinari care ancorau vasele și de pescari nefericiți care se grăbeau să se întoarcă pe chei, aruncând cât colo lăzile frigorifice și genții în care aveau loțiunile de plajă și aparatele de fotografiat. Încet-încet, vântul se întețea.

– Ai mai vorbit cu maică-ta? întrebă Jarrett.

– Nu.

Trecutul familiei Carter era un coșmar și știau amândoi că nu e bine să atingă subiectul.

– Tot la BAO lucrezi? întrebă Jarrett.

– Da, și vreau să vorbesc cu tine despre asta.

– Și Rebecca?

– S-a terminat, cred.

– Și asta e bine sau rău?

– Deocamdată e doar dureros.

– Câți ani ai tu acum?

– Cu douăzeci și patru mai puțini decât tine. Treizeci și unu.

– Bun. Ești prea tânăr să te însori.

– Mulțumesc, tată!

Căpitanul Floyd veni în fugă pe chei și se opri lângă barca lor:

– A venit Gunter. Jucăm pocher în zece minute. Hai!

Jarret sări în picioare, semănând brusc cu un copil în dimineața de Crăciun.

– Te interesează? îl întrebă pe Clay.

– Ce să mă intereseze?

– Pocherul.

– Nu joc pocher. Cine e Gunter?

Jarrett se întinse și arătă cu mâna.

– Vezi iahtul ăla de acolo, de cincizeci de metri? E al lui Gunter. El și fiu-su, German, își fac de cap cu un miliard de dolari și o barcă plină de fete. Crede-mă, e un loc mai bun de stat în timpul furtunii.

– Să mergem! zbieră Căpitanul Floyd, îndepărtându-se.

Jarrett coborî de pe vas pe chei.

– Vii? se răsti el la Clay.

– Mă lipsesc.

– Nu fi fraier! O să fie mult mai distractiv decât să stai aici toată ziua.

Jarrett se îndepărta, în urma Căpitanului Floyd. Clay îi făcu semn cu mâna.

– O să citesc o carte.

– Cum vrei.

Săriră într-o șalupă cu încă un pierde-vară și ieșiră din port, împroșcând apă în toate părțile, până dispărură în spatele unor iahturi.

Pentru Clay era ultima dată când avea să-și vadă tatăl în următoarele luni. Nici vorbă de sfaturi.

Trebuia să se descurce singur.

11

Apartamentul era în alt hotel. Pace se muta de colo-colo prin Washington, de parcă ar fi fost urmărit de spioni. După ce îl salută scurt și îl întrebă dacă dorește cafea, se apucară de afaceri. Clay își dădu seama că stresul păstrării secretului îl afecta pe Pace. Avea o figură obosită. Mișcările îi erau nervoase. Vorbea mai repede. Zâmbetul dispăruse. Nici o întrebare despre weekend sau despre pescuitul în Bahamas. Pace era pe cale să încheie o afacere, fie cu Clay Carter, fie cu următorul avocat de pe listă. Se așezară la masă, fiecare cu câte un carnețel și cu stilourile gata de atac.

– Cred că cinci milioane pentru fiecare mort e o cifră mai potrivită, începu Clay. Sigur că e vorba de puști de pe stradă ale căror vieți au o valoare economică mică, dar ceea ce a făcut clientul tău valorează milioane în daune. Așa că punem la un loc valoarea reală cu cea a daunelor și ajungem la cinci milioane.

– Tipul care era în comă a murit aseară, spuse Pace.

– Așadar, avem șase victime.

– Șapte. Am mai pierdut unul sâmbătă dimineață.

Clay înmulțise cinci milioane cu șase de atâtea ori, încât acum îi venea greu să accepte noua cifră.

– Cine? Unde?

– Îți dau detaliile neplăcute mai încolo, bine? Să spunem numai că a fost un sfârșit de săptămână foarte lung. În timp ce tu erai la pescuit, noi urmăream apelurile la Urgență, lucru pentru care, într-un oraș ca ăsta, mai ales în weekend, e nevoie de o mică armată.

– Sunteți siguri că e vorba de Tarvan?

– Nu avem nici o îndoială.

Clay mâzgăli ceva fără rost și încercă să-și adapteze strategia.

– Ești de acord cu cinci milioane de decedat? întrebă.

– De acord.

Întorcându-se acasă din Abaco, Clay se convinsese singur că era vorba de un joc al zerourilor. „Nu te gândi că sunt bani adevărați, doar un șir de zerouri după niște numere. Pentru moment, uită ce poți cumpăra cu banii. Uită de schimbările dramatice pe cale să aibă loc. Uită ce ar putea face un juriu peste ani de zile. Doar joacă-te cu zerourile. Ignoră pumnalul ascuțit care ți se învârte în carne. Prefă-te că ești făcut din oțel. Adversarul tău e slab și speriat, dar e foarte bogat și a greșit foarte mult."

Clay înghiți cu greutate și încercă să vorbească pe un ton normal.

– Onorariul avocatului este prea mic, spuse.

– A, zău? spuse Pace și chiar zâmbi. Zece milioane nu sunt de ajuns?

– Nu în cazul ăsta. Ați fi mult mai expuși dacă ar fi implicată o firmă mare, specializată în procesele de obținere de daune.

– Te prinzi repede, văd.

– Jumătate se va duce pe impozite. Cheltuielile pe care le-ați preconizat sunt foarte mari. Vreți să pun pe picioare o firmă în câteva zile, într-o zonă cu chirii mari. În plus, vreau să fac ceva pentru Tequila și pentru ceilalți inculpați care au fost prinși la mijloc în toată povestea asta.

– Spune-mi o sumă. Pace scria deja ceva.

– Cincisprezece milioane vor face tranziția mai ușoară.

– Îți încerci norocul?

– Nu, doar negociez.

– Vasăzică, vrei cincizeci de milioane – treizeci și cinci pentru familii și cincisprezece pentru tine. Corect?

– Atât ar trebui să ajungă.

– De acord. Pace întinse mâna și spuse: Felicitări!

Clay îi strânse mâna. Nu găsi altceva de spus decât „Mulțumesc".

– Am întocmit un contract, cu niște detalii și clauze. Max căuta într-o servietă.

– Ce fel de clauze?

– De exemplu, nu ai voie să le amintești de Tarvan nici lui Tequila Watson, nici noului său avocat, și nici vreunuia dintre inculpații implicați în acest caz. Dacă vei face asta, vei periclita foarte serios toată afacerea. Așa cum am mai discutat, dependența de droguri nu este o justificare pentru comiterea unei infracțiuni. Ar putea funcționa ca o circumstanță atenuantă la stabilirea sentinței, dar domnul Watson a comis o crimă, iar ce medicamente lua în momentul respectiv nu este relevant pentru apărare.

– Înțeleg asta mai bine decât tine.

– Atunci uită de criminali. Acum reprezinți familiile victimelor. Ești de partea cealaltă, Clay, obișnuiește-te cu ideea! Prin contract primești cinci milioane pe loc, încă cinci în zece zile și restul de cinci după încheierea tuturor înțelegerilor. Dacă spui cuiva de Tarvan, afacerea pică. Dacă ne înșeli încrederea și vorbești cu inculpații, pierzi o grămadă de bani.

Clay încuviință din cap și își ațintì privirile asupra contractului gros de pe masă.

– E, practic, un acord de confidențialitate, continuă Max, lovind ușor cu degetele în hârtii. E plin de secrete întunecoase, pe care va trebui să le ascunzi până și de secretara ta. De exemplu, numele clientului meu nu va fi menționat niciodată. E o corporație-mamă înființată în Bermude cu o nouă sucursală în

Antilele Olandeze, care e patronată de o firmă elveţiană cu sediul în Luxemburg. Lanţul de documente începe şi se termină acolo şi nimeni nu-l poate urmări fără să piardă şirul, nici măcar eu. Noii tăi clienţi primesc banii; nu trebuie să pună întrebări. Cât despre tine, vei câştiga o avere. Nu ne aşteptăm la predici moralizatoare. Ia-ţi banii, termină treaba şi toată lumea va fi fericită.

– Cu alte cuvinte, să-mi vând sufletul?

– Cum spuneam, lasă predicile. Nu faci nimic lipsit de etică. Obţii nişte înţelegeri uriaşe pentru nişte clienţi care n-au nici cea mai vagă idee că le datorează cineva ceva. Asta nu înseamnă că-ţi vinzi sufletul. Şi ce dacă te îmbogăţeşti? N-o să fii primul avocat care primeşte un cadou neaşteptat.

Clay se gândea la primele cinci milioane. Plătibile imediat.

Max completă nişte spaţii goale undeva, pe la mijlocul contractului, după care i-l împinse peste masă.

– Asta e înţelegerea preliminară. Semnează şi o să pot să-ţi spun mai multe despre clientul meu. O să cer nişte cafea.

Clay luă documentul şi îl ţinu în mână, simţindu-l cum devine din ce în ce mai greu, apoi încercă să citească primul paragraf. Max sunase la room-service.

Urma să demisioneze imediat, chiar în aceeaşi zi, de la Biroul Avocaţilor din Oficiu şi să renunţe la calitatea de avocat al lui Tequila Watson. Hârtiile fuseseră deja întocmite şi ataşate la contract. Trebuia să-şi înregistreze firma imediat, să angajeze suficient personal, să-şi deschidă conturi în bancă etcetera. Fusese ataşată şi o propunere pentru documentele de înfiinţare a Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II, cuprinzând toate clauzele legale obişnuite. Urma să contacteze, cât de curând, toate cele şapte familii şi să înceapă tratativele pentru a deveni avocatul lor.

Sosi cafeaua, dar Clay continua să citească. În capătul celălalt al apartamentului, Max vorbea la celular în şoaptă, pe un ton serios, fără îndoială, îi relata superiorului său ultimele evenimente.

Sau, poate, își monitoriza rețeaua să vadă dacă se mai petrecuse vreo crimă legată de Tarvan. Pentru semnătura de la pagina unsprezece, Clay urma să primească, prin transfer bancar imediat, suma de cinci milioane de dolari, pe care Max tocmai o completase citeț. Îi tremură mâna când semnă, nu de teamă sau de îndoială în ce privește moralitatea, ci din cauza șocului provocat de zerouri.

Odată semnată prima serie de documente, ieșiră din hotel și se urcară într-o mașină de teren condusă de aceeași gardă de corp care-l întâmpinase pe Clay în holul de la Willard.

– Propun să ne ocupăm mai întâi de contul din bancă, spuse Max, blând, dar hotărât. Clay era Cenușăreasa în drum spre bal, plutind, pentru că totul era un vis.

– Sigur, e o idee bună, reuși să spună.

– Vreo preferință? întrebă Pace.

Cei de la banca lui Clay ar fi fost șocați de genul de activitate care se pregătea. De atâta vreme contul lui curent abia reușea să se mențină peste minimum, încât orice depozit substanțial ar fi trezit imediat suspiciuni. Un director mărunt îl sunase odată, să-i dea vestea că depășise scadența la un mic împrumut. Și-l și imagina pe vreun șef cu gura căscată de uimire holbându-se la extrasul de cont.

– Sunt convins că te-ai gândit deja la ceva.

– Suntem în relații bune cu Chase. Transferurile vor merge mai ușor acolo.

„Atunci Chase să fie, se gândi Clay și zâmbi. Să facem orice e nevoie, numai să grăbim transferul."

– Banca Chase, pe 15th Street, îi spuse Max șoferului, care se îndrepta deja în direcția respectivă. Mai scoase niște hârtii. Uite contractele de închiriere și subînchiriere ale biroului. E un spațiu foarte bun, după cum știi, și, desigur, nu e ieftin. Clientul meu a folosit o firmă-fantomă ca să-l închirieze pe doi ani cu optsprezece mii pe lună. Ți-l putem subînchiria la același preț.

– Asta înseamnă patru sute de mii de dolari, mai mult sau mai puțin.

Max zâmbi și spuse:

– Vă puteți permite, domnule! Trebuie să începi să gândești ca un avocat cu bani de aruncat.

Îi aștepta deja un vicepreședinte. Max întrebă de persoana potrivită și fură primiți cu mult respect. Clay își luă în primire afacerea și semnă toate documentele necesare.

Transferul urma să fie efectuat până la ora cinci în aceeași zi, conform spuselor vicelui.

Întorși în mașină, Max nu vorbea de altceva decât de afaceri.

– Ne-am permis să întocmim actele firmei în locul tău, spuse și îi mai dădu și alte documente.

– Le-am văzut deja, răspunse Clay, încă gândindu-se la transferul bancar.

– Sunt lucruri de bază – nimic precis. Înregistrează-le electronic. Plătești două sute de dolari cu cartea de credit și ai intrat în afaceri. Durează mai puțin de o oră. Poți s-o faci din biroul de la BAO.

Cu hârtiile în mână, Clay privi pe fereastră. Lângă ei, la semafor, era un Jaguar XJ roșu-stacojiu, lucios și imaginația i-o luă razna. Încercă să se concentreze asupra afacerilor, dar pur și simplu nu reuși.

– Că tot veni vorba de BAO, îi zise Max, cum ai de gând să procedezi?

– Hai s-o facem acum.

– Pe M. Street, la numărul 18, îi spuse Max șoferului, căruia părea că nu-i scapă nimic. Te-ai gândit la Rodney și la Paulette?

– Da. Vorbesc cu ei azi.

– Bun.

– Mă bucur că ești de acord.

– Avem și noi niște oameni care cunosc bine orașul. Pot să ajute și ei. Vor lucra pentru noi, dar clienții tăi nu vor ști.

Spunând asta, dădu din cap spre șofer. Nu ne putem relaxa, Clay, până când cele șapte familii nu te acceptă ca avocat.

– Se pare că lui Rodney și lui Paulette va trebui să le spun tot.

– Aproape tot. Vor fi singurii din firma ta care vor ști despre ce e vorba. Dar nu poți să le spui de Tarvan sau de companie și nu vor vedea înțelegerile în forma redactată. Pe astea le vom pregăti noi.

– Dar trebuie să știe ce oferim.

– Evident! Trebuie să convingă familiile să accepte banii. Dar nu pot să știe de unde vin banii.

– Asta nu va fi ușor.

– Hai să-i angajăm mai întâi!

Dacă îi dusese cineva lipsa la Birou, nu se vedea. Până și domnișoara Glick cea de încredere era ocupată cu telefoanele și nu avea timp de obișnuita întrebare: „Pe unde ai umblat?" Găsi pe birou vreo douăsprezece mesaje, toate irelevante acum, pentru că nimic nu mai conta. Glenda era la o conferință în New York și, ca de obicei, absența ei însemna pauze de prânz mai lungi și mai multe învoiri pe caz de boală în tot biroul. Clay scrise repede o cerere de demisie și i-o trimise prin e-mail. Cu ușa închisă, umplu două serviete cu lucrurile lui, dar renunță la niște cărți vechi și la alte lucruri despre care într-o vreme considerase că au valoare sentimentală. Se putea întoarce oricând, deși știa că n-o va face.

Biroul lui Rodney se găsea într-un spațiu minuscul pe care îl împărțea cu alți doi asistenți.

– Ai o clipă? spuse Clay.

– Nu prea, spuse Rodney, abia ridicând ochii dintr-un teanc de rapoarte.

– Au apărut noutăți în cazul Tequila Watson. Nu durează decât un minut.

Fără tragere de inimă, Rodney își puse pixul după ureche și îl urmă pe Clay în birou, unde rafturile fuseseră golite. Clay încuie ușa.

– Plec, începu Clay, aproape în șoaptă.

Stătură de vorbă aproape o oră, timp în care Max aștepta nerăbdător în mașina parcată ilegal lângă bordură. Când apăru, cu două serviete burdușite, Clay era însoțit de Rodney, încărcat și el cu o servietă și o pungă de hârtie plină. Rodney se duse la mașina lui și dispăru. Clay urcă lângă Max.

– A acceptat, spuse.

– Ce surpriză!

La biroul de pe bulevardul Connecticut se întâlniră cu un specialist în amenajări interioare, angajat de Max. Lui Clay i se oferi ocazia să aleagă un mobilier destul de scump pe care întâmplător, îl aveau în depozit, așa că putea fi livrat în douăzeci și patru de ore. Indică diverse modele și mostre, toate spre capul listei de prețuri. Semnă ordinul de achiziție.

Se instală și centrala telefonică. După plecarea decoratorului, sosi un specialist în calculatoare. La un moment dat, Clay cheltuia bani cu așa o viteză, încât începu să se întrebe dacă storsese destul de la Max.

Puțin după ora cinci, Max ieși din biroul proaspăt zugrăvit și își puse celularul în buzunar.

– S-a efectuat transferul, îi spuse lui Clay.

– Cinci milioane?

– Exact. Ești milionar.

– Am plecat, spuse Clay. Ne vedem mâine?

– Unde te duci?

– Să nu mă mai întrebi niciodată asta, bine? Nu ești șeful meu. Și încetează cu urmărirea. Am semnat contractul.

Merse pe Connecticut câteva cvartale, îmbrâncit în aglomerația de la ora de vârf, zâmbind și fără să atingă asfaltul cu picioarele; apoi pe 17th Street până văzu Reflecting Pool și Monumentul Washington, unde o mulțime de grupuri de liceeni se aranjau să se fotografieze. Făcu dreapta și trecu prin Grădinile Constituției și pe lângă Memorialul Vietnam. Dincolo de el se opri la un chioșc, cumpără două trabucuri ieftine, își aprinse unul

și porni mai departe spre treptele de la Monumentul Lincoln, unde se așeză și stătu multă vreme privind în depărtare, de-a lungul străzii comerciale, spre Capitoliu.

Îi era imposibil să gândească limpede. Fiecare gând frumos era imediat întrecut și înlocuit de un altul. Se gândi la tatăl său care trăia pe o barcă de pescuit împrumutată și se prefăcea că duce o viață bună, dar se chinuia să supraviețuiască, la cincizeci și cinci de ani, fără nici un viitor, bând foarte mult, să-și uite rușinea. Pufăi din trabuc și o vreme se imagină făcând cumpărături și, ca să se amuze, făcu o socoteală cât ar cheltui dacă ar cumpăra tot ce-și dorea – o garderobă nouă, o mașină frumoasă, o combină stereo, niște excursii. Totalul era doar o mică parte din averea sa. Marea întrebare era ce fel de mașină. Una pentru oameni de succes, dar nu pretențioasă.

Și, desigur, va avea nevoie de o nouă adresă. Va căuta prin Georgetown o casă drăguță, de modă veche. Auzise că unele se vând cu șase milioane, dar nu avea nevoie de ceva atât de mare. Era sigur că va putea găsi ceva în jur de un milion de dolari.

Un milion aici. Un milion acolo.

Se gândi la Rebecca, dar încercă să-și mute gândul. În ultimii patru ani fusese singura lui prietenă, căreia îi împărtășise totul. Acum nu mai avea cu cine vorbi. Erau despărțiți de cinci zile, dar se întâmplaseră atâtea, încât abia mai avusese timp să se gândească la ea.

– Uită de familia Van Horn, spuse tare, scoțând un nor gros de fum.

O să facă o donație mare Fondului Piedmont cu condiția ca banii să fie folosiți pentru protejarea frumuseților naturale ale Virginiei de Nord. O să angajeze un asistent juridic a cărui singură treabă va fi să urmărească cele mai recente acaparări de terenuri și propuneri de proiecte din partea Grupului BVH, iar unde se va putea, să angajeze în secret avocați pentru micii proprietari de pământ care nu știau că sunt pe cale să devină vecini cu Bennett Buldozerul. Ce se va mai distra pe frontul ecologic!

Trebuia să uite de oamenii ăștia!

Își aprinse al doilea trabuc și îl sună pe Jonah, care se afla la magazinul de computere unde lucra.

– Am rezervat o masă la Citronelle, la ora opt, spuse Clay.

În momentul acela, Citronelle era restaurantul franțuzesc cel mai la modă din oraș.

– Vezi să nu! spuse Jonah.

– Vorbesc serios. Avem ceva de sărbătorit. Îmi schimb serviciul. Îți explic mai târziu. Dar să vii!

– Pot să vin cu o prietenă?

– În nici un caz!

Johan nu mergea nicăieri fără prietena din săptămâna respectivă. Când se va muta, Clay avea să se mute singur și nu va duce dorul actelor de eroism din dormitor ale lui Jonah. Își sună încă doi amici din facultate, dar amândoi aveau copii și obligații și invitația venea în ultimul moment.

Cină cu Jonah. Asta era întotdeauna o aventură.

12

În buzunarul de la cămașă avea cărțile de vizită, nou-nouțe, pe care cerneala abia se uscase, livrate la primele ore ale dimineții de la o tipografie care executa comenzi de la o zi la alta, și care îl numeau Asistent Juridic Principal la Cabinetul de Avocatură al lui J. Clay Carter II. Rodney Albritton, Asistent Juridic Principal, de parcă firma ar fi avut un departament întreg de asistenți sub conducerea lui. Nu avea, dar se dezvolta într-un ritm impresionant.

Dacă ar fi avut timp să-și cumpere un costum nou, probabil că tot nu l-ar fi purtat în prima misiune. Vechea lui uniformă se potrivea mai bine – sacou bleumarin, cravata cu nodul slăbit, blugi decolorați, bocanci de armată negri și jerpeliți. Încă lucra pe stradă și trebuia să arate adecvat. O găsi pe Adelfa Pumphrey la postul ei, cu ochii ațintiți la un perete de monitoare cu circuit închis, fără să vadă nimic.

Fiul ei murise de zece zile.

Îl privi și îi indică un registru unde orice vizitator trebuia să semneze. El scoase o carte de vizită și se prezentă.

– Lucrez pentru un avocat din centru, spuse.

– E bine, spuse ea încet, fără să arunce măcar o privire spre cartea de vizită.

– Aș vrea să-ți vorbesc câteva minute.

– Despre ce?

– Despre fiul dumitale, Ramón.

– Ce-i cu el?

– Știu niște lucruri despre moartea lui pe care dumneata nu le știi.

– Nu e unul dintre subiectele mele preferate în ultimul timp.

– Înțeleg și îmi pare rău că deschid discuția. Dar o să-ți placă ce am de spus și n-o să dureze mult.

Adelfa se uită în jur. Mai încolo, pe același coridor, mai era un paznic în uniformă, în picioare în fața unei uși, pe jumătate adormit.

– Pot să iau o pauză în douăzeci de minute, spuse ea. Ne întâlnim la bufet, un etaj mai sus.

Plecând, Rodeny își spuse că, într-adevăr, merita până la ultimul bănuț salariul cel nou și gras. Dacă un alb ar fi abordat-o pe Adelfa cu un subiect atât de delicat, ar fi fost și acum tot în fața ei, agitat, tremurând, căutându-și cuvintele, fiindcă ea nici nu s-ar fi clintit. N-ar avea încredere în el, n-ar crede nimic din ce i-ar spune, n-ar interesa-o nimic din ce ar avea el de spus, oricum nu în primul sfert de oră de conversație.

Dar Rodney era calm, și deștept, și negru, și ea voia să vorbească totuși cu cineva.

Dosarul întocmit de Max Pace despre Ramón Pumphrey era scurt, dar amănunțit; nu erau multe de spus. Presupusul lui tată nu fusese niciodată căsătorit cu mama lui. Numele bărbatului era Leon Tease și în prezent executa o sentință de treizeci de ani în Pennsylvania pentru jaf armat și tentativă de omor. În mod evident, el și Adelfa trăiseră împreună suficient cât să facă doi copii – Ramón și un băiat puțin mai mic, pe nume Michael. Un alt băiat, și mai mic, era fiul unui bărbat cu care Adelfa se măritase și de care divorțase. Acum era nemăritată și încerca să crească, pe lângă cei doi fii care-i mai rămăseseră, două

nepoate din partea unei surori care se afla în închisoare pentru trafic de cocaină.

Adelfa câștiga douăzeci și una de mii de dolari pe an, lucrând la o firmă particulară care se ocupa de paza unor clădiri cu grad scăzut de risc din Washington. De la apartamentul ei dintr-un complex de locuințe de stat din nord-est făcea în fiecare zi naveta cu metroul. Nu avea mașină și nu învățase niciodată să conducă. Avea un cont curent cu un sold foarte mic și două cărți de credit care o băgau întruna în bucluc și îi anulau orice șansă la un credit avantajos. Nu avea cazier. În afară de slujbă și de familie, singurul lucru care o interesa era Old Salem Gospel Center, nu departe de casă.

Pentru că amândoi crescuseră în același oraș, se jucară câteva minute de-a „pe cine cunoști". La ce școală ai fost? De unde sunt părinții tăi? Descoperiră vreo două cunoștințe comune, destul de îndepărtate. Adelfa bea fără spor o cola dietetică. Rodney ceruse cafea fără zahăr. Bufetul era pe jumătate plin de birocrați mărunți care vorbeau cu voce joasă despre orice, mai puțin despre slujbele lor plictisitoare.

– Ziceai că vrei să-mi vorbești despre fiul meu, spuse ea după câteva minute de conversație stânjenitoare. Vorbea încet și era încordată. Se vedea că încă mai suferă.

Rodney se fâstâci nervos o clipă, apoi veni mai aproape de ea.

– Da și, repet, îmi pare rău că deschid subiectul. Am și eu copii. Nici nu-mi pot închipui prin ce treci.

– Asta așa e.

– Lucrez pentru un avocat din oraș, un tip tânăr, foarte deștept, care a aflat ceva din care ți-ar putea ieși niște bani frumoși.

Perspectiva banilor frumoși nu părea s-o impresioneze.

Rodney continuă să vorbească.

– Tipul care l-a omorât pe Ramón tocmai ieșise dintr-un centru de tratament împotriva drogurilor, unde fusese închis aproape patru luni. Era un drogat, un puști de pe stradă, fără prea

mari șanse în viață. I-au dat niște medicamente în cadrul tratamentului. Noi credem că unul dintre aceste medicamente l-a făcut s-o ia în așa fel razna, încât să-și aleagă o victimă la întâmplare și să înceapă să tragă.

– N-a fost o afacere cu droguri care a ieșit prost?

– Nu, nici pe departe.

Adelfa își mută privirea, apoi îi apărură lacrimi în ochi și, pentru o clipă, Rodney crezu că e pe cale să cedeze. Dar Adelfa se uită din nou la el și spuse:

– Bani frumoși? Câți?

– Mai mult de un milion de dolari, spuse el cu o figură pe care nu se citea nimic și pe care o exersase de zeci de ori, pentru că avusese mari dubii că va fi în stare să spună cuvintele astea fără să i se facă frică.

Nici o reacție vizibilă din partea ei, cel puțin nu la început. Încă o dată își plimbă privirea prin toată camera.

– Îți bați joc de mine? spuse.

– De ce aș face-o? Nu te cunosc. De ce aș veni aici să-ți vând gogoși? Sunt bani în joc, bani mulți. Bani de la o firmă mare de medicamente, pe care cineva vrea ca tu să-i iei și să nu spui nimic.

– Ce firmă mare?

– Uite, ți-am spus tot ce știu. Treaba mea era să mă întâlnesc cu tine, să-ți spun despre ce e vorba și să te invit să vii să vorbești cu domnul Carter, avocatul pentru care lucrez. El o să-ți explice tot.

– E un tip alb?

– Da. Un tip de treabă. Lucrez cu el de cinci ani. O să-ți placă de el și o să-ți placă ce are de zis.

Lacrimile dispăruseră. Ridică din umeri și zise:

– Bine.

– La ce oră termini? întrebă el.

– La patru jumătate.

– Biroul nostru e pe Connecticut, la un sfert de oră de mers de aici. Domnul Carter o să te aștepte. Ai cartea mea de vizită.

Adelfa se uită din nou la cartea de vizită.

– Și încă ceva foarte important, spuse Rodney, aproape în șoaptă. Afacerea o să iasă numai dacă nu spui nimănui nimic. E foarte secret. Fă ce te sfătuiește domnul Carter și o să primești mai mulți bani decât ți-ai imaginat vreodată. Dar dacă se află ceva, nu mai primești nimic.

Adelfa încuviință din cap.

– Și trebuie să începi să te gândești să te muți.

– Să mă mut?

– Într-o casă nouă din alt oraș unde nu te cunoaște nimeni și nu știe nimeni că ai bani mulți. O casă drăguță pe o stradă liniștită unde copiii pot să meargă cu bicicleta pe trotuar, fără traficanți, fără găști, fără detectoare de metale la școală. Fără rude care să vrea o parte din banii tăi. Ascultă pe cineva care a crescut ca tine. Pleacă din locul ăsta! Dacă te duci cu banii ăștia înapoi la Lincoln Towers, o să te mănânce de vie!

Până acum, expediția lui Clay la BAO se soldase cu racolarea domnișoarei Glick, secretara cea eficientă care ezitase foarte puțin la perspectiva de a primi un salariu dublu, a vechii lui prietene, Paulette Tullos, care, deși bine întreținută de soțul ei grec mereu absent, se grăbi să accepte un salariu de 200 000 de dolari pe an, în loc de numai 40 000 și, desigur, a lui Rodney. Expediția provocase două telefoane urgente, până în prezent rămase fără răspuns, din partea Glendei și o întreagă serie de e-mailuri usturătoare, toate ignorate, cel puțin deocamdată. Clay își promise că va sta de vorbă cu Glenda în viitorul foarte apropiat și îi va oferi un motiv neconvingător pentru care îi furase cei mai buni angajați.

Pentru a echilibra balanța angajaților buni, îi oferi o slujbă și colegului lui de cameră, Jonah, care, deși nu practicase niciodată avocatura – trecuse examenul de intrare în barou la a

cincea încercare – îi era prieten și confident, în speranța că acesta va căpăta o oarecare experiență juridică. Jonah avea gura mare și îi plăcea să bea, fapt pentru care Clay îi dădu numai niște detalii sumare cu privire la noua lui firmă. Avea de gând să-i spună mai multe, încetul cu încetul, dar începu cu puțin. Mirosind niște bani, Jonah negociase un salariu de început de 90 000 de dolari, mai puțin decât al Asistentului Juridic Principal, deși nimeni din firmă nu știa cât câștigă ceilalți. De contabilitate și de statele de plată se ocupa o firmă de experți contabili de la etajul trei.

Lui Paulette și lui Jonah Clay le dăduse explicații cu aceeași zgârcenie ca și lui Rodney. Cu alte cuvinte: aflase din întâmplare despre o conspirație în care era vorba de un medicament periculos – numele medicamentului și cel al companiei nu le vor fi dezvăluite niciodată nici lor, nici altcuiva. Luase legătura cu compania. Încheiaseră o înțelegere rapidă. Se plăteau sume serioase. Secretul era obligatoriu. Doar făceți-vă treaba și nu puneți multe întrebări. O să ne facem o firmă drăguță cu care o să câștigăm o grămadă de bani și o să ne și distrăm.

Cine ar putea refuza o asemenea ofertă?

Miss Glick o întâmpină pe Adelfa Pumphrey ca pe primul client care intra în cabinetul de avocatură nou-nouț, ceea ce de fapt și era. Totul mirosea a nou – vopseaua, covorul, tapetul, mobila de piele italienească de la recepție. Miss Glick îi aduse Adelfei apă într-un pahar de cristal care nu mai fusese folosit și se întoarse să-și aranjeze în continuare noul birou de sticlă și metal cromat. Urmă Paulette. O luă pe Adelfa la ea în birou pentru partea preliminară, care era mai mult decât o discuție pe jumătate serioasă între fete. Paulette își notă o mulțime de date despre familia și mediul în care trăia, aceleași pe care Max Pace le adunase deja. Îi spuse exact vorbele care trebuiau spuse unei mamei îndurerate.

– S-ar putea să-l mai fi văzut pe domnul Carter, spuse Paulette, descurcându-se cu greu prin ciornele pe care le scrisese împreună

cu Clay. Era la tribunal când ai fost și tu acolo. A fost desemnat de judecător să-l reprezinte pe Tequila Watson, dar a renunțat la caz. Așa a ajuns să fie implicat în înțelegerile astea.

Adelfa era exact atât de nedumerită pe cât se așteptau să fie.

Paulette nu se lăsă.

– El și cu mine am lucrat împreună cinci ani la Biroul Avocaților din Oficiu. Ne-am dat demisia acum câteva zile și am deschis acest cabinet. O să-ți placă de el. E un tip de treabă și un avocat foarte bun. Cinstit și loial clienților lui.

– De-abia ați deschis?

– Da. Clay își dorea de multă vreme propria firmă. M-a rugat să lucrez cu el. Ești pe mâini bune, Adelfa!

Nedumerirea se transformă în uluire.

– Vrei să mă întrebi ceva? întrebă Paulette.

– Am atâtea întrebări, că nici nu știu de unde să încep.

– Înțeleg. Uite ce te sfătuiesc. Nu pune prea multe întrebări. Există o firmă mare, dispusă să-ți dea o grămadă de bani în locul unui potențial proces pe care l-ai putea deschide pentru moartea fiului tău. Dacă eziți și pui întrebări, ai putea foarte ușor să nu mai primești nimic. Ia banii, Adelfa! Ia banii și fugi!

Când, în sfârșit, veni momentul să-l întâlnească pe domnul Carter, Paulette o conduse pe coridor până la un birou mare de pe colț. De o oră, Clay se plimba agitat prin cameră, dar o întâmpină calm și îi ură bun venit la firmă. Avea cravata slăbită, mânecile suflecate și biroul plin de hârtii și dosare, ca și cum ar fi lucrat la mai multe procese în același timp. Paulette rămase și ea până se sparse gheața complet apoi, conform planului, se scuză și ieși.

– Te recunosc, spuse Adelfa.

– Da, am fost la tribunal la audiere. Judecătorul mi-a pasat cazul, dar am scăpat de el. Acum sunt de cealaltă parte.

– Ascult.

– Probabil că ești foarte nedumerită.

– Exact.

– De fapt, e foarte simplu.

Clay se rezemă de marginea biroului și privi figura complet nedumerită a Adelfei. Își încrucișă mâinile pe piept și încercă să dea impresia că nu era prima dată când făcea asta. Se lansă în propria versiune a poveștii cu compania de medicamente cea mare și rea, versiune care, deși mai amplă și mai animată decât a lui Rodney, spunea același lucru fără să dezvăluie prea multe aspecte noi. Adelfa stătea pe scaunul jos din piele, cu mâinile în poala pantalonilor de la uniformă, urmărindu-l cu privirea, fără să clipească, neștiind sigur ce să creadă și ce nu.

În încheierea poveștii, Clay spuse:

– Vor să-ți dea pe loc o mulțime de bani.

– Cine sunt ei, mai precis?

– Compania de medicamente.

– Are și un nume?

– Mai multe nume și mai multe adrese și nu o să-i cunoști niciodată adevărata identitate. Face parte din înțelegere. Noi doi, dumneata și cu mine, clientul și avocatul, trebuie să cădem de acord să ținem totul secret.

În cele din urmă clipi, apoi își puse mâinile la piept și își schimbă poziția. Privind covorul persan frumos și nou care umplea jumătate din cameră, ochii îi deveniră sticloși.

– Câți bani? întrebă ușor.

– Cinci milioane de dolari.

– Dumnezeule, reuși să spună înainte să izbucnească în plâns.

Își acoperi ochii și hohoti multă vreme, fără să încerce să se oprească. Clay îi întinse un șervețel dintr-o cutie.

Banii pentru înțelegeri se găseau la Banca Chase, alături de cei ai lui Clay, așteptând doar să fie distribuiți. Documentele pregătite de Max erau pe biroul lui Clay, un teanc întreg. Clay îi explică Adelfei ce scrie acolo, că banii vor fi transferați a doua zi de dimineață, imediat ce se deschide banca. Răsfoi pagini întregi de documente, indicându-i aspectele legale esențiale,

punând-o să semneze unde era necesar. Adelfa era prea șocată ca să spună mai multe.

– Ai încredere în mine, îi spuse el de mai multe ori. Dacă vrei banii, semnează aici.

– Am senzația că fac ceva necinstit, spuse ea la un moment dat.

– Nu, altcineva a făcut ceva necinstit. Dumneata ești victima, Adelfa, victima și acum clientul.

– Am nevoie să vorbesc cu cineva, spuse ea la un moment dat în timp ce semna.

Dar nu avea cu cine. Avea un prieten care apărea și dispărea, conform informațiilor lui Max și nu era genul căruia să-i ceri sfaturi. Avea frați și surori împrăștiați din Washington până în Philadelphia, dar, cu siguranță, nici ei nu erau mai rafinați decât ea. Părinții îi muriseră.

– Ar fi o greșeală, spuse Clay delicat. Banii îți vor face viața mai ușoară dacă nu spui nimănui de ei. Dacă vorbești, atunci te vor distruge.

– Nu mă pricep să administrez bani.

– Putem să te ajutăm noi. Dacă vrei, Paulette poate să aibă grijă de ei pentru tine și să-ți dea sfaturi.

– Mi-ar plăcea.

– Pentru asta suntem aici.

Paulette o duse cu mașina acasă și drumul le luă mult prin traficul de la ora de vârf. Îi relată apoi lui Clay că Adelfa a vorbit foarte puțin, iar când au ajuns la complexul de locuințe nu a vrut să coboare. Așa că au stat acolo o jumătate de oră, vorbind încet despre noua ei viață. Fără asistență socială, fără împușcături în toiul nopții. Fără să se mai roage la Dumnezeu să-i apere copiii. Nu-și va mai face niciodată griji pentru siguranța copiilor, așa cum făcuse cu Ramón.

Fără găști. Fără școli proaste.

Când și-a luat, în sfârșit, la revedere, plângea.

13

Automobilul Porsche Carrera de culoare neagră se opri la umbra unui copac pe strada Dumbarton. Clay coborî și reuși pentru câteva secunde să-și ignore cea mai nouă jucărie, dar după o privire rapidă de jur împrejur se întoarse să o mai admire o dată. O avea deja de trei zile, dar tot nu-i venea să creadă că e a lui. „Obișnuiește-te", își spunea, și reușea să se poarte de parcă era doar o mașină oarecare, nimic special, doar când o vedea, chiar și după o scurtă absență, i se accelera pulsul. „Conduc un Porsche", exclamă, cu voce tare, în timp ce zbura prin trafic ca un șofer de Formula Unu.

Era la opt străzi de campusul Universității Georgetown, locul în care își petrecuse patru ani înainte să ajungă la Facultatea de Drept, lângă Dealul Capitoliului. Casele erau vechi și pitorești; peticele de gazon tăiate la milimetru; străzile pline de arțari și stejari bătrâni. Magazinele și restaurantele pline de pe M Street erau doar la două străzi distanță, se putea ajunge ușor pe jos. Alergase pe străzile astea patru ani și pierduse multe nopți cu prietenii, hoinărind prin localurile și barurile preferate de pe Wisconsin Boulevard și de pe M Street.

Acum urma să locuiască aici.

Casa care îi atrăsese atenția era de vânzare cu un milion și trei sute de mii de dolari. O găsise umblând prin Georgetown cu

două zile înainte. Mai era una pe N Street și alta pe Volta, toate la o aruncătură de băț una de cealaltă. Era hotărât să cumpere una până la sfârșitul săptămânii.

Cea de pe Dumbarton, preferata lui, era construită în anii 1850 și era în stare foarte bună. Fațada de cărămidă fusese zugrăvită de multe ori și acum căpătase o nuanță ștearsă de albastru. Patru niveluri, inclusiv subsolul. Agentul imobiliar spunea că era impecabil întreținută de un cuplu în vârstă care cunoscuse familiile Kennedy și Kissinger și pe oricine altcineva ți-ai putea imagina. Agențiile imobiliare din Washington turnau nume mai cu spor chiar decât cele din Beverly Hills, mai ales când era vorba de proprietăți din Georgetown.

Clay sosise cu un sfert de oră mai devreme. Casa era goală; proprietarii erau acum la un cămin pentru persoane în vârstă, după spusele agentului. Intră pe o poartă de lângă casă și admiră micuța grădină din spate. Nu avea piscină și nici nu era loc pentru una; terenul era foarte scump în Georgetown. Avea o curte interioară cu mobilă de fier forjat și cu buruieni care se strecurau din straturile de flori. Clay își va petrece câteva ore grădinărind, dar nu prea multe.

Poate că va angaja o firmă care se ocupă cu îngrijirea peluzelor.

Îi plăcea casa, la fel și cele de alături. Îi plăceau strada, liniștea cartierului, faptul că oamenii locuiau atât de aproape unii de alții și totuși își respectau intimitatea. În timp ce stătea jos pe scările din față, se hotărî să ofere un milion în cap și apoi să negocieze dur, să blufeze; să se distreze de minune văzându-l pe agent cum se agită, deși el va fi pe deplin dispus să plătească prețul integral.

Uitându-se la Porsche, imaginația îi zbură încă o dată spre lumea lui de basm în care banii creșteau în copaci, iar el putea să cumpere tot ce-și dorea. Costume italienești, mașini sport nemțești, proprietăți în Georgetown, spațiu de birouri în centru și ce mai urma? Se gândise la o barcă pentru tatăl lui, desigur, una mai mare, bineînțeles, care să aducă profit mai mare. Putea

să includă o mică afacere cu curse charter în Bahamas, să scadă valoarea bărcii, să amortizeze majoritatea costurilor, permițându-i astfel tatălui lui să trăiască mai bine. Viața asta îl termina pe Jarrett, bea prea mult, se culca cu cine apuca, trăia pe o barcă împrumutată și se chinuia pentru câteva bacșișuri. Clay era hotărât să-i facă viața mai ușoară.

Se trânti o ușă și-l întrerupse din cheltuieli, dar numai pentru o clipă. Sosise agentul imobiliar.

Lista de victime a lui Pace se oprea la șapte. Șapte de care știa. Șapte pe care el și oamenii lui reușiseră să le monitorizeze. Tarvanul fusese retras deja de optsprezece zile și, din experiența companiei, știau că ceea ce îi făcea pe oameni să înceapă să ucidă își pierdea în general efectul după zece zile. Lista era cronologică, iar Ramón Pumphrey era al șaselea.

Primul fusese un puști de colegiu, student la George Washington, care ieșise din cafeneaua Starbucks de pe bulevardul Wisconsin, în Bethseda, exact la timp ca să fie ochit de un bărbat înarmat. Studentul era din Bluefield, Virginia de Vest. Clay făcu drumul de cinci ore în timp record, nu din lipsă de timp, ci mai degrabă ca un șofer de curse care conduce cu viteză prin Shenandoah Valley. Urmând instrucțiunile precise ale lui Pace, găsi adresa părinților, o căsuță cu un aspect destul de deprimant, aproape de centru. În mașină, pe aleea din fața casei, spuse chiar cu voce tare:

– Nu-mi vine să cred că fac așa ceva.

Două lucruri îl motivară să coboare din mașină. În primul rând, nu avea de ales. În al doilea rând, gândul la cele cincisprezece milioane – nu voia numai o treime sau două treimi. Voia toți banii.

Era îmbrăcat de stradă și-și lăsă servieta în mașină. Mama băiatului era acasă, dar tatăl era încă la lucru. Femeia îl primi înăuntru cu reticență, dar apoi îi oferi cafea și fursecuri. Clay așteptă pe canapeaua din camera de lucru, plină de fotografii

ale fiului mort. Perdelele erau trase. Casa era într-o dezordine de nedescris.

„Ce caut eu aici?"

Femeia vorbi multă vreme despre fiul ei, iar Clay îi sorbea fiecare cuvânt.

Tatăl era agent de asigurări și lucra la câteva străzi depărtare, așa că ajunse acasă înainte să se topească gheața din paharul de ceai. Clay le prezentă cazul, cu câte detalii putea. La început i-au pus câteva întrebări generale: „Câți alții mai muriseră din cauza asta? De ce nu putem să vorbim cu autoritățile? N-ar trebui făcută publică situația?" Clay răspunse ca un profesionist. Pace îl pregătise bine.

Ca toate victimele, aveau de ales. Puteau să se înfurie, să pună întrebări, să aibă pretenții, să ceară să se facă dreptate sau puteau să accepte banii și să nu spună nimic. La început suma de cinci milioane nu avu nici un efect asupra lor sau, în orice caz, se prefăceau bine. Preferau să fie furioși și să nu le pese de bani. Dar pe măsură ce timpul trecea, începură să înțeleagă.

– Dacă nu puteți să-mi spuneți numele adevărat al companiei, nu accept banii, spuse tatăl la un moment dat.

– Nu știu numele adevărat, spuse Clay.

Trecură de la lacrimi la amenințări, de la iubire la ură, și de la iertare la pedeapsă și încercară aproape toate emoțiile de-a lungul după-amiezei și în primele ore ale serii. Tocmai își îngropaseră fiul cel mic și durerea uriașă îi paralizase. Îl detestau pe Clay pentru că venise, dar îi mulțumeau din suflet pentru că îi păsa. Nu aveau încredere în el pentru că era un avocat dintr-un oraș mare care, evident, mințea când vorbea despre o înțelegere atât de nerușinată, dar îl invitară să rămână la cină.

Cina sosi prompt la ora șase. Patru doamne de la biserică aduseră destulă mâncare pentru o săptămână. Clay fu prezentat ca un prieten din Washington și se trezi imediat supus unui interogatoriu complet de toate patru. Nici cel mai nemilos avocat n-ar fi fost mai curios.

În cele din urmă, doamnele plecară. După cină, cum se lăsa noaptea, Clay începu să facă presiuni. Le oferea singura înțelegere pe care ar putea-o obține vreodată. Puțin după ora zece începură să semneze documentele.

Victima cu numărul trei fusese, cu siguranță, cel mai dificil caz. Era vorba de o prostituată de șaptesprezece ani care făcuse trotuarul aproape toată viața. Poliția credea că avusese o relație de serviciu cu ucigașul, dar nu aveau nici un indiciu de ce ar fi omorât-o. O făcuse în public, în fața a trei martori.

I se zicea Bandy și nu avea nevoie de nume de familie. Din cercetările lui Pace reieșea că nu avea nici soț, nici mamă, nici tată, nici frați, nici copii, nici adresă, nici școală, nici biserică și, cel mai surprinzător, nici cazier. Nu avusese parte de o înmormântare adevărată. Ca atâția alții din Washington, fusese îngropată de primărie. Când unul dintre agenții lui Pace întrebase de ea la biroul medicului legist, i se spusese că „a fost îngropată în mausoleul prostituatei necunoscute".

Singurul indiciu fusese furnizat de criminalul însuși. Acesta spusese poliției că Bandy avea o mătușă care locuia în Little Beirut, cel mai periculos ghetou din sud-estul capitalei. Dar după două săptămâni de căutări neîncetate, mătușa nu putu fi găsită.

În lipsa unor moștenitori cunoscuți, nu era posibilă nici o înțelegere.

14

Ultimii clienți din cazul Tarvan care semnară documentele erau părinții unei studente de douăzeci de ani de la Universitatea Howard, care renunțase la facultate cu o săptămână înainte de a fi omorâtă. Locuiau în Warrenton, Virginia, la șaizeci de kilometri vest de Washington. Stătură o oră în biroul lui Clay, ținându-se strâns de mână, ca și cum nici unul dintre ei n-ar fi putut să funcționeze fără celălalt. Din când în când plângeau, vărsându-și amarul de nedescris, deveneau apoi atât de indiferenți, atât de stăpâni pe ei și, aparent, atât de neimpresionați de bani, încât Clay se îndoia că vor accepta înțelegerea.

Dar au acceptat-o și dintre toți clienții de care se ocupase, Clay era sigur că pe ei banii aveau să-i afecteze cel mai puțin. În timp, ar putea ajunge să se bucure de ei; deocamdată, nu-și doreau decât fiica înapoi.

Paulette și domnișoara Glick i-au condus afară din birou până la lift, unde s-au îmbrățișat din nou cu toții. Pe când se închideau ușile, părinții fetei se străduiau să nu izbucnească în plâns.

Mica echipă a lui Clay se întâlni în sala de ședințe, unde respirară ușurați, recunoscători că nu mai aveau de primit în viitorul apropiat și alte vizite de la văduve și părinți îndurerați. Puseseră la gheață niște șampanie foarte scumpă pentru a sărbători

momentul și Clay începu să toarne în pahare. Domnișoara Glick refuză pentru că nu bea niciodată, dar părea să fie singura abstinentă din firmă. Paulette și Jonah, mai ales, erau deosebit de însetați. Rodney prefera berea, dar bău împreună cu ceilalți.

La a doua sticlă, Clay se ridică să spună ceva.

– Am de făcut două anunțuri, începu el, ciocănind în pahar. În primul rând, cazurile legate de Tylenol s-au încheiat. Felicitări și vă mulțumesc tuturor.

Folosise Tylenol drept nume de cod pentru Tarvan, de care ei nu aveau să audă niciodată. Nu aveau să afle care fusese onorariul lui. Evident, Clay primea o avere, dar ei nu aveau idee la cât se ridica.

Se aplaudară singuri.

– În al doilea rând, începem să sărbătorim în această seară cu o cină la Citronelle. La ora opt fix. Ar putea fi o seară lungă, pentru că mâine nu avem de lucru. Biroul va fi închis.

Iar aplauze, iar șampanie.

– În al treilea rând, în două săptămâni plecăm la Paris. Cu toții. În plus, fiecare dintre voi va fi însoțit de încă o persoană, de preferință soțul sau soția, cine are. Totul plătit. Avion la clasa întâi, hotel de lux, tot tacâmul. Stăm o săptămână. Fără excepții. Eu sunt șeful și vă ordon tuturor să mergeți la Paris.

Domnișoara Glick își acoperi gura cu ambele mâini. Erau cu toții muți de uimire, iar prima care vorbi fu Paulette:

– Nu cumva Paris, Tennessee?

– Nu, dragă, adevăratul Paris.

– Dar dacă dau de soțul meu pe acolo? spuse ea pe jumătate zâmbind, și cei de la masă izbucniră în hohote de râs.

– Poți să mergi în Tennessee, dacă preferi, spuse Clay.

– Nici gând, dragule!

Când se simți, în sfârșit, în stare să vorbească, domnișoara Glick spuse:

– Îmi trebuie pașaport.

– Hârtiile sunt pe biroul meu. Mă ocup eu. Durează mai puțin de o săptămână. Altceva?

Se vorbi despre vreme și despre mâncare și despre cum să se îmbrace. Jonah începu imediat să se întrebe pe care fată să o ia cu el. Paulette era singura care mai fusese la Paris, în luna de miere, o călătorie scurtă care se terminase prost când grecul fusese nevoit să plece din cauza unei afaceri urgente. Se întorsese acasă singură, la clasa economic, deși la dus zburase la clasa întâi.

– Puișorilor, la clasa întâi îți dau șampanie, le explică celor-lalți. Iar scaunele sunt mari decât niște canapele.

– Pot să vin cu cine vreau? întrebă Jonah, fiindu-i, evident, greu să ia o decizie.

– Hai să ne limităm la oricine nu are soț, bine? spuse Clay.

– Asta reduce opțiunile.

– Tu cu cine vii? întrebă Paulette.

– Poate vin singur, spuse Clay și pentru o clipă se făcu liniște în cameră. Vorbiseră între ei, pe ascuns, despre Rebecca și despre despărțire, cele mai multe bârfe fiind furnizate de Jonah. Voiau să-l vadă pe șeful lor fericit, dar nu erau atât de apropiați încât să se amestece.

– Ce turn e ăla de acolo? întrebă Rodney.

– Turnul Eiffel, spuse Paulette. Poți să te urci până în vârf.

– Eu nu. Nu arată prea solid.

– O să fii un turist pe cinste, se vede.

– Cât stăm acolo? întrebă domnișoara Glick.

– Șapte nopți, spuse Clay. Șapte nopți la Paris.

Și, cu ajutorul șampaniei, uitară de griji. Cu o lună în urmă erau încă prizonierii muncii plictisitoare de la BAO. Toți în afară de Jonah, care vindea calculatoare cu jumătate de normă.

*

Max Pace voia să-i vorbească și, pentru că biroul era închis, Clay îi propuse să se întâlnească la firmă, la prânz, după ce mintea i se mai limpezea.

Nu-i mai rămăsese decât durerea de cap.

– Arăți ca naiba, începu Pace, amabil.

– Am sărbătorit.

– Ce am să-ți spun e foarte important. Poți să faci față?

– Pot să te urmăresc. Dă-i drumul.

Pace avea un pahar de la fast-food cu cafea, pe care îl ținea în mână în timp ce se plimba prin cameră.

– Mizeria cu Tarvanul s-a terminat, spuse el, cu o notă de finalitate. Se termina când spunea el că se va termina, nu mai devreme. Am rezolvat cele șase cazuri. Dacă apare vreodată cineva care pretinde că e rudă cu fata aceea, Bandy, mă aștept să te ocupi tu de asta. Dar sunt sigur că nu are familie.

– Și eu la fel.

– Te-ai descurcat bine, Clay!

– Sunt plătit regește pentru asta.

– Am să transfer azi și ultima rată. Toate cele cincisprezece milioane vor fi în contul tău. Ce-a mai rămas din ele.

– La ce te așteptai? Să conduc o mașină veche, să dorm într-un apartament dărăpănat, să port în continuare haine ieftine? Singur ai spus că trebuie să cheltuiesc niște bani ca să creez impresie bună.

– Glumeam. Și îți vine de minune rolul de om bogat.

– Mulțumesc.

– Ai făcut trecerea de la sărăcie la bogăție cu o ușurință nemaipomenită.

– E vorba de talent.

– Numai să ai grijă. Nu atrage prea mult atenția asupra ta.

– Hai să vorbim despre următorul caz.

Pace luă loc și împinse un dosar peste masă, spre Clay.

– Medicamentul se cheamă Dyloft și e produs de Laboratoarele Ackerman. Este un anti-inflamator foarte puternic, folosit de bolnavii de artrită acută. Dyloft este nou și i-a înnebunit pe medici. Face minuni, pacienții sunt încântați de el. Dar există două probleme. În primul rând, e produs de un concurent

al clientului meu; în al doilea rând, s-a făcut legătura între el și apariția unor mici tumori la vezica urinară. Clientul meu, tot cel cu Tarvanul, produce un medicament asemănător care era foarte căutat până acum douăsprezece luni, când Dyloftul a ieșit pe piață. Asemenea medicamente se vând în valoare de aproximativ trei miliarde de dolari pe an, mai mult sau mai puțin. Dyloftul este deja pe locul doi și va ajunge probabil la un miliard anul acesta. E greu de estimat, pentru că vânzările cresc foarte repede. Medicamentul clientului meu se vinde cam de un miliard și jumătate și pierde teren rapid. Dyloft e noua senzație și zdrobește concurența. Asta e bine. Acum câteva luni, clientul meu a cumpărat o micuță companie de produse farmaceutice din Belgia. Această firmă a avut odată o sucursală care mai târziu a fost înghițită de Laboratoarele Ackerman. O parte dintre cercetători au fost dați afară și păcăliți. Unele studii de laborator au dispărut și pe urmă au reapărut unde nu trebuia. Clientul meu are martori și documente care dovedesc faptul că Laboratoarele Ackerman știau de posibilele probleme de cel puțin șase luni. Mă urmărești?

– Da. Câți oameni au luat Dyloft?

– E cam greu de spus, din cauză că numărul lor crește atât de rapid. Probabil un milion.

– La ce procent dintre ei apare tumoarea?

– Cercetările indică aproximativ cinci la sută, suficient cât să scoată medicamentul de pe piață.

– Cum știi dacă un pacient are sau nu o tumoare?

– Printr-o analiză a urinei.

– Vrei să dau în judecată Laboratoarele Ackerman?

– Așteaptă. Adevărul despre Dyloft se va afla în curând. Până în momentul ăsta nu a început nici un proces, nu s-a pretins nici o despăgubire, nu s-a publicat nici un studiu compromițător. Știm de la spionii noștri că cei de la Ackerman își numără banii și îi pun bine, ca să plătească avocații când va lovi furtuna. S-ar putea chiar să încerce să modifice medicamentul,

dar pentru asta e nevoie de timp și de aprobări din partea FDA. Sunt într-o adevărată dilemă, pentru că au nevoie de lichidități. Au împrumutat bani grei ca să achiziționeze alte companii, dintre care multe nu au dat rezultatele scontate. Acțiunile se vând cu circa patruzeci și doi de dolari. Anul trecut erau cotate la optzeci.

– Ce se va întâmpla cu compania când se va afla adevărul despre Dyloft?

– Se vor prăbuși acțiunile, iar clientul meu exact asta vrea. Dacă operațiunea este condusă corect, și eu zic că tu și cu mine putem face lucrurile cum trebuie, zvonurile vor distruge Laboratoarele Ackerman. Și pentru că avem informații din interior, potrivit cărora Dyloftul are efecte secundare, compania nu va avea altă opțiune decât să negocieze o înțelegere. Nu pot să riște un proces, nu când e vorba de un produs atât de periculos.

– Care sunt neajunsurile?

– Nouăzeci și cinci la sută din tumori sunt benigne și foarte mici. Vezica nu este afectată serios.

– Așadar, singurul scop al acțiunii juridice este să șocheze piața?

– Da și, desigur, să ofere despăgubiri victimelor. Nu vreau să am tumori la vezică, nici benigne, nici maligne. Majoritatea jurații vor fi de aceeași părere. Iată scenariul: aduni un grup de vreo cincizeci de reclamanți și începi un proces mare în numele tuturor pacienților care au luat Dyloft. Exact în același timp, lansezi o serie de anunțuri televizate prin care soliciți și alte cazuri. Dacă acționezi rapid și în forță, o să obții mii de cazuri. Anunțurile se vor transmite în toată America – spoturi făcute la repezeală care vor speria oamenii și-i vor face să sune la numărul tău gratuit de aici, din Washington, unde o să ai o armată de asistenți juridici care să răspundă la telefoane și să facă munca de jos. O să te coste ceva bani, dar dacă obții, să zicem, cinci mii de cazuri și îi faci să accepte înțelegeri de douăzeci de

mii de dolari fiecare, înseamnă o sută de milioane de dolari. Partea ta e o treime.

– E strigător la cer!

– Nu, Clay, e vorba de procese de daune colective în forma lor cea mai rafinată. Așa funcționează sistemul în zilele noastre. Și, dacă tu nu accepți, te asigur că altcineva o va face. Și încă repede. Sunt atâția bani în joc, încât avocații de la firmele specializate în daune așteaptă ca vulturii orice indiciu despre vreun medicament periculos. Și, crede-mă, există o mulțime.

– De ce sunt eu norocosul?

– Sincronizarea e totul. Dacă clientul meu știe precis când începi procesul, atunci poate fi pregătit pentru reacția pieței.

– Unde găsesc eu cincizeci de clienți? întrebă Clay.

Max trânti pe masă încă un dosar.

– Știm de cel puțin o mie. Nume, adrese sunt toate aici.

– Spuneai ceva de o armată de asistenți?

– Șase. De atâția ai nevoie ca să răspundă la telefoane și să țină dosarele în ordine. S-ar putea să te trezești cu cinci mii de clienți individuali.

– Anunțuri televizate?

– Da, am numele unei firme care poate să realizeze spotul în mai puțin de trei zile. Nimic pretențios – o voce pe fundal, imaginea unor pastile căzând pe o masă, potențialele efecte negative ale Dyloftului, cincisprezece secunde de teroare menite să-i facă pe oameni să sune la Cabinetul de Avocatură al lui Clay Carter II. Asemenea spoturi au efectul scontat, crede-mă! Difuzează-le o săptămână în toate rețelele mari de televiziune și o să ai atâția clienți, că nici n-o să poți să-i numeri.

– Cât o să mă coste?

– Vreo două milioane, dar ai de unde.

Era rândul lui Clay să se plimbe de colo până colo prin cameră ca să-și pună sângele în mișcare. Văzuse spoturi cu pastile de slăbit care dădeau reacții secundare, în care avocați

nevăzuți încercau să-i sperie pe oameni ca să-i convingă să sune la numere gratuite. Doar nu era să se preteze la așa ceva!

Dar un onorariu de treizeci și trei de milioane! Încă nu se dezmeticise după prima sumă.

– Ce am de făcut?

Pace avea o listă cu primele lucruri care trebuiau făcute.

– Va trebui să găsești clienții, ceea ce va dura cel mult două săptămâni. În trei zile e gata anunțul. În câteva zile obții spațiul de emisie. Va trebui să angajezi asistenți și să le amenajezi un spațiu închiriat, undeva, în suburbii; aici e prea scump. Trebuie pregătit procesul. Ai oameni buni. Ar trebui să poți să faci totul în mai puțin de treizeci de zile.

– Îi duc pe toți la Paris o săptămână, dar ne descurcăm.

– Clientul meu vrea ca acțiunea juridică să înceapă în cel mult o lună. Pe doi iulie, mai precis.

Clay se întoarse la masă și se uită fix la Pace.

– Nu m-am ocupat niciodată de un asemenea proces, spuse.

Pace scoase ceva din dosar.

– Ești ocupat în weekendul ăsta? întrebă, uitându-se la o broșură.

– Nu tocmai.

– Ai mai fost la New Orleans de curând?

– Acum vreo zece ani.

– Ai auzit vreodată de Cercul Avocaților?

– Parcă.

– E un grup vechi cu o viață nouă – câțiva avocați specializați în daune colective. Se întâlnesc de două ori pe an să discute despre ultimele noutăți în materie de procese de acest tip. Va fi un weekend productiv.

Îi împinse broșura lui Clay, care o luă. Pe copertă era o poză color cu Hotelul Royal Sonesta din Cartierul Francez.

*

La New Orleans era cald și umezeală, ca de obicei, mai ales în Cartier.

Era singur, ceea ce era bine. Chiar dacă Rebecca și el ar fi fost încă împreună, ea tot nu ar fi venit. Ar fi fost prea ocupată la serviciu, iar în weekend ar fi trebuit să meargă la cumpărături cu mama ei. Programul obișnuit. Se gândise să-l invite pe Jonah, dar relația lor era tensionată pentru moment. Clay se mutase din apartamentul lor înghesuit într-o casă confortabilă din Georgetown fără să-l ia și pe Jonah, un afront, dar unul pe care Clay îl anticipase și căruia era pregătit să-i facă față. Ultimul lucru pe care și-l dorea în noua lui casă din oraș era un coleg de cameră bezmetic care vine și pleacă la orice oră cu prima pisică vagaboandă care îi iese în cale.

Banii începeau să-l izoleze. Prietenii vechi pe care obișnuia să-i mai sune erau acum ignorați din pricină că nu voia să i se pună întrebări. Nu mai frecventa vechile localuri pentru că acum își permitea ceva mai bun. În mai puțin de o lună își schimbase slujba, casa, mașina, banca, garderoba, locurile de luat masa, sala de sport și era pe cale să-și schimbe și iubita, deși nu se întrezărea nici una la orizont. Nu mai vorbiseră de douăzeci și opt de zile. Rămăsese că o va suna el în cea de-a treizecea zi, dar prea multe se schimbaseră între timp.

Când intră în holul de la Royal Sonesta, cămașa îi era deja udă și i se lipea de spate. Taxa de participare era de cinci mii de dolari, o sumă nerușinată pentru câteva zile de fraternizare cu o gașcă de avocați. Taxa sugera branșei avocaților că nu oricine era invitat, numai cei bogați și cei care luau în serios procesele de daune colective. Camera mai costa și ea patru sute cincizeci de dolari pe noapte, și Clay plăti cu o carte de credit Platinum pe care o folosea pentru prima dată.

Se desfășurau diferite seminarii. Trecu printr-o sală unde avea loc o discuție despre daunele provocate de substanțe toxice, condusă de doi avocați care dăduseră în judecată o companie de produse chimice, pentru poluarea apei potabile cu substanțe care puteau sau nu să provoace cancer, dar compa-

nia plătise oricum o jumătate de miliard de dolari, iar cei doi avocați se îmbogățiseră. Alături, un avocat pe care Clay îl văzuse la televizor vorbea de zor despre cum să te porți cu presa, dar avea puțini ascultători. De fapt, audiența era mică la mai toate seminariile. Dar era vineri după-amiază și greii soseau abia sâmbătă.

În cele din urmă, Clay găsi mai multă lume în mica sală de expoziții, unde o companie aviatică prezenta o înregistrare video cu noul model de avion de lux pe care urma să-l lanseze, cel mai grozav din generația sa. Imaginile se difuzau pe un ecran lat într-un colț al sălii, iar avocații erau toți adunați la un loc, tăcuți, cu gura căscată în fața acestui nou miracol al aviației. Autonomie de șase mii de kilometri – „de pe o coastă pe alta a Americii sau de la New York la Paris, evident fără escală". Consuma mai puțin combustibil decât celelalte patru avioane de care Clay nu auzise niciodată și era și mai rapid. Interiorul era spațios, cu fotolii și canapele peste tot, din piele de culoare arămiu-închis. Exista chiar și o însoțitoare de bord foarte atrăgătoare, cu o fustă scurtă, care ținea în mână o sticlă de șampanie și un bol cu cireșe. Putea fi folosit pentru plăcere sau pentru afaceri, fiindcă Galaxy 9000 era dotat cu un sistem de telefonie de ultimă oră și conexiune la satelit care îi permitea avocatului ocupat să sune oriunde pe glob; avea și faxuri și copiator și, desigur, acces imediat la internet. Înregistrarea arăta chiar un grup de avocați cu figuri severe adunați la o măsuță, cu mânecile suflecate ca și cum ar fi lucrat din greu la vreo înțelegere, în timp ce blonda atrăgătoare cu fustă scurtă era ignorată, cu tot cu șampanie.

Clay se apropie puțin de mulțime, simțindu-se mai degrabă ca unul care nu are ce căuta acolo. Înregistrarea, foarte inteligent, nu dădea și prețul de vânzare al noului Galaxy 9000. Se puteau face afaceri mai bune, care includeau folosirea avionului pe rând de către mai multe persoane, achiziționarea aparatului în

schimbul unuia mai vechi, sau *lease-back*[1], toate putând fi explicate de reprezentanții companiei care se aflau acolo, gata să încheie afaceri. Când se termină filmul, toți avocații începură să vorbească deodată, nu despre medicamente periculoase sau procese colective, ci despre avioane și despre cât costă piloții. Agenții de vânzări erau înconjurați de cumpărători dornici. La un moment dat, Clay auzi pe cineva spunând:

– Unul nou e în jur de treizeci și cinci.

Doar nu era vorba de treizeci și cinci de milioane!

Alți expozanți ofereau tot felul de produse de lux. Un constructor de ambarcațiuni avea un grup de avocați serioși interesați de iahturi. Exista un specialist în proprietăți în Caraibe. Altul se ocupa cu vânzarea de ferme de vite în Montana. Deosebit de solicitat era un stand de produse electronice, cu cele mai recente și ridicol de scumpe aparate.

Și automobilele! Un perete întreg era plin de prezentări detaliate ale celor mai scumpe mașini – un Mercedes-Benz *coupé* decapotabil, o Corvette, serie limitată, un Bentley de culoarea castanei coapte, pe care trebuia să-l aibă orice specialist în daune care se respectă. Porsche își lansa propriul model de jeep și un agent de vânzări lua deja comenzi. Cei mai mulți se holbau la un Lamborghini albastru-strălucitor. Eticheta cu prețul era aproape ascunsă, ca și cum producătorului îi era frică să-l afișeze. Numai 290 000 de dolari și serie foarte mică. Câțiva avocați păreau dispuși să-și dispute mașina.

Într-un colț mai liniștit din sală, un croitor și asistenții lui luau măsurile unui avocat destul de corpolent pentru un costum italienesc. Pe firmă scria că sunt din Milano, dar Clay auzi o engleză cât se poate de americană.

În facultate, participase o dată la o masă rotundă despre înțelegerile pe sume foarte mari și despre ce ar trebui să facă

---

1 *Lease-back* (engl.), aranjament prin care o companie vinde un bun și în același timp obține de la cumpărător un *leasing* pe termen lung pentru folosirea în continuare a bunului tranzacționat. (n.tr.)

avocații ca să-și protejeze clienții ignoranți de tentația îmbogățirii imediate. Mai mulți avocați pledanți au relatat niște povești de groază despre familii de muncitori cărora aceste sume le-au distrus viața, iar poveștile erau niște studii excelente asupra comportamentului uman. La un moment dat, unul dintre avocații participanți făcuse o glumă, spunând:

– Clienții noștri își cheltuiesc banii aproape la fel de repede ca noi.

Privind prin sala de expoziții, Clay vedea avocați care cheltuiau bani la fel de repede cum îi obțineau. Se făcea și el vinovat de asta?

Sigur că nu. Se limitase la lucrurile strict necesare, cel puțin până acum. Cine n-ar vrea o mașină nouă și o casă mai bună? Doar nu cumpăra iahturi, și avioane, și ferme de vite. Nici nu și le dorea. Iar dacă mai câștiga o avere și cu Dyloftul, în nici un caz nu-și va arunca banii pe un avion și o a doua casă. Îi va îngropa în bancă sau în curtea din spatele casei.

Orgia frenetică a consumului îi făcea silă, așa că ieși din hotel. Avea poftă de niște stridii și de bere Dixie.

15

Singura discuție de la ora nouă în dimineața zilei de sâmbătă era o informare despre legislația privitoare la procesele colective, care se dezbătea momentan în Congres. Subiectul nu atrăsese un public prea numeros. Pentru cei cinci mii de dolari, Clay era hotărât să profite cât mai mult. Dintre puținii prezenți, Clay părea singurul care nu suferea de mahmureală. Peste tot prin sală se goleau căni înalte de cafea fierbinte.

Cel care vorbea era un avocat de lobby din Washington care începu prost, cu două bancuri deocheate care nu amuzară pe nimeni. În public erau numai albi, numai bărbați, o adevărată frăție, dar fără chef de glume de prost gust. Prezentarea, care începuse cu un umor de proastă calitate, deveni repede plictisitoare. Totuși, cel puțin pentru Clay, materialele erau oarecum interesante și vag informative; știa foarte puține despre procesele colective, așa că totul era nou.

La ora zece avu de ales între o masă rotundă despre ultimele noutăți în cazul Skinny Ben și o prezentare ținută de un avocat a cărui specialitate era vopseaua pe bază de plumb, un subiect care-i păru destul de tern lui Clay, așa că se duse la prima. Sala era plină.

Skinny Ben era porecla unei scandaloase pastile de slăbit care fusese prescrisă câtorva milioane de pacienți. Producătorul

câștigase miliarde și era pornit să cucerească lumea când au început să apară probleme la un număr considerabil de consumatori. Afecțiuni ale inimii, puse fără greutate pe seama medicamentului. Acțiunile juridice au izbucnit peste noapte, iar compania nu voia să se ajungă la proces. Avea buzunarele pline și a început să le plătească reclamanților daune uriașe. În ultimii trei ani, avocați din toată țara, specializați în procese colective de daune, se străduiau să obțină cazuri Skinny Ben.

La o masă stăteau patru avocați și un moderator, cu fața spre public. Scaunul de lângă Clay rămase gol până când apăru grăbit, în ultimul moment, un avocat micuț și exuberant care se strecură printre rândurile de scaune. Își scoase lucrurile din servietă – carnețele, materiale de seminar, două telefoane mobile și un pager. După ce își aranjă cum se cuvine postul de comandă, iar Clay se retrase cât mai departe posibil, șopti:

– Bună dimineața.

– 'Mneața, răspunse Clay, tot șoptit și fără nici un chef de conversație.

Se uita la telefoanele mobile și se întreba pe cine ar putea să vrea să sune la zece dimineața, într-o sâmbătă.

– Câte cazuri ai? șopti din nou avocatul.

O întrebare interesantă, la care Clay nu era deloc pregătit să răspundă. Tocmai terminase cu cazurile legate de Tarvan și își plănuia asaltul cu Dyloftul, dar pe moment nu avea absolut nici un caz. Dar un asemenea răspuns era evident insuficient într-un asemenea mediu, unde toate cifrele erau uriașe și exagerate.

– Vreo douăzeci și cinci, minți el.

Tipul se încruntă, ca și cum suma era total inacceptabilă și conversația se răci, cel puțin pentru câteva minute. Unul dintre vorbitori își începu prezentarea și în toată sala se lăsă liniștea. Tema era raportul financiar al companiei Healthy Living, producătorul pastilelor Skinny Ben. Compania avea mai multe filiale, majoritatea profitabile. Prețul acțiunilor nu avusese de suferit. De fapt, după fiecare negociere majoră, acțiunile își

păstrau cotația, dovadă că investitorii știau că producătorul are bani din belșug.

– Ăsta e Patton French, șopti avocatul de lângă el.

– Cine-i ăsta? întrebă Clay.

– Cel mai tare specialist în daune din țară. Onorarii de trei sute de milioane anul trecut.

– El vorbește la prânz, nu?

– Exact, să nu-l ratezi!

Domnul French explica, dureros de detaliat, că, împreună, cele aproximativ trei sute de mii de cazuri primiseră în jur de 7,5 miliarde de dolari. El, alături de alți experți, estimau că mai existau, poate, în jur de o sută de mii de cazuri, valorând undeva între două și trei miliarde. Producătorul și compania sa de asigurări aveau suficienți bani să acopere aceste înțelegeri, așa că era treaba celor din sală să se repeadă și să găsească și restul cazurilor. Asta înfierbântă publicul.

Clay nu avea deloc intenția să intre în competiție. Nu reușea să treacă peste faptul că ticălosul ăla mic, umflat și încrezut de la microfon câștigase trei sute de milioane de dolari din onorarii în cursul anului trecut și era motivat să câștige și mai mult. Discuția divagă spre strategii care mai de care mai plină de creativitate de a atrage noi clienți. Unul dintre vorbitori câștigase atâția bani, încât avea doi doctori angajați permanent care nu făceau altceva decât să meargă din oraș în oraș și să-i examineze pe cei care luaseră Skinny Ben. Altul se bazase exclusiv pe spoturi televizate, subiect care îl interesă o vreme pe Clay, dar se transformă repede într-o dezbatere deplorabilă pornind de la întrebarea dacă avocatul ar trebui să apară el însuși pe post sau să angajeze vreun actor ratat.

În mod curios, lipsea orice fel de discuție despre strategii de judecată – martori-experți, turnători, selecția juriului, dovezi medicale – informațiile obișnuite pe care avocații le schimbau între ei la seminarii. Clay începea să învețe că asemenea cazuri ajungeau foarte rar la proces. Măiestria în sala de judecată nu era

importantă. Era vorba despre cazuri rezolvate rapid. Și despre onorarii uriașe. De mai multe ori în timpul discuției, toți cei patru vorbitori și câțiva dintre cei care puneau întrebări ca să se afle în treabă nu se abținuseră să dezvăluie faptul că pentru ultimele înțelegeri câștigaseră milioane.

Clay simțea nevoia să mai facă un duș.

La ora unsprezece, distribuitorul local Porsche oferi o recepție cu Bloody Mary, care atrase extrem de multă lume. Stridii crude, Bloody Mary și pălăvrăgeală neîntreruptă despre câte cazuri avea fiecare. Și cum să obțină și mai multe. O mie aici, două mii acolo. Evident, tactica generală era să adune cât mai multe cazuri cu putință, apoi să se alieze cu Patton French, care era încântat să îi includă și pe ei în procese colective intentate de el, în Mississippi, unde judecătorii și jurații și verdictele erau întotdeauna în avantajul lui, iar producătorii nu îndrăzneau să calce. French își manipula publicul ca un gardian de la închisoarea Chicago.

Vorbi din nou la ora unu, după un prânz cu bufet la care un rol important l-au jucat mâncarea Cajun și berea Dixie. Era roșu în obraji și vorbea mult și colorat. Se lansă, fără introducere, într-o scurtă istorie a sistemului juridic american de daune și a rolului său crucial în a apăra populația de lăcomia și corupția marilor corporații care fabrică produse periculoase. Și, dacă tot vorbea de asta, nu-i plăceau companiile de asigurări, nici băncile, nici corporațiile multinaționale, nici republicanii. Capitalismul sălbatic a creat nevoia de oameni ca acești temerari din Cercul Avocaților, care lucrează în tranșee și nu se tem să atace companiile mari în numele oamenilor care muncesc, a oamenilor mărunți.

Cu un onorariu de mai mult de trei sute de milioane de dolari pe an, era greu să ți-l imaginezi pe Patton French ca pe un asuprit. Dar discursul lui era conceput să atragă publicul. Clay privi împrejur și se întrebă, nu pentru prima dată, dacă el era singurul zdravăn dintre toți. „Oare oamenii aceștia erau atât de

orbiți de bani, încât chiar ajunseseră să se creadă apărători ai sărmanilor și bolnavilor?"

Cei mai mulți dintre ei aveau avioane personale!

Poveștile de război ale lui French se derulau fără efort. O înțelegere colectivă de patru sute de milioane de dolari pentru un medicament împotriva colesterolului care producea efecte secundare. Un miliard pentru un medicament împotriva diabetului care a omorât mai mult de o sută de pacienți. Pentru instalații electrice defectuoase montate în două sute de mii de case și care provocaseră o mie cinci sute de incendii în care au murit șapte persoane și alte patruzeci au suferit arsuri, încă o sută cincizeci de milioane. Avocații îi sorbeau fiecare cuvânt. Discursul era presărat cu indicii despre drumul pe care îl luaseră banii.

– Asta i-a costat un Gulfstream nou, izbucni el la un moment dat, stârnind aplauze.

Clay știa și el acum, după mai puțin de douăzeci și patru de ore de pierdut vremea prin hotelul Royal Sonesta, că Gulfstream era cel mai sofisticat avion particular și unul nou costa în jur de patruzeci și cinci de milioane de dolari.

Rivalul lui French era un avocat specializat în probleme legate de tutun, de undeva din Mississippi, care câștigase un miliard și ceva de dolari și își cumpărase un iaht de șaizeci de metri lungime. Vechiul iaht al lui French măsura numai patruzeci și cinci de metri, fapt pentru care îl schimbase pe unul de șaptezeci de metri. Din nou, publicului i se păru amuzant. Firma lui avea acum treizeci de avocați și avea nevoie de încă treizeci. Era la cea de-a patra soție. Cea dinainte rămăsese cu apartamentul din Londra.

Și așa mai departe. Câștiga o avere, cheltuia o avere. Nu era de mirare că muncea șapte zile pe săptămână.

O adunare obișnuită ar fi fost jenată să asculte o discuție atât de vulgară despre avere, dar French își cunoștea publicul. El nu făcea decât să-i motiveze să câștige mai mult, să cheltuiască mai

mult, să înceapă mai multe procese, să adune mai mulți clienți. Timp de o oră vorbi grosolan și nerușinat, dar rareori plictisitor.

Cei cinci ani la BAO îl feriseră, cu siguranță, pe Clay de multe dintre aspectele meseriei de avocat al zilelor noastre. Citise despre procesele colective de daune, dar nu avea habar că cei care se ocupă de ele sunt un grup atât de bine organizat și specializat. Nu păreau să fie excepțional de inteligenți. Strategiile lor se învârteau în jurul obținerii de cazuri și negocierii de înțelegeri, nu al proceselor propriu-zise.

French ar fi putut vorbi la nesfârșit, dar după o oră se retrase, aplaudat în picioare, deși cam stingher. Avea să se întoarcă la ora trei pentru un seminar având ca temă cum să-ți alegi scena de desfășurare – cum să găsești cea mai bună jurisdicție pentru cazurile tale. După-amiaza promitea să fie o reluare a dimineții, iar lui Clay îi ajunsese deja.

Rătăci prin Cartierul Francez, vizitând nu barurile și cluburile de striptease, ci magazinele de antichități și galeriile, dar fără să cumpere nimic, pentru că dintr-odată îl copleșise un impuls de a nu-și irosi banii. Spre sfârșitul zilei, se așeză singur la o cafenea de pe un trotuar din Piața Jackson și privi cum vin și trec personajele străzii. Bău din cicoarea fierbinte, încercând să se bucure de ea, dar nu reușea. Deși nu pusese cifrele pe hârtie, făcuse mental socoteala. Din onorariul pentru Tarvan, minus patruzeci și cinci la sută impozit și minus cheltuielile de lucru, minus ce cheltuise deja, îi mai rămâneau în jur de 6,5 milioane. Putea să-i pună într-o bancă și să câștige 300 000 de dolari pe an dobândă, ceea ce era cam de opt ori salariul lui de la Biroul Avocaților din Oficiu. 300 000 pe an însemnau 25 000 pe lună și nu reușea, stând acolo la umbră, într-o după-amiază caldă, în New Orleans, să-și imagineze cum va reuși vreodată să cheltuiască atâția bani.

Nu era un vis. Era real. Banii îi intraseră deja în cont. Avea să fie bogat pentru tot restul vieții, fără să ajungă precum clovnii

ăia de la Royal Sonesta, care se plâng de prețul piloților de avion și al căpitanilor de vas.

Avea o singură problemă și nu era neglijabilă. Angajase oameni și le făcuse promisiuni. Rodney, Paulette, Jonah și domnișoara Glick își părăsiseră cu toții slujbele pe care le aveau de multă vreme și își puseseră, orbește, încrederea în el. Nu putea să renunțe pur și simplu, să-și ia banii și să dispară.

Trecu pe bere și luă o decizie mare. Avea să muncească din greu, o perioadă scurtă, la cazurile legate de Dyloft pe care, cinstit vorbind, ar fi stupid să le refuze, de vreme ce Max Pace îi oferea o mină de aur. Când se va termina cu Dyloftul, le va da prime uriașe angajaților și va închide biroul. Va duce o viață liniștită în Georgetown, călătorind prin lume de câte ori va dori, pescuind cu tatăl lui, privind cum se înmulțesc banii și niciodată nu se va mai apropia de vreo altă întâlnire a Cercului de Avocați.

Tocmai comandase micul dejun în cameră când sună telefonul. Era Paulette, singura persoană care știa exact unde să-l găsească.

– Ai o cameră bună? întrebă ea.

– Ba bine că nu.

– Ai fax?

– Evident.

– Dă-mi numărul, îți trimit ceva.

Era o copie după un articol din ediția de sâmbătă din *Post*. Un anunț de căsătorie: Rebecca Allison Van Horn și Jason Shubert Myers. „Domnul și doamna Bennett Van Horn din McLean, Virginia, anunță logodna fiicei lor, Rebecca, cu domnul Jason Shubert Myers, fiul domnului și al doamnei D. Stephens Myers din Falls Church..." Fotografia, deși copiată și trimisă prin fax la mai mult de o mie șase sute de kilometri, era destul de clară – o fată foarte drăguță se mărita cu altcineva.

D. Stephens Myers era fiul lui Dallas Myers, avocatul tuturor președinților începând cu Woodrow Wilson și terminând cu Dwight Eisenhower. Potrivit anunțului, Jason Myers studiase dreptul la Brown și la Harvard Law School și era deja asociat la Myers & O'Malley, probabil cea mai veche firmă de avocatură din Washington și, cu siguranță, cea mai fandosită. Crease departamentul care se ocupa de proprietatea intelectuală și devenise cel mai tânăr asociat din istoria firmei Myers & O'Malley. În afară de ochelarii rotunzi nu părea să aibă nimic intelectual, deși Clay era conștient că nu ar fi putut să fie obiectiv nici dacă ar fi vrut. Nu era neatrăgător, dar în orice caz nu era pe măsura Rebeccăi.

Nunta era programată în decembrie, la Biserica Episcopală din McLean, urmată de o recepție la Clubul Potomac.

În mai puțin de o lună, Rebecca găsise pe cineva pe care să-l iubească suficient de mult încât să se mărite cu el. Cineva dispus să suporte o viață alături de Bennett și Barb. Cineva cu destui bani ca să impresioneze familia Van Horn.

Telefonul sună din nou și era tot Paulette:

– Te simți bine? îl întrebă.

– N-am nimic, spuse el, cu greu.

– Îmi pare sincer rău, Clay!

– Se terminase, Paulette. Se destrăma de un an de zile. E bine că s-a întâmplat așa. Acum pot să uit cu totul de ea.

– Dacă spui tu.

– Sunt bine. Mulțumesc de telefon.

– Când vii acasă?

– Azi. Vin la birou mâine-dimineață.

Sosi micul dejun, dar Clay uitase deja că l-a comandat. Bău niște suc, fără să se atingă de nimic altceva. Poate că această poveste de dragoste se cocea de ceva vreme. Rebecca nu mai trebuia decât să scape de Clay, ceea ce reușise să facă destul de ușor. Minut după minut, trădarea ei creștea. Clay le și vedea, pe ea și pe mama ei, trăgând sforile din culise, punând la cale

despărțirea, întinzând capcana pentru Myers, iar acum pregătind toate detaliile nunții.

„Să-ți fie de bine", mormăi.

Apoi se gândi la sex și la Myers care îi luase locul și azvârli paharul gol, care se lovi de un perete, făcându-se țăndări. Se blestema singur pentru că se purtase ca un idiot.

Oare câți oameni citeau în momentul acela anunțul și se gândeau la Clay, spunându-și: „L-a lăsat baltă cât ai zice pește, nu-i așa?" „Mamă, da' știu că n-a pierdut timpul!"

Oare Rebecca se gândea la el? Câtă plăcere i-o fi făcut să-și admire propriul anunț de nuntă și să se gândească la bătrânul Clay? Probabil multă. Poate puțină. Ce mai conta? Fără îndoială, peste noapte, domnul și doamna Van Horn uitaseră de el. De ce nu le-ar face și el aceeași favoare?

Rebecca se grăbea, de asta era sigur. Iubirea lor durase prea mult și fusese prea puternică, iar despărțirea prea recentă, ca să-l dea pur și simplu la o parte și să se combine cu altul. El se culcase cu ea patru ani; Myers numai o lună sau mai puțin, spera că nu mai mult.

Merse încă o dată în Piața Jackson, unde artiștii și ghicitorii în cărți de Tarot, saltimbancii și muzicienii ambulanți își începuseră deja treaba. Își cumpără o înghețată și se așeză pe o bancă aproape de statuia lui Andrew Jackson. Se decise că o să o sune și o să o felicite. Apoi se hotărî să caute o pipiță blondă și să o fluture cumva prin fața Rebeccăi. Poate să o invite cu el la nuntă, desigur în fustă scurtă și cu picioare kilometrice. La banii lui, o astfel de femeie ar trebui să fie ușor de găsit. La naiba, o să angajeze una dacă trebuie.

„S-a terminat, băiete", își spuse, și nu o singură dată. „Revino-ți! Uit-o!"

16

Ținuta obligatorie la birou evoluă repede către un stil care permitea orice. Tonul fusese dat de șeful însuși, care înclina spre blugi, tricouri scumpe și o jachetă sport la îndemână în caz că trebuia să meargă la masă. Avea costume de firmă pentru întâlniri și pentru aparițiile la tribunal, dar pentru moment ambele se întâmplau destul de rar, de vreme ce firma nu avea nici clienți, nici cazuri. Spre marea lui satisfacție, toți își îmbunătățiseră garderoba.

Se întâlniră în sala de ședințe luni dimineața târziu – Paulette, Rodney și Jonah, acesta din urmă cu o figură cam aspră. Deși dobândise destul de multă influență în scurta viață a firmei, domnișoara Glick era tot secretară.

– Oameni buni, avem treabă, începu Clay ședința.

Le prezentă situația Dyloftului și, bazându-se pe rezumatele concise făcute de Pace, le povesti despre proprietățile și istoricul medicamentului. Făcu, din memorie, o scurtă și mârșavă trecere în revistă a activității Laboratoarelor Ackerman – vânzări, profituri, bani gheață, concurență, alte aspecte juridice. Apoi partea bună – efectele dezastruoase ale Dyloftului, tumorile la vezică și faptul că aceste probleme nu-i erau necunoscute companiei:

– Până în prezent, nu a fost intentat nici un proces. Dar noi suntem pe cale să schimbăm asta. Pe doi iulie pornim războiul

începând un proces colectiv aici, în Washington, în numele tuturor pacienților care au avut de suferit de pe urma medicamentului. Va produce un haos, iar noi vom fi chiar în mijlocul lui.

– Avem vreun client? întrebă Paulette.

– Încă nu. Dar avem nume și adrese. Începem să-i abordăm chiar azi. Vom pune la cale un plan pentru a aduna clienți, apoi tu și Rodney vă veți ocupa de punerea lui în practică.

Deși avea rezerve în legătură cu anunțul televizat, se convinsese pe când zbura înapoi spre casă din New Orleans că nu exista alternativă viabilă. Odată ce avea să înainteze acțiunea juridică și să facă publice datele despre medicament, toți vulturii aceia pe care tocmai îi întâlnise la Cercul Avocaților se vor repezi să pună mâna pe clienți. Singura modalitate eficientă de a ajunge repede la un număr mare de pacienți care luaseră Dyloft era prin intermediul anunțurilor televizate. Le explică asta și celorlalți, după care spuse:

– Ne va costa cel puțin două milioane de dolari.

– Firma asta are două milioane de dolari? izbucni Jonah, rostind cu voce tare ce gândeau cu toții.

– Are. Începem chiar azi să lucrăm la reclamă.

– Nu apari și tu în ea, nu-i așa-i, șefu'? întrebă Jonah, aproape rugător. Te rog...

Ca toate orașele, și Washingtonul fusese inundat de anunțuri difuzate dimineața devreme și seara târziu, care îi implorau pe cei prejudiciați să sune la cutare și cutare avocat, care era gata să calce pe oricine în picioare și nu cerea nici un ban pentru primele consultații. Adesea avocații apăreau ei înșiși în reclame, de cele mai multe ori cu rezultate jenante.

Paulette părea și ea speriată și scutura din cap în semn că nu.

– Bineînțeles că nu. O va face un profesionist.

– De câți clienți e vorba? întrebă Rodney.

– Mii. E greu de spus.

Rodney arătă cu degetul spre fiecare dintre ei, numărând ușor până la patru.

– După calculele mele, spuse, noi suntem patru.

– Mai aducem și alții. Jonah se va ocupa de extindere. O să închiriem un spațiu în suburbii și îl umplem cu asistenți. Ei vor răspunde la telefoane și vor ține în ordine dosarele.

– Unde găsim asistenții? întrebă Jonah.

– În paginile cu cereri de locuri de muncă din revistele baroului. Apucă-te să lucrezi la reclamă! Și după-amiază ai o întâlnire cu un agent imobiliar în Manassas. O să ai nevoie de aproximativ o mie cinci sute de metri pătrați, nimic pretențios, dar cu posibilitatea de a instala suficiente telefoane și o rețea completă de computere ceea ce, cum bine știm, e specialitatea ta. Închiriază spațiul, montează rețelele și pe urmă organizează-l! Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Da, să trăiți!

– Cât valorează un caz?

– Cât vor plăti Laboratoarele Ackerman. Ar putea varia între zece mii și cincizeci de mii de dolari, în funcție de diverși factori, iar unul nu lipsit de importanță este gradul de îmbolnăvire a vezicii.

Paulette socotea ceva pe un carnețel.

– Și câte cazuri am putea obține?

– E imposibil de spus.

– Dar nu poți să bănuiești?

– Nu știu. Câteva mii.

– Bine, să zicem trei mii de cazuri. Trei mii de cazuri înmulțite cu suma minimă de zece mii de dolari înseamnă treizeci de milioane, corect? Spuse toate astea rar, în timp ce scria totul.

– Așa e.

– Și cât e onorariul avocatului? întrebă ea. Ceilalți îl priveau și ei foarte atent pe Clay.

– O treime, spuse el.

– Asta înseamnă un onorariu de zece milioane, spuse ea încet. Firma asta ia totul?

– Da. Și o să împărțim onorariul.

Cuvântul *împărțim* răsună câteva secunde în încăpere. Jonah și Rodney îi aruncară o privire lui Paulette, vrând parcă să spună: „Hai, mergi până la capăt".

– Să împărțim, cum adică?

– Zece la sută pentru fiecare dintre voi.

– Așadar, în ipoteza mea, partea mea din onorariu ar fi de un milion?

– Exact.

– Și... Dumnezeule!... a mea la fel? întrebă Rodney.

– La fel și a ta, la fel și a lui Jonah. Și, trebuie spus, cred că asta e estimarea minimă.

Minimă sau nu, rumegară cifra într-o liniște mormântală timp de câteva minute care păreau să nu se mai termine, fiecare cheltuind instinctiv o parte din bani. În cazul lui Rodney, banii erau pentru studiile copiilor. Pentru Paulette, însemnau divorțul de grecul pe care în ultimul an îl văzuse o singură dată. Pentru Jonah, o viață întreagă pe un vas cu pânze.

– Vorbești serios, nu, Clay? întrebă Jonah.

– Cât se poate de serios. Dacă ne tocim coatele muncind tot anul care vine, există șansa să ne putem pensiona mai devreme.

– Cine ți-a spus de Dyloftul ăsta? întrebă Rodney.

– La întrebarea asta n-o să pot să răspund niciodată, Rodney. Îmi pare rău. Aveți încredere în mine.

La rândul lui, Clay spera în clipa aceea că încrederea oarbă pe care o avea el în Max Pace nu era naivă.

– Aproape că am și uitat de Paris, apuse Paulette.

– Să nu uiți. O să fim acolo săptămâna viitoare.

Jonah sări în picioare și își înhăță carnețelul:

– Cum ziceai că-l cheamă pe agentul ăla imobiliar? întrebă.

*

La etajul al doilea al casei sale din oraș, Clay încropi un mic birou, nu pentru că ar fi avut de gând să lucreze prea mult acasă, dar avea nevoie de un spațiu unde să-și țină hârtiile. Masa de lucru era o tăblie de lemn dur, pe care o găsise într-un magazin de antichități din Fredericksburg, la câteva case mai încolo. Ocupa un perete întreg și era destul de lungă ca să încapă pe ea telefonul, faxul și laptopul.

Aici făcu prima tentativă de a intra în lumea proceselor de daune colective. Amână să dea telefonul până la ora nouă seara, ora la care unii oameni mergeau la culcare, mai ales cei în vârstă și poate și cei bolnavi de artrită. Un pahar de tărie să-și facă puțin curaj și formă numărul.

Răspunse o femeie, probabil doamna Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland. Clay se prezentă politicos, spunând că e avocat, avocații sunau toată ziua și nu era nici un motiv de îngrijorare. Ceru să vorbească cu domnul Worley.

– Se uită la meciul cu Orioles, spuse ea. Era limpede că Ted nu răspundea la telefon când juca echipa Orioles.

– Înțeleg... Aș putea vorbi cu dumnealui un moment?

– Spui că ești avocat?

– Da, doamnă, chiar de aici, din Washington.

– Ce-a mai făcut de data asta?

– O, nimic, nimic. Aș vrea să vorbim despre artrita dumnealui.

Primul impuls de a închide telefonul veni și trecu. Clay îi mulțumea lui Dumnezeu că nu-l vedea și nu-l asculta nimeni. „Gândește-te la bani, își spunea întruna. Gândește-te la onorariu."

– Despre artrită? Parcă ziceai că ești avocat, nu doctor.

– Da, doamnă, sunt avocat și am motive să cred că ia pentru artrită un medicament periculos. Dacă nu vă deranjează, nu-l rețin decât o clipă.

Se auziră voci în fundal, femeia zbieră ceva către Ted, care îi răspunse în același stil. În cele din urmă, bărbatul veni la telefon.

– Cine e? interpelă el, iar Clay se prezentă repede.

– Care-i scorul? întrebă Clay.

– Trei la unu pentru Red Socks în repriza a cincea. Ne cunoaștem?

Domnul Worley avea șaptezeci de ani.

– Nu, domnule! Sunt avocat aici, în Washington și specialitatea mea sunt procesele legate de medicamentele care provoacă efecte secundare. Dau în judecată companiile de medicamente de fiecare dată când scot pe piață produse nesigure.

– Bine. Și ce vrei?

– Am aflat, din surse de pe internet, numele dumneavoastră ca potențial utilizator al unui medicament împotriva artritei, care se numește Dyloft. Îmi puteți spune dacă luați acest medicament?

– Poate că nu vreau să-ți spun ce tratament mi s-a prescris.

Un argument perfect valid, pentru care Clay se credea pregătit.

– Bineînțeles că nu sunteți obligat să-mi spuneți, domnule Worley. Dar singurul mod de a verifica dacă sunteți îndreptățit să primiți o despăgubire este să-mi spuneți dacă folosiți acest medicament.

– Afurisitul de internet, mormăi domnul Worley, apoi avu o conversație scurtă cu soția care, evident, era undeva aproape de telefon.

– Ce fel de despăgubire? întrebă el.

– Haideți să vorbim un moment despre asta. Trebuie să știu dacă luați Dyloft. Dacă nu, atunci sunteți un om norocos.

– Păi, mă rog, bănuiesc că nu e secret, nu-i așa?

– Nu, domnule!

Evident că era secret. De ce n-ar fi confidențială fișa medicală a unei persoane? „Micile neadevăruri sunt necesare", își spunea Clay întruna. „Privește situația în asamblu. Domnul Worley și mii de alții ca el ar putea să nu afle niciodată că folosesc un produs periculos, dacă nu le spune cineva. Laboratoarele

Ackerman în nici un caz nu dăduseră cărțile pe față." Asta era treaba lui Clay.

– Mda, iau Dyloft.

– De câtă vreme?

– Poate un an. E foarte bun.

– Vreun fel de efecte secundare?

– Cum ar fi?

– Sânge în urină. O senzație de usturime când urinați.

Clay se resemnase cu ideea că în lunile ce vor urma avea să discute despre vezică și urină cu multe persoane. Pur și simplu nu se putea evita.

Sunt lucruri despre care nu înveți la Drept.

– Nu. De ce?

– Avem niște studii preliminare pe care Laboratoarele Ackerman, compania care produce medicamentul, încearcă să le ascundă. S-a descoperit că medicamentul duce la apariția unor tumori la vezică în cazul unora dintre cei care îl folosesc.

Și uite așa domnul Ted Worley, care până în urmă cu câteva minute își vedea de treabă și se uita la meciul echipei lui preferate, avea să-și petreacă toată noaptea și cea mai mare parte din săptămâna următoare îngrijorat la gândul tumorilor care i-ar putea apărea în vezică. Clay se simțea ca un mizerabil și ar fi vrut să-și ceară scuze, dar, încă o dată, își spuse că trebuia s-o facă. Cum altfel ar putea domnul Worley afla adevărul? Dacă bietul om avea, într-adevăr, o tumoare, n-ar prefera să știe?

Cu telefonul într-o mână și scărpinându-se cu cealaltă, domnul Worley spuse:

– Știi, dacă mă gândesc bine, parcă am simțit o senzație de usturime acum vreo două zile.

– Ce tot spui acolo? o auzi Clay pe doamna Worley, în fundal.

– Mă lași? se răți domnul Worley la doamna Worley.

Clay continuă atacul înainte ca această ciondăneală să scape de sub control:

– Firma mea îi reprezintă pe toți cei care au luat Dyloft. Cred că ar trebui să vă gândiți să faceți niște analize.

– Ce fel de analize?

– O analiză a urinei. Avem noi un doctor care o poate face chiar mâine. Nu o să vă coste nimic.

– Și dacă găsește ceva în neregulă?

– Atunci putem discuta despre ce aveți de făcut. În câteva zile, când se vor afla aceste lucruri despre Dyloft, vor începe multe procese. Firma mea este printre cele care vor conduce atacul împotriva Laboratoarelor Ackerman. Mi-ar plăcea să fiți clientul nostru.

– Poate ar trebui să vorbesc cu medicul meu.

– Sigur că puteți face asta, domnule Worley. Dar și el s-ar putea să fie în culpă. El v-a prescris medicamentul. Poate ar fi mai bine să cereți o opinie obiectivă.

– Așteaptă!

Domnul Worley acoperi receptorul cu mâna și începu o discuție în contradictoriu cu soția. Când reveni, spuse:

– Nu am încredere în procesele împotriva doctorilor.

– Nici eu. Specialitatea mea e să dau în judecată marile corporații care fac rău oamenilor.

– Ar trebui să nu mai iau medicamentul?

– Faceți mai întâi primele analize. Dyloftul va fi, probabil, retras de pe piață în cursul acestei veri.

– Unde fac analizele?

– Doctorul are cabinetul în Chevy Chase. Puteți merge mâine?

– Da, sigur, de ce nu? Ar fi o prostie să mai aștept, nu?

– Da, ar fi.

Clay îi dădu numele și adresa unui doctor pe care îl găsise Max Pace. Analiza de optzeci de dolari avea să-l coste pe Clay trei sute de dolari de fiecare dată, dar acesta era prețul afacerilor.

După ce îi dădu toate detaliile, Clay se scuză pentru deranj, îi mulțumi pentru că îl ascultase și îl lăsă să sufere în timp ce

privea restul meciului. Abia când închise telefonul își dădu seama că avea picături de transpirație deasupra sprâncenelor. Acosta clienți prin telefon? Ce fel de avocat ajunsese?

„Unul bogat", își spuse.

Asta cerea un obraz gros, ceva ce lui Clay îi lipsea și nici nu era sigur că va ajunge să aibă vreodată.

Două zile mai târziu, Clay parcă mașina pe aleea din fața casei familiei Worley și îi întâlni în ușă. La analiza urinei, care includea și un examen citologic, apăruseră celule anormale, ceea ce, conform lui Max Pace și investigațiilor sale extensive și obținute pe căi ilicite, era semn clar de tumori la vezică. Domnul Worley fusese trimis la un urolog, care urma să-l consulte peste o săptămână. Examinarea și extirparea tumorilor urma să se facă printr-o intervenție chirurgicală laparoscopică; aceasta presupunea manevrarea unui microscop minuscul și a unui bisturiu printr-un tub introdus prin penis în vezică și, deși era vorba de o procedură de rutină, domnul Worley nu găsea că ar fi ceva obișnuit. Era mort de îngrijorare. Doamna Worley spunea că soțul ei nu mai dormise de două nopți, și nici ea.

Oricât de mult și-ar fi dorit, Clay nu le putea spune că tumorile erau, probabil, benigne. Mai bine să afle de la doctori, după operație.

La un nes cu lapte praf, Clay le explică în ce consta contractul pentru serviciile sale și le răspunse la întrebările despre acțiunea juridică. Când semnă la sfârșitul documentului, Ted Worley deveni primul reclamant din țară în cazul Dyloft.

Și o vreme păru că va fi singurul. Dând telefoane fără încetare, Clay reușise să convingă unsprezece persoane să se prezinte pentru o analiză a urinei. La toți unsprezece rezultatul era negativ.

– Insistă, îl îndemna Max Pace.

Cam o treime ori îi închiseseră telefonul, ori refuzaseră să creadă că vorbește serios.

El, Paulette și Rodney făcură liste de posibili clienți negri și posibili clienți albi. Desigur că negrii nu erau la fel de suspicioși ca albii, pentru că erau mai ușor de convins să meargă la doctor. Sau poate că le făcea plăcere să li se acorde servicii medicale. Sau, poate, cum sugerase Paulette nu o dată, era ea mai convingătoare.

Până la sfârșitul săptămânii, Clay obținuse semnături de la trei pacienți ale căror analize arătaseră prezența unor celule atipice. Rodney și Paulette, lucrând în echipă, mai obținuseră șapte contracte.

Procesul colectiv în cazul Dyloft era gata să înceapă.

17

Aventura de la Paris îl costă pe Clay 95 300 de dolari, conform calculelor atente făcute de Rex Crittle, care cunoștea din ce în ce mai multe aspecte ale vieții lui Clay. Crittle era expert contabil la o firmă mijlocie de contabilitate, având sediul chiar sub birourile Carter. Nu era nici o surpriză că și el fusese recomandat tot de Max Pace.

Cel puțin o dată pe săptămână, unul din ei se îndrepta spre birourile celuilalt și petreceau o jumătate de oră sau o oră vorbind despre banii lui Clay și despre cum să-i organizeze mai bine. Sistemul de contabilitate al unei firme de avocatură era simplu și ușor de folosit. Domnișoara Glick introducea datele și le transfera în computerul lui Crittle.

După părerea lui Crittle, o avere ca a lui apărută brusc avea să provoace aproape sigur un audit din partea Fiscului. În ciuda promisiunilor lui Pace că nu se va întâmpla așa, Clay era de acord cu Crittle și insistă să aibă registrele contabile clare, fără zone ambigue la capitolul amortizări de costuri și deduceri. Tocmai câștigase mai mulți bani decât visase vreodată. Nu era cazul să încerce să păcălească statul cu câteva impozite. Plătești și dormi liniștit.

– Ce e cu plata asta de jumătate de milion de dolari pentru East Media? întrebă Crittle.

– Facem niște spoturi televizate pentru un proces. Asta e prima rată.

– Rată? Dar câte mai sunt? Se uită la el pe deasupra ochelarilor, cu o privire pe care Clay o mai văzuse. Ți-ai pierdut mințile, fiule? spuse.

– În total sunt două milioane de dolari. În câteva zile începem un proces uriaș. Intentarea acțiunii va fi concomitentă cu lansarea unui spot publicitar de care se ocupă East Media.

– Bun, spuse Crittle, evident precaut când era vorba de asemenea cheltuieli. Și bănuiesc că vor apărea niște onorarii adiționale care să acopere toate astea.

– Așa sper, spuse Clay, râzând.

– Și ce e cu biroul ăsta nou din Manassas? Un avans la chirie de cincisprezece mii de dolari?

– Da, ne extindem. Mai angajez șase asistenți într-un birou de acolo. Chiria e mai mică.

– Mă bucur să văd că te preocupă costurile. Șase asistenți?

– Da, patru au fost deja angajați. Am pe birou contractele și detaliile privitoare la salarii.

Crittle studie o clipă o pagină scoasă la imprimantă și îi veniră în minte deja zeci de întrebări:

– Pot să te întreb la ce-ți trebuie încă șase asistenți dacă ai atât de puține cazuri?

– Ei, asta e o întrebare interesantă, spuse Clay.

Ca fulgerul trecu prin explicațiile privitoare la viitorul proces colectiv, fără să amintească nici medicamentul, nici producătorul, și nu era deloc limpede dacă acest succint rezumat l-a lămurit sau nu pe Crittle. Contabil fiind, era sceptic în fața oricărei strategii care îi îndemna pe cât mai mulți oameni să înceapă un proces.

– Sunt convins că știi ce faci, spuse, bănuind că, de fapt, Clay își pierduse mințile.

– Crede-mă, Rex, banii o să înceapă să curgă.

– Curg și acum, dar afară din cont.
– Trebuie să cheltuiești bani ca să faci bani.
– Așa se spune.

Asaltul începu imediat după apusul soarelui, în ziua de întâi iulie. Toți, în afară de domnișoara Glick, se adunară în fața televizorului din sala de ședințe, așteptară până la opt și treizeci și două de minute fix, apoi rămaseră tăcuți și nemișcați. Era un spot de cincisprezece secunde și începea cu imaginea unui actor tânăr și atrăgător, îmbrăcat într-un halat alb, cu o carte groasă în mână și privind drept spre cameră, cu o figură sinceră. „Atenție, suferinzi de artrită! Dacă v-a fost prescris medicamentul Dyloft, s-ar putea să aveți un temei legal pentru a intenta un proces extraordinar producătorului medicamentului. Au fost descoperite mai multe efecte secundare ale Dyloftului, inclusiv tumori la vezică." În josul ecranului, cu litere groase, apărură următoarele cuvinte: **LINIA FIERBINTE DYLOFT – SUNAȚI LA 1-800-555-DYLO.** Doctorul continuă: „Sunați imediat la acest număr. Linia fierbinte Dyloft vă poate oferi analize medicale gratuite. Sunați acum!"

Timp de cincisprezece secunde nimeni nu respiră, iar când se termină, nu vorbi nimeni. Pentru Clay momentul era cu atât mai chinuitor, cu cât lansase un atac mârșav și posibil distrugător împotriva unei corporații mamut, care, fără îndoială, avea să riposteze. Dacă Max Pace se înșela în privința medicamentului? Dacă Pace îl folosea pe Clay pe post de pion într-un extraordinar joc de șah între corporații? Dacă nu reușea să dovedească, cu ajutorul martorilor-experți, că medicamentul provoca tumori? Se lupta cu aceste întrebări de câteva săptămâni și îl interogase pe Pace de o mie de ori. Se certaseră de două ori și schimbaseră cuvinte dure în câteva ocazii. În cele din urmă, Max îi înmânase studiul furat sau obținut cel puțin pe căi dubioase, despre efectul Dyloftului. Clay îl dăduse spre cercetare unui fost coleg de

frăție de la Georgetown, care era acum medic în Baltimore. Studiul era solid și de rău augur.

Clay ajunsese până la urmă să se convingă că el avea dreptate și nu Laboratoarele Ackerman. Dar văzând anunțul și înfiorându-se în fața acuzațiilor pe care le aducea, începură să i se înmoaie picioarele.

– Destul de urât, spuse Rodney, care văzuse caseta cu înregistrarea spotului de zeci de ori.

Cu toate astea, părea și mai dur la televizor. Cei de la East Media promiseseră că șaisprezece la sută din audiența de pe Coasta de Est avea să vadă spotul. Acesta urma să fie difuzat din două în două zile, timp de zece zile, în nouăzeci de sectoare de piață dintr-o parte în cealaltă a Americii. Estimaseră o audiență de optzeci de milioane.

– O să meargă, spuse Clay, cu atitudinea lui de șef de totdeauna.

În prima oră, spotul fu difuzat de stații de televiziune din treizeci de segmente de piață de pe Coasta de Est, apoi trecu la alte optsprezece din zona de fus orar central. La patru ore după ce începuse difuzarea, ajunse pe cealaltă coastă și se lansă pe patruzeci și două de piețe. Mica firmă a lui Clay cheltui numai în prima noapte peste patru sute de mii de dolari pe publicitate, dintr-un capăt în celălalt al Americii.

Numărul de telefon gratuit îi îndruma pe cei care sunau spre „Ocnă", noua poreclă a filialei de achiziții a Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II. Acolo, cei șase asistenți noi preluau apelurile, completau formulare, puneau toate întrebările prevăzute, trimiteau oamenii spre pagina de web a liniei fierbinți Dyloft și le promiteau că vor fi sunați de unul dintre avocații firmei. La mai puțin de două ore de la difuzarea primelor spoturi, toate liniile erau ocupate. Un computer înregistra numerele celor care nu reușeau să prindă o linie liberă. Un mesaj înregistrat îi trimitea către pagina de web.

La ora nouă în dimineața următoare, Clay primi un telefon urgent de la un avocat de la o firmă mare din apropiere. Reprezenta Laboratoarele Ackerman și insista ca anunțurile să înceteze imediat. Vorbea pompos și condescendent și amenința cu tot soiul de procese abjecte împotriva lui Clay, dacă nu renunța de îndată. Tonul deveni dur, apoi se înmuie într-o clipă.

– O să fiți în birou în următoarele câteva minute? întrebă Clay.

– Da, bineînțeles. De ce?

– Vreau să vă trimit ceva. Chem acum curierul. Nu o să dureze decât cinci minute.

Rodney, curierul, se repezi până acolo cu o copie după cele douăzeci de pagini ale dosarului. Clay lăsase originalul la tribunal. Urmând instrucțiunile lui Pace, se trimiteau copii la *Washington Post*, la *The Wall Street Journal* și la *The New York Times*.

Pace mai sugerase că ar fi o investiție inteligentă să vândă în marjă[1] acțiuni ale Laboratoarelor Ackerman. La închiderea Bursei, în vinerea dinainte, acțiunile se vindeau cu 42,50 dolari. La deschidere, luni de dimineață, Clay dădu ordin de vânzare pentru o sută de mii de acțiuni. Avea să le cumpere din nou peste câteva zile, cu 30 dolari bucata, spera el, băgându-și astfel în buzunar încă un milion de dolari. În orice caz, acesta era planul.

Când se întoarse la birou, era o nebunie. La „Ocna" din Manassas existau șase linii telefonice gratuite, iar în timpul orelor de program, când toate erau ocupate, apelurile erau redirecționate spre birourile din bulevardul Connecticut. Rodney, Paulette și Jonah erau toți pe telefon, vorbind cu persoane care luaseră Dyloft, împrăștiate peste tot prin nordul Americii.

---

[1] Vânzare în marjă – vânzare de acțiuni sau bunuri pe care vânzătorul nu le deține încă, dar se așteaptă să le obțină mai târziu, la un preț mai mic (n.tr.).

– Cred că vrei să vezi asta, spuse domnișoara Glick. Pe bilețelul roz era numele unui reporter de la *The Wall Street Journal*. Și în birou te așteaptă domnul Pace.

Max, cu o cană de cafea în mână, stătea în picioare în fața ferestrei.

– Am intentat procesul, spuse Clay. Am stârnit un cuib de viespi.

– Savurează momentul.

– M-au sunat deja avocații lor. Le-am trimis o copie a dosarului.

– Bun. Sunt deja pe moarte. Au fost prinși într-o ambuscadă și știu că vor fi măcelăriți. E visul oricărui avocat, Clay, profită cât poți!

– Stai jos. Vreau să te întreb ceva.

Pace, îmbrăcat în negru ca întotdeauna, se aruncă într-un fotoliu și puse picior peste picior. Cizmele de cowboy păreau să fie din piele de șarpe cu clopoței.

– Dacă te-ar angaja Laboratoarele Ackerman în clipa asta, ce-ai face? întrebă Clay.

– Imaginea e totul. Aș începe să dau comunicate de presă, să neg totul, să dau vina pe lăcomia avocaților. Mi-aș apăra medicamentul. Scopul inițial, după ce explodează bomba și se liniștesc apele, este protejarea acțiunilor. La deschiderea bursei erau cotate la 42,50 dolari, ceea ce e foarte puțin; au scăzut deja la 33. L-aș aduce la televiziune pe președintele consiliului de administrație să spună tot ce trebuie spus. I-aș pune pe cei de la relații publice să se ocupe de propagandă. Și pe cei de la vânzări să-i liniștească pe doctori și pe pacienți, că nu e nimic în neregulă cu medicamentul.

– Dar e ceva în neregulă.

– Despre asta mi-aș face griji mai târziu. În primele câteva zile e vorba numai de imagine, cel puțin la suprafață. Dacă investitorii cred că medicamentul nu e în regulă, vor abandona corabia și acțiunile vor continua să scadă. Odată restabilită

imaginea, aș avea o discuție serioasă cu șefii cei mari. După ce aș afla care e problema cu medicamentul, aș aduce contabilii să calculeze cât ar costa înțelegerile. Nu trebuie să ajungi niciodată la proces cu un medicament periculos. Fiecare juriu alege altă sumă pentru daune și nu există nici o modalitate de a controla costurile. Un juriu îi poate da unui reclamant un milion de dolari. Alt juriu, în alt stat, se înfurie și acordă daune de douăzeci de milioane. E un risc imens. Așa că negociezi înțelegeri. Așa cum ai început să înveți și tu, avocații care se ocupă cu daune colective primesc un procent din suma totală, așa că e ușor să ajungi la un acord cu ei.

– Cât își pot permite să plătească cei de la Ackerman?

– Asigurarea lor e de cel puțin trei sute de milioane. În plus, mai au o jumătate de miliard bani gheață, majoritatea proveniți din vânzările la Dyloft. În bancă, aproape au atins limita superioară, dar, dacă decizia ar fi a mea, m-aș pregăti pentru plăți de un miliard. Și m-aș mișca repede.

– Ei se vor mișca repede?

– Nu m-au angajat pe mine, înseamnă că nu sunt prea deștepți. Urmăresc compania de multă vreme și nu sunt deosebit de inteligenți. Ca tuturor producătorilor de medicamente, le e groază de procese. În loc să folosească un stingător de incendii ca mine, fac lucrurile în maniera tradițională – se bazează pe avocații lor care, desigur, nu au nici un interes să se ajungă la înțelegeri rapide. Principala firmă de avocatură e Walker-Stearns din New York. O să te contacteze cât de curând.

– Așadar, nu se vor face înțelegeri rapide?

– N-ai depus dosarul nici de o oră. Relaxează-te!

– Știu, dar cheltuiesc toți banii pe care mi i-ai dat.

– Nu te îngrijora! Într-un an vei fi și mai bogat.

– Un an, zici?

– Asta e bănuiala mea. Trebuie să se îngrașe mai întâi avocații lor. Walker-Stearns va pune la treabă cincizeci de asociați

pentru cazul ăsta, cu motoarele mergând la capacitate maximă. Procesul domnului Worley face o sută de milioane de dolari pentru avocații de la Ackerman. Să nu uiți asta nici o clipă!

– De ce nu-mi dau mie o sută de milioane de dolari ca să renunț?

– Acum gândești și tu ca un adevărat specialist în daune. O să-ți dea chiar mai mult decât atât, dar mai întâi trebuie să-și plătească propriii avocați. Așa merg lucrurile.

– Dar tu n-ai face așa?

– Bineînțeles că nu. În cazul Tarvanului, clientul meu mi-a spus adevărul, ceea ce se întâmplă foarte rar. Mi-am făcut temele, te-am găsit pe tine și am rezolvat totul discret, repede și ieftin. Cincizeci de milioane, fără nici un ban pentru avocații clientului meu.

Domnișoara Glick apăru în ușă anunțându-i:

– E iarăși la telefon reporterul de la *The Wall Street Journal*.

Clay privi spre Pace, care spuse:

– Du-l cu vorba! Și nu uita că tabăra cealaltă are o armată întreagă de specialiști în relații publice care lucrează pentru păstrarea imaginii.

În *Times* și *Post* apărură scurte articole despre procesul împotriva Dyloftului, pe prima pagină a secțiunii de afaceri. În amândouă se amintea numele lui Clay, senzație pe care el o savură în liniște. Mai multă cerneală a curs pe reacțiile acuzaților. Președintele consiliului de administrație a numit procesul „frivol", „încă un exemplu de abuz din partea branșei juridice". Vicepreședintele departamentului Cercetare a spus că: „Medicamentul este rezultatul unor studii amănunțite, care nu au dovedit că ar putea avea reacții adverse". Ambele ziare menționau că acțiunile Laboratoarelor Ackerman, care scăzuseră cu cincizeci la sută în ultimele nouă luni, primiseră o nouă lovitură datorită acestui proces-surpriză.

Cei de la *The Wall Street Journal* înțeleseseră bine, cel puțin asta era părerea lui Clay. Printre întrebările preliminare se numără și cea despre vârsta lui Clay. „Numai treizeci și unu?" întrebase un reporter, ceea ce a dus la o serie întreagă de întrebări despre experiența lui Clay, despre firma lui etc. O confruntare între David și Goliat e un subiect mult mai incitant decât niște date financiare seci sau niște rapoarte de laborator, iar povestea începu să se scrie de la sine. A fost trimis în grabă un fotograf, iar angajații îl priveau extrem de amuzați pe Clay pozând.

Titlul articolului de pe prima pagină, coloana din stânga, spunea: NOVICELE PROVOACĂ PUTERNICELE LABORATOARE ACKERMAN. Alături, o caricatură realizată pe computer, înfățișa un Clay Carter zâmbăreț. În primul paragraf se spunea: „Cu mai puțin de două luni în urmă, avocatul Clay Carter din Washington trudea prin sistemul de justiție penală, un avocat din oficiu anonim și prost plătit. Ieri, în calitate de patron al propriei sale firme, a intentat un proces pentru daune în valoare de un miliard de dolari, celei de-a treia companii farmaceutice ca mărime din lume, pretinzând că cel mai nou medicament-minune al lor, Dyloft, deși îi scapă de dureri pe suferinzii de artrită, le provoacă și tumori la vezică".

Articolul era plin de întrebări despre cum reușise Clay o asemenea transformare într-un timp atât de scurt. Și cum el nu avea voie să vorbească nici despre Tarvan, și nici despre nimic altceva care avea legătură cu el, se referi vag la niște înțelegeri rapide în niște procese în care erau implicate persoane cunoscute de pe vremea când era avocat din oficiu. Laboratoarele Ackerman reușiseră să introducă și câteva mizerii, referindu-se, ca de obicei, la abuzurile juridice și la avocații profitori care ruinau economia, dar grosul articolului era despre Clay și despre uimitoarea lui ascensiune în ierarhia avocaților specializați în daune colective. Se spuneau lucruri frumoase despre

tatăl lui, „legendarul avocat din capitală“ care se „retrăsese“ între timp în Bahamas.

Glenda, de la Biroul Avocaților din Oficiu, îl lăudase pe Clay ca fiind „un zelos apărător al celor săraci“, o remarcă elegantă pentru care urma să primească un prânz la un restaurant luxos. Președintele Academiei Naționale a Avocaților Pledanți recunoscuse că nu a auzit niciodată de Clay Carter, dar că era cu toate acestea „foarte impresionat de activitatea lui“.

Un profesor de la Yale deplângea „încă un caz de abuz sub forma unui proces de daune colective“, în timp ce altul de la Harvard spunea că este „un exemplu perfect al modului în care procesele colective pot fi folosite împotriva corporațiilor care greșesc“.

– Ai grijă să ajungă pe pagina de internet, îi spuse Clay lui Jonah, înmânându-i articolul. Clienților le va plăcea la nebunie.

18

Tequila Watson pledă vinovat pentru uciderea lui Ramón Pumphrey și fu condamnat la închisoare pe viață. Urma să aibă dreptul la eliberare condiționată după douăzeci de ani, deși articolul din *Post* nu amintea asta. Spunea totuși că victima lui era numai una dintr-o serie de persoane care își pierduseră viața în urma unui val de omoruri surprinzător de întâmplătoare, chiar și într-un oraș obișnuit cu violențele absurde. Poliția nu găsea nici o explicație. Clay își notă să o sune pe Adelfa, să vadă cum o mai duce.

Îi datora ceva lui Tequila, dar nu era sigur ce anume. Și nici nu exista vreo modalitate de a se revanșa față de fostul său client. Gândi realist și-și spuse că Tequila luase droguri toată viața și că, probabil, și-ar fi petrecut oricum restul zilelor după gratii, cu sau fără Tarvan, dar asta nu-l ajută pe Clay să se simtă mai cinstit. Îl trădase, pur și simplu. Luase banii și îngropase adevărul.

Două pagini mai încolo, îi atrase atenția un alt articol, făcându-l să uite de Tequila Watson. Într-o fotografie făcută undeva, pe un șantier de construcții, apărea fața durdulie a lui Bennett Van Horn, sub pălăria tare cu monogramă. Era concentrat asupra unui set de planuri, împreună cu un alt bărbat, pe care articolul îl identifica drept inginer de proiect la Grupul BVH.

Compania fusese prinsă într-o dispută urâtă în legătură cu o propunere de proiect de urbanizare lângă câmpul de luptă din Chancellorsville, aflat la o distanță de vreo oră de Washington, spre sud. Bennett, ca de obicei, propunea una dintre îngrămădirile lui oribile de case, apartamente, magazine, spații de joacă, terenuri de tenis și nelipsitul heleșteu, toate la mai puțin de un kilometru și jumătate de mijlocul câmpului de luptă și foarte aproape de locul unde a căzut generalul Stonewall Jackson, împușcat de o santinelă a confederaților. Adepți ai conservării locurilor cu valoare istorică, avocați, istorici ai războaielor, ecologiști și Societatea Confederaților porniseră războiul și erau pe cale să-l distrugă pe Bennett Buldozerul. Nu era o surpriză că *Post* lăuda toate aceste grupuri, dar nu spunea nimic bun despre Bennett. Oricum, terenurile în chestiune erau în proprietatea particulară a unor fermieri în vârstă, iar Bennett părea să dețină controlul asupra situației, cel puțin pentru moment.

În articolul destul de lung erau menționate și alte locuri de interes istoric din toată Virginia care fuseseră pavate de antreprenori. O societate numită Trustul Războiului Civil luase conducerea contraatacului. Avocatul ei era înfățișat ca un radical care nu se temea să se folosească de acțiuni juridice pentru a proteja istoria. „Dar ne trebuie bani pentru acțiunile juridice", afirma el, citat de ziar.

Clay dădu două telefoane și îl prinse la celălalt capăt al firului pe avocat. Discutară o jumătate de oră, iar când închise telefonul scrise un cec în valoare de o sută de mii de dolari pentru Trustul Războiului Civil, Fondul Chancellorsville pentru Proces.

Când trecu pe lângă biroul domnișoarei Glick, aceasta îi dădu un bilețel cu un mesaj telefonic. Clay citi numele de două ori și încă mai era sceptic când, în sala de conferințe, formă numărul.

– Cu domnul Patton French, spuse în receptor. Mesajul pe care l-am primit spunea că e vorba de ceva urgent.

– Cine îl caută, vă rog?

– Clay Carter, din Washington.

– A, da, așteaptă telefonul dumneavoastră.

Imaginea unui avocat atât de puternic și de ocupat ca Patton French așteptând un telefon de la Clay era greu de conceput. Câteva secunde mai târziu, răspunse la telefon însuși marele om.

– Bună, Clay, mulțumesc că m-ai sunat, spuse el pe un ton atât de normal, încât îl prinse pe Clay nepregătit. Drăguță povestea din *The Journal*, nu? Nu-i rău deloc pentru un începător. Uite ce e, îmi pare rău că n-am apucat să te salut când am fost în New Orleans. Era aceeași voce pe care o auzise la microfon, dar mult mai relaxată.

– Nu-i nimic, spuse Clay.

La întâlnirea Cercului Avocaților participaseră două sute de persoane. Clay nu avusese nici un motiv să-l întâlnească pe Patton French, iar French nu avea nici un motiv să știe măcar că anonimul Clay era și el acolo. Fără îndoială, făcuse cercetări.

– Mi-ar plăcea să ne întâlnim, Clay! Cred că am putea face niște afaceri împreună. Eram pe urma Dyloftului de acum două luni. Ai fost mai rapid decât mine, dar aici se poate câștiga o căruță de bani.

Clay nu avea nici o dorință să se înhăiteze cu Patton French. Pe de altă parte însă, metodele sale de a obține înțelegeri uriașe erau legendare.

– Putem să stăm de vorbă, spuse.

– Uite, chiar acum plec spre New York. Ce-ar fi să te iau și pe tine din Washington și să mergem împreună? Am un Gulfstream 5 nou cu care abia aștept să mă arăt în lume. Stăm în Manhattan, luăm o cină minunată diseară. Vorbim despre afaceri. Mâine spre seară ești înapoi acasă. Ce zici?

– Păi, sunt cam ocupat.

Clay își amintea foarte clar sila pe care i-o provocase French la New Orleans, când își tot pomenea jucăriile în discursul de la seminar. Noul Gulfstream, iahtul, castelul din Scoția.

– Sunt convins că ești ocupat. Uite, și eu sunt ocupat. La naiba, toți suntem! Dar asta ar putea fi cea mai profitabilă călătorie din viața ta. Nu accept un refuz. Ne întâlnim pe Aeroportul Național Reagan în trei ore. Bine?

În afară de câteva telefoane și un meci de *racquet-ball* seara, Clay nu prea avea multe de făcut. La birou sunau întruna persoane îngrozite care luaseră Dyloft, dar Clay nu prelua apelurile. Nu mai fusese la New York de câțiva ani.

– Sigur, de ce nu? spuse, la fel de nerăbdător să vadă un Gulfstream 5, cum era să mănânce la un restaurant excelent.

– Inteligentă alegere, Clay! Inteligentă alegere!

Terminalul particular de la Aeroportul Național Reagan era plin de directori și de birocrați în criză de timp, care veneau și plecau în grabă. Lângă biroul de la recepție, o brunetă drăguță, în fustă scurtă ținea o pancartă scrisă de mână, cu numele lui. Clay se prezentă. Ea era Julia, fără nume de familie.

– Veniți cu mine, spuse, cu un zâmbet perfect.

Li s-a permis să iasă și au fost conduși în partea cealaltă a pistei, într-un microbuz pus la dispoziție de aeroport. Zeci de avioane Lear, Falcon, Hawker, Challenger și Citation staționau sau rulau ușor spre și dinspre terminal. Lucrătorii de la aeroport le dirijau pe pistă, iar aripile treceau la câțiva centimetri unele de altele. Motoarele huruiau și tot peisajul era exasperant.

– De unde ești? întrebă Clay.

– Avem baza lângă Biloxi, spuse Julia. Acolo sunt birourile principale ale domnului French.

– L-am auzit vorbind acum două săptămâni în New Orleans.

– Da, am fost acolo. Nu prea stăm pe acasă.

– Muncește multe ore, nu-i așa?

– Cam o sută pe săptămână.

Se opriră în dreptul celui mai mare avion de pe pistă.

– Ăsta-i al nostru, spuse Julia, și coborâră din microbuz. Un pilot luă geanta lui Clay cu lucruri pentru o singură noapte și dispăru cu ea.

Patton French vorbea, bineînțeles, la telefon. Își flutură mâna în semn de salut, iar Julia îi luă haina lui Clay și îl întrebă ce dorește să bea. Doar apă cu lămâie. Prima privire aruncată în interiorul avionului particular fu cât pe ce să-i taie răsuflarea. Imaginile video pe care le văzuse în New Orleans nu se ridicau la înălțimea realității.

Mirosul era de piele, de piele foarte scumpă. Scaunele, canapelele, tetierele, lambriurile și chiar mesele erau confecționate din piele în diverse nuanțe de albastru și cafeniu. Accesoriile, clanțele și butoanele aparatelor erau placate cu aur. Garniturile de lemn erau închise la culoare și lăcuite și erau, probabil, din mahon. Era un apartament de lux dintr-un hotel de cinci stele, dar cu aripi și motoare.

Clay avea un metru optzeci înălțime și deasupra capului lui mai rămânea spațiu suficient. Cabina era lungă și în spate era amenajat un fel de birou. French era acolo și încă mai vorbea la telefon. Barul și bucătăria erau chiar în spatele cabinei piloților. Julia apăru cu paharul de apă.

– Ar fi bine să vă așezați, spuse ea. Suntem pe punctul de a decola.

Când avionul începu să se miște, French își încheie brusc conversația telefonică și se repezi în față. Se năpusti asupra lui Clay cu o strângere violentă de mână și un zâmbet larg și încă niște scuze pentru că nu stătuseră de vorbă în New Orleans. Era puțin greoi, părul des și ondulat încărunțea plăcut, să fi avut cincizeci și cinci de ani, dar nu încă șaizeci.

Se așezară la una dintre mese, unul în fața celuilalt.

– Frumos mod de a călători, nu-i așa? spuse French, arătând cu brațul interiorul.

– Nu-i rău deloc.

– Tu ți-ai luat avion?

– Nu.

Și brusc se simți prost, pentru că nu avea avion. Ce fel de avocat era?

– N-o să treacă mult timp, fiule! Nu poți să trăiești fără. Julia, adu-mi un pahar de votcă! Cu ăsta se fac patru – avioane, nu pahare. E nevoie de doisprezece piloți ca să ții în funcțiune patru avioane. Și cinci Julii. E drăguță, nu?

– Da, este.

– O mulțime de cheltuieli, dar, la urma urmei, avem de unde câștiga bani frumoși. Mi-ai auzit discursul din New Orleans?

– Da. A fost foarte agreabil.

Clay minți puțin. Oricât de nesuferit fusese French la microfon, discursul lui fusese totuși distractiv și informativ.

– Nu-mi place să vorbesc atâta despre bani, dar îi făceam pe plac publicului. Majoritatea tipilor ălora îmi vor aduce, în cele din urmă, câte un caz important de daune. Trebuie să-i țin motivați, înțelegi? Am construit cea mai tare firmă specializată în daune din America și noi nu facem decât să încercăm să-i prindem pe grei. Când dai în judecată o companie ca Laboratoarele Ackerman sau pe oricare dintre firmele aflate în topul celor cinci sute cele mai bogate îți trebuie ceva muniție, ceva influență. Banii lor nu cunosc limită. Eu doar încerc să egalez scorul.

Julia îi aduse băutura și își puse centura pentru decolare.

– Vrei să mănânci ceva? întrebă French. Știe să gătească orice.

– Nu, mersi! Nu vreau nimic.

French luă un gât mare de votcă, apoi se lăsă dintr-odată pe spate, închise ochii și părea că se roagă în timp ce avionul accelera pe pistă și se ridică. Clay folosi acest interval ca să admire avionul. Detaliile erau atât de multe și de bogate, încât era aproape indecent. Patruzeci, patruzeci și cinci de milioane de dolari pe un avion particular! Și, conform bârfelor din Cercul Avocaților, compania Gulfstream nu putea ține pasul cu cumpărătorii. Exista o listă de așteptare de doi ani!

Trecură minute bune până atinseră înălțimea de croazieră, apoi Julia dispăru în bucătărie. French se trezi brusc din meditație și mai luă o înghițitură.

– E adevărat tot ce s-a scris în *The Journal?* întrebă, mult mai calm.

Clay avu impresia că la French schimbările de dispoziție erau rapide și dramatice.

– Au relatat corect.

– Am fost și eu pe prima pagină de două ori și niciodată nu s-a scris de bine. Nu mă surprinde că nu le suntem pe plac noi, specialiștii în daune colective. Nimeni nu ne place, de fapt o să ajungi să înveți și tu lucrul ăsta. Banii însă compensează imaginea negativă. O să te obișnuiești. Cu toții ne obișnuim. Știi că l-am întâlnit o dată pe tatăl tău?

Când vorbea, ochii, pe jumătate închiși, se mișcau cu rapiditate dintr-o parte în alta, ca și cum și-ar fi pregătit discursul cu trei propoziții în avans.

– Zău? Clay nu era sigur dacă să îl creadă sau nu.

– Acum douăzeci de ani lucram la Ministerul de Justiție. Ne luptam pe niște terenuri de-ale indienilor. Indienii l-au adus pe Jarrett Carter din Washington și lupta s-a terminat. Era foarte bun.

– Mulțumesc, spuse Clay, teribil de mândru.

– Trebuie să-ți spun, Clay, că această ambuscadă pe care ai pregătit-o în cazul Dyloft e o adevărată bijuterie. Și foarte neobișnuită. De cele mai multe ori, zvonul despre un medicament periculos se răspândește încet, încet, pe măsură ce tot mai mulți pacienți încep să se plângă. Doctorii se mișcă însă cu mare încetineală. Sunt mână în mână cu companiile farmaceutice, așa că nimic nu îi stimulează să dea semnalul de alarmă. În plus, în majoritatea jurisdicțiilor, doctorii sunt dați în judecată pentru că au prescris respectivul medicament. Încet, încep să se implice avocații. Unchiul Luke se trezește brusc și fără nici un motiv cu sânge în urină și, după ce nu face nimic o lună sau

mai bine, se duce la doctorul lui din Podunk, Louisiana. Iar doctorul îi va întrerupe, în cele din urmă, tratamentul cu medicamentul-minune pe care i-l prescrisese. Unchiul Luke va vorbi sau nu despre asta cu avocatul familiei, care e cel mai adesea un nimeni dintr-un oraș de provincie, care se ocupă de testamente și divorțuri și n-ar recunoaște un potențial proces de daune nici dacă s-ar împiedica de el. E nevoie de timp pentru ca aceste medicamente periculoase să fie descoperite. Ce ai făcut tu e unic.

Clay se mulțumea să dea din cap și să asculte. French se mulțumea să vorbească. Asta ducea undeva.

– Ceea ce-mi spune că ai informații din interior.

Pauză, un interval scurt în care lui Clay i se dădu ocazia să confirme că avea, într-adevăr, informații din interior. Dar el nu oferi nici un indiciu.

– Am o rețea amplă de avocați și relații de la o coastă la alta a Americii. Nimeni, nici măcar unul nu a aflat de problemele cu Dyloftul până acum câteva săptămâni. Am doi avocați în firma mea care se ocupau de studiile preliminare asupra medicamentului, dar erau departe de a putea intenta o acțiune judecătorească. Și ce văd? Veștile despre ambuscada pregătită de tine și figura ta zâmbăreață pe prima pagină din *The Wall Street Journal*. Știu care sunt regulile jocului, Clay, și știu că ai primit informații din interior.

– Așa e. Și n-am de gând să spun nimănui.

– Bun. Asta mă mai liniștește. Ți-am văzut anunțurile. Stăm cu ochii pe asemenea lucruri pe toate segmentele de piață. Nu e rău. De fapt, această metodă a celor cincisprezece secunde s-a dovedit cea mai eficientă. Știai asta?

– Nu.

– Să-i lovești rapid seara târziu și dimineața devreme. Un mesaj scurt care să-i sperie, apoi un număr de telefon unde pot primi ajutor. Am făcut-o de mii de ori. Câte cazuri ți-a adus?

– E greu de spus. Trebuie mai întâi să facă o analiză a urinei. Telefoanele au sunat încontinuu.

– Anunțul meu va începe să fie difuzat mâine. Am șase oameni care nu fac decât să se ocupe de publicitate, poți să-ți imaginezi? Șase specialiști în publicitate care muncesc numai la asta. Și nu sunt ieftini.

Julia apăru cu două tăvi cu mâncare – un platou cu creveți și unul plin cu diferite sortimente de brânză și de mezeluri – *prosciutto,* salam și altele cărora Clay nu le știa numele.

– O sticlă din vinul acela alb, chilian, spuse Patton. Ar trebui să se fi răcit deja. Îți place vinul? întrebă, apucând un crevete de coadă.

– Unele. Nu sunt un cunoscător.

– Mie îmi place la nebunie vinul. Am mereu o sută de sticle în avionul ăsta.

Alt crevete.

– Cum spuneam, după estimările noastre există între cincizeci și o sută de mii de cazuri Dyloft. Ești de acord?

– O sută s-ar putea să fie o estimare prea optimistă, spuse Clay, prudent.

– Mă îngrijorează puțin Laboratoarele Ackerman. I-am mai dat în judecată de două ori, știi?

– Nu știam.

– Acum zece ani, pe vremea când aveau o grămadă de bani gheață. Au avut vreo doi președinți care au făcut niște achiziții neinspirate. Acum au datorii de zece miliarde. Tâmpită chestie. Tipică pentru anii '90. Băncile dădeau bani cu lopata companiilor de elită, care îi luau și porneau să cumpere toată lumea. Oricum, Laboratoarele Ackerman nu sunt în pericol de faliment sau chestii din astea. Și au ceva asigurări.

French încerca să-l tragă de limbă și Clay hotărî să muște momeala.

– Au asigurări de cel puțin trei sute de milioane, spuse el. Și poate jumătate de miliard de cheltuit pe Dyloft.

French zâmbi și aproape că saliva la auzul acestei informații. Nu putea și nici nu încerca să-și ascundă admirația.

– Bună treabă, fiule! Minunată treabă! Cât de bune sunt mizeriile pe care le-ai aflat?

– Excelente. Avem oameni în interior care o să ne dea informații și rapoarte de laborator pe care nu ar trebui să le avem. Ackerman nu-și poate permite să se apropie de un juriu în cazul Dyloft.

– Grozav, spuse French și închise ochii, pentru a cântări mai bine aceste informații.

Nici un avocat mort de foame la primul lui proces legat de un accident de mașină mai acătării n-ar fi fost mai fericit.

Julia se întoarse cu vinul, pe care îl turnă în două pahare cu picior superbe. French îl mirosi cum se cuvine și îl evaluă fără grabă, iar când fu satisfăcut, sorbi. Plescăi și încuviință din cap, apoi se aplecă spre Clay pentru alte bârfe.

– Să prinzi corporațiile mari, bogate și pline de ele cu ceva murdar, îți dă o satisfacție mai mare decât sexul, Clay, mai mare decât sexul. Nu cunosc satisfacție mai mare. Îi prinzi pe ticăloși că scot pe piață produse periculoase care fac rău oamenilor nevinovați, iar tu, avocatul, ai rolul de a-i pedepsi. Pentru asta trăiesc. Sigur că e vorba de foarte mulți banii, dar banii vin numai după ce i-ai prins. Eu n-o să mă opresc niciodată, indiferent câți bani câștig. Oamenii cred că sunt lacom, pentru că aș putea să mă retrag și să-mi trăiesc tot restul vieții pe o insulă. Ce plictiseală! Îmi place mult mai mult să muncesc o sută de ore pe săptămână încercând să-i înfund pe marii nemernici. Asta e viața mea.

În momentul acela, entuziasmul lui era contagios. Fața îi radia fanatism. Expiră cu greutate, apoi întrebă:

– Îți place vinul ăsta?

– Nu, are gust de kerosen, răspunse Clay.

– Ai dreptate. Julia! Aruncă-l la toaletă! Adu-ne o sticlă de Mersault din acelea pe care le-am luat ieri.

Dar mai întâi, Julia îi aduse un telefon.

– E Muriel.

French înhață telefonul și spuse:

– Alo!

Julia se aplecă spre Clay și îi spuse, aproape în șoaptă:

– Muriel e secretara-șefă, „Maica Stareță". Ea poate să vorbească cu el când nici soțiile nu pot.

French închise telefonul cu zgomot și spuse:

– Lasă-mă să-ți creionez un posibil scenariu, Clay! Și îți promit că e prevăzut să-ți aducă mai mulți bani într-un timp mai scurt. Mult mai mulți.

– Ascult.

– O să obținem amândoi la fel de multe cazuri. Acum, că tu ai deschis drumul, sute de avocați o să alerge după cazurile astea. Noi doi, tu și cu mine, putem să controlăm procesul dacă îl mutăm din Washington la mine, în Mississippi. Asta îi va îngrozi pe cei de la Ackerman mai mult decât îți poți închipui. Acum sunt îngrijorați pentru că i-ai prins tu în capitală, dar, totodată, se gândesc: „Lasă, că e doar un ageamiu, n-a mai făcut așa ceva până acum, nu s-a mai ocupat de nici un proces colectiv de daune, e primul lui caz" și așa mai departe. Dar, dacă ne punem la un loc cazurile, le combinăm pe toate într-un singur proces colectiv și îl mutăm în Mississippi, atunci Laboratoarele Ackerman vor primi o singură lovitură ucigătoare.

Pe Clay îndoielile și întrebările aproape îl amețeau.

– Ascult, fu tot ce reuși să spună.

– Tu îți păstrezi cazurile tale, eu mi le păstrez pe ale mele. Le comasăm și după ce apar și alte cazuri și ni se alătură și ceilalți avocați, mă duc la judecător și îi cer să numească un Comitet Director al Reclamanților. Fac asta tot timpul. Eu o să fiu președintele. Tu o să faci parte din comitet pentru că tu ai înaintat primul acțiunea judiciară. Vom monitoriza procesul Dyloft, încercând să organizăm bine lucrurile, deși e greu ca naiba cu un grup de avocați aroganți. Am făcut asta de zeci de ori. Comitetul ne asigură controlul. Vom începe negocierile cu

Laboratoarele Ackerman destul de repede. Îi cunosc pe avocații lor. Dacă informațiile tale sunt atât de sigure precum spui, facem presiuni pentru o înțelegere rapidă.

– Cât de rapidă?

– Asta depinde de mai mulți factori. Câte cazuri există în realitate? Cât de repede le putem obține? Câți alți avocați mai intră în joc? Și, extrem de important, cât de grave sunt afecțiunile provocate clienților noștri?

– Nu foarte grave. Practic, toate tumorile sunt benigne.

French se gândi la asta, încruntându-se întâi la auzul veștilor proaste, dar apoi văzu partea bună.

– E chiar mai bine. Tratamentul constă în chirurgie laparoscopică.

– Exact. E o intervenție ambulatorie care costă în jur de o mie de dolari.

– Și diagnosticul pe termen lung?

– Nici un fel de probleme. Nu te mai atingi de Dyloft și toate revin la normal, ceea ce pentru unii dintre acești suferinzi de artrită nu e tocmai plăcut.

French își mirosi vinul, îl învârti în pahar și în cele din urmă luă o înghițitură.

– Mult mai bun, nu crezi?

– Ba da, spuse Clay.

– Anul trecut am fost la o de degustare de vin în Burgundia. Am petrecut o săptămână mirosind și scuipând. Foarte agreabil. Mai luă o înghițitură, reflectând la ce trebuie făcut mai întâi, fără să scuipe. Asta e chiar și mai bine, spuse. Mai bine pentru clienții noștri, se înțelege, pentru că nu sunt atât de bolnavi cum ar fi putut să fie. Mai bine și pentru noi, pentru că înțelegerile se vor semna mai repede. Punctul-cheie e obținerea cazurilor. Cu cât avem mai multe, cu atât avem mai mult control asupra procesului în ansamblu. Mai multe cazuri, onorarii mai mari.

– Înțeleg.

– Cât cheltuiești pe anunțuri?

– Vreo două milioane.

– Nu-i rău, nu-i rău deloc.

French ar fi vrut să întrebe de unde anume avea un ageamiu două milioane pentru publicitate. Dar se stăpâni și trecu peste asta.

Motoarele începură să încetinească pe măsură ce botul avionului se înclina.

– Cât facem până în New York? întrebă Clay.

– Din Washington, vreo patruzeci de minute. Pasărea asta atinge opt sute de kilometri la oră.

– Care aeroport?

– Teterboro, e în New Jersey. Toate avioanele particulare aterizează acolo.

– Vasăzică, de asta n-am auzit de el.

– O să vină și avionul tău, Clay, fii pregătit! Mie poți să-mi iei toate jucăriile, dacă-mi lași un avion. Trebuie să-ți iei și tu unul.

– O să-l folosesc pe-al tău.

– Să începi cu un Lear micuț. Poți oricând să cumperi unul cu două milioane. Ai nevoie de doi piloți, șaptezeci și cinci de mii fiecare. Asta face parte din cheltuieli. Nu poți să nu-ți iei. O să vezi.

Pentru prima dată în viață, Clay primea sfaturi în legătură cu achiziționarea unui avion.

Julia luă tăvile de mâncare și le spuse că urmează să aterizeze în cinci minute. Clay nu-și putea lua ochii de la conturul Manhattanului care se profila la est. French adormi.

Avionul ateriză și rulă pe lângă un șir de terminale particulare, unde zeci de avioane minunate erau parcate sau erau verificate de tehnicieni.

– Aici o să vezi mai multe avioane particulare decât oriunde în lume, explică French, în timp ce priveau pe fereastră. Toți greii din Manhattan își țin avioanele aici. De aici se fac patruzeci și cinci de minute cu mașina până în oraș. Dacă ești chiar

șmecher, ai propriul elicopter care să te ducă până în oraș. Așa ajungi în zece minute.

– Tu ai elicopter? întrebă Clay.

– Nu, dar, dacă aș fi locuit aici, aș fi avut.

Îi aștepta o limuzină direct pe pistă, la câțiva metri de locul unde coborâseră din avion. Piloții și Julia rămaseră acolo să facă ordine și, fără îndoială, să se asigure că vinul e destul de rece pentru următoarea cursă.

– Hotel Peninsula, îi spuse French șoferului.

– Da, domnule French, să trăiți! răspunse acesta.

„Era o limuzină închiriată sau îi aparținea lui Patton? Doar nu era ca cel mai mare specialist în daune din lume să folosească o firmă de închirieri." Clay se hotărî să nu întrebe. Ce mai conta?

– Sunt curios în legătură cu reclamele tale, spuse French, în timp ce limuzina își făcea loc prin traficul aglomerat din New Jersey. Când ai început să le difuzezi?

– Sâmbătă seara, în nouăzeci de sectoare de audiență, de pe o coastă pe cealaltă.

– Și cum preiei apelurile?

– Am nouă oameni care se ocupă de telefoane – șapte asistenți, doi avocați. Luni am preluat două mii de apeluri și ieri încă trei mii. Pagina noastră de internet despre Dyloft e accesată de opt mii de ori pe zi. La rata de succes obișnuită, asta înseamnă deja cam o mie de clienți.

– Și câți potențiali clienți există?

– Între cincizeci și șaptezeci și cinci de mii, conform surselor mele, care până acum au fost destul de exacte.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc și eu pe cel care-ți dă informațiile.

– Nici să nu te gândești!

French își pocni degetele și încercă să se împace cu acest refuz.

– Trebuie să obținem cazurile astea, Clay! Anunțurile mele încep să se difuzeze mâine. Ce-ar fi să împărțim țara între noi? Tu iei nordul și estul și îmi lași mie sudul și vestul. Va fi mai

ușor să te adresezi unor sectoare de audiență mai mici și mult mai ușor să faci față apelurilor. E un tip în Miami care va ieși pe post în câteva zile. Și mai e unul în California care, te asigur, îți copiază anunțul chiar în clipa asta. Suntem niște rechini, recunosc, niște vulturi. A început cursa spre tribunal, Clay! Noi avem un avans solid, dar hoarda îndrăcită vine din urmă.

– Fac tot ce pot.

– Zi-mi ce buget ai, spuse French, de parcă făcea afaceri cu Clay de ani de zile.

„De ce nu?" își spuse Clay. Împreună, pe bancheta din spate a limuzinei, chiar păreau parteneri.

– Două milioane pentru publicitate și încă două pentru analizele de urină.

– Uite cum facem, spuse French fără cea mai mică pauză în conversație. Dă-ți toți banii pe publicitate. Pune mâna pe afurisitele de cazuri, bine? Pun eu banii pentru analize, toți banii, și îi facem pe cei de la Ackerman să ni-i dea înapoi când semnăm înțelegerea. E o parte firească a oricărei înțelegeri să pui compania să plătească serviciile medicale.

– Analizele costă trei sute de dolari de persoană.

– Te-au păcălit. Găsesc eu niște laboranți și le scoatem mult mai ieftin.

Ceea ce îi aminti lui French de o istorioară despre începuturile procesului Skinny Ben. Transformase patru autobuze Greyhound în clinici ambulante care să bată țara în căutare de potențiali clienți. Clay asculta cu tot mai puțin interes, în timp ce treceau peste Podul George Washington. Urmă încă o istorioară.

Apartamentul lui Clay de la Hotelul Peninsula dădea spre Fifth Avenue. Odată ajuns înăuntru, în siguranță, departe de Patton French, se repezi la telefon să-l caute pe Max Pace.

19

La al treilea număr de mobil îl găsi pe Max Pace la o adresă secretă. Bărbatul fără casă fusese în capitală din ce în ce mai rar în ultimele săptămâni. Era, desigur, pe undeva stingând alt incendiu, mătrășind încă o serie de procese neplăcute pentru încă vreun client năbădăios, deși nu recunoștea asta. Nici nu trebuia. Clay îl cunoștea deja destul de bine ca să știe că era un stingător de incendii foarte solicitat. America nu ducea lipsă de produse periculoase.

Clay se mira singur văzând cât de tare îl liniștea vocea lui Pace. Îi explică unde era, cu cine și de ce. Primul cuvânt al lui Pace parafă afacerea:

– Excelent! spuse. Pur și simplu, excelent!

– Îl cunoști?

– Toată lumea din branșa asta îl cunoaște pe Patton French, spuse Pace. N-am avut niciodată de-a face cu el, dar e o legendă.

Clay îi relată în ce consta oferta lui French. Pace prinse imediat ideea și începu să gândească în avans:

– Dacă înaintezi încă o dată dosarul în Biloxi, Mississippi, acțiunile Ackerman vor suferi încă o lovitură, spuse el. Sunt într-o tensiune teribilă acum – sunt presați de bănci și de acționari. E excelent, Clay! Acceptă!

– Bine. S-a făcut!

– Și citește *New York Times* mâine-dimineață. Articol important despre Dyloft. A apărut primul raport medical. E devastator.

– Splendid!

Își luă o bere din bar – costa opt dolari, dar cui îi mai păsa – și stătu multă vreme în fața ferestrei urmărind agitația de pe Fifth Avenue. Nu era pe de-a-ntregul liniștitor să fie nevoit să se bazeze pe sfaturile lui Max Pace, dar pur și simplu nu avea la cine apela. Nimeni, nici măcar tatăl său, nu fusese pus vreodată în fața unei asemenea alegeri: „Hai să mutăm cele cinci mii de cazuri ale tale aici, la mine, să le unim cu cele cinci mii ale mele. Deschidem nu două procese, ci unul, eu pun la bătaie un milion și ceva pentru analizele medicale, în timp ce tu îți dublezi bugetul pentru publicitate și înhățăm patruzeci la sută din suma totală, plus cheltuielile și facem o avere. Ce zici, Clay?"

În ultima lună făcuse mai mulți bani decât visase vreodată să câștige. Acum, când lucrurile îi scăpau de sub control, i se părea că îi cheltuiește și mai repede. „Fii îndrăzneț, își spunea întruna, e o ocazie rară. Fii îndrăzneț, lovește rapid, riscă, aruncă zarurile și s-ar putea să ajungi îngrozitor de bogat." O altă voce îl îndemna însă: „Las-o mai încet, nu face praf banii, pune-i bine și o să fii bogat toată viața".

Transferase un milion de dolari într-un cont din străinătate, nu ca să-i ascundă, ci ca să-i protejeze. Nu se va atinge niciodată de ei, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă va face alegeri greșite, riscând, și va pierde toți banii, cel puțin îi vor rămâne suficienți ca să-și petreacă restul zilelor pe o plajă. Va pleca pe furiș din oraș, cum făcuse și tatăl lui, și nu se va mai întoarce niciodată.

Milionul de dolari din contul secret era compromisul pe care îl făcea.

Încercă să sune la birou, dar toate liniile erau ocupate, semn bun. Îl prinse pe Jonah la biroul lui, pe telefonul mobil.

– E o nebunie, spuse Jonah, extenuat. Un haos total.

– Bun.

– De ce nu te întorci să ne ajuți?

– Mâine.

La șapte și treizeci și două de minute, Clay deschise televizorul și dădu peste anunțul lui pe un canal de televiziune prin cablu. Dyloftul părea și mai amenințător la New York.

Luară cina la Montrachet, nu pentru mâncare, care era foarte bună, ci mai ales pentru lista de vinuri, care era mai bogată decât oriunde altundeva în New York. French dori să încerce, la vițel, câteva sortimente de vin de Burgundia. Li s-au adus la masă cinci sticle, cu câte un pahar pentru fiecare vin. Nu prea mai rămânea loc pentru pâine și unt.

Somelierul și Patton vorbeau altă limbă când începură să discute ce era în fiecare sticlă. Pe Clay îl plictisea tot acest proces. Ar fi preferat o bere și un burger, deși prevedea că în viitorul apropiat gusturile urmau să i se schimbe semnificativ.

După ce vinurile au fost deschise și lăsate să respire, French spuse:

– Am sunat la birou. Avocatul din Miami a ieșit deja pe post cu spoturile despre Dyloft. A deschis două clinici pentru analize și pacienții vin acolo cu sutele. Îl cheamă Carlos Hernández și e foarte, foarte bun.

– Oamenii mei nu fac față la toate apelurile, spuse Clay.

– Lucrăm împreună? întrebă French.

– Hai să mai vedem o dată care e târgul.

La auzul acestor cuvinte, French scoase repede un document împăturit.

– Uite scenariul afacerii noastre, spuse, întinzându-i-l lui Clay, în timp ce el se îndrepta spre prima sticlă. Rezumă ce am discutat până acum.

Clay îl citi cu atenție și semnă la sfârșit. Între două înghițituri de vin, French semnă și el și astfel se născu parteneriatul.

– Hai să intentăm acțiunea juridică în Biloxi mâine, spuse French. O fac eu când ajung acasă. Doi avocați de-ai mei se ocupă chiar acum de asta. De îndată ce a fost depus dosarul, poți să renunți la al tău din Washington. Îl cunosc pe avocatul permanent al Laboratoarelor Ackerman. Cred că pot să stau de vorbă cu el. În cazul în care compania e dispusă să negocieze direct cu noi și să-i ocolească pe avocații ei angajați din afară, atunci poate să economisească o adevărată avere și să ne-o dea nouă. Și o să grăbească foarte tare procedura. Dacă avocații din afară se implică în negocieri, o să ne coste jumătate de an de timp irosit.

– E vorba cam de o sută de milioane, corect?

– Cam așa ceva. Ăștia ar putea fi banii noștri.

Undeva, într-un buzunar, sună un telefon și French îl scoase rapid cu mâna stângă, în timp ce în dreapta ținea paharul de vin:

– Scuză-mă, îi spuse lui Clay.

Avu o conversație despre Dyloft cu un alt avocat, cineva din Texas, evident un vechi prieten, unul care vorbea chiar mai repede decât French. Se tachinau politicos, dar French era prudent.

Când închise telefonul, spuse:

– La naiba!

– Concurența?

– Concurență serioasă. Îl cheamă Vic Brennan, avocat mare din Houston, foarte isteț și agresiv. S-a băgat pe fir în afacerea cu Dyloftul și vrea să știe care e planul jocului.

– Nu a scos nimic de la tine.

– Știe. Dă și el drumul unor anunțuri mâine – la radio, la televiziune, în ziare. O să obțină câteva mii de cazuri.

Se consolă pentru moment cu o înghițitură de vin, care-l făcu să zâmbească:

– A început cursa, Clay! Trebuie să punem mâna pe cazurile alea.

– Nebunia e pe cale să devină tot mai mare, spuse Clay.

French tocmai luase o gură de Pinot Noir și nu putea vorbi. „Cum?" spunea figura lui.

– Mâine-dimineață apare un articol mare în *New York Times*. Primul raport negativ despre Dyloft, după spusele sursei mele.

Dacă e să ne gândim la cină, spusese ce nu trebuie. French uită de vițel, care era încă la bucătărie. Uită și de vinurile scumpe care îi umpleau masa, deși reuși să le termine în decursul următoarelor trei ore. Dar ce specialist în daune se mai putea concentra asupra mâncării și a vinului când următorul inculpat și medicamentul lui periculos urmau să apară în numai câteva ore în *New York Times*?

Afară încă nu se luminase de ziuă când începu să sune telefonul. Ceasul, când reuși în cele din urmă să-și concentreze privirea asupra lui, arăta șase fără un sfert.

– Scoală-te! bodogăni French. Și deschide ușa!

În timp ce Clay descuia ușa, French o împingea deja și trecu pe lângă el cu ziarele și o ceașcă de cafea.

– Incredibil! spuse el, azvârlind un exemplar din *New York Times* pe patul lui Clay. Nu poți să dormi toată ziua, fiule! Citește asta!

Era îmbrăcat în hainele oferite de hotel: halatul plușat și papucii de duș albi.

– Nu e nici șase.

– Nu m-am sculat mai târziu de cinci de treizeci de ani. Există prea multe potențiale procese.

Clay nu avea pe el decât boxerii. French înghițea lacom din cafea și citea încă o dată articolul, cu ajutorul ochelarilor de citit cocoțați pe vârful nasului lat.

Nici urmă de mahmureală. Clay se plictisise de vinuri, care pentru el oricum aveau toate același gust, și încheiase seara cu apă minerală. French nu se lăsase, hotărât să aleagă un câștigător dintre cele cinci soiuri de Burgundia, deși era atât de prins de Dyloft, încât nu-i stătea mintea la asta.

Atlantic Journal of Medicine raporta că se făcuse legătura între dylofedamină, cunoscută drept Dyloft, și apariția unor tumori la vezică în cazul a șase la sută dintre cei care luaseră medicamentul un an de zile.

– A crescut de la cinci la sută, spuse Clay, citind datele.

– Nu e minunat? spuse French.

– Nu dacă te numeri printre cei șase la sută.

– Nu mă număr.

Unii medici retrăgeau deja medicamentul. Laboratoarele Ackerman negaseră destul de neconvingător, dând vina, ca de obicei, pe lăcomia avocaților, deși compania părea îngenuncheată. Nici un comentariu din partea FDA. Un doctor din Chicago vorbea pe o coloană întreagă despre cât era de minunat medicamentul și cât de încântați erau pacienții. Vestea bună, dacă se putea numi așa, era că tumorile nu păreau să fie maligne, cel puțin deocamdată. Citind articolul, Clay avu senzația că Max Pace îi cunoștea conținutul de acum o lună.

Erau numai două paragrafe despre procesul intentat luni la Washington, fără nici un cuvânt despre tânărul avocat care făcuse acest lucru.

Acțiunile Ackerman se prăbușiseră de la 42,50 de dolari luni, la 32,50 de dolari miercuri, la închiderea bursei.

– Ar fi trebuit să vând în marjă blestematele de acțiuni, bombăni French.

Clay își mușcă limba și păstră secretul, unul dintre puținele pe care nu le divulgase în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Putem să-l mai citim în avion, spuse French. Hai să plecăm de aici!

Cotația acțiunilor ajunsese la 20 dolari când Clay intră în birou și încercă să-și salute personalul mort de oboseală. Intră pe o pagină de internet cu cele mai recente mișcări de pe piață și le verifică din sfert în sfert de oră, calculându-și câștigul. Cum pe de o parte arunca cu bani, era liniștitor să vadă și ceva profituri pe de altă parte.

Primul care veni la el era Jonah.

– Ieri am stat aici până la miezul nopții, spuse. E o nebunie.

– O să fie și mai rău. Dublăm numărul anunțurilor.

– Nu putem face față.

– Angajează temporar niște asistenți.

– Avem nevoie de oameni care să lucreze la calculator, cel puțin doi. Nu reușim să punem datele cap la cap suficient de repede.

– Poți să-i găsești?

– Poate, temporar. Știu un tip, poate doi, care ar putea veni noaptea și să se joace de-a prinselea.

– Caută-i!

Jonah se îndrepta spre ieșire, dar apoi se întoarse și închise ușa.

– Clay, uite, asta rămâne numai între noi, bine?

Clay se uită în jur și nu văzu pe nimeni altcineva în birou.

– Ce e?

– Uite, tu ești un tip deștept și... Dar îți dai seama ce faci aici? Vreau să spun, îți cheltuiești banii mai repede decât a făcut-o cineva vreodată. Dacă ceva nu iese cum trebuie?

– Ești îngrijorat?

– Toți suntem puțin îngrijorați, e bine? Firma a pornit tare. Noi vrem să rămânem aici și să ne simțim bine și să câștigăm bani. Dar ce se întâmplă dacă greșești și dai faliment? E o întrebare cinstită.

Clay dădu ocol biroului și se așeză pe un colț.

– O să-ți spun adevărul. Cred că știu ce fac, dar cum e prima dată când fac așa ceva, nu pot să fiu sigur. E un risc uriaș. Dacă voi câștiga, o să obținem cu toții o grămadă de bani. Dacă pierd, oricum nu dăm faliment. Doar că n-o să mai fim bogați.

– Dacă prinzi momentul, spune-le și celorlalți, bine?

– Așa o să fac.

Prânzul nu era decât o pauză de zece minute pentru un sendviș în sala de ședințe. Jonah avea datele la zi: în primele trei zile, linia fierbinte primise șapte mii o sută de apeluri, iar pagina de internet fusese accesată în medie de opt mii de persoane pe zi. Seturile cu informații și contractele pentru asistență juridică fuseseră trimise prin poștă cât de repede cu putință, dar nu făceau față. Clay îi dădu permisiunea lui Jonah să mai angajeze temporar încă doi oameni pentru calculatoare. Lui Paulette îi reveni sarcina de a mai găsi încă trei sau patru asistenți care să lucreze la „Ocna". Iar domnișoara Glick primi ordin să angajeze cât putea de mulți funcționari temporari care să se ocupe de corespondența cu clienții.

Clay le povesti cum a decurs întâlnirea cu Patton French și le explică noua strategie juridică. Le arătă copii ale articolului din *Times*; ei fuseseră prea ocupați ca să-l observe.

– A început cursa, oameni buni, spuse, făcând tot posibilul să motiveze o mână de oameni epuizați. Rechinii sunt deja pe urmele clienților noștri.

– Noi suntem rechinii, spuse Paulette.

Patton French sună spre sfârșitul după-amiezei ca să anunțe că dosarul fusese modificat ca să-i includă și pe reclamanții din Mississippi și că fusese depus la tribunalul din Biloxi.

– L-am adus exact acolo unde am vrut, amice, spuse el.

– O să-l retrag pe al meu mâine, spuse Clay, sperând că nu-și aruncă la gunoi procesul.

– Vrei să dai vreun pont presei?

– Nu m-am gândit la asta, spuse Clay. Habar nu avea cum trebuia să procedezi ca să dai un pont presei.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup!

La închiderea bursei în ziua aceea, acțiunile Ackerman erau cotate la 26,25 de dolari, ceea ce însemna un profit pe hârtie de 1 625 000 de dolari pentru Clay în cazul în care cumpăra acum ca să acopere ce vânduse în marjă. Se hotărî să mai aștepte. Veștile despre procesul intentat în Biloxi aveau să se afle de dimineață, iar acțiunile nu vor avea decât de suferit.

La miezul nopții, era la birou, conversând la telefon cu un domn din Seattle care lua Dyloft de aproape un an, iar acum era îngrozit la gândul că îi apăruseră probabil tumori. Clay îl sfătui să meargă la doctor cât de repede posibil pentru o analiză a urinei. Îi dădu adresa paginii de web și îi promise să-i trimită informații prin poștă a doua zi la prima oră. Când închise telefonul, omul era pe punctul de a izbucni în plâns.

20

Veștile proaste continuară să urmărească medicamentul-minune Dyloft. Se publicaseră încă două studii medicale, dintre care unul aducea argumente convingătoare în sprijinul acuzației că Laboratoarele Ackerman reduseseră costurile studiilor și își folosiseră toate relațiile pentru a obține aprobările pentru medicament. În cele din urmă, FDA dispuse retragerea medicamentului de pe piață.

Aceste vești proaste erau, desigur, vești foarte bune pentru avocați și nebunia crescu pe măsură ce se alăturau din ce în ce mai mulți întârziați. Pacienții care luau Dyloft primiră avertizări scrise din partea Laboratoarelor Ackerman și din partea propriilor doctori, iar aceste înfricoșătoare mesaje erau aproape întotdeauna urmate de solicitări de rău augur din partea avocaților specializați în daune colective. Poșta directă era deosebit de eficientă. În toate zonele se publicau anunțuri în ziare. Iar liniile fierbinți erau pe toate canalele de televiziune. Amenințarea unor tumori care creșteau în voie îi făcu aproape pe toți cei care luaseră Dyloft să contacteze un avocat.

Patton French nu mai văzuse niciodată un proces de daune colective care să se aranjeze atât de frumos. Pentru că el și Clay câștigaseră cursa spre tribunalul din Biloxi, dosarul lor fusese înregistrat primul. Toți ceilalți reclamanți în cazul Dyloft care

doreau să participe la această acțiune juridică colectivă erau nevoiți să li se alăture, iar Comitetul Director al Reclamanților mai aducea și el onorarii suplimentare. Amabilul judecător al lui French numise deja un comitet compus din cinci avocați – French, Clay, Carlos Hernández din Miami și încă doi amici din New Orleans. Teoretic, comitetul urma să se ocupe de amplul și complicatul proces împotriva Laboratoarelor Ackerman. În realitate, aveau să învârtă niște hârtii și să asigure corvoada administrativă a păstrării unei oarecare ordini între cei cincizeci și ceva de mii de clienți.

Un reclamant în cazul Dyloft avea oricând opțiunea să „se retragă" din acțiunea colectivă și să intenteze proces separat Laboratoarelor Ackerman. Pe măsură ce avocați din toată țara adunau cazuri și formau coaliții, apărură inevitabilele conflicte. Unii nu erau de acord cu acțiunea juridică de la Biloxi și voiau să înceapă una individuală. Unii îl disprețuiau pe Patton French. Alții doreau procese în propriile jurisdicții, cu șanse la un verdict uriaș.

Dar French trecuse de multe ori prin asemenea bătălii. Trăia în Gulfstream, zburând dintr-o parte în alta a Americii, întâlnindu-se cu avocații care strângeau cazuri de ordinul sutelor și reușind, prin metode numai de el știute, să împiedice destrămarea coaliției. Înțelegerile aveau să fie mai mari în Biloxi, promitea el.

Vorbea în fiecare zi cu avocatul angajat al Laboratoarelor Ackerman, un războinic vechi, călit în lupte, care încercase de două ori să iasă la pensie, dar președintele consiliului de administrație nu-i permisese. Mesajul lui French era simplu și limpede – „hai să vorbim acum despre înțelegere, fără avocați din afară, pentru că știi foarte bine că nu poți să ajungi la proces cu medicamentul ăsta". Cei de la Ackerman începeau să asculte.

La mijlocul lui august, French convocă o întâlnire la nivel înalt a avocaților din cazul Dyloft, la ferma lui întinsă de lângă Ketchum, Idaho. Îi explică lui Clay că prezența lui era obligatorie, pentru că era membru al Comitetului Director al Reclamanților și, un alt aspect la fel de important, pentru că băieții erau foarte curioși să-l cunoască pe tânărul parvenit care declanșase cazul Dyloft.

– În plus, cu tipii ăștia nu poți să ratezi nici măcar o întâlnire, fiindcă imediat te înjunghie pe la spate.

– Am să vin, spuse Clay.

– Îți trimit un avion, se oferi French.

– Nu. Vin singur.

Clay închirie un Lear 35, un avion micuț și frumușel, cam de trei ori mai mic decât un Gulfstream 5, dar, de vreme ce călătorea singur, era foarte potrivit. Se întâlni cu piloții la terminalul particular de la Aeroportul Național Reagan, unde se învârti și se amestecă printre ceilalți șmecheri, toți mai în vârstă decât el, încercând disperat să se poarte ca și cum era un lucru obișnuit să se urce la bordul propriului avion. Sigur, aparținea unei companii de închirieri, dar urma să fie al lui pentru următoarele trei zile.

În timp ce avionul își lua zborul spre nord, Clay privea în jos râul Potomac, Monumentul Lincoln și, în treacăt, la toate celelalte repere din centrul orașului. Uite și clădirea unde sunt birourile lui și, acolo în zare, nu departe de ea, Biroul Avocaților din Oficiu. Ce ar zice Glenda și Jermaine și ceilalți pe care-i lăsase în urmă dacă l-ar vedea acum?

Ce ar zice Rebecca?

Dacă ar mai fi rămas cu el încă o lună...

Avusese atât de puțin timp să se gândească la ea!

Intrară în nori și peisajul dispăru. Curând, Washingtonul rămase cu mult în urmă. Clay Carter se îndrepta spre o întâlnire secretă a unora dintre cei mai bogați avocați din America,

specialiștii în cazuri de daune colective, care erau destul de deștepți și de curajoși să atace cele mai puternice corporații.

Și care voiau toți să-l cunoască!

*

Avionul lui era cel mai mic de pe aeroportul Ketchum-Sun Valley din Friedman, Idaho. Rulând pe lângă avioanele Gulfstream și Challenger, lui Clay îi trecu prin minte gândul absurd că al lui era nepotrivit, că îi trebuia unul mai mare. Râse de el însuși – stătea în cabina îmbrăcată în piele a unui Lear de trei milioane de dolari și se gândea dacă să-și ia ceva mai mare. Măcar mai putea încă să râdă. Ce se va întâmpla când se va termina cu râsul?

Se opriră alături de un avion cunoscut, pe a cărui coadă era scris 000DC. Zero, Zero, Zero, Daune Colective, casa, departe de casă, a nimănui altuia decât a lui Patton French. Prin comparație, avionul lui Clay părea un pitic și, pentru o clipă, privi cu invidie cel mai desăvârșit avion de lux din lume.

Îl aștepta un microbuz, condus de cineva care semăna cu un cowboy. Din fericire, șoferul nu era foarte vorbăreț, iar Clay se bucură în liniște de călătoria de patruzeci și cinci de minute. O luară în sus, pe drumuri din ce în ce mai înguste. Nu era o surpriză că ferma lui French era numai bună de tras în poză și foarte nouă. Clădirea era un fel de casă de vacanță cu destule aripi și etaje cât să poată găzdui o întreagă firmă măricică de avocatură. Alt cowboy îi luă geanta.

– Domnul French vă așteaptă pe terasa din spate, îi spuse, ca și cum mai fusese pe acolo de multe alte ori.

Subiectul discuției, în momentul în care apăru Clay, era Elveția – care dintre stațiunile izolate de schi era preferata fiecăruia. Ascultă o clipă, în timp ce se apropia. Ceilalți patru membri ai Comitetului Director al Reclamanților stăteau tolăniți în fotolii, cu fața spre munți, fumând trabucuri tari și sorbind din băuturi. Când își dădură seama că era și Clay

acolo, se treziră din amorțeală de parcă intrase judecătorul în sala de tribunal. În primele trei minute de conversație entuziastă îl complimentară numindu-l „genial", „viclean", „îndrăzneț" și, preferatul lui, „vizionar".

– Trebuie să ne spui cum ai dat peste Dyloft, spuse Carlos Hernández.

– N-o să ne spună, spuse French, în timp ce pregătea un amestec de băuturi pentru Clay.

– Haide, spuse Wes Saulsberry, cel mai nou prieten al lui Clay. În doar câteva minute, Clay avea să afle că Wes câștigase cam o jumătate de miliard cu trei ani în urmă, dintr-o înțelegere cu o companie de țigări.

– Am fost pus să jur că nu spun, zise Clay.

Celălalt avocat din New Orleans era Damon Didier, unul dintre vorbitorii la un seminar la care participase și Clay în weekendul cu Cercul Avocaților. Didier avea o figură ca cioplită în piatră, o privire rece ca oțelul și Clay își aminti că se întrebase cum poate un asemenea tip să sensibilizeze un juriu. Didier, află el în curând, dăduse lovitura când un vapor plin cu studenți se scufundase în Lacul Pontchartrain. Câtă mizerie!

Aveau nevoie de cicatrici și de medalii, ca eroii de război. „Pe asta mi-au dat-o pentru explozia unui rezervor în care au murit douăzeci de persoane. Pe asta am primit-o pentru băieții ăia care au suferit arsuri la instalația de foraj marin. Asta mare de aici e pentru campania Skinny Ben. Asta, din războiul împotriva companiei Big Tobacco. Asta, din bătălia împotriva Organizațiilor de Apărare a Sănătății."

De vreme ce nu avea propriile povești de război, Clay asculta. Tarvanul i-ar fi lăsat cu gura căscată, dar nu putea spune nimic.

Un majordom îmbrăcat cu o cămașă în stil Roy Rogers îl informă pe domnul French că cina va fi gata într-o oră. Se mutară cu un etaj mai jos, într-o sală de jocuri, cu mese de biliard

și ecrane mari. Mai mult de doisprezece bărbați albi beau și vorbeau, iar unii aveau în mână tacul de biliard.

– Restul conspiratorilor, îi șopti Hernández lui Clay.

Patton îl prezentă grupului. Numele, fețele și orașele de origine începură să se amestece brusc. Seattle, Houston, Topeka, Boston și altele pe care nu le înțelese. Și Effingham, Illinois. Cu toții îi aduseră laude acestui „genial" avocat tânăr care îi șocase pe toți cu atacul său curajos împotriva Dyloftului.

– Am văzut anunțul în prima seară când a fost difuzat, spuse Bernie nu-știu-cum din Boston. Nu auzisem niciodată de Dyloft. Așa că sun la linia ta fierbinte și îmi răspunde un tip simpatic. Îi spun că am luat medicamentul, textul standard, știi. Intru pe pagina de internet. Era excelentă. Și îmi spun: „M-au avut". Trei zile mai târziu ies pe post cu propria mea linie fierbinte Dyloft.

Au râs cu toții, probabil pentru că fiecare dintre ei ar fi putut spune o poveste asemănătoare. Lui Clay nici nu-i trecuse prin minte că alți avocați ar putea să sune la linia lui fierbinte și să folosească pagina de internet ca să-i ia din cazuri. Dar de ce îl mira?

Când se terminară, în sfârșit, complimentele, French spuse că aveau câteva lucruri de discutat înainte de cina care urma să includă o fabuloasă selecție de vinuri australiene. Clay era deja amețit de trabucurile cubaneze bune și de prima votcă dublă. Era de departe cel mai tânăr dintre avocații prezenți și se simțea ca un novice din toate punctele de vedere. Mai ales când era vorba de băutură. Se găsea într-adevăr printre profesioniști!

Cel mai tânăr avocat. Cel mai mic avion. Nici un fel de povești de război. Cel mai sensibil ficat. Clay se hotărî că era timpul să se maturizeze.

Se adunară în jurul lui French, care trăia pentru asemenea momente. Începu:

– După cum bine știți, am petrecut foarte mult timp cu Wicks, avocatul angajat al Laboratoarelor Ackerman. Concluzia e că vor să facă o înțelegere și încă repede. Sunt loviți din toate părțile și vor ca toată situația asta să se termine cât mai repede. Acțiunile lor o duc atât de prost, încât se tem de o preluare. Vulturii, printre care suntem și noi, se pregătesc să dea lovitura mortală. Dacă știu cât o să-i coste afacerea cu Dyloftul, atunci pot să-și reechilibreze niște datorii și, poate, să reziste. Ce nu-și doresc e un proces de durată pe mai multe fronturi, cu verdicte care cad din toate părțile. Și nu vor nici să cheltuiască zeci de milioane pe apărare.

– Bieții de ei, spuse cineva.

– *Business Week* spunea ceva de faliment, interveni altcineva. S-au folosit de amenințarea asta?

– Încă nu. Și nici nu mă aștept s-o facă. Ackerman are mult prea multe bunuri. Tocmai am terminat analiza financiară – o să discutăm cifrele mâine-dimineață – și băieții noștri sunt de părere că dispun de o sumă între două și trei miliarde pentru negocierea înțelegerilor pentru Dyloft.

– Cât acoperă asigurările?

– Numai trei sute de milioane. Ramura de cosmetice a companiei e pe piață de un an. Vor pe ea un miliard. Valoarea reală e cam trei sferturi din suma asta. Ar putea să scape de ea pentru o jumătate de miliard și să facă rost de destui bani ca să-i mulțumească pe clienții noștri.

Clay observă că numai rareori erau menționați clienții.

Vulturii se înghesuiră și mai aproape de French, care continuă:

– Trebuie să stabilim două lucruri. În primul rând, câți potențiali reclamanți există. În al doilea rând, care e valoarea fiecărui caz.

– Hai să-i adunăm, spuse tărăgănat cineva din Texas. Eu am o mie.

– Eu am o mie opt sute, spuse French. Carlos?

– Două mii, spuse Hernández și începu să ia notițe.

– Wes?

– Nouă sute.

Avocatul din Topeka avea șase sute, cel mai puțin. Cel mai mare număr era două mii, dar French păstrase ce-i mai bun pentru final.

– Clay? spuse și toată lumea ascultă cu atenție.

– Trei mii două sute, spuse Clay, luând o figură de jucător de pocher.

Oricum, noii săi tovarăși erau foarte încântați. Sau cel puțin așa păreau să fie.

– Bun băiat! spuse cineva.

Clay bănuia că în spatele acelor laude și zâmbete largi se ascundeau niște oameni foarte invidioși.

– Asta înseamnă douăzeci și patru de mii, spuse Carlos, făcând repede socoteala.

– Putem să dublăm ușor suma asta, ceea ce ne duce aproape de cincizeci de mii, suma pe care o estimaseră și cei de la Ackerman. Două miliarde împărțit la cincizeci de mii înseamnă patruzeci de mii de dolari pentru fiecare caz. Nu e un început rău.

Clay făcu și el o socoteală proprie – 40 000 de dolari înmulțit cu cele 3 200 de cazuri ale lui însemna ceva mai mult de 120 de milioane. Iar o treime din asta, ei bine... mintea i se blocă și i se înmuiară genunchii.

– Compania știe în câte din aceste cazuri e vorba de tumori maligne? întrebă Bernie din Boston.

– Nu, nu știe. Cea mai apropiată bănuială a lor e unu la sută.

– Asta înseamnă cinci sute de cazuri.

– La minimum un milion de dolari fiecare.

– Asta înseamnă încă o jumătate de miliard.

– Un milion de dolari e o glumă.

– Cinci milioane bucata în Seattle.

– Vorbim de o greșeală care duce la moartea unor oameni.

Nu era de mirare că fiecare dintre avocați avea de prezentat o opinie proprie și făcură acest lucru toți deodată. Când French restabili liniștea, spuse:

– Domnilor, să mâncăm!

Cina a fost un fiasco. Masa din sufragerie era o placă de lemn lustruit care provenea dintr-un singur copac, un arțar mare și falnic care stătuse în picioare sute de ani până când bogații Americii hotărâră că aveau nevoie de el. Încăpeau la ea în jur de patruzeci de persoane. Ei erau optsprezece la cină și fură suficient de înțelepți ca să se așeze la distanță unii de alții. Altfel, cineva ar fi putut încasa un pumn.

Într-o cameră plină de atâtea orgolii, unde fiecare se considera cel mai mare avocat creat vreodată de Dumnezeu, cel mai nesuferit palavragiu era Victor K. Brennan, un texan zgomotos și fornăit din Houston. La al treilea sau al patrulea soi de vin, pe la jumătatea felului care consta în fripturi gigantice, Brennan începu să se vaite de cât erau de mici sumele pentru fiecare caz. Avea un client în vârstă de patruzeci de ani care câștiga bani frumoși și acum avea tumori maligne, din cauza Dyloftului.

– Pot să obțin zece milioane daune materiale, plus încă zece milioane daune morale de la orice juriu din Texas, se lăudă el.

Majoritatea celorlalți erau de acord. Unii chiar erau în avantaj, pretinzând că pot să obțină și mai mult pe teren propriu. French susținea vehement că, dacă unii vor primi milioane, atunci marea masă a păgubiților vor primi foarte puțin. Brennan nu se lăsă impresionat, dar nu-i era ușor să contracareze argumentul. Avea o idee vagă că Laboratoarele Ackerman aveau mai mulți bani decât puneau la bătaie.

Pe acest subiect opiniile erau împărțite, dar părerile se schimbau atât de rapid și loialitățile erau de așa scurtă durată, încât lui Clay îi venea greu să-și dea seama care era poziția

fiecăruia. French atacă ideea lui Brennan conform căreia daunele ar fi ușor de obținut.

– Ai documente, corect? întrebă Brennan.

– Clay a pus la dispoziție niște documente. Ackerman nu știe încă. Voi, băieți, nu le-ați văzut încă. Și poate că nici n-o să le vedeți dacă nu rămâneți cu noi.

Cuțitele și furculițele fură abandonate și toți șaptesprezece (mai puțin Clay) începură să zbiere dintr-odată. Chelnerii plecară din cameră. Clay și-i imagina ascunzându-se pe sub mesele din bucătărie. Brennan voia să se bată cu cineva. Wes Saulsberry nu dădea înapoi. Se vorbea tot mai mult. În mijlocul scandalului, Clay privi spre capul mesei, unde Patton French adulmecă un pahar cu vin, luă o înghițitură, închise ochii și evaluă încă un soi nou.

La câte asemenea certuri asistase fără să se implice? Probabil la o sută. Clay tăie o bucată de friptură.

Când atmosfera se calmă, Bernie din Boston spuse un banc despre un preot catolic și toată camera izbucni în râs. Se savurară în liniște mâncărurile și băuturile timp de vreo cinci minute, până când Albert din Topeka sugeră o strategie de a forța falimentul Laboratoarelor Ackerman. Mai făcuse așa ceva de două ori, altor companii, cu rezultate satisfăcătoare. În ambele cazuri companiile-țintă se folosiseră de legile falimentului ca să escrocheze băncile și pe alți creditori, obținând astfel și mai mulți bani pentru Albert și pentru miile lui de clienți. Cei care se opuneau ideii își exprimară îngrijorarea, la care Albert se simți jignit și începu un nou scandal.

Se certau pe toate temele – pe documente, din nou, dacă să insiste sau nu cu un proces, ignorând înțelegerile rapide, pe teritorii, pe publicitatea falsă, pe cum să obțină restul de cazuri, pe costuri, pe onorarii. Clay simțea un nod în stomac și nu spuse o vorbă. Ceilalți păreau că-și savurează din plin cina în timp ce dezbăteau simultan două sau trei dintre aceste subiecte.

„Experiența", își spuse Clay.

După ce se termină cea mai lungă cină la care Clay participase vreodată, French îi conduse înapoi în sala de biliard, unde îi așteptau coniacul și trabucurile. Cei care se înjuraseră timp de trei ore beau și râdeau acum împreună, ca niște buni tovarăși de frăție. Cu prima ocazie, Clay ieși discret din încăpere și, după un efort considerabil, își găsi camera.

Spectacolul cu Barry și Harry era programat pentru ora zece, sâmbătă dimineață, suficient de târziu pentru ca toată lumea să se trezească din mahmureală și să înfulece un mic dejun copios. Puteau alege între variantele oferite de French – pescuit de păstrăvi și trasul cu pușca în discuri de argilă aruncate în aer, dar nici una din ele nu atrase nici măcar un singur avocat.

Barry și Harry aveau o firmă în New York care nu făcea altceva decât să analizeze situația financiară a companiilor-țintă. Aveau informatori, aveau relații, aveau spioni și o reputație de a smulge și pielea pentru a ajunge la adevăr. French îi adusese cu avionul pentru o prezentare de o oră.

– Ne costă două sute de mii, îi șopti cu mândrie lui Clay, și o să obținem toți banii înapoi de la Laboratoarele Ackerman. Îți dai seama?

Procedura lor standard era munca în echipă, Harry, cu grafica, și Barry, cu indicatorul, doi profesori la pupitru. Stăteau amândoi în capătul sălii de conferințe, la un etaj sub sala de biliard. De data asta, avocații ascultau în liniște.

Laboratoarele Ackerman aveau o asigurare de cel puțin cinci sute de milioane de dolari – trei sute de milioane asigurare de răspundere și încă două sute de milioane reasigurare. Analiza fluxului de lichidități era amplă și era nevoie ca Harry și Barry să vorbească amândoi odată ca să facă față. Aruncau numere și procente care curând năuciră pe toată lumea.

Vorbiră despre ramura de cosmetice Ackerman, care s-ar putea vinde în disperare de cauză cu șase sute de milioane de dolari. Compania mai avea o ramură de produse din material plastic în Mexic, de care voia să scape pentru două sute de milioane de dolari. Le trebuiră cincisprezece minute ca să explice structura datoriilor companiei.

Barry și Harry erau și avocați și, ca atare, se pricepeau să evalueze reacția probabilă a companiei la un proces dezastruos de daune ca în cazul Dyloft. Ar fi înțelept din partea Laboratoarelor Ackerman să semneze o înțelegere rapidă, în etape.

– O înțelegere făcută cât ai bate din palme, spuse Harry.

Clay era convins că era singurul din cameră care nu avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă o înțelegere făcută cât ai bate din palme.

– Prima etapă ar fi două miliarde pentru reclamanții de nivelul unu, continuă Harry, îndurându-se să explice detaliile unui astfel de plan.

– Noi credem că ar putea face asta în maximum nouăzeci de zile, adăugă Barry.

– Etapa a doua ar fi o jumătate de miliard pentru reclamanții de nivelul doi, cei cu tumori maligne, dar vindecabile.

– Iar etapa a treia ar rămâne deschisă ca să acopere cazurile de deces.

– Credem că Ackerman își permite să plătească în jur de două miliarde și jumătate sau trei miliarde în cursul anului viitor și încă o jumătate de miliard în următorii cinci ani.

– Cu o sumă mai mare de atât, s-ar putea să intre la Capitolul 11 din Legea falimentului.

– Ceea ce nu e de dorit în cazul acestei companii. Sunt implicate prea multe bănci cu prea multe drepturi de sechestru.

– Și, în plus, falimentul ar sugruma grav fluxul de lichidități. Ar dura între trei și cinci ani să obținem o înțelegere decentă.

Bineînțeles că avocații ar fi vrut să se mai contrazică o vreme. Vincent din Pittsburgh, în special, era hotărât să-i impresioneze pe ceilalți prin cunoștințele lui în domeniul finanțelor, dar Harry și Barry l-au pus repede la punct. După o oră, plecară la pescuit.

French le luă locul în fața celorlalți. Toate argumentele fuseseră discutate. Controversele – rezolvate. Era timpul să cadă de acord asupra unei strategii.

Primul pas era obținerea celorlalte cazuri. Fiecare avocat – pe cont propriu. Nici o tactică nu era interzisă. De vreme ce ei, împreună, aveau jumătate din total, mai existau încă o mulțime de reclamanți.

– Să-i găsim. Căutați avocații mărunți cu douăzeci, treizeci de cazuri și aduceți-i în grup. Faceți tot ce e nevoie să puneți mâna pe cazuri.

Pasul al doilea urma să fie o discuție cu cei de la Laboratoarele Ackerman pe tema înțelegerii, peste șaizeci de zile. Comitetul Director al Reclamanților urma să aleagă o dată și să-i anunțe pe toți.

Pasul al treilea urma să fie un efort colectiv de a rămâne uniți. Puterea stă în număr. Cei care alegeau să „se retragă" și doreau să intenteze proces separat nu vor avea acces la documentele de importanță crucială. Era cât se poate de simplu. Era un joc dur, dar, în definitiv, era vorba de un proces.

Fiecare dintre avocații din cameră avea obiecții la câte unul din elementele planului, dar alianța rezistă. Dyloft părea că va deveni cea mai rapidă înțelegere din istoria proceselor colective de daune, iar avocații adulmecau deja mirosul banilor.

21

Următoarea reorganizare a tinerei firme se produse în aceeași manieră haotică și din aceleași motive ca și cele dinainte – prea mulți clienți noi, prea multe documente noi, insuficientă mână de lucru, o ierarhie neclară și un stil de conducere extrem de ezitant, pentru că nici unul dintre cei de la vârf nu mai fusese vreodată într-o poziție de conducere, cu excepția, poate, a domnișoarei Glick. La trei zile după întoarcerea lui Clay de la Ketchum, Paulette și Jonah îl abordară în biroul lui cu o lungă listă de probleme urgente. Revolta stătea să izbucnească. Nervii erau întinși la maximum, iar oboseala înrăutățea și mai tare lucrurile.

Conform celei mai optimiste estimări, firma avea acum trei mii trei sute douăzeci de cazuri Dyloft nou-nouțe, cărora trebuia să li se acorde imediat atenție. Fără a o pune la socoteală pe Paulette, care prelua fără tragere de inimă rolul de director și fără a-l pune la socoteală pe Jonah, care lucra zece ore pe zi la rețeaua de computere, încercând să monitorizeze toate cazurile și, desigur, fără a-l pune la socoteală nici pe Clay, care era șeful și trebuia să dea interviuri și avea să plece în Idaho, firma mai angajase doi avocați și avea acum zece asistenți juridici, dintre care nici unul nu avea mai mult de trei luni de experiență, cu excepția lui Rodney.

– Nu pot să deosebesc unul bun de unul prost, spuse Paulette. E prea devreme. După calculele mele, fiecare asistent se poate ocupa de o sută, până la două sute de cazuri. Clienții ăștia sunt speriați. Sunt speriați pentru că au aceste tumori. Sunt speriați pentru că toată presa vorbește de Dyloft. La naiba, sunt speriați pentru că i-am speriat noi ca dracu'!

– Vor să stăm de vorbă cu ei, spuse Jonah. Și vor ca la celălalt capăt al firului să fie un avocat, nu un asistent isteric, care îi recită o poveste învățată pe dinafară. Mă tem că în curând o să începem să pierdem clienți.

– N-o să pierdem clienți, spuse Clay, cu gândul la acei rechini simpatici pe care tocmai îi întâlnise în Idaho și care de-abia așteptau o ocazie să pună mâna pe clienții lui nemulțumiți.

– Ne înecăm în hârțoage, spuse Paulette, preluând ștafeta de la Jonah și ignorându-l pe Clay. Fiecare analiză medicală preliminară trebuie studiată, apoi confirmată cu încă una. În momentul ăsta, cred că avem cam patru sute de oameni care au nevoie de încă un rând de analize. Acestea ar putea fi cazurile serioase; oamenii ăștia ar putea fi pe moarte, Clay! Dar cineva trebuie să coordoneze, împreună cu doctorii, îngrijirea medicală pe care o vor primi. Și asta nu se poate, Clay, înțelegi?

– Ascult, spuse el. De câți avocați avem nevoie?

Paulette îi aruncă lui Jonah o privire obosită. Nici unul dintre ei nu știa ce să răspundă.

– Zece? sugeră ea.

– Cel puțin zece, întări Jonah. Zece deocamdată, în clipa asta, și poate mai mulți după aceea.

– Accelerăm publicitatea, spuse Clay.

Urmă o pauză lungă și grea, timp în care Jonah și Paulette asimilau informația. Clay le făcuse un rezumat al celor mai importante puncte discutate la Ketchum, dar nu le dăduse detalii. Îi asigurase că fiecare caz pe care îl obțineau urma să le aducă profituri mari în curând, dar strategiile înțelegerii le păstrase pentru el. „Gura-spartă pierde procesele", îl avertizase

French, iar unui personal atât de neverificat era mai bine să nu-i spui mare lucru.

O firmă de avocatură din vecinătate tocmai concediase treizeci și cinci de asociați. Afacerile mergeau prost, încasările erau slabe, se pregătea o fuziune; oricare ar fi fost adevăratul motiv, informația era valoroasă în Washington, unde piața forței de muncă era, de obicei, foarte stabilă. Șomaj temporar! În domeniul juridic? În Washington?

Paulette sugeră să îi angajeze pe câțiva dintre respectivii asociați – să le ofere un contract pe un an fără nici o promisiune de avansare. Clay se oferi să dea telefoanele a doua zi dimineață. Tot el urma să găsească spațiu pentru birouri și să îl amenajeze.

Lui Jonah îi veni ideea destul de neobișnuită să angajeze un doctor, pe o perioadă de un an, care să coordoneze analizele și să pregătească dovezile medicale pentru proces.

– Putem să găsim unul abia ieșit din facultate, cu o sută de mii pe an, spuse el. N-o să aibă cine știe ce experiență, dar cui îi pasă? Nu face operații, se ocupă de hârțoage.

– Fă-o! spuse Clay.

Următoarea chestiune pe lista lui Jonah era pagina de internet. Datorită reclamelor devenise foarte căutată, dar aveau nevoie de oameni angajați permanent care să răspundă la mesaje. În plus, trebuia adusă la zi aproape săptămânal, prin adăugarea celor mai recente date despre procesul colectiv și a ultimelor vești proaste despre Dyloft.

– Toți acești clienți cer cu disperare informații, Clay, spuse el.

Pentru cei care nu foloseau internetul – și Paulette bănuia că aproximativ jumătate din clienții lor intrau în această categorie – era absolut necesar un buletin cu informații despre Dyloft.

– Avem nevoie de o persoană, care să redacteze și să expedieze aceste buletine, spuse ea.

– Poți să găsești pe cineva? întrebă Clay.

– Așa cred.

– Atunci găsește!

Paulette se uită la Jonah, ca și cum orice era de spus trebuia să vină de la el. Jonah aruncă pe masă un carnețel și își pocni degetele.

– Clay, cheltuim niște sume uriașe, spuse el. Ești sigur că știi ce faci?

– Nu sunt sigur, dar cred că știu. Aveți încredere în mine, bine? Suntem pe cale să câștigăm bani serioși. Dar până atunci, trebuie să și cheltuim ceva.

– Și ai banii ăștia? întrebă Paulette.

– Da.

Pace voia să meargă să bea ceva într-un bar din Georgetown, la câțiva pași de casa lui Clay. Venea și pleca din oraș, fără să spună, ca de obicei, mai nimic despre locul unde se ducea și despre „incendiul" cu care se mai lupta în acel moment. Își mai înviorase garderoba și prefera acum culoarea maro – cizme maro, cu vârf ascuțit, din piele de șarpe, haină maro de piele întoarsă. „Face parte din deghizare", își spunea Clay. Pe la jumătatea primului pahar de bere, Pace întoarse discuția spre Dyloft și deveni limpede că actualul proiect, care o fi fost, tot mai avea ceva de-a face cu Laboratoarele Ackerman.

Clay, cu flerul unui avocat începător, îi descrise foarte colorat escapada la ferma lui French, banda de hoți pe care îi cunoscuse acolo, cearta de trei ore de la cină, unde toți erau beți și vorbeau în același timp, și spectacolul cu Harry și Barry. Nu ezitase să-i dea toate amănuntele, pentru că Pace știa mai multe decât toți.

– Îi știu pe Harry și Barry, spuse Pace, de parcă era vorba de personaje din lumea interlopă.

– Păreau că știu ce spun, ceea ce era și cazul, pentru două sute de mii de dolari.

Clay îi vorbi de Carlos Hernández și Wes Saulsberry și Damon Didier, noii săi tovarăși din Comitetul Director al Reclamanților. Pace spuse că auzise de toți.

La a doua bere, Pace îl întrebă:

– Ai vândut în marjă acțiuni Ackerman, așa e?

Aruncă o privire în jur, dar nu asculta nimeni. Era un bar de studenți și în seara aceea era aproape gol.

– O sută de mii de acțiuni cu patruzeci și doi și jumătate, spuse Clay cu mândrie.

– Azi la închidere erau douăzeci și trei.

– Știu. Fac calculele în fiecare zi.

– E timpul să acoperi ce ai vândut și să le răscumperi. Mâine dimineață la prima oră, de exemplu.

– Se pregătește ceva?

– Și dacă tot faci asta, cumpără cât poți de mult cu douăzeci și trei și apoi așteaptă.

– Încotro se îndreaptă?

– Se vor dubla.

Șase ore mai târziu, înainte de răsăritul soarelui, Clay era la birou, încercând să se pregătească pentru încă o zi de nebunie curată. Totodată era nerăbdător să se deschidă Bursa. Lista cu lucruri pe care le avea de făcut era lungă de două pagini și multe dintre ele aveau legătură cu sarcina extrem de grea de a angaja imediat încă zece avocați și de a găsi pentru unii dintre ei spațiu unde să lucreze. Situația părea disperată, dar nu avea de ales; la șapte și jumătate sună un agent imobiliar, pe care îl scoase de sub duș. La opt și jumătate terminase deja un interviu de zece minute cu un tânăr avocat pe nume Oscar Mulrooney. Bietul de el fusese un student eminent la Yale, recrutat apoi de o firmă mare, după care își pierduse slujba când mega-firma a făcut implozie. Mai era și căsătorit de două luni și avea mare nevoie de o slujbă. Clay îl angajă pe loc pe șaptezeci și cinci de mii de dolari pe an. Mulrooney mai avea patru prieteni, tot de la Yale, care își căutau și ei de lucru. „Adu-i încoace!"

La zece dimineața, Clay își sună brokerul și acoperi vânzarea în marjă, cu un profit de 1,9 milioane de dolari și ceva mărunțiș. În aceeași discuție telefonică mai cumpără încă două sute de mii de acțiuni cu douăzeci și trei de dolari, folosindu-și câștigul și creditul. Toată dimineața urmări pe internet evoluția pieței. Nu se schimbă nimic.

Oscar Mulrooney se întoarse la prânz împreună cu prietenii lui, toți nerăbdători ca niște cercetași. Clay îi angajă și pe ceilalți, apoi le dădu sarcina să-și închirieze mobila pentru birouri, să-și conecteze telefoanele la linia fierbinte și să facă tot ce mai trebuia pentru a-și începe carierele de mărunți specialiști în daune colective. Era treaba lui Oscar să mai angajeze încă cinci avocați, care urmau să-și găsească singuri spațiu pentru birouri, și toate celelalte.

Așa se născu „Filiala Yale".

La cinci după-amiază, ora de pe Coasta de Est, Philo Products anunță că urma să cumpere acțiunile aflate pe piață ale Laboratoarelor Ackerman, la prețul de cincizeci de dolari bucata, o fuziune care costa paisprezece milioane. Clay urmări desfășurarea acțiunii pe ecranul mare din sala de ședințe, singur, pentru că toți ceilalți răspundeau la afurisitele de telefoane. Canalele financiare acaparară știrile. CNN trimise în grabă reporteri la White Plains, New York, cartierul general al Laboratoarelor Ackerman, unde stăteau și pândeau pe la poartă, ca și cum s-ar fi așteptat ca reprezentanții companiei asediate să apară și să plângă în fața camerelor.

Un șir nesfârșit de experți și de analiști financiari turuiau întruna tot felul de opinii nefondate. Dyloftul fusese menționat de la început și des. Cu toate că managementul Laboratoarelor Ackerman era defectuos de ani de zile, nimeni nu se îndoia că Dyloftul reușise să-i dea lovitura de grație.

Oare Philo era producătorul Tarvanului? Clientul lui Pace? Oare îl manipulaseră pe Clay ca să obțină o preluare cu paisprezece milioane de dolari? Și, cel mai îngrijorător, ce însemna asta

pentru viitorul Laboratoarelor Ackerman și al Dyloftului? Deși era, desigur, o bucurie să-și calculeze profitul obținut de pe urma acțiunilor Ackerman, Clay nu putea să nu se întrebe dacă asta nu însemna cumva sfârșitul visului cu Dyloftul.

Dar adevărul era că nu avea cum să afle. Era doar un jucător neimportant într-o afacere uriașă între două corporații-mamut. Laboratoarele Ackerman aveau bunuri, se liniști el. Și scoseseră pe piață un produs periculos care făcuse rău multora. Dreptatea va avea câștig de cauză.

Patton French îl sună din avion, de undeva între Florida și Texas, și îl rugă pe Clay să rămână la birou încă o oră sau o oră și puțin. Comitetul Director al Reclamanților trebuia să țină o conferință telefonică de urgență. Secretara lui se ocupa de asta.

French sună din nou după o oră, de la sol, din Beaumont, unde urma să se întâlnească a doua zi cu niște avocați care aveau nevoie de ajutorul lui în niște cazuri legate de un medicament împotriva colesterolului, dar, oricum, nu reușise să-i găsească pe ceilalți din comitetul director. Vorbise deja cu Barry și Harry la New York, pe care nu-i îngrijora preluarea companiei de către Philo.

– Ackerman deține douăsprezece milioane de acțiuni, care acum valorează cincizeci de dolari bucata, poate chiar mai mult după ce se liniștesc apele. Tocmai încasaseră șase sute de milioane numai din dividende. În plus, fuziunea trebuie aprobată de guvern, care de obicei preferă să se încheie litigiul înainte să spună da. Totodată, toată lumea știe că Philo evită tribunalele. Face înțelegeri repede și discret.

„Tare mai seamănă cu Tarvanul!" se gândi Clay.

– Una peste alta, sunt vești bune, spuse French, iar pe fundal se auzea bâzâitul unui fax. Clay și-l imagina plimbându-se de colo până colo prin avionul care aștepta pe pistă. Te țin la curent.

Și asta a fost tot.

22

Rex Crittle voia să facă observații, să audă explicații liniștitoare, să țină predici, să dea lecții, dar clientul lui, care stătea de cealaltă parte a mesei, nu părea mișcat de cifre.

– Firma ta are șase luni, spuse Crittle, privind pe deasupra ochelarilor de citit, cu un vraf de rapoarte în față. Probele! Am dovezi că mica firmă de investiții din cadrul Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II e, de fapt, condusă de niște idioți. Ai început cheltuielile cu suma impresionantă de șaptezeci și cinci de mii pe lună – trei avocați, un asistent juridic, o secretară, chirie serioasă, casă frumoasă. Acum a ajuns la jumătate de milion de dolari pe lună și crește de la o zi la alta.

– Trebuie să cheltuiești ca să câștigi, spuse Clay, sorbind din cafea și amuzându-se de tulburarea contabilului.

Asta era dovada că vorbește cu un bun contabil obsedat de cifre – acesta era mai preocupat de costuri decât clientul său.

– Dar tu nu câștigi nimic, spuse Crittle prudent. Nici un fel de încasări în ultimele trei luni.

– A fost un an bun.

– O, da! Onorarii de cincisprezece milioane înseamnă un an bun! Problema e că se evaporă. Luna trecută ai cheltuit paisprezece mii de dolari doar pentru a închiria avioane.

– Dacă tot ai atins subiectul, află că mă gândesc să-mi cumpăr unul. O să am nevoie de tine să faci socotelile.

– Asta fac. Nu se justifică o asemenea cheltuială.

– Nu despre asta e vorba. Mă interesează dacă mi-l pot permite.

– Nu, nu ți-l permiți.

– Ai răbdare, Rex! În curând se relaxează situația.

– Bănuiesc că te referi la cazurile legate de Dyloft. Patru milioane de dolari pe publicitate. Trei mii pe lună pentru pagina de internet Dyloft. Acum, încă trei mii pe lună pentru buletinele cu informații. Și toți asistenții ăia din Manassas! Și toți avocații ăștia noi!

– Cred că întrebarea este dacă să închiriez unul pe cinci ani sau să-l cumpăr direct?

– Ce anume?

– Un Gulfstream.

– Ce e un Gulfstream?

– Cel mai bine dotat avion particular din lume.

– Și ce anume ai de gând să faci cu un Gulfstream?

– Să zbor.

– Și de ce crezi că îți trebuie așa ceva, mai exact?

– Pentru că este avionul preferat de toți avocații specializați în daune colective.

– Da, e foarte logic...

– Știam eu că o să te dai pe brazdă.

– Și ai idee cam cât costă unul?

– Patruzeci, patruzeci și cinci de milioane.

– Nu-mi place să-ți dau vestea asta, Clay, dar nu ai patruzeci de milioane.

– Ai dreptate. Cred că o să închiriez unul.

Crittle își scoase ochelarii de citit și își masă nasul lung și subțire, de parcă l-ar fi apucat o durere de cap.

– Uite care e treaba, Clay! Eu nu sunt decât contabilul tău. Dar nu sunt sigur că mai există și altcineva care să-ți spună s-o

lași mai moale. Nu te lăsa dus de val, amice! Ai câștigat o avere, bucură-te de ea! Nu ai nevoie de o firmă mare, cu atâția avocați. Nu ai nevoie de avioane. Ce mai urmează? Un iaht?

– Da.

– Vorbești serios?

– Da.

– Credeam că nu poți să suferi bărcile.

– Așa e. E pentru tata. Pot să-l amortizez?

– Nu.

– Pun pariu că pot.

– Cum?

– Organizez curse charter cu el când nu-l folosesc.

Când isprăvi cu nasul, Crittle își puse la loc ochelarii și spuse:

– În fond, sunt banii tăi, amice!

Se întâlniră la New York, pe teren neutru, într-o sală de recepții amărâtă a unui hotel vechi de lângă Central Park, ultimul loc în care și-ar fi imaginat cineva că poate avea loc o întâlnire atât de importantă. Pe o parte a mesei stăteau membrii Comitetului Director al Reclamanților în cazul Dyloft, toți cinci, inclusiv Clay Carter, care se simțea tare nelalocul lui, iar în spatele lor tot soiul de asistenți, avocați și trepăduși angajați de domnul Patton French. De cealaltă parte, era echipa de la Ackerman, în frunte cu Carl Wicks, un veteran respectabil, flancat de un număr egal de susținători.

Cu o săptămână înainte, guvernul aprobase fuziunea cu Philo Products, la prețul de cincizeci și trei de dolari acțiunea, ceea ce pentru Clay însemna un profit de încă 6 milioane. Jumătate din bani îi îngropase într-un cont din străinătate și nu avea de gând să se atingă de ei. Așa că venerabila companie fondată cu un secol înainte de frații Ackerman era pe cale să fie înghițită de Philo, o companie ale cărei încasări abia dacă se ridicau

la jumătate, dar care avea mult mai puține datorii și o conducere mult mai inteligentă.

În timp ce se așeza și își împrăștia pe masă dosarele, încercând să se convingă „singur că da, ce mama naibii, avea ce căuta acolo", Clay observă niște priviri încruntate și tăioase din partea cealaltă. În sfârșit, cei de la Laboratoarele Ackerman aveau ocazia să-l vadă în persoană pe tânărul parvenit din Washington care stârnise coșmarul Dyloft.

Patton French, deși avea o mulțime de soluții de rezervă, nu avu nevoie să recurgă la nici una. Luă controlul asupra primei runde și în scurt timp toți ceilalți tăcură din gură, cu excepția lui Wicks, care intervenea numai când era necesar. Petrecură dimineața definitivând numărul de cazuri existente. În dosarul din Biloxi erau 36 700 de reclamanți. Un grup de avocați trădători din Georgia mai aveau 5 200 de cazuri și amenințau să le pună cap la cap și să deschidă alt proces colectiv. French era convins că poate să-i convingă să renunțe. Alți avocați se retrăseseră din acțiunea comună și plănuiau procese individuale la ei acasă, dar nici în privința lor French nu se arăta îngrijorat. Le lipseau documentele esențiale și nici nu aveau șanse să le obțină.

Cifrele curgeau, iar Clay se plictisi curând. Singurul număr care conta pentru el era 5 380 – partea lui din clienți. Încă avea mai mult decât oricare alt avocat, deși French reușise să reducă strălucit diferența, și avea puțin peste 5 000.

După trei ore de statistici nonstop, căzură de acord să ia o pauză de prânz de o oră. Cei din comitetul reclamanților se retraseră într-un apartament, unde mâncară sendvișuri și băură numai apă. În scurt timp French era iar la telefon, vorbind și urlând în același timp. Wes Saulsberry voia să iasă la aer și îl invită pe Clay la o scurtă plimbare prin apropiere. Porniră agale pe Fifth Avenue, peste drum de parc. Era mijlocul lui noiembrie;

aerul era rece și vântul bătea ușor, iar frunzele zburau pe trotuar. Minunată vreme să fii în oraș!

– Îmi place să vin aici și îmi place să plec, spuse Saulsberry. Acum în New Orleans sunt treizeci de grade și umiditatea e tot ridicată.

Clay nu făcea decât să asculte. Era prea copleșit de emoția momentului: semnarea înțelegerii, până la care mai erau numai câteva ore, onorariile uriașe, totala libertate pe care i-o dădea faptul că era tânăr, singur și atât de bogat.

– Câți ani ai, Clay? spunea Wes.

– Treizeci și unu.

– Când aveam treizeci și trei de ani, am semnat împreună cu partenerul meu o înțelegere pe o grămadă de bani, în cazul exploziei unui rezervor. Un caz oribil, doisprezece oameni au fost arși. Am împărțit pe din două onorariul de douăzeci și opt de milioane. Partenerul meu și-a luat cele paisprezece milioane și a renunțat la avocatură. Eu i-am investit pe ai mei în mine însumi. Mi-am ridicat o firmă plină de avocați pledanți dedicați meseriei, niște oameni cu adevărat talentați cărora le place ce fac. Am construit o clădire în New Orleans și am continuat să angajez cei mai buni oameni pe care îi găseam. Acum am ajuns la nouăzeci de avocați și în ultimii zece ani am încasat onorarii de opt sute de milioane de dolari. Cât despre partenerul meu, ce să-ți spun? Un caz trist. Nu te retragi la treizeci și trei de ani, nu e normal. Cea mai mare parte din bani i-a făcut praf. Trei căsnicii nereușite. Probleme cu jocurile de noroc. L-am angajat acum doi ani ca asistent juridic, cu un salariu de șaizeci de mii de dolari, dar nu merită nici atât.

– Nu mi-a trecut prin minte să mă las de avocatură, spuse Clay. Minciună!

– Nici să nu-ți treacă. Ești pe cale să câștigi o grămadă de bani și îi meriți. Bucură-te de ei! Ia-ți un avion, un iaht frumos, un apartament pe plajă, o casă în Aspen, toate jucăriile. Dar banii

adevărați investește-i la loc în firmă. Ascultă sfaturile cuiva care a trecut prin asta.

– Mulțumesc!

Cotiră pe 73rd Street și o luară spre est. Saulsberry nu terminase.

– Știi ceva despre cazurile legate de vopselele cu plumb?

– Nu prea.

– Nu sunt la fel de celebre ca acelea în care sunt implicate medicamente, dar sunt destul de profitabile. Eu am pornit isteria acum vreo zece ani. Clienții noștri sunt școlile, bisericile, spitalele, clădirile comerciale, toate cu straturi de vopsele pe bază de plumb pe pereți. Foarte periculoase. I-am dat în judecată pe producători, cu unii am negociat înțelegeri. Două miliarde până acum. În orice caz, în timpul cercetărilor la una dintre companii am descoperit un alt caz care te-ar putea interesa. Eu nu pot să mă ocup de el din cauza unor conflicte de interese.

– Ascult.

– Compania e în Reedsburg, Pennsylvania, și produce mortar folosit pentru construirea caselor din cărămidă. Nimic prea sofisticat, dar o posibilă mină de aur. Se pare că au probleme cu mortarul. Un lot prost. Cam după trei ani începe să se sfărâme. Când mortarul cedează, cărămizile încep să cadă. Situația e limitată la zona Baltimore, probabil vreo două sute de case. Și abia acum începe să se observe.

– Care sunt pagubele?

– Costă, în mare, cincisprezece mii reparația unei singure case.

„Cincisprezece mii înmulțit cu două sute de case! Contract pe o treime și onorariul avocatului se ridică la zece milioane." Clay făcea socotelile din ce în ce mai ușor.

– Va fi ușor de dovedit, spuse Saulsberry. Compania știe că e expusă. N-ar trebui să ai nici un fel de probleme cu înțelegerile.

– Mi-ar plăcea să mă uit mai atent.

– Îți trimit dosarul, dar nu trebuie să divulgi sursa.

– Îți iese și ție ceva?

– Nu. E felul meu de a mă revanșa pentru Dyloft. Și, desigur, dacă într-o bună zi o să ai ocazia să-mi întorci favoarea, o să-ți fiu recunoscător. Așa lucrăm unii dintre noi, Clay! Frăția specialiștilor în daune e plină de egoiști și indivizi care se înjunghie între ei, dar suntem câțiva care încercăm să avem grijă unii de alții.

Spre seară, cei de la Laboratoarele Ackerman acceptară un minim de 62 000 de dolari pentru fiecare dintre reclamanții din Categoria A, cei cu tumori benigne care puteau fi extirpate printr-o intervenție chirurgicală relativ simplă, al cărei cost avea să fie suportat tot de companie. Aproximativ patruzeci de mii de reclamanți intrau în această categorie, iar banii urmau să le fie dați imediat. O bună parte din târguiala care urmă se învârti în jurul metodei prin care să se stabilească cine are dreptul să beneficieze de o astfel de înțelegere. Izbucni o ceartă cumplită în momentul când se puse pe tapet problema onorariilor avocaților. Clay avea un contract pentru împrejurări neprevăzute care îi asigura o treime din orice sumă obținută, dar, în cazul unor astfel de înțelegeri, procentul era, de obicei, redus. Se folosi o formulă foarte complicată în jurul căreia se aprinseră dispute, iar în timpul acestor dispute French se arătă nejustificat de agresiv. În definitiv, era vorba de banii lui. Cei de la Ackerman acceptară în final o cotă de douăzeci și opt la sută pentru reclamanții din Categoria A.

Reclamanții din Categoria B erau cei cu tumori maligne și, de vreme ce tratamentul lor urma să dureze luni sau chiar ani, înțelegerea rămânea deschisă. Nu se impuse nici un plafon pentru aceste despăgubiri – ceea ce dovedea, conform spuselor lui Barry și Harry, că Philo Products erau undeva, în spatele întregii afaceri, susținând Laboratoarele Ackerman cu ceva bani.

Avocații urmau să primească douăzeci și cinci la sută pentru reclamanții din Categoria B, deși Clay nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Nimeni nu putea ține pasul cu socotelile pe care le făcea French.

Din Categoria C făceau parte acei reclamanți din Categoria B care urmau să moară din cauza Dyloftului. Din moment ce până acum nu se înregistrase nici un deces, și această categorie rămase deschisă. Limita onorariilor era de douăzeci și doi la sută.

Întâlnirea se încheie la ora șapte cu decizia de a se reuni a doua zi, pentru a stabili detaliile pentru Categoriile B și C. În timp ce coborau cu liftul, French îi întinse o hârtie.

– Nu e rău pentru o zi de muncă, spuse zâmbind. Era un rezumat al cazurilor lui Clay și al onorariilor la care se putea aștepta, inclusiv un adaos de șapte la sută pentru participarea la Comitetul Director al Reclamanților.

Onorariul brut, numai pentru Categoria A, se ridica la 106 milioane de dolari.

Când rămase în sfârșit singur, se duse în fața ferestrei din camera sa și privi cum se lasă seara peste Central Park. Era limpede că Tarvanul nu-l pregătise pentru șocul provocat de îmbogățirea bruscă. Era amorțit, nu-și găsea cuvintele, rămăsese înțepenit în fața ferestrei, iar gândurile îi goneau prin mintea care lucra la maximum. Bău două pahare de whisky sec din minibar, fără absolut nici un efect.

Fără să plece de la fereastră, o sună pe Paulette, care ridică receptorul imediat.

– Dă-i drumul, spuse ea, recunoscându-i vocea.

– Prima rundă s-a încheiat, spuse el.

– N-o mai lua pe ocolite!

– Tocmai ai câștigat zece milioane de dolari, spuse el, cu o voce care nu-i aparținea, deși cuvintele ieșeau din gura lui.

– Nu mă minți, Clay!

Cuvintele îi veneau cu greutate.

– E adevărat. Nu te mint.

Urmă o pauză și Paulette începu să plângă. Clay făcu doar câțiva pași și se așeză pe marginea patului și pentru o clipă simți și el că îi vine să plângă.

– O, Doamne! reuși Paulette să spună, de două ori.

– Te mai sun eu peste câteva minute, spuse Clay.

Jonah era încă la birou. Începu să urle la telefon, apoi aruncă receptorul din mână și fugi să-l caute pe Rodney. Clay îi auzea vorbind pe fundal. Se trânti o ușă. Rodney ridică receptorul și spuse:

– Ascult!

– Partea ta e zece milioane, spuse Clay, pentru a treia oară, jucând rolul lui Moș Crăciun cum nu avea să o mai facă niciodată.

– Ai milă, ai milă, ai milă, spunea Rodney.

Jonah se auzea țipând.

– Greu de crezut, spuse Clay.

Pentru o clipă păstră în fața ochilor imaginea lui Rodney la vechiul lui birou de la Biroul Avocaților din Oficiu, înconjurat de dosare și hârtii, cu fotografiile soției și copiilor prinse în piuneze pe pereți, un om de treabă muncind mult, pe bani puțini.

Ce avea să-i spună soției când o să sune acasă peste câteva minute?

Jonah ridică receptorul altui telefon și vorbiră o vreme despre ședința la care se negociaseră înțelegerile – cine a fost de față, unde s-a ținut, cum a fost. Nu voiau să închidă, dar Clay le promise că o sună din nou pe Paulette.

Când termină de dat veștile se așeză pe pat și stătu acolo mult timp, trist la gândul că nu mai avea pe cine să sune. Și-o imagina pe Rebecca și dintr-odată avu impresia că îi aude vocea, că o simte lângă el, că o atinge. Puteau să-și cumpere

o casă în Toscana, în Maui sau oriunde ar fi dorit ea. Puteau să trăiască acolo fericiți, cu o mulțime de copii și fără socri, cu bone și servitoare și bucătari și, poate, chiar cu un majordom. Ar trimite-o acasă de două ori pe an cu avionul să se certe cu părinții.

Sau poate că soții Van Horn n-ar mai fi atât de nesuferiți cu o sută de milioane de dolari în familie, nu chiar în mâna lor, dar destul de aproape ca să se laude cu ei.

Strânse din dinți și îi formă numărul. Era miercuri, o seară fără mare agitație la clubul Potomac. Era, cu siguranță, în apartamentul ei. După ce telefonul sună de trei ori, Rebecca spuse:

– Alo.

Și la auzul vocii ei îi pieri curajul.

– Bună, sunt Clay, spuse el, încercând să pară degajat. Nu schimbaseră o vorbă de șase luni, dar gheața se sparse imediat.

– Bună, străine! spuse ea cu o voce cordială.

– Ce mai faci?

– Bine, ocupată, ca de obicei. Dar tu?

– Cam la fel. Sunt în New York, pentru niște negocieri.

– Aud că-ți merge bine.

„Puțin spus."

– Nu-i rău. Nu mă plâng. Cum e la slujbă?

– Mai am șase zile.

– Îți dai demisia?

– Da. Mă mărit, știi?

– Am auzit. Când e?

– Pe douăzeci decembrie.

– Nu am primit invitație.

– Păi, nici nu ți-am trimis. Nu credeam că vrei să vii.

– Probabil că nu. Ești sigură că vrei să te măriți?

– Hai să vorbim despre altceva.

– Nu există altceva, serios!

– Te vezi cu cineva?

– Mă vânează femeile prin tot orașul. Unde l-ai cunoscut pe tipul ăsta?

– Și ți-ai cumpărat o casă în Georgetown?

– Asta a fost demult.

Dar era încântat că ea aflase. Poate că era curioasă în legătură cu noile lui succese.

– Tipul ăsta e un vierme, spuse.

– Zău, așa, Clay! Să rămânem civilizați.

– E un vierme și tu știi foarte bine, Rebecca.

– Închid telefonul.

– Nu te mărita cu el, Rebecca! Se zvonește că e homo.

– E un vierme. E homo. Și mai ce? Spune tot, Clay, dacă așa te simți mai bine.

– Nu te mărita, Rebecca! Părinții tăi o să-l mănânce de viu. În plus, copiii tăi vor semăna cu el. Niște viermișori.

Convorbirea se întrerupse.

Clay se întinse pe pat și se uită fix la tavan, cu vocea ei încă răsunându-i în urechi, doborât de revelația că îi era atât de dor de ea. Apoi sună brusc telefonul, speriindu-l. Era Patton French, care suna din hol și îl aștepta cu o limuzină. Cină și vin în următoarele trei ore. Cineva trebuia să o facă și pe asta.

23

Toți participanții au jurat că nu vor divulga secretul. Avocații semnară documente groase prin care se angajau să păstreze confidențialitatea cu privire la negocierile și înțelegerile din cazul Dyloft. Înainte să părăsească New Yorkul, French le spuse celor din grupul său:

– Va apărea în ziare în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Cei de la Philo vor lăsa să se scurgă informațiile și o să le crească valoarea acțiunilor.

În dimineața următoare, *The Wall Street Journal* publică articolul; bineînțeles, se dădea vina pe avocați: SPECIALIȘTII ÎN DAUNE COLECTIVE FORȚEAZĂ ÎNȚELEGERILE ÎN CAZUL DYLOFT, se spunea în titlu. Surse anonime aveau multe de comentat. Detaliile erau corecte. Un total de 2,5 miliarde de dolari urma să se plătească în prima rundă de înțelegeri, iar alte 1,5 miliarde erau ținute de rezervă pentru cazurile grave.

La deschiderea bursei, acțiunile Philo Products erau cotate la optzeci și doi de dolari și valoarea lor sări rapid la optzeci și cinci de dolari. Un analist financiar spunea că investitorii se liniștiseră la auzul veștii despre semnarea înțelegerilor. Compania va fi în stare să controleze costul litigiului. Fără procese de durată. Fără pericolul unor verdicte uriașe. Avocații fuseseră

ținuți în frâu de data asta, iar surse rămase anonime din cadrul Philo Products susțineau că e o victorie. Clay urmărea știrile la televizorul din birou.

Răspunse și la telefoane din partea reporterilor. La ora unsprezece, sosi unul de la *The Journal*, însoțit de un fotograf. În timpul întrebărilor preliminare, Clay află că reporterul știa la fel de multe ca și el despre înțelegeri.

– Lucrurile astea nu sunt niciodată ținute sub tăcere, spuse el. Știm la ce hotel vă ascundeați.

Neoficial, Clay răspunse la toate întrebările. Apoi, oficial, refuză să facă orice fel de comentarii. Oferi însă câteva date despre el, despre evoluția rapidă din hrubele Biroului Avocaților din Oficiu până la statutul de milionar, în numai câteva luni, despre impresionanta firmă pe care și-o clădea etc. Vedea cum articolul prinde formă și avea să fie spectaculos.

A doua zi dimineață, îl citi pe internet înainte de răsăritul soarelui. Figura lui era acolo, în una dintre schițele oribile pe care *The Journal* le făcuse celebre, iar imediat deasupra era titlul: MAESTRUL TRANZACȚIILOR, DE LA 40 000$ LA 100 000 000$ ÎN ȘASE LUNI. Dedesubt era subtitlul: „Trebuie să te îndrăgostești de avocatură!"

Era un articol foarte lung și era în întregime despre Clay. Familia din care provenea, copilăria în Washington, tatăl lui, Facultatea de Drept de la Georgetown, citate generoase din Glenda și Jermaine de la Biroul Avocaților din Oficiu, un comentariu din partea unui profesor de care nu-și mai amintea, o scurtă trecere în revistă a cazului Dyloft. Cea mai bună parte era o discuție lungă cu Patton French, în care „vestitul specialist în daune" îl descria pe Clay Carter drept „cea mai strălucită tânără speranță", drept „neînfricat" și „o forță nouă de care trebuie ținut cont". „Marile corporații americane ar trebui să tremure la auzul numelui lui", continua fraza bombastică. Și, la final: „Fără îndoială, Clay este noul Maestru al Tranzacțiilor".

Îl citi de două ori, apoi i-l trimise pe e-mail Rebeccăi, împreună cu un mesaj la început și la sfârșit: „Rebecca, te rog, nu te grăbi! Clay". I-l trimise acasă și la birou și, dacă tot se apucase de asta, șterse mesajul personal și îl trimise la birourile Grupului BVH. Până la nuntă mai era o lună.

Când ajunse în cele din urmă la birou, domnișoara Glick îi dădu un teanc de mesaje – cam o jumătate erau din partea unor prieteni de la Facultatea de Drept care îi cereau în glumă împrumuturi, cealaltă jumătate de la jurnaliști de toate felurile. La birou era și mai mult haos decât de obicei. Paulette, Jonah și Rodney încă pluteau, incapabili să se concentreze la nimic. Toți clienții își voiau banii în aceeași zi.

Din fericire, exista „Filiala Yale", condusă de nou-descoperitul geniu Oscar Mulrooney, care se apucă de treabă și încropi un plan care să-i ajute să supraviețuiască până când toți clienții își vor ridica banii. Clay îl mută pe Mulrooney într-un birou pe același coridor cu al lui, îi dublă salariul și îl lăsă să se descurce cu nebunia.

Clay avea nevoie de o pauză.

Pentru că pașaportul lui Jarrett Carter fusese confiscat discret de Departamentul de Justiție american, mișcările îi era oarecum limitate. Nu era nici măcar sigur că se poate întoarce în țară, deși în șase ani nu încercase niciodată. Afacerea pe sub mână care îi permisese să iasă din oraș fără să fie pus sub acuzare avea multe aspecte neclare.

– Mai bine rămânem în Bahamas, îi spuse el lui Clay la telefon.

Plecară de pe insula Abaco într-un avion Cessna Citation V, încă una din jucăriile din flota pe care o descoperise Clay. Se îndreptau spre Nassau, la treizeci de minute de zbor. Jarret așteptă să se ridice în aer și abia apoi spuse:

– Bun, acum dă-i drumu'!

Dădea deja pe gât o bere. Și purta pantaloni scurți de blugi uzați, sandale și o șapcă veche de pescar, o ținută foarte potrivită pentru un expatriat exilat pe o insulă pe care trăia ca un pirat.

Clay își deschise și el o bere și începu cu Tarvanul și termină cu Dyloftul. Jarrett auzise zvonuri despre succesul fiului său, dar el nu citea ziarele și făcea tot posibilul să nu bage în seamă veștile venite de acasă. Mai avu nevoie de încă o bere ca să poată digera ideea de a avea cinci mii de clienți odată.

La auzul celor o sută de milioane de dolari închise ochii, deveni palid sau cel puțin de o nuanță mai deschisă de bronz, iar fruntea i se încreți într-un val de riduri groase. Clătină din cap, bău niște bere, apoi izbucni în râs.

Clay continuă să vorbească, hotărât să termine până la aterizare.

– Ce faci cu banii? întrebă Jarrett, încă șocat.

– Îi cheltuiesc ca nebunu'.

În fața aeroportului din Nassau găsiră un taxi, un Cadillac galben din 1974, cu un șofer care fuma marijuana. Îi duse fără peripeții până la Hotelul și Cazinoul Sunset, pe insula Paradise, cu vedere spre Portul Nassau.

Jarret se duse glonț la mesele de *black jack*, cu cei cinci mii de dolari bani gheață pe care i-i dăduse fiul său. Clay se îndreptă spre piscină și spre crema de plajă. Avea chef de soare și de bikini.

Barca era un catamaran de douăzeci și unu de metri lungime, făcut de un constructor de bărci bune, din Fort Lauderdale. Căpitanul, care era și vânzătorul, era un britanic bătrân și excentric pe nume Maltbee, iar tovarășul lui era un marinar costeliv din Bahamas. Maltbee mormăi și protestă până ieșiră din raza portului, în golf. Se îndreptau spre marginea de sud a canalului, pentru o jumătate de zi în apele liniștite și soarele strălucitor, un *test drive* mai lung, cu o barcă despre care Jarrett spunea că s-ar putea scoate bani frumoși.

Când opriră motoarele și ridicară pânzele, Clay coborî să inspecteze cabina. Se presupunea că pot să doarmă în ea opt persoane, plus doi membri ai echipajului. Destul de strâmt, dar totul era la dimensiuni de copii. Dușul era atât de mic, că nici nu te puteai întoarce în el. Apartamentul principal putea încăpea în cel mai mic dulap al lui. Ce ți-e și cu viața pe o barcă frumoasă, cu pânze!

Conform spuselor lui Jarrett, era imposibil să câștigi bani prinzând pești. Afacerile erau sporadice. Ca să obții profit era nevoie de curse charter în fiecare zi, dar atunci era prea mult de muncă. Marinarii erau greu de păstrat. Bacșișurile nu erau niciodată destul de mari. Majoritatea clienților erau ușor de tolerat, dar mai erau și destui dintre aceia care îți tăiau pofta. Fusese căpitan de curse charter cinci ani de zile și acum plătea prețul.

Banii adevărați veneau din închirierea vaselor particulare unor grupuri mici de oameni bogați care voiau să muncească, nu să fie răsfățați. Marinari pe jumătate serioși. Iei o barcă mare – personală, preferabil neipotecată – și navighezi în jurul Caraibelor câte o lună de fiecare dată. Jarrett avea un prieten din Freeport care avea de ani de zile o afacere cu două astfel de bărci și câștiga bani frumoși. Clienții stabileau traseul, alegeau perioada și ruta, selectau meniurile și băuturile și porneau pentru o lună cu un căpitan și un secund.

– Zece mii de dolari pe săptămână, spunea Jarrett. Și, în plus, navighezi, te bucuri de vânt, de soare și de mare, mergi fără țintă. Spre deosebire de pescuit, unde trebuie să prinzi ceva mare, altfel se înfurie cu toții.

Când Clay ieși din cabină, Jarrett era la cârmă, simțindu-se în largul lui, de parcă toată viața ar fi navigat numai pe iahturi de lux. Clay veni pe punte și se întinse la soare.

Începu să bată vântul și barca începu să taie suprafața lină a apei, spre vest, de-a lungul golfului, în timp ce portul Nassau dispărea în zare. Clay se dezbrăcase și era numai în pantaloni scurți și acoperit de cremă; mai avea puțin și adormea când se apropie ușor Maltbee.

– Tatăl tău zice că tu ești ăla cu banii.

Ochii nu i se vedeau din spatele unor ochelari de soare cu lentile groase.

– Cred că are dreptate, spuse Clay.

– E o barcă de patru milioane de dolari, practic nouă, una dintre cele mai bune pe care le avem. Făcută pentru șmecherii care cheltuiesc banii mai repede decât îi câștigă. E trist câți din ăștia există, dacă vrei părerea mea. În orice caz, am rămas cu ea pe cap. Piața merge prost. O dăm cu trei milioane și pentru asta ai putea fi acuzat de furt. Dacă înregistrezi barca, după legile din Bahamas, în regim charter, există o grămadă de șiretlicuri care se pot face cu impozitele. Nu pot să ți le explic, dar avem un avocat în Nassau care se ocupă de hârtii. Dacă reușești să-l prinzi treaz.

– Și eu sunt avocat.

– Atunci de ce ești treaz?

Ha, ha, ha; reușiră amândoi să râdă stingher.

– Cum e cu deprecierea? întrebă Clay.

– Greu, destul de greu, dar, din nou, asta e treaba voastră, a avocaților. Eu nu sunt decât un vânzător. Dar cred că lui taică-tău îi place. Bărcile ca asta sunt ultima modă de aici până în Bermude și America de Sud. O să-și scoată banii.

Așa zice vânzătorul, și încă unul prost. Dacă era să cumpere o barcă pentru tatăl lui, Clay nu-și dorea decât să merite banii și să nu devină o gaură neagră. Maltbee dispăru la fel de repede cum apăruse.

Trei zile mai târziu, Clay semnă un contract de cumpărare a bărcii pentru 2,9 milioane de dolari. Avocatul, care nu fusese complet treaz la nici una dintre întâlnirile pe care Clay le avusese cu el, înregistră firma de curse charter numai pe numele lui Jarrett. Barca era un cadou de la fiu pentru tată, un bun care urma să stea ascuns prin insule, ca și Jarrett de altfel.

La cină, în ultima seară petrecută în Nassau, în fundul unui local dărăpănat plin de traficanți de droguri, de evazioniști

fiscali și de indivizi care fugeau de plata pensiei alimentare, practic toți americani, Clay rupea picioare de rac și, în cele din urmă, puse întrebarea la care se gândea deja de săptămâni întregi:

– Există vreo șansă să te întorci vreodată în State?

– De ce?

– Să practici avocatura. Să fim parteneri. Să avem procese și să le arătăm noi lor, din nou.

Întrebarea îl făcu pe Jarrett să zâmbească. Gândul de a lucra împreună, tată și fiu. Însăși ideea că fiul lui își dorea ca el să se întoarcă; înapoi într-un birou, înapoi la o viață respectabilă. Băiatul trăia sub un nor negru pe care el îl lăsase în urmă. În orice caz, dat fiind succesul din ultimul timp al băiatului, norul se subția constant.

– Mă îndoiesc, Clay! Am renunțat la dreptul de a profesa și am promis să mă țin la distanță.

– Dar ai vrea să te întorci?

– Poate ca să mă reabilitez, dar nu ca să mai profesez. Bagajul e prea mare, prea mulți dușmani vechi care încă mai pândesc din umbră. Am cincizeci și cinci de ani și e puțin cam târziu s-o mai iau de la capăt.

– Ce o să faci peste zece ani?

– Nu-mi place să mă gândesc la asta. Nu cred în calendare, și orare, și liste cu lucruri de făcut. Stabilirea scopurilor în ordinea priorității e un obicei american atât de prostesc! Nu e de mine. Încerc să trec de ziua de azi, poate mă gândesc o clipă la ziua de mâine, dar asta e tot. Să-ți pui la cale viitorul e de-a dreptul ridicol.

– Îmi pare rău că am întrebat.

– Trăiește clipa, Clay! Ziua de mâine o să-și poarte singură de grijă. Ai destule pe cap deja, din câte văd.

– Banii ar trebui să mă țină ocupat.

– N-o da în bară, fiule! Știu că pare imposibil, dar o să fii surprins. O să apară prieteni noi peste tot. Femeile o să cadă din cer.

– Când?

– Așteaptă puțin. Am citit odată o carte – *Aurul nebunilor* sau cam așa ceva. Tot felul de povești despre averi uriașe irosite de idioții care le aveau. Fascinantă lectură. Caut-o și tu!

– Cred că mă lipsesc.

Jarrett își aruncă un crevete în gură și schimbă subiectul:

– Ai de gând s-o ajuți pe maică-ta?

– Probabil că nu. Nu are nevoie de ajutor. Are un soț bogat. Ai uitat?

– Ai mai vorbit cu ea?

– Au trecut unsprezece ani, tată. De ce-ți mai pasă?

– Eram doar curios. E ciudat. Te însori cu o femeie, trăiești cu ea douăzeci și cinci de ani și uneori te întrebi ce mai face.

– Hai să vorbim despre altceva.

– Rebecca?

– Altceva.

– Hai la masa de zaruri. Mi-au mai rămas patru mii de dolari.

Când domnul Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland, primi un plic gros din partea Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II, îl deschise imediat. Văzuse diverse știri despre înțelegerile în cazul Dyloft. Verificase cu religiozitate pagina web, așteptând un semn că a venit vremea să-și încaseze banii de la Laboratoarele Ackerman.

Scrisoarea începea astfel:

„Stimate domnule Worley, felicitări! Acțiunea dumneavoastră juridică împotriva Laboratoarelor Ackerman a fost rezolvată la Tribunalul Teritorial Mississippi. În calitatea dumneavoastră de reclamant din Categoria A, vă revine suma de 62 000 de dolari drept daune. Conform Contractului pentru Acordarea de Servicii Legale pe care l-ați încheiat împreună cu firma semnatară a scrisorii, se aplică o reducere cu douăzeci și opt la sută, corespunzând onorariului avocatului. Pe lângă aceasta, se deduce suma de 1 400 de dolari pentru costuri de judecată, aprobată de instanță. Suma netă care vă revine este de 43 240 de dolari. Vă

rugăm să semnați documentul atașat și formularul prin care se confirmă că ați luat la cunoștință conținutul celor de mai sus și să le returnați imediat în plicul inclus în acest pachet. Al dumneavoastră, Oscar Mulrooney, Avocat."

– De fiecare dată alt avocat, fir-ar să fie, spuse domnul Worley, răsfoind paginile. Era inclusă și o copie după ordinul emis de judecător prin care se aproba înțelegerea, o înștiințare către toți reclamanții din Categoria A și alte hârtii pe care, dintr-odată, nu mai avea nici o dorință să le citească.

43 240 de dolari! Asta era marea sumă pe care urma să o primească din partea unui gigant farmaceutic ticălos, care scosese deliberat pe piață un medicament care făcuse să îi crească lui patru tumori în vezică? 43 240 de dolari pentru luni de zile de teamă și stres, în care nu știuse dacă o să trăiască sau o să moară? 43 240 de dolari pentru chinul de a i se introduce un cuțit și un microscop prin penis în vezică, de unde cele patru excrescențe au fost extrase tot prin penis? 43 240 de dolari pentru cele trei zile în care a urinat cu sânge și chisturi?

Amintirea îl făcu să se cutremure.

Sună de șase ori și lăsă șase mesaje urgente și așteptă șase ore până când domnul Mulrooney îi răspunse la apel.

– Cine dracu' mai ești și tu? începu domnul Worley, amabil.

În ultimele zece zile, Oscar Mulrooney devenise expert în asemenea cazuri. Îi explică omului că el era avocatul care se ocupa de cazul său.

– Înțelegerea asta e o bătaie de joc! spuse domnul Worley. Patruzeci și trei de mii de dolari e crimă.

– Înțelegerea, în cazul dumneavoastră, este de șaizeci și două de mii, domnule Worley, spuse Oscar.

– Eu primesc patruzeci și trei, fiule!

– Ba nu, primiți șaizeci și două. Ați fost de acord să-i dați o treime avocatului, fără ajutorul căruia nu ați fi primit nimic. Onorariul s-a redus la douăzeci și opt la sută prin semnarea

înțelegerii. Majoritatea avocaților iau patruzeci și cinci – cincizeci la sută.

– Vai, ce norocos sunt! Nu accept.

Atunci Oscar îi recită o poveste îndelung repetată despre cum Laboratoarele Ackerman nu puteau plăti mai mult de atât fără să ajungă la faliment, caz în care domnul Worley s-ar fi ales cu și mai puțin sau chiar cu nimic.

– Foarte drăguț, spuse domnul Worley. Dar eu tot nu accept înțelegerea.

– Nu aveți de ales.

– Ba s-o crezi tu.

– Citiți Contractul pentru Acordarea de Servicii Legale, domnule Worley! E pagina cu numărul unsprezece din pachetul pe care l-ați primit. Paragraful opt se cheamă „Autorizare anticipată". Citiți textul, domnule, și o să vedeți că ați autorizat firma noastră să semneze orice înțelegere care depășește cincizeci de mii de dolari.

– Îmi amintesc asta, dar mi s-a explicat că era numai un punct de pornire. Mă așteptam la mult mai mult.

– Înțelegerea a fost deja aprobată de instanță, domnule! Așa se face cu acțiunile colective. Dacă nu semnați formularul de acceptare, partea dumneavoastră va rămâne în cont și în cele din urmă o va lua altcineva.

– Sunteți o gașcă de escroci, să știi. Nici nu știu care e mai rău – compania care a făcut medicamentul sau propriii avocați care mă fentează de o înțelegere cinstită.

– Îmi pare rău că asta e părerea dumneavoastră.

– Ba nu-ți pare rău deloc! În ziare scrie că primiți o sută de milioane de dolari. Hoților!

Domnul Worley trânti telefonul și azvârli hârtiile prin bucătărie.

24

Numărul din decembrie al revistei *Capitol Magazine* îl avea pe copertă pe Clay Carter, bronzat și arătând foarte bine într-un costum Armani, așezat pe colțul mesei, în biroul lui aranjat impecabil. Fusese ales în ultima clipă în locul unui articol intitulat „Crăciunul la Potomac", ediția obișnuită de sărbători în care vreun senator bătrân și bogat împreună cu cea mai recentă soție-trofeu deschide porțile noii lor locuințe din Washington, ca să o poată vedea toată lumea. Cuplul, cu tot cu decorațiunile, pisicile și rețetele lor preferate se trezi mutat în interiorul revistei, pentru că Washingtonul era, întotdeauna, în primul rând un oraș al banilor și al puterii. Cât de des avea revista șansa să publice povestea incredibilă a unui tânăr avocat lefter, care se îmbogățise atât de rapid?

Iată-l pe Clay pe terasa casei cu un câine, pe care-l împrumutase de la Rodney, pe Clay pozând lângă boxa juraților într-o sală de tribunal goală, ca și cum tocmai ar fi smuls un verdict uriaș de la băieții cei răi și, bineînțeles, pe Clay spălându-și noul Porsche. Mărturisi că pasiunea lui era să navigheze și că avea o barcă nouă ancorată undeva, în Bahamas. Nici o poveste de dragoste relevantă pentru moment, așa că articolul îl etichetă imediat drept cea mai bună partidă din oraș.

În ultimele pagini ale revistei apăreau fotografii de mirese, urmate de anunțurile nunților care se apropiau. Fiecare debutantă, elevă de școală particulară sau celebritate mondenă din Washington visa la momentul în care va apărea în paginile din *Capitol Magazine*. Cu cât era mai mare fotografia, cu atât era mai importantă familia. Se știa despre mamele ambițioase că măsurau cu rigla dimensiunile pozelor fetelor lor și pe cele ale rivalelor, după care ori își savurau victoria, ori purtau pică în secret ani de zile.

Printre fotografii era și cea a Rebeccăi Van Horn, în toată splendoarea ei, pe o bancă de răchită, undeva, într-o grădină, o poză foarte frumoasă, distrusă însă de figura mirelui și viitorului soț, Onorabilul Jason Shubert Myers al IV-lea, cuibărit lângă ea și evident încântat să fie fotografiat. Nunțile erau pentru mirese, nu pentru miri! De ce insistau oare să-și bage și ei mutrele în anunțuri?

Bennett și Barbara trăseseră sforile potrivite; anunțul Rebeccăi era al doilea ca mărime din vreo douăsprezece. Șase pagini mai încolo, Clay văzu o reclamă pe o pagină întreagă a Grupului BVH. Mita.

Clay savura nefericirea pe care o va provoca revista familiei Van Horn. Nunta Rebeccăi, marele eveniment monden care le dădea ocazia lui Bennett și Barbarei să arunce cu bani și să impresioneze lumea, era surclasat de vechiul lor inamic. De câte ori va mai avea fiica lor un anunț de nuntă în *Capitol Magazine?* Cât munciseră ca să se asigure că va fi înfățișată la loc de cinste? Și acum totul era distrus de succesul lui Clay.

Și încă nu terminase cu ei.

Jonah anunțase deja că era posibil să se lase de meserie. Petrecuse zece zile în Antigua, nu cu o fată, ci cu două, iar la întoarcerea în Washington, în plin viscol timpuriu de decembrie, îi mărturisi lui Clay că se simțea incapabil, atât mental, cât și psihic, să mai practice avocatura. Îi ajunsese. Cariera lui juridică se

încheiase. Se gândea și el la o barcă frumoasă, cu pânze. Cunoscuse o fată căreia îi plăcea să navigheze și care, din pricină că era la capătul unei căsnicii nereușite, simțea nevoia să petreacă ceva timp pe mare. Jonah era din Annapolis și, spre deosebire de Clay, navigase toată viața.

– Am nevoie de o târfuliță, de preferință blondă, spuse Clay, așezându-se într-un fotoliu în fața biroului lui Jonah.

Ușa era încuiată. Era miercuri, trecuse de șase seara și Jonah deschisese prima sticlă de bere. Căzuseră de acord asupra unei reguli nescrise cum că nu se va bea înainte de ora șase. Altfel, Jonah ar fi început imediat după prânz.

– Cel mai dorit burlac din oraș nu reușește să agațe gagici?

– Am ieșit din circuit. Merg la nunta Rebeccăi și am nevoie de o tipă care să atragă privirile.

– A, ce frumos! spuse Jonah deschizând un sertar de la birou.

Numai Jonah ar putea fi în stare să țină dosare cu femei. Scotoci printre niște hârtii și găsi ce căuta. Aruncă spre Clay un ziar împăturit. Era o reclamă la raionul de lenjerie al unui centru comercial. Splendida zeiță nu avea practic nimic pe ea de la talie în jos și brațele încrucișate abia îi acopereau sânii. Clay își amintea foarte bine că văzuse reclama în dimineața când apăruse pentru prima dată. Ziarul era vechi de patru luni.

– O cunoști?

– Bineînțeles că o cunosc! Crezi că păstrez reclame la lenjerie doar așa, de plăcere?

– Nu m-aș mira.

– O cheamă Ridley. Sau cel puțin așa își spune.

– Locuiește aici? Clay se holba încă la frumusețea izbitoare pe care o avea în mână, în alb-negru.

– E din Georgia.

– A, sudistă.

– Nu, rusoaică. Din țara Georgia. A venit printr-un schimb între facultăți și n-a mai plecat.

– Pare de optsprezece ani.

– Are în jur de douăzeci și cinci.

– Cât e de înaltă?

– Cam un metru șaptezeci și cinci.

– Numai picioarele par să aibă un metru și jumătate.

– Te plângi?

Dându-și silința să pară cât de cât nonșalant, Clay aruncă ziarul la loc pe masă.

– E ceva ce ar trebui să știu?

– Da, se zvonește că ar fi bisexuală.

– Cum?

– Îi plac și bărbații, și femeile.

– Aoleu!

– Nu e confirmat, dar multe manechine au preferințe duble. Știu eu, poate că e doar un zvon.

– Tu ai ieșit cu ea?

– Nu. Un prieten al unui prieten. E pe lista mea. Așteptam doar o confirmare. Încearcă! Dacă nu-ți place, găsim altă pipiță.

– Poți s-o suni tu?

– Sigur, nici o grijă! Nu e greu, acum că ai apărut pe copertă, ești cea mai bună partidă, „Maestrul Tranzacțiilor". Mă întreb dacă s-a auzit de daune colective acolo, în Georgia.

– Dacă au noroc, nu. Sun-o și gata!

Se întâlniră pentru cină în restaurantul cel mai la modă din luna respectivă, un local japonez frecventat de cei tineri și prosperi. Ridley arăta chiar mai bine în carne și oase decât în fotografie. Întoarse capete și suci gâturi în timp ce erau conduși spre mijlocului restaurantului și așezați la o masă plasată la vedere. Conversațiile se întrerupeau la mijlocul propoziției. Chelnerii roiau în jurul lor. Engleza ei cu un ușor accent era perfectă, exact cât trebuie de exotică încât să o facă și mai sexy, de parcă ar mai fi avut nevoie.

Ar fi arătat bine și cu niște zdrențe de la un târg de vechituri. Pentru ea, provocarea era să se îmbrace neostentativ, pentru ca hainele să nu pună în umbră părul blond, ochii albastru-verzui, pometii înalți și restul trăsăturilor ei desăvârșite.

Numele ei adevărat era Ridal Petashnakol și trebui să-l spună pe litere de două ori ca să-l poată înțelege și Clay. Din fericire, manechinele, ca și fotbaliștii se descurcă și cu un singur nume, așa că își spunea numai Ridley. Nu bea alcool și comandă un suc de afine. Clay spera că n-o să comande o porție de morcovi pe post de cină.

Ea era cea cu aspectul atrăgător, iar el cel cu banii și, de vreme ce nu puteau discuta despre nici unul din aceste lucruri, bâjbâiră câteva minute în căutarea unui subiect neutru. Ridley era din Georgia, nu din Rusia, și nu o interesau nici politica, nici terorismul, nici fotbalul. În schimb, filmele da! Le văzuse pe toate și îi plăceau toate. Chiar și chestiile îngrozitoare pe care nimeni nu voia să le vadă. Îndrăgea foarte tare filmele considerate niște eșecuri, iar Clay începea să aibă îndoieli.

„Nu e decât o târfuliță, își spuse. Cină acum, apoi nunta Rebeccăi și asta a fost tot."

Vorbea cinci limbi, dar, de vreme ce majoritatea erau est-europeane, erau inutile în lumea oamenilor cu bani. Spre ușurarea lui, comandă felul întâi, felul doi și desert. Conversația nu mergea prea ușor, dar se străduiau amândoi din greu. Veneau din lumi atât de diferite! Avocatul din el dorea o examinare minuțioasă a martorului: numele adevărat, vârsta, grupa sangvină, meseria tatălui, salariul, căsnicii trecute, viața sexuală – e adevărat că îți plac și femeile, și bărbații? Dar reuși să se abțină și să nu pună întrebări indiscrete. Se apropie de subiect o dată sau de două ori, nu obținu nimic și reveni la discuția despre filme. Îi știa pe toți actorii burlaci de douăzeci de ani, știa ce prietenă are fiecare în momentul acela – detalii chinuitor de plictisitoare, dar care, la urma urmei, nu erau atât de plictisitoare pe

cât ar fi fost să asculte un grup de avocați vorbind despre cele mai recente victorii în instanță sau despre cine știe ce proces legat de substanțe toxice.

Clay dădu pe gât vinul și se mai relaxă. Era un vin roșu de Burgundia. Patton French ar fi fost mândru de el. Dacă l-ar putea vedea acum amicii lui avocații, la masă cu această păpușă Barbie!

Singurul aspect neplăcut era zvonul cel dezagreabil. Doar nu-i plăceau cu adevărat femeile! Prea era desăvârșită, atât de ispititoare pentru sexul opus! Era făcută să fie o soție-trofeu! Dar mai era ceva care îi ținea trează suspiciunea. Odată trecut șocul inițial provocat de aspectul ei fizic, pentru care fusese nevoie de două ore și de o sticlă de vin, Clay își dădu seama că nu aflase nimic despre ea. Fie nu era nimic de aflat, fie era un secret bine protejat.

La desert, o cremă de ciocolată cu care Ridley se jucă în farfurie fără să-l mănânce, o invită să vină cu el la o nuntă. Îi mărturisi că mireasa era fosta lui logodnică, dar minți când îi spuse că erau în relații bune. Ridley ridică din umeri, ca și cum ar fi mers mai degrabă la un film.

– De ce nu? spuse.

Când intră cu mașina pe aleea din fața Clubului Potomac, îl izbi semnificația momentului. Ultima dată fusese în locul ăsta nenorocit cu șapte luni înainte, la o cină chinuitoare cu părinții Rebeccăi. Atunci își ascunsese vechea Honda în spatele terenurilor de tenis. Acum își etala cu mândrie proaspăt achiziționatul Porsche Carrera. Atunci îl evitase pe valetul din parcare ca să economisească banii de bacșiș. Acum avea de gând să-i dea băiatului bani în plus. Atunci era singur și se gândea cu groază la cele câteva ore pe care urma să le petreacă împreună cu familia Van Horn. Acum venea însoțit de inestimabila Ridley, care îl ținea de braț și pășea într-un fel care făcea ca prin crăpătura rochiei scurte să se vadă totul până la

talie; și, indiferent unde erau părinții ei în clipa aceea, nu făceau oricum parte din viața lui. Atunci se simțise ca un vagabond pe pământ sfințit. Acum Clubul Potomac l-ar accepta imediat ca membru dacă ar completa cecul adecvat.

– Recepția familiei Van Horn, îi spuse portarului, care le făcu semn să intre.

Întârziaseră o oră, ceea ce era cum nu se poate mai bine. Sala de recepții era plină și într-un capăt al ei cânta o formație de blues.

– Să nu pleci de lângă mine, îi șopti Ridley când intrară. Nu cunosc pe nimeni aici.

– Nu-ți face griji, spuse Clay.

Nu era o problemă să stea lângă ea. Și cu toate că spunea altceva, nici el nu cunoștea pe nimeni.

Imediat începură să se întoarcă privirile. Lumea rămânea cu gura căscată. După câteva pahare, bărbații nu se sfiau să se holbeze la Ridley, în timp ce înainta încet, la brațul partenerului ei.

– Hei, Clay! strigă cineva și, întorcându-se, Clay zări figura zâmbitoare a lui Randy Spino, un coleg de la Drept care lucra la o firmă mare și care, în alte condiții, n-ar fi schimbat o vorbă cu Clay în asemenea împrejurări.

Dacă s-ar fi întâlnit întâmplător pe stradă, Spino ar fi spus, poate, „Ce mai faci?“ fără să se oprească din mers. Dar în nici un caz la club, mai ales când era plin de avocați de la firme grele.

Dar iată-l acum întinzându-i mâna lui Clay și, în același timp, zâmbind cu toată gura spre Ridley. Îl urmă o mică mulțime. Spino luă inițiativa și îi prezentă pe toți bunii lui prieteni bunului său prieten Clay Carter și lui Ridley cea fără nume de familie. Ridley îl strânse și mai tare de braț. Toți băieții voiau să o salute.

Ca să se poată apropia de Ridley trebuiau să stea de vorbă cu Clay, așa că nu dură prea mult până când cineva spuse:

– Clay, felicitări pentru afacerea cu Laboratoarele Ackerman!

Clay nu-l mai văzuse niciodată pe cel care îl felicita. Presupuse că era avocat, probabil de la o firmă mare care reprezenta companii mari precum Laboratoarele Ackerman și știu înainte să termine de rostit propoziția că falsa laudă venea din invidie. Și dintr-o dorință de a se holba la Ridley.

– Mersi! spuse Clay, de parcă era doar o zi obișnuită la birou.

– O sută de milioane! Dumnezeule!

Și această figură era a unui necunoscut, care mai părea și beat.

– Ei, da, dar jumătate se duce pe impozite, spuse Clay. Cine mai poate să trăiască în ziua de azi cu cincizeci de milioane?

Mulțimea izbucni în râs, ca și cum spusese cel mai bun banc din toate timpurile. Se adunară și mai mulți oameni în jurul lor, numai bărbați, cu toții apropiindu-se încet-încet de blonda răpitoare care le părea vag cunoscută. Poate că nu o recunoșteau în culori și îmbrăcată.

Un tip îndesat, hotărât, spuse:

– Noi suntem cu Philo. Mamă, ce ne-am mai bucurat că nu s-a ajuns la proces cu mizeria cu Dyloftul...

Era o nenorocire pentru majoritatea avocaților din Washington. Toate corporațiile din lume aveau juriști în capitală, chiar dacă numai cu numele, așa că orice dispută sau tranzacție avea consecințe grave pentru avocații din oraș. Explodează o rafinărie în Thailanda și un avocat din Washington spune: „Noi suntem cu Exxon". Dă chix o casă de producție – „Noi suntem cu Disney". Se răstoarnă o mașină de teren și omoară cinci oameni – „Noi suntem cu Ford". „Noi suntem cu..." era un refren pe care Clay se săturase să-l mai audă.

„Eu sunt cu Ridley, îi venea să spună, așa că țineți-vă la distanță!"

Pe scenă se făcea un anunț și în sală se făcu puțin mai liniște. Mirele și mireasa se pregăteau să danseze, după care urmau mireasa și tatăl ei, apoi mirele și mama lui și așa mai departe. Mulțimea se înghesui să privească. Formația începu să cânte *Smoke Gets in Your Eyes*.

– E foarte drăguță, șopti Ridley, foarte aproape de urechea lui dreaptă.

Și așa și era. Și dansa cu Jason Myers care, deși era cu cinci centimetri mai scund, părea să fie singurul om din lume pentru Rebecca. Ea zâmbea, radioasă, în timp ce se învârteau în jurul ringului de dans, mireasa făcând toată treaba, fiindcă mirele era țeapăn ca o mătură.

Clay ar fi vrut să pornească la atac, să-și facă loc prin mulțime și să-i ardă un pumn lui Myers cu toată puterea de care era în stare. Să-și salveze iubita și să fugă cu ea și s-o împuște pe maică-sa, dacă i-ar fi găsit vreodată.

– Încă o mai iubești, nu-i așa? șopti Ridley.

– Nu, s-a terminat, răspunse el, tot șoptit.

– Ba o iubești. Se vede.

– Nu.

Tinerii căsătoriți urmau să se ducă undeva, în seara asta, ca să consume căsătoria, deși la cât de bine o cunoștea pe Rebecca știa că nu rezistase fără sex. Probabil că-l luase pe viermele de Myers și îl inițiase în arta sexului. Era un norocos. Lucrurile pe care le învățase de la Clay le transmitea acum altcuiva. Nu era cinstit!

Era dureros să-i privească pe cei doi și Clay se întreba ce căuta acolo. O încheiere, orice ar însemna asta. Un rămas-bun. Dar voia ca Rebecca să-l vadă, să-l vadă cu Ridley și să știe că-i mergea bine și nu-i era dor de ea.

Era la fel de dureros, dar din alte motive, să-l privească dansând pe Bennett Buldozerul. Adera la crezul omului alb că se poate dansa fără să-ți urnești picioarele, iar când încerca să-și

mișteă fundul, membrii formației izbucneau în râs. Era deja roșu în obraji de la prea multe pahare de Chivas.

Jason Myers dansa cu Barbara Van Horn care, de la distanță, arăta de parcă mai avusese o rundă sau două cu plasticianul ei de mâna a doua. Era strânsă într-o rochie de altfel drăguță, dar cu câteva numere prea mică și care-i scotea în relief șuncile în cele mai neinspirate locuri, gata parcă să se reverse și să oripileze pe toată lumea. Își plantase pe față cel mai prefăcut zâmbet pe care-l abordase vreodată – nici un fel de riduri pe nicăieri totuși, datorită unei doze excesive de Botox – iar Myers rânjea de parcă erau buni prieteni de când lumea. Barb îl înjunghia deja pe la spate, dar el era prea prost să-și dea seama. Mai trist era că, probabil, nici ea nu-și dădea seama. Ăsta e felul de a fi al fiarei.

– Vrei să dansezi? o întrebă cineva pe Ridley.

– Dispari, spuse Clay și o conduse către ringul de dans, unde o masă de oameni se învârteau pe ritmurile unui *Motown blues* destul de bun.

Dacă nemișcată era o operă de artă, în plină mișcare Ridley era o comoară națională. Se mișca după un ritm interior și avea o grație firească, iar decolteul adânc, la limită, și crăpătura fustei dezvăluiau diverse părți ale corpului. Se adunaseră grupuri de bărbați ca să o privească.

Și Rebecca o privea. Când făcuse o pauză ca să discute cu invitații, observase agitația și privi spre mulțime, unde îl văzu pe Clay dansând cu o tipă trăsnet. Și ea fu uluită văzând-o pe Ridley, dar din alte motive. Continuă conversația o clipă, apoi se întoarse pe ring.

Între timp, Clay făcea tot posibilul să urmărească reacția Rebeccăi, dar totodată nu pierdea din ochi nici o mișcare de-a lui Ridley. Se termină cântecul, începu un slow și Rebecca veni între ei.

– Bună, Clay, spuse ea, ignorându-i partenera. Nu vrei să dansăm?

– Ba da, sigur!

Ridley ridică din umeri și se îndepărtă, dar nu rămase singură mai mult de o clipă, înainte să fie înconjurată de o întreagă hoardă. Îl alese pe cel mai înalt, își aruncă brațele în jurul lui și începu să vibreze.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat, spuse Rebecca, cu un braț pe umărul lui.

– Vrei să plec?

O trase mai aproape de el, dar rochia înfoiată de mireasă împiedica contactul pe care și l-ar fi dorit.

– Se uită lumea, spuse ea, zâmbind pentru ceilalți. De ce ai venit?

– Să petrec la nunta ta. Și să-l văd mai bine pe noul tău iubit.

– Nu fi nesuferit, Clay. Ești gelos, asta-i tot.

– Sunt mai mult decât gelos. Îmi vine să-i rup gâtul.

– Unde ai găsit-o pe parașuta asta?

– Acum cine e gelos?

– Eu.

– Nu-ți face griji, Rebecca, nu se compară cu tine în pat.

Dacă se gândea mai bine, poate că i-ar fi plăcut. Mă rog!

– Jason nu e băiat rău.

– Chiar nu vreau să aud nimic. Doar să nu rămâi însărcinată, bine?

– Nu e nici pe departe treaba ta.

– Ba e treaba mea, și încă foarte mult.

Ridley și amorezul ei trecură pe lângă ei și, pentru prima dată, Clay avu ocazia să-i vadă bine spatele, care era tot la vedere, deoarece rochia începea să existe abia deasupra feselor rotunde și perfecte. Rebecca o văzu și ea.

– O plătești? întrebă.

– Nu încă.

– E minoră?

– O, nu. E cât se poate de adultă. Spune-mi că mă mai iubești.

– Nu te mai iubesc.

– Minți.

– Poate ar fi mai bine să pleci acum și s-o iei și pe ea cu tine.

– Sigur, doar e petrecerea ta. Nu am vrut să ți-o distrug.

– Numai pentru asta ai venit, Clay!

Se retrase ușor de lângă el, dar continuă să danseze.

– Așteaptă un an, bine? spuse el. Până atunci o să am două sute de milioane. Putem să sărim în avionul meu, să fugim din spelunca asta și să ne petrecem restul zilelor pe un iaht. Părinții tăi n-o să ne găsească niciodată.

Ea se opri din dansat și spuse:

– La revedere, Clay!

– O să te aștept, spuse el, apoi se trezi îmbrâncit într-o parte de Bennett, care se poticni în el și spuse „Scuză-mă".

Își înhăță fiica și o salvă de acolo, târșâindu-și picioarele spre capătul celălalt al ringului.

Urmă Barbara. Îl luă de mână pe Clay și schiță un zâmbet artificial:

– Hai să nu facem o scenă, spuse ea, fără să-și miște buzele.

Începură niște mișcări rigide pe care nimeni nu le-ar fi putut confunda cu dansul.

– Ce mai faceți, doamnă Van Horn? spuse Clay, în ghearele șarpelui cu clopoței.

– Făceam bine până te-am văzut pe tine. Sunt absolut sigură că nu ai fost invitat la această mică petrecere.

– Tocmai plecam.

– Bun. Nu mi-ar plăcea să chem paza.

– Nu va fi nevoie.

– Nu-i strica această zi, te rog!

– Cum spuneam, tocmai plecam.

Se opri muzica și Clay se smulse de lângă doamna Van Horn. În jurul lui Ridley se forma un mic grup, dar Clay o luă pe sus. Se retraseră spre fundul sălii, unde era un bar care atrăgea mai mulți fani decât formația. Clay înșfăcă o bere și se pregătea să iasă, când se trezi înconjurat de alt grup de privitori. Avocații din mulțime erau dornici să discute despre deliciile proceselor de daune colective, dar și să se apropie cât puteau de mult de Ridley.

După câteva minute de trăncăneală idioată, apăru lângă Clay un omuleț îndesat într-un smoching închiriat și îi șopti:

– Eu sunt de la pază.

Avea o figură prietenoasă și părea un profesionist.

– Eu plec, șopti și Clay.

Alungat de la recepția de nuntă a familiei Van Horn. Dat afară din marele Club Potomac. Plecând de acolo, cu Ridley încolăcită în jurul lui, Clay își spuse că acesta fusese unul dintre cele mai bune momente din viața lui.

25

În anunț se spunea că tinerii căsătoriți urmau să petreacă luna de miere în Mexic. Clay se hotărî să plece și el într-o călătorie. Dacă cineva merita o lună pe o insulă, acela era el.

Echipa lui, cândva formidabilă, își pierduse complet simțul de orientare. Poate că erau de vină sărbătorile, poate banii. Indiferent de motiv, Jonah, Paulette și Rodney stăteau din ce în ce mai puțin la birou.

Ca și Clay. La birou atmosfera era tensionată și dușmănoasă. Foarte mulți dintre clienții din cazul Dyloft erau nemulțumiți de sumele insuficiente. Corespondența care sosea era neîndurătoare. Evitarea telefoanelor devenise o artă. Unii clienți descoperiseră chiar adresa biroului și se prezentau în fața domnișoarei Glick cerând să fie primiți de domnul Carter, care se întâmpla să fie mereu undeva, la un proces important. De cele mai multe ori se ascundea în birou cu ușa încuiată, rezistând cu succes încă unei furtuni. La capătul unei zile mai agitate decât de obicei, îl sună pe Patton French să-i ceară sfatul.

– Fii tare, amice, spuse French. Riscurile meseriei. Câștigi o avere din daune colective, asta e doar partea neplăcută a afacerii. Trebuie să ai pielea groasă.

Cea mai groasă piele din tot biroul era a lui Oscar Mulrooney, care nu înceta să-l uimească pe Clay cu ambiția și talentul său

organizatoric. Mulrooney muncea cincisprezece ore pe zi și își îmboldea colegii din „Filiala Yale" să ridice cât mai repede cu putință banii pentru Dyloft. Lua asupra sa toate sarcinile neplăcute. Cum Jonah nu făcea un secret din planurile sale de a pleca cu barca în jurul lumii, Paulette vorbea din când în când despre un an în Africa, să studieze arta, iar Rodney îi ținea isonul sugerând că l-ar tenta să-și dea, pur și simplu, demisia, era evident că în curând se vor elibera locurile din vârful ierarhiei.

Era la fel de evident că Oscar căuta să devină asociat sau măcar să fie avansat. Studia atent scandalul enorm care era încă în toi în jurul pastilelor Skinny Ben, pilulele de slăbit cu efecte secundare, și era convins că mai există încă cel puțin zece mii de cazuri nedescoperite în ciuda celor patru ani de publicitate continuă.

„Filiala Yale" avea acum unsprezece avocați, dintre care numai șapte studiaseră într-adevăr la Yale. „Ocna" ajunsese să aibă doisprezece asistenți, toți îngropați până peste cap în hârțoage. Clay nu avea nici o ezitare să lase ambele birouri în grija lui Mulrooney pentru câteva săptămâni. Era convins că la întoarcere le va găsi într-o stare mult mai bună decât cea în care le lăsase.

Crăciunul era, mai nou, o perioadă pe care încerca să o ignore, cu toate că nu îi era ușor. Nu avea o familie cu care să petreacă sărbătorile. Rebecca se străduise întotdeauna să-l includă în planurile familiei Van Horn dar, deși îi era recunoscător pentru încercare, ajunsese la concluzia că era mult mai plăcut să stea singur într-un apartament gol, bând vin ieftin și uitându-se la filme vechi în seara de Ajun, decât să deschidă cadouri cu oamenii ăia. Nici un cadou din partea lui nu era vreodată suficient de bun.

Familia lui Ridley era tot în Georgia și era puțin probabil să vină vreodată în America. La început, Clay era convins că nu-și va putea reprograma contractele de modelling ca să plece din

oraș câteva săptămâni. Dar hotărârea ei de a reuși îi merse la suflet. Fata chiar își dorea să meargă în insule și să se distreze cu el pe plajă. La un moment dat îi spuse chiar unui client să o concedieze; nu-i păsa.

Pentru Ridley era prima dată când călătorea cu un avion particular. Clay se trezi că încerca să o impresioneze din toate punctele de vedere. Zburară fără escală, de la Washington până la St. Lucia, timp de patru ore și un milion de kilometri. Când plecară din capitală era frig și mohorât, iar când coborâră din avion îi izbi un soare puternic. Trecură prin vamă fără să le arunce nimeni nici o privire, cel puțin nu lui Clay. Toți bărbații întorceau capul să o admire pe Ridley. În mod straniu, Clay începea să se obișnuiască cu asta. Ea părea că nu bagă de seamă. I se întâmpla asta de atâta vreme, încât pur și simplu ignora pe toată lumea, ceea ce era cu atât mai rău pentru cei care se holbau după ea. O ființă încântătoare, perfectă din cap până în picioare, și totuși atât de distantă, de inabordabilă.

Se urcară într-un avion de legătură pentru un zbor de cincisprezece minute până la Mustique, o insulă privilegiată în proprietatea celor bogați și celebri, o insulă dotată cu de toate, mai puțin cu o pistă suficient de lungă pentru un avion particular. Vedete rock, actrițe și miliardari, toți aveau vile acolo. Casa în care urmau să petreacă weekendul aparținuse unui prinț, care o vânduse unui magnat, care o închiria când nu stătea acolo.

Insula era, de fapt, un munte înconjurat de apele liniștite ale Caraibelor. De la o mie de metri înălțime părea întunecoasă și luxuriantă, ca o fotografie de pe o carte poștală. Ridley se lipi de el, tremurând, în timp ce avionul începu să coboare și apăru minuscula pistă de aterizare. Pilotul purta o pălărie de paie și ar fi putut ateriza și legat la ochi.

Marshall, șoferul și majordomul casei, îi aștepta cu un zâmbet enorm și cu un jeep decapotabil. Își aruncară în spate bagajele destul de ușoare și porniră în sus, pe un drum cu serpentine. Nici un fel de hoteluri, case de închiriat, turiști sau trafic. Timp

de zece minute nu mai văzură nici un alt vehicul. Casa era pe coasta muntelui, după spusele lui Marshall, deși nu era, de fapt, decât un deal. Priveliștea era incredibilă – șaizeci de metri deasupra apei și oceanul nesfârșit. Nu se vedea nici o altă insulă; nici bărci, nici oameni.

Erau patru sau cinci dormitoare, Clay le pierdu șirul, răspândite prin corpul principal al casei și legate între ele prin coridoare pavate cu dale. Comandară prânzul; orice doreau, pentru că exista un bucătar permanent. Și un grădinar, două menajere și un majordom. Un personal compus din cinci oameni – plus Marshall – care locuiau cu toții undeva, pe proprietate. Înainte chiar de a-și despacheta bagajele în apartamentul principal, Ridley se dezbrăcase și era deja în piscină. Topless și, dacă n-ar fi avut șnurulețul aproape invizibil al slipului, complet goală. Tocmai când se gândea că se obișnuise să o privească, Clay se trezi încă o dată aproape amețit.

Puse ceva pe ea ca să vină la masă. Fructe de mare proaspete, bineînțeles, languste fripte și stridii. După două beri, Clay se clătina spre un hamac, pentru o lungă siestă. A doua zi era Ajunul Crăciunului și lui puțin îi păsa. Rebecca era undeva, într-un hotel invadat de turiști, giugiulindu-se cu micuțul Jason.

Și lui puțin îi păsa.

La două zile după Crăciun sosi Max Pace, însoțit de o femeie. O chema Valeria și era genul robust, dur, care preferă activitățile în aer liber, cu umeri lați, nemachiată și care zâmbea foarte rar. Max era un tip foarte bine, dar prietena lui nu era nici pe departe atrăgătoare. Clay spera că Valeria va rămâne cu hainele pe ea la piscină. Când îi strânse mâna, simți că avea bătături. Cel puțin nu o va tenta pe Ridley.

Pace se grăbi să se schimbe și să vină la piscină. Valeria scoase o pereche de bocanci și întrebă unde sunt traseele. Fură nevoiți să se consulte cu Marshall, care nu știa de existența nici unui traseu, ceea ce o nemulțumi, desigur, pe Valeria, care plecă

oricum, în căutare de stânci pentru ascensiuni. Ridley dispăru în sufrageria din corpul central, unde avea un teanc de casete de văzut.

Pentru că Pace nu avea trecut, nu existau multe subiecte de conversație. Cel puțin nu de la început, în orice caz. Dar în scurtă vreme deveni evident că îl preocupa ceva important.

– Hai să vorbim despre afaceri, spuse el după un pui de somn la soare. Se mutară la bar și Marshall le aduse de băut.

– Mai e un medicament pe piață, începu Pace, iar Clay începu imediat să vadă bani. Și încă unul important.

– O luăm de la capăt.

– Însă planul e puțin diferit de data asta. Vreau să iau și eu parte la câștig.

– Pentru cine lucrezi?

– Pentru mine. Și pentru tine. Vreau douăzeci și cinci la sută din onorariul brut al avocatului.

– Care e partea bună?

– Afacerea ar putea fi mai mare decât Dyloftul.

– Atunci primești douăzeci și cinci la sută. Și mai mult, dacă vrei.

Împărțiseră atâtea secrete murdare, încât cum ar fi putut spune nu?

– Douăzeci și cinci la sută e cinstit, spuse Max și se întinse spre Clay să-i strângă mâna.

Afacerea era pecetluită.

– Să auzim!

– E vorba de un medicament pe bază de hormoni feminini, numit Maxatil. Folosit de cel puțin patru milioane de femei la menopauză și după menopauză, cu vârste cuprinse între patruzeci și cinci și șaptezeci și cinci de ani. A apărut acum cinci ani, încă un medicament-minune. Reduce bufeurile și alte simptome ale menopauzei. Foarte eficient. S-a constatat și că menține rezistența oaselor, scade hipertensiunea și riscul de afecțiuni cardiace. Compania producătoare e Goffman.

– Goffman? Lame de ras și apă de gură?

– Exact. Câștiguri de douăzeci și unu de miliarde din vânzări anul trecut. Cei mai buni dintre cei buni. Foarte puține datorii, conducere serioasă. Tradiție americană. Dar s-au grăbit cu Maxatilul, povestea clasică – se prefigurau profituri uriașe, medicamentul părea sigur, l-au băgat pe gât celor de la FDA și în primii câțiva ani toată lumea a fost fericită. Doctorilor le-a plăcut la nebunie. Femeile s-au îndrăgostit de el, fiindcă are efect.

– Dar...?

– Dar există probleme. Probleme uriașe. Un studiu guvernamental a identificat douăzeci de mii de femei care iau medicamentul de patru ani. Studiul a fost definitivat de curând și raportul trebuie să apară în câteva săptămâni. La o parte dintre femei, medicamentul crește riscul de cancer la sân, de infarct și accident cerebral.

– Care e procentul?

– Aproximativ opt la sută.

– Cine știe de raport?

– Foarte puțină lume. Eu am o copie.

– Oare de ce nu mă mir?

Clay luă o înghițitură mare din sticlă și se uită în jur după Marshall. Inima îi bătea nebunește. Dintr-odată se plictisise de Mustique.

– Sunt câțiva avocați care pândesc, dar nu au văzut raportul guvernamental, continuă Pace. A fost intentat un proces, în Arizona, dar nu e o acțiune colectivă.

– Dar ce e?

– Un proces de daune demodat. O acțiune individuală.

– Ce plictiseală!

– Nu tocmai. Avocatul e un personaj pe nume Dale Mooneyham, din Tucson. Are întotdeauna numai un proces de care se ocupă și nu pierde niciodată. Se grăbește să fie primul care dă lovitura împotriva lui Goffman. Ar putea da tonul tuturor înțelegerilor.

Ideea e să fii primul care depune dosarul. Ai învățat asta de la Patton French.

– Putem să fim noi primii, spuse Clay, de parcă făcea asta de ani de zile.

– Și poți s-o faci singur, fără French și toți escrocii ăia. Intentezi acțiunea în Washington, apoi te concentrezi pe reclame. O să fie ceva nemaipomenit.

– Ca și Dyloftul.

– Numai că tu ești șeful. Eu o să fiu în umbră, o să trag sforile, o să fac treburile murdare. Am o mulțime de relații cu cele mai potrivite personaje dubioase. Va fi procesul nostru, iar cu numele tău pe tapet, Goffman nu va ști cum să se ascundă mai repede.

– O înțelegere rapidă?

– Probabil nu la fel de rapidă ca în cazul Dyloft, unde totul s-a întâmplat extraordinar de repede. Va trebui să te pregătești, să aduni dovezile necesare, să angajezi experți, să dai în judecată doctorii care au prescris medicamentul, să tragi tare pentru primul proces. Va trebui să-i convingi pe cei de la Goffman că nu te interesează o înțelegere, că vrei proces – un spectacol uriaș, public, pe terenul tău.

– Și partea proastă?

– Nu văd nici una, cu excepția faptului că o să te coste milioane publicitatea și pregătirea procesului.

– Asta nu e o problemă.

– Se pare că ai talent la cheltuit.

– Abia dacă se vede ce am luat din ei.

– Aș vrea un avans de un milion de dolari. Din partea mea, spuse Pace și sorbi din pahar. Încă mai am de rezolvat niște afaceri vechi.

Lui Clay i se păru ciudat faptul că Pace avea nevoie de bani. Totuși, cu atâtea în joc, plus secretul Tarvanului, nu putea să refuze.

– S-a făcut, spuse.

Stăteau întinși în hamace când se întoarse Valeria, leoarcă de transpirație și părând oarecum relaxată. Se dezbrăcă de tot și sări în piscină.

– Californiancă, spuse Pace ușor.

– E ceva serios? întrebă Clay, ezitant.

– Suntem împreună, cu întreruperi, de ani buni.

Și nu mai spuse nimic altceva.

Fata din California ceru o cină care să nu conțină carne, pește, pui, ouă sau brânză. Nu bea nici alcool. Clay comandă pentru el și ceilalți pește-sabie la grătar. Masa se termină repede, pentru că Ridley era nerăbdătoare să se ascundă în cameră, iar Clay la fel de nerăbdător să plece de lângă Valeria.

Pace și prietena lui rămaseră două zile, ceea ce era cel puțin cu o zi prea mult. Scopul călătoriei erau strict afacerile și, de vreme ce afacerea fusese încheiată, Pace era gata să plece. Clay îi privi cum se îndepărtează în viteză, cu Marshall conducând mașina mai repede ca niciodată.

– Mai ai și alți musafiri? întrebă Ridley cu prudență.

– În nici un caz! spuse Clay.

– Bine.

26

La sfârșitul anului, tot etajul de deasupra birourilor lui Clay rămase vacant, așa că închirie jumătate din spațiu și își consolidă operațiunile. Apoi îi aduse aici pe cei doisprezece asistenți și pe cele cinci secretare de la „Ocna"; avocații din „Filiala Yale" care lucrau în altă parte fură, de asemenea, transferați în bulevardul Connecticut, în țara chiriilor mari, unde se simțeau mai ca acasă. Voia să aibă toată firma sub același acoperiș și la îndemână, pentru că avea de gând să-i muncească până cădeau din picioare.

Porni în noul an cu un program cumplit de muncă – la ora șase era la firmă și lua micul dejun, prânzul și cina la birou. De cele mai multe ori, stătea acolo până la opt sau nouă seara și dădea clar de înțeles că se aștepta la același lucru din partea celor care voiau să rămână în firmă.

Jonah nu voia. Plecă pe la mijlocul lui ianuarie, biroul fu eliberat și dat altcuiva, despărțirea rapidă. Iahtul îl aștepta. „Nu te obosi să suni. Transferă-mi doar banii într-un cont din Aruba."

Oscar Mulrooney măsura din ochi biroul lui Jonah înainte ca acesta să fi ieșit bine pe ușă. Era mai mare și avea o priveliște mai frumoasă, însă asta nu însemna nimic pentru el, dar era mai aproape de al lui Clay, și asta conta. Mulrooney simțea mirosul

banilor, al banilor frumoși. Ratase Dyloftul, dar nu avea de gând să mai rateze nimic. El și ceilalți băieți de la Yale fuseseră păcăliți de sistemul juridic spre care fuseseră învățați să tindă și acum erau hotărâți să se răzbune dând lovitura. Și cum altfel decât solicitând cazuri pe față și încurajând oamenii să intenteze procese? Nimic nu era mai jignitor pentru bățoșii din firmele de elită. Acțiunile juridice colective pentru daune nu erau avocatură. Erau o formă mârșavă de a face afaceri.

Playboy-ul grec și bătrâior care se însurase cu Paulette Tullos și apoi o părăsise prinsese cumva de veste că are bani. Își făcuse apariția în Washington, o sunase la apartamentul dichisit pe care i-l dăduse și îi lăsase un mesaj pe robot. Când îi auzise vocea, Paulette fugise de acasă și luase primul avion spre Londra, unde petrecuse sărbătorile și unde încă se mai ascundea. Îi trimise zeci de e-mailuri lui Clay în perioada cât el era în Mustique, povestindu-i situația în care se află și dându-i instrucțiuni precise despre cum să se ocupe de divorțul ei. Clay depuse dosarul cu documentele necesare, dar grecul nu era de găsit. Și nici Paulette. Era posibil ca ea să se întoarcă în câteva luni sau poate nu.

– Îmi pare rău, Clay, îi spuse ea la telefon, dar chiar nu mai vreau să muncesc.

Așa că Mulrooney deveni confidentul lui Clay, asociatul neoficial cu ambiții mari. El și echipa lui studiau de ceva vreme peisajul schimbător al proceselor colective. Învățaseră legile și procedurile. Citiseră articolele savante scrise de profesori, ca și poveștile de război, pline de realități crude, ale avocaților. Existau zeci de pagini de internet – una care pretindea că oferă lista completă a tuturor acțiunilor juridice colective aflate în desfășurare în Statele Unite, în total unsprezece mii; alta care-i sfătuia pe potențialii reclamanți cum să se alăture unui proces colectiv ca să primească despăgubiri; una specializată în procese legate de problemele de sănătate ale femeilor; alta pentru

bărbați; mai multe care se refereau la dezastrul provocat de pastilele de slăbit Skinny Ben; și mai multe încă scriau despre procese legate de tutun. Niciodată nu se concentrase atâta muncă intelectuală, susținută de atâția bani, împotriva producătorilor de articole periculoase.

Mulrooney avea un plan. Cu atâtea procese colective deja intentate, firma își putea cheltui resursele considerabile adunând noi clienți. Deoarece Clay avea bani pentru publicitate și marketing, puteau să aleagă cele mai profitabile procese colective și să se concentreze asupra reclamanților încă neidentificați. Ca și în cazul Dyloft, aproape toate procesele care se terminaseră cu înțelegeri rămăseseră deschise pentru un număr de ani pentru a le permite noilor participanți să primească sumele la care aveau dreptul. Firma lui Clay putea pur și simplu să profite de succesele altor specialiști în daune, într-un fel să adune resturile, dar pe onorarii uriașe. Folosi exemplul Skinny Ben. Cea mai apropiată estimare a numărului de potențiali reclamanți era de trei sute de mii, dintre care poate o sută de mii erau încă neidentificați și, cu certitudine, nereprezentați. Se negociase o înțelegere; compania avea de plătit miliarde. Orice reclamant trebuia numai să se prezinte la administratorul cazului, să aducă dovezile medicale și să-și ia banii.

Ca un general care își organizează trupele, Clay trimise doi asistenți juridici pe frontul Skinny Ben. Era mai puțin decât ceruse Mulrooney, dar Clay avea planuri mai mari. Porni războiul cu Maxatil, proces pe care avea să-l conducă chiar el. Raportul guvernamental, care nu fusese încă publicat și pe care Max Pace, evident, îl furase, avea o sută patruzeci de pagini pline de rezultate incriminatoare. Clay îl citi de două ori înainte să i-l dea lui Mulrooney.

Într-o seară cu ninsoare, pe la sfârșitul lui ianuarie, îl studiară împreună până după miezul nopții, apoi făcură planuri detaliate

de atac. Clay hotărî ca Mulrooney, împreună cu alți doi avocați, doi asistenți și trei secretare să se ocupe de procesul Maxatil.

La ora două dimineața, în timp ce o ninsoare puternică bătea în geamurile sălii de ședințe, Mulrooney spuse că voia să discute ceva neplăcut.

– Ne mai trebuie bani.

– Câți? întrebă Clay.

– Acum suntem treisprezece cu toții, toți de la firme mari unde o duceam chiar bine. Zece dintre noi suntem căsătoriți, majoritatea au copii, resimțim tensiunea, Clay! Ne-ai dat un contract pe un an cu un salariu de șaptezeci de mii și crede-mă că suntem bucuroși să le avem. Nu ai idee ce înseamnă să faci facultatea la Yale sau la altă universitate de elită, să fii curtat de firmele mari, să-ți iei o slujbă, să te însori și pe urmă să fii aruncat în stradă fără nimic. Îți cam rănește orgoliul, înțelegi ce spun?

– Înțeleg.

– Mie mi-ai mărit salariul și nici nu știi cât îți sunt de recunoscător. Eu mă descurc. Dar ceilalți băieți o duc greu. Și sunt foarte mândri.

– Câți bani?

– Nu mi-ar plăcea să-l pierd pe nici unul dintre ei. Sunt foarte deștepți. Și muncesc de le sar capacele.

– Uite cum facem, Oscar! Zilele astea sunt foarte generos. Vă dau tuturor un contract pe încă un an, cu un salariu de două sute de mii. Vreau să primesc în schimb multe ore de lucru. Suntem pe cale să începem o afacere uriașă, mai mare decât cea de anul trecut. Voi vă faceți treaba și eu vă dau prime. Prime grase. Îmi plac primele, Oscar, din motive lesne de înțeles. S-a făcut?

– Cum să nu, șefu'.

Zăpada era prea mare ca să se circule cu mașina, așa că își continuară maratonul. Clay avea raportul preliminar asupra

companiei din Reedsburg, Pennsylvania, care făcea mortar de proastă calitate. Wes Saulsberry îi trimisese dosarul secret despre care îi vorbise la New York. Cimentul pentru zidărie nu era la fel de incitant ca tumorile la vezică sau cheagurile de sânge sau problemele cardiace, dar banii erau la fel de mulți. Doi avocați și un asistent primiră sarcina de a pregăti procesul colectiv și de a găsi niște reclamanți.

Stătură împreună timp de zece ore în sala de ședințe, dând pe gât cafele, mâncând covrigi tari, privind cum ninsoarea devine viscol, făcând planuri pentru tot anul. Deși începuse ca un schimb de idei, ședința se transformă în ceva mult mai important. Lua contur o nouă firmă de avocatură, cu o idee mai clară despre ce vrea să facă și unde vrea să ajungă.

Președintele avea nevoie de el! Deși mai erau doi ani până la alegeri, adversarii lui strângeau deja bani cu lopata. Iar el, încă din anii de început ai carierei de senator, se ținuse pe o poziție fermă în ce privește avocații; de fapt, chiar fusese și el avocat de provincie odată și încă era mândru de asta, iar acum avea nevoie de ajutorul lui Clay ca să țină piept intereselor egoiste ale marilor companii. Pretextul pe care îl propuse pentru a-l putea cunoaște pe Clay personal era ceva care se numea Analiza Prezidențială, un grup select de avocați puternici și persoane din alte branșe, care puteau să scrie cecuri grase și să petreacă ceva timp discutând probleme de actualitate.

Adversarii pregăteau încă un atac, numit „Reforma sistemului de daune colective de astăzi". Voiau să impună limite scandaloase daunelor care se puteau obține prin proces. Voiau să demoleze sistemul de acțiuni juridice colective care le prinsese atât de bine (evident, avocaților specializați în astfel de procese). Voiau să-i împiedice pe oameni să-i dea în judecată pe doctori.

Președintele avea să se țină pe poziție, ca de obicei, dar, evident, avea nevoie de sprijin. Scrisoarea frumoasă, gofrată cu aur,

lungă de trei pagini, se încheia cu o cerere de bani, și încă mulți. Clay îl sună pe Patton French care, lucru destul de straniu, se întâmpla să fie chiar în biroul său din Biloxi. Primi un răspuns fără ocolișuri, ca de fiecare dată:

– Scrie nenorocitul de cec, îi spuse.

Clay avu mai multe convorbiri telefonice cu directorul Analizei Prezidențiale. Mai târziu, nu mai reușea să-și amintească cu ce sumă ar fi vrut să contribuie inițial, dar cu siguranță nu era nici măcar aproape de cecul de 250 000 de dolari pe care îl completă în final. Un curier îl ridică și îl predă la Casa Albă. Patru ore mai târziu, alt curier îi aduse lui Clay un plic sigilat de la Casa Albă. Era un bilet scris de mână, pe un cartonaș de corespondență:

„Dragă Clay,

Sunt într-o ședință de cabinet (și încerc să nu adorm), altfel te-aș fi sunat. Mulțumesc pentru sprijin. Hai să luăm cina împreună și să ne cunoaștem."

Semnat de președinte!

Drăguț, dar pentru un sfert de milion de dolari nici nu se aștepta la mai puțin. A doua zi, alt curier îi aduse o invitație groasă de la Casa Albă. A SE RĂSPUNDE URGENT, spunea ștampila de pe plic. Clay și încă o persoană aleasă de el erau invitați să participe la un dineu de gală în onoarea președintelui Argentinei. Ținută de seară, bineînțeles. RSVP[1] imediat, pentru că mai erau numai patru zile până la eveniment. Incredibil ce poți cumpăra în Washington cu 250 000 de dolari!

Ridley avea, desigur, nevoie de o rochie potrivită și, de vreme ce Clay plătea, s-a dus cu ea la cumpărături. Și o făcu fără să se plângă, pentru că își dorea niște indicații despre ce îi plăcea

[1] RSVP: *repondez s'il vous plaît* (fr.) – „vă rugăm să răspundeți". (n.red.)

fetei să poarte. Lăsată nesupravegheată, i-ar putea șoca pe argentinieni și pe toți ceilalți, de fapt, cu vreun material transparent și o fustă despicată până în talie. Nici gând! Clay voia să vadă rochia înainte ca ea să o cumpere.

Dar fata dovedi o incredibilă modestie, atât în materie de gusturi, cât și de prețuri. Pe ea totul arăta bine; era manechin, în definitiv, deși părea să lucreze din ce în ce mai puțin. În cele din urmă, alese o rochie roșie superbă, dar simplă, care lăsa să se vadă mult mai puțin decât arăta ea de obicei. La trei mii de dolari era un chilipir. Pantofi, un șirag de perle micuțe, o brățară de aur cu diamante și Clay scăpă cu o cheltuială sub cincisprezece mii de dolari.

În limuzină, în fața Casei Albe, în timp ce așteptau ca cei din fața lor să fie percheziționați de un roi de gardieni, Ridley spuse:

– Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Eu, o fată săracă din Georgia, merg la Casa Albă!

Era încolăcită toată de brațul drept al lui Clay. Mâna lui era undeva, pe la jumătatea coapsei ei. Ridley vorbea acum cu accent mai pronunțat, cum i se întâmpla de fiecare dată când era emoționată.

– Greu de crezut, spuse Clay, el însuși destul de încântat.

Când coborâră din limuzină, sub o marchiză de pe Aripa Estică, un ofițer în uniformă de paradă îi oferi brațul lui Ridley și o conduse până la Salonul de Est al Casei Albe, unde oaspeții se adunau și serveau băuturi. Clay îi urmă, privind-o pe Ridley din spate și savurând fiecare clipă. Ofițerul se despărți de ea fără tragere de inimă și plecă înapoi să o conducă pe următoarea doamnă. Un fotograf le făcu o poză.

Se apropiară de primul grup de persoane care discutau și se prezentară unor oameni pe care nu aveau să-i mai vadă niciodată. Se anunță cina și invitații trecură în Salonul pentru Dineuri Oficiale, unde cincisprezece mese de zece persoane erau așezate aproape una de alta și pline de atâtea porțelanuri, argintărie și

cristaluri cum nu se mai văzuseră niciodată la un loc. Așezarea la masă era stabilită dinainte și nimeni nu stătea la aceeași masă cu soțul, soția sau persoana pe care o invitaseră. Clay o conduse pe Ridley la masa ei, îi găsi locul, o ajută să se așeze, o sărută ușor pe obraz și îi spuse: „Baftă!" Ea îi răspunse cu un zâmbet perfect de manechin, strălucitor și încrezător, dar el știa că în momentul acela nu era decât o fetiță speriată din Georgia. Înainte să se fi îndepărtat câțiva metri, doi bărbați se învârteau deja în jurul ei, strângându-i mâna și prezentându-se cu cea mai mare căldură.

Pe Clay îl aștepta o seară lungă. La dreapta lui era o regină a lumii bune din Manhattan, o femeie dură, ofilită și stafidită, care se înfometa de atâta vreme, încât ajunsese să arate ca un cadavru. Era surdă și vorbea cu volumul dat la maximum. În stânga era fiica unui magnat, proprietar de centre comerciale de undeva, din zona central-estică, fost coleg de facultate cu președintele. Clay își îndreptă atenția asupra ei și se străduí din greu timp de cinci minute, până când își dădu seama că fata nu are nimic de spus.

Timpul se opri în loc.

Stătea cu spatele la Ridley; nu avea habar cum se descurca ea.

Vorbi președintele, apoi se servi cina. Un cântăreț de operă care stătea vizavi de Clay începu să simtă efectul vinului și se apucă să spună bancuri vulgare. Vorbea tare și fornăit. Era originar de undeva, din munți, și nu avea absolut nici o reținere când venea vorba să spună obscenități de față cu femeile; nu era impresionat câtuși de puțin de faptul că se aflau la Casa Albă.

La trei ore după ce se așezase pe scaun, Clay se ridică și își luă la revedere de la noii și minunații săi prieteni. Cina se terminase; în Salonul de Est, orchestra își acorda instrumentele. O găsi pe Ridley și merseră să danseze. Puțin înainte de miezul nopții, când numărul invitaților scăzuse la câteva zeci, președintele și

Prima Doamnă se alăturară celor mai petrecăreți pentru unul, două dansuri. Președintele părea sincer încântat să-l cunoască pe Clay Carter:

– Am citit articolele despre tine, fiule, bună treabă! spuse.

– Mulțumesc, domnule președinte.

– Cine e gagica?

– O prietenă.

Ce-ar zice feministele dacă l-ar auzi folosind cuvântul „gagică"?

– Pot să dansez cu ea?

– Sigur, domnule președinte!

Și astfel, domnișoara Ridal Petashnakol, fostă bursieră din Georgia, în vârstă de douăzeci și patru de ani, se trezi strânsă în brațe, ținută la piept și îmbrățișată de însuși președintele Statelor Unite.

27

Livrarea unui Gulfstream 5 nou dura minimum douăzeci și două de luni, probabil chiar mai mult, dar nu întârzierea era cel mai mare obstacol. Prețul era, pentru moment, de patruzeci și patru de milioane de dolari și avionul era dotat, desigur, cu cele mai noi aparate și accesorii. Era vorba totuși de prea mulți bani, dar Clay era sincer tentat. Explicația pe care o primi din partea agentului de vânzări era că majoritatea avioanelor G-5 noi erau achiziționate de corporații mari, care aveau miliarde de dolari și care comandau câte două sau trei odată și le foloseau încontinuu. Cea mai bună afacere în cazul lui, ca proprietar individual, era să închirieze un avion puțin mai vechi pentru, să zicem, șase luni, ca să se convingă dacă asta își dorea. Apoi putea cumpăra aparatul, iar nouăzeci la sută din suma plătită pe chirie s-ar deduce din costul de vânzare.

Agentul avea chiar avionul potrivit. Era un model G-4 PD (Performanțe Deosebite) din 1998, pe care o firmă din topul celor cinci sute cele mai bogate îl schimbase pe un G-5 nou. Când îl văzu, în toată splendoarea sa, pe pista de la Aeroportul Național Reagan, inima începu să-i bată cu putere și pulsul îi crescu nebunește. Era alb ca zăpada, cu o dungă elegantă, albastru-marin. Ajungea la Paris în șase ore. La Londra – în cinci.

Se sui la bord, împreună cu agentul. Clay nu-și putea da seama dacă era cu câțiva centimetri mai mic decât G-5-ul lui Patton French. Avea piele, mahon, garnituri de aramă peste tot. Bucătărie, bar, spațiu de odihnă în spate; în față, la piloți, echipamente aviatice de ultimă oră. Una dintre canapele se putea întinde și transforma în pat și, pentru o clipă, Clay se gândi la Ridley; ei doi, între cearșafuri, la zece mii de metri altitudine. Sisteme audio, video și de telefonie sofisticate. Fax, computer, acces la internet.

Avionul părea nou-nouț, iar agentul îl lămuri că tocmai ieșise din atelier, unde exteriorul fusese complet revopsit, iar interiorul remobilat. La insistențele lui Clay, spuse în cele din urmă:

– Cu treizeci de milioane e al tău.

Se așezară la o măsuță și începură negocierile. Încet-încet, ideea închirierii dispăru. La venitul lui Clay, nu i-ar fi fost deloc greu să obțină o ofertă de finanțare convenabilă. Ipoteca, numai trei sute de mii de dolari pe lună, ar costa doar puțin mai mult decât chiria. Iar dacă la un moment dat ar dori să-l schimbe cu alt avion, atunci agentul l-ar răscumpăra pe acesta la cea mai mare cotație de pe piață și i-ar oferi în schimb orice și-ar dori.

Doi piloți ar costa două sute de mii de dolari pe an, cu beneficii, cursuri de pregătire și toate celelalte cheltuieli incluse. Clay ar putea lua în calcul și opțiunea de a-și înscrie avionul la o companie de curse charter.

– În funcție de cât de mult îl folosești tu, ți-ar putea aduce spre un milion de dolari pe an din curse charter, spuse agentul, pregătindu-se să dea lovitura de grație. Asta ar acoperi cheltuielile cu piloții, hangarul și întreținerea.

– Ai idee cam cât o să-l folosesc? întrebă Clay, amețit de mulțimea posibilităților.

– Am vândut o grămadă de avioane avocaților, spuse agentul, căutând în servietă statistica de care avea nevoie. Maximum trei sute de ore pe an. Poți să-l închiriezi pentru de două ori pe atât.

„Doamne! se gândi Clay. Chestia asta ar putea aduce chiar profit."

Vocea rațiunii îi spunea să nu se pripească, dar de ce să mai aștepte? Și, în plus, cui i-ar putea cere sfatul? Singurele persoane pe care le cunoștea și care aveau experiență în asemenea chestiuni erau amicii lui, specialiștii în daune, și oricare dintre ei i-ar spune: „Nu ai avion? Cumpără-ți!"

Așa că îl cumpără.

Încasările companiei Goffman pe ultimul trimestru erau mai mari decât în anul precedent, cu vânzări record. Acțiunile se vindeau cu 65 de dolari, cea mai bună cotație din ultimii doi ani. Începând cu prima săptămână din ianuarie, compania lansase o campanie publicitară nu doar pentru promovarea unuia dintre multele sale produse, ci a companiei înseși. „Goffman a fost mereu alături de dumneavoastră" era sloganul și tema reclamelor și fiecare spot arăta câte un produs bine cunoscut, făcut pentru a alina și proteja America: o mamă care pansa rana fiului cu un mic bandaj; un tânăr atrăgător, cu nelipsitul abdomen plat, savurând fiecare clipă a bărbieritului; un cuplu cu părul cărunt pe o bancă, fericiți că au scăpat de hemoroizi; un individ care face *jogging*, înnebunit de durere, luând un analgezic și așa mai departe. Lista de produse de consum utile fabricate de Goffman era nesfârșită.

Mulrooney studia compania mai ceva decât un analist financiar și era convins că noua campanie publicitară nu era decât o strategemă pentru a-și pregăti investitorii și consumatori pentru șocul provocat de Maxatil. Din cercetările lui reieși că Goffman nu mai folosise niciodată strategii publicitare cu asemenea mesaje liniștitoare. Compania era pe unul dintre primele cinci

locuri din țară la publicitate, dar întotdeauna își investise banii în câte un produs pe rând, cu rezultate remarcabile.

Părerea lui era împărtășită și de Max Pace, care își stabilise reședința la hotelul Hay-Adams. Clay îi făcu o vizită în apartamentul lui pentru o cină târzie, servită în cameră. Pace era țâfnos și nerăbdător să arunce bomba asupra companiei Goffman. Citi ultimele modificări aduse la dosarul procesului care urma să fie înaintat la tribunalul din Washington. Ca de obicei, făcu însemnări pe margine.

– Care e planul? întrebă el, ignorând mâncarea și vinul.

Clay nu le ignoră pe ale lui.

– Anunțurile încep la opt dimineață, spuse, cu gura plină de carne de vițel. Un atac rapid în optzeci de sectoare de piață, de pe o coastă pe cealaltă. Linia fierbinte a fost instalată. Pagina de web e gata. Mica mea firmă e gata de treabă. Mâine la ora zece mă duc la tribunal și depun personal dosarul.

– Sună bine.

– Doar nu e prima dată când facem așa ceva! Cabinetul de avocatură al lui J. Clay Carter II este o mașinărie de procese colective de daune, mulțumesc foarte mult!

– Noii tăi amici nu știu nimic?

– Bineînțeles că nu! De ce le-aș spune? Am lucrat împreună la Dyloft, dar French și toți tipii ăia îmi sunt și rivali. I-am șocat atunci, o să-i șochez și acum. De-abia aștept!

– Ăsta nu e Dyloft, nu uita! Atunci ai avut noroc, pentru că ai prins o companie șubredă într-un moment prost. Cu Goffman va fi mult mai greu.

În cele din urmă, Pace aruncă dosarul pe bufet și se așeză la masă.

– Dar au scos un medicament periculos, spunea Clay. Și cu un medicament periculos nu mergi la proces.

– Nu într-un proces colectiv. Știu de la sursele mele că Goffman s-ar putea să accepte să se judece în cazul din Flagstaff, de vreme ce e vorba de un singur reclamant.

– Cazul lui Mooneyham?

– Exact. Dacă vor pierde, o să fie mai împăciuitori când se vor negocia înțelegerile. Dacă vor câștiga, atunci s-ar putea să fie o luptă de durată.

– Spuneai că Mooneyham nu pierde niciodată.

– N-a mai pierdut de mai bine de douăzeci de ani. Jurații îl plac la nebunie. Poartă pălării de cowboy, haine de piele întoarsă, cizme roșii și alte lucruri din astea. O reminiscență din vremurile când avocații își câștigau încă procesele la tribunal. O adevărată capodoperă. Ar trebui să mergi să-l cunoști. Ar merita excursia.

– O să-mi adaug și asta pe listă.

Gulfstreamul aștepta în hangar, nerăbdător să zboare.

Sună un telefon și Pace avu, timp de cinci minute, o conversație cu voce scăzută în capătul celălalt al camerei.

– Valeria, spuse când se întoarse la masă.

Clay și-o imagină o clipă pe ființa asexuată rontăind un morcov. Bietul Max! Ar fi putut nimeri mult mai bine.

Clay dormea la birou. Amenajase un mic dormitor și o baie lângă sala de ședințe. Adesea stătea treaz până după miezul nopții, apoi dormea câteva ore, făcea un duș scurt și înainte de șase era înapoi la birou. Stilul lui de muncă devenise legendar, nu numai în propria firmă, ci și în tot orașul. Majoritatea bârfelor în cercurile avocățești erau despre el, cel puțin în momentul acela, iar ziua lui de lucru de șaisprezece ore era adesea extinsă la optsprezece sau douăzeci, în baruri și la cocteiluri.

Și de ce n-ar munci cât e ziua de lungă? Avea treizeci și doi de ani, era necăsătorit și nu avea nici un fel de obligații serioase care să-i mănânce timpul. Cu noroc și puțin talent i se oferise o șansă unică de a reuși în viață ca puțini alții. De ce să nu dea tot

ce poate la firmă timp de câțiva ani, și apoi să renunțe la tot și să-și facă de cap tot restul vieții?

Mulrooney apăru puțin după ora șase, după ce băuse deja patru cești de cafea, înarmat cu o sută de idei noi.

– Ziua Z? întrebă, dând buzna în biroul lui Clay.

– Ziua Z!

– Hai să tăiem niște capete!

La ora șapte, biroul forfotea de avocați și asistenți cu ochii pe ceas, și toți așteptau invazia. Secretarele umblau din birou în birou cu cafele și covrigi. La opt, se înghesuiră cu toții în sala de ședințe, cu privirile ațintite asupra televizorului cu ecran lat. Primul anunț era difuzat de canalul ABC, partener al rețelei de televiziune din Washington.

O doamnă bine, puțin peste șaizeci de ani, cu părul scurt și grizonat, coafat elegant, cu ochelari de firmă, stă la o masă mică de bucătărie și se uită pe geam cu o privire tristă. Voce din fundal (o voce oarecum rău prevestitoare): „Dacă ați luat medicamentul pe bază de hormoni feminini numit Maxatil, e posibil să fi provocat creșterea riscului de cancer la sân, afecțiuni ale inimii și accident cerebral". Prim-plan cu mâinile femeii, odihnindu-se pe masă, apoi imaginea se mută pe un flacon cu pastile pe care scrie cu litere groase **MAXATIL**. „Nici un cap de mort nu ar fi fost mai înspăimântător." Voce pe fundal: „Vă rugăm să mergeți imediat la un consult medical. Maxatil vă poate pune în mare pericol sănătatea". Prim-plan cu figura femeii, și mai tristă acum, iar în ochi îi apar lacrimi. Voce pe fundal: „Pentru mai multe informații, sunați la Linia Fierbinte Maxatil". În josul ecranului apare un număr de telefon gratuit. În imaginea finală, femeia își scoate ochelarii și își șterge o lacrimă de pe obraz.

Aplaudară și ovaționară de parcă banii urmau să vină peste noapte. Apoi Clay îi trimise pe toți la locurile lor lângă telefoane,

să înceapă să adune clienți. În câteva minute începură să curgă apelurile. La ora nouă fix, așa cum se hotărâse, se trimiseră prin fax copii ale dosarului către toate ziarele și canalele de televiziune financiare. Clay îl sună pe vechiul său prieten de la *The Wall Street Journal* și îi dădu pontul. Îi spuse că i-ar putea acorda un interviu în câteva zile.

La deschiderea bursei, acțiunile Goffman erau cotate la 65 de dolari, dar resimțiră imediat efectul procesului intentat în Washington. Clay se trezi fotografiat de un fotoreporter în timp ce depunea dosarul la tribunal.

Până la prânz, prețul acțiunilor Goffman scăzuse la 61 de dolari. Compania se grăbi să dea un comunicat de presă în care nega vehement că Maxatil ar fi vinovat de toate acele lucruri îngrozitoare care se invocau în acțiunea juridică. Aveau de gând să se apere cu toate forțele.

Patton French îl sună în timpul „prânzului". Clay mânca un sendviș la birou, privind cum se înalță teancul de cazuri.

– Sper că știi ce faci, spuse French neîncrezător.

– Hei, și eu sper, Patton. Ce mai faci?

– Cum nu se poate mai bine. Ne-am uitat și noi bine la cazul Maxatil acum vreo șase luni. Am hotărât să nu ne băgăm. Dovedirea relației cauză-efect ar putea fi o adevărată problemă.

Clay scăpă sendvișul din mână și încercă să-și recapete suflul. Patton French refuza un caz? Spunea nu unui proces colectiv împotriva uneia dintre cele mai bogate corporații din țară? Își dădu seama că tăceau amândoi, o pauză incomodă în conversație.

– Păi, ce să zic, Patton, vedem lucrurile diferit.

Bâjbâia cu mâna în spate, căutându-și scaunul. În cele din urmă, se prăbuși în el.

– De fapt, toată lumea a refuzat până la tine. Saulsberry, Didier, Carlos din Miami. Un tip din Chicago are o mulțime de

cazuri, dar încă n-a intentat proces. Nu știu ce să zic, poate ai dreptate. Poate că noi nu ne-am dat seama, asta-i tot.

French încerca să obțină informații.

– Avem tot ce ne trebuie despre ei, spuse Clay. Raportul guvernamental!

„Asta era! Eu îl am, și French nu." În cele din urmă, după ce trase adânc aer în piept, inima începu să-i bată din nou.

– Ar fi bine să fii pregătit, Clay! Tipii ăștia sunt foarte buni. Pe lângă ei, bătrâneii ca Wicks și băieții de la Laboratoarele Ackerman par niște școlari.

– S-ar zice că ești speriat, Patton. Mă surprinzi.

– Nu, nu sunt speriat deloc. Dar dacă teoria ta are vreo hibă, te vor mânca de viu. Și nici să nu te gândești la o înțelegere rapidă.

– Vrei să participi și tu?

– Nu. Nu mi-a plăcut acum șase luni, și nu-mi place nici acum. În plus, am deja prea multe cazuri deschise. Succes!

Clay închise telefonul și se încuie în birou. Se duse la fereastră și stătu acolo cel puțin cinci minute până își simți cămașa lipindu-i-se de spate de la sudoarea rece. Atunci își duse mâna la frunte și găsi valuri de transpirație.

28

Titlul din *Daily Profit* urla: O SUTĂ DE MILIOANE NENOROCITE NU-I MAI AJUNG! Articolul începea cu un scurt paragraf despre procesul „frivol" intentat cu o zi înainte împotriva companiei Goffman, unul dintre cei mai apreciați fabricanți de produse de consum din America. Minunatul medicament Maxatil produs de ei ajutase nenumărate femei să treacă prin coșmarul menopauzei, dar era atacat acum de aceiași rechini care duseseră la faliment firme ca A. H. Robins, Johns Manville, Owens-Illinois și, practic, întreaga industrie americană de azbest.

Tonul articolului devenise mai dur când ajunse să vorbească despre cel mai mare dintre rechini, un șmecher tânăr și nerușinat din Washington, pe nume Clay Carter, care, conform surselor lor, nu pledase niciodată în fața unui juriu. Cu toate acestea, câștigase peste o sută de milioane de dolari anul trecut la loteria proceselor colective de daune. Evident, jurnalistul avea o colecție sigură de surse de încredere. Primul era un director de la Camera de Comerț a Statelor Unite, care milita împotriva proceselor, în general, și a avocaților, în special: „Toți acești indivizi asemenea lui Clay Carter nu fac decât să-i inspire și pe alții să intenteze astfel de procese născocite. Dacă un anonim ca domnul Carter poate câștiga atât de mult

într-un timp așa de scurt, înseamnă că nici o companie respectabilă nu se poate simți în siguranță". Un profesor de la o facultate de drept de care Clay nu auzise niciodată spunea: „Indivizii aceștia sunt neîndurători. Lăcomia lor nu cunoaște limite și din cauza asta vor ucide, în final, gâsca asta cu ouă de aur". Un congresman flușturatic din Connecticut prinse ocazia să ceară de îndată aprobarea unei reforme a sistemului de daune al cărei promotor era chiar el. Urmau să aibă loc audieri în comisii, iar domnul Carter s-ar putea trezi citat să depună mărturie în fața Congresului.

Surse rămase anonime din cadrul companiei Goffman spuneau că firma se va apăra din toate puterile, că nu va ceda șantajului și că, la momentul potrivit, va cere despăgubiri pentru onorariile avocaților săi și pentru costurile de judecată cauzate de aceste acuzații imorale și neserioase.

Valoarea acțiunilor scăzuse cu unsprezece la sută, ceea ce însemna o pierdere de două miliarde de dolari în dividende, și totul din cauza acestui proces neîntemeiat.

„De ce nu-i dau în judecată acționarii de la Goffman pe indivizii ca Clay Carter?" întreba un profesor de la o facultate de drept obscură.

Nu era un material plăcut de citit, dar Clay nu-l putea în nici un caz ignora. Un editorial din *Investment Times* făcea apel la Congres să studieze mai atent reforma sistemului juridic. Și acest articol dădea mare importanță faptului că tânărul domn Carter câștigase o adevărată avere în mai puțin de un an. Nu era decât un „tupeist" ale cărui câștiguri necinstite aveau să-i inspire și pe alți escroci să dea în judecată pe oricine le cădea în mână.

Porecla „tupeistul" rămase câteva zile pe buzele celor de la birou, înlocuind-o temporar pe cea de „Maestrul". Clay zâmbea și se purta de parcă era o onoare.

– Cu un an în urmă nu vorbea nimeni despre mine, se lăuda el. Acum nu se mai satură de mine.

Însă, în spatele ușilor închise ale biroului său era neliniștit și îngrijorat din cauza grabei cu care deschisese procesul împotriva companiei Goffman. Faptul că amicii lui din branșă nu se înghesuiau să i se alăture îl cam punea pe gânduri. Publicitatea negativă îl rodea. Până acum nu vorbise absolut nimeni în apărarea lui, ceea ce nu era neobișnuit, doar că nu era lucrul de care avea el nevoie în acel moment.

La șase zile după depunerea dosarului, sună Pace din California.

– Mâine e ziua cea mare, spuse el.

– Am nevoie de niște vești bune, spuse Clay. Raportul guvernamental?

– Nu pot să-ți spun, răspunse Pace. Și gata cu discuțiile la telefon! Ar putea asculta cineva. Îți explic când mă întorc în oraș. Mai încolo.

„Ar putea asculta cineva? La care capăt – la al meu sau la al lui Pace? Și cine, mă rog?" Așa se duse încă o noapte de somn.

Studiul efectuat de Comisia Americană pentru Persoanele de Vârsta a Treia avea inițial ca scop testarea a douăzeci de mii de femei, cu vârste cuprinse între patruzeci și cinci și șaptezeci și cinci de ani, pe o perioadă de șapte ani. Grupul fusese împărțit în două părți egale. Jumătate din femei primeau zilnic câte o pastilă de Maxatil, în timp ce celelalte primeau paliative. Însă cercetătorii abandonaseră proiectul după numai patru ani, atât de proaste erau rezultatele. S-a descoperit o creștere a riscului de cancer la sân, de boli de inimă și accidente vasculare la un procent îngrijorător dintre femei. La cele care luaseră medicamentul, riscul de cancer la sân crescuse cu treizeci și trei la sută, cel de infarct, cu douăzeci și unu la sută, iar cel de accident cerebral, cu douăzeci la sută.

Studiul estima că la fiecare o sută de mii de femei care luau Maxatil timp de patru sau mai mulți ani, patru sute se vor îmbolnăvi de cancer la sân, trei sute vor suferi de afecțiuni cardiace mai mult sau mai puțin grave și alte trei sute vor suferi accidente vasculare grave sau moderate.

Raportul apăru în presă în dimineața următoare. Acțiunile Goffman primiră o nouă lovitură, scăzând la 51 de dolari bucata la aflarea veștilor. Clay și Mulrooney își petrecură toată dimineața monitorizând pagini web și canale de televiziune, așteptând vreo reacție din partea companiei, însă nu apăru nici una. Reporterii care îl împroșcaseră cu noroi pe Clay după ce intentase procesul nu îl sunară să-i afle reacția la citirea veștilor. Menționară pe scurt chestiunea a doua zi. În *Post* apăru un rezumat destul de sec despre publicarea raportului, însă numele lui Clay nu era amintit. Se simțea reabilitat, dar ignorat. Avea atâtea de spus în apărarea sa, dar nimeni nu era interesat să-l asculte.

Se mai liniști văzând afluxul de apeluri din partea pacientelor care luaseră Maxatil.

Gulfstreamul trebuia să-și ia cândva zborul. Stătea de opt zile în hangar, iar Clay murea de nerăbdare să călătorească. O urcă la bord pe Ridley și porni spre vest, mai întâi spre Las Vegas, deși la birou nimeni nu știa că făcea escală acolo. Era o călătorie de afaceri, și încă una de mare importanță. Avea întâlnire cu marele Dale Mooneyham din Tucson, să discute despre Maxatil.

Rămaseră două nopți în Vegas, într-un hotel cu gheparzi și pantere adevărate expuse într-o imitație de rezervație naturală din fața intrării. Clay pierdu treizeci de mii de dolari la *black jack*, iar Ridley cheltui douăzeci și cinci de mii pe haine în magazinele de firmă care umpleau curtea interioară acoperită a hotelului. Gulfstreamul plecă spre Tucson.

Firma Mott & Mooneyham transformase o gară veche din centrul orașului într-o clădire de birouri cu un plăcut aer retro. Recepția era fosta sală de așteptare, o încăpere lungă, cu tavanul boltit, unde două secretare erau ascunse în colțuri opuse, de parcă ar fi trebuit să fie despărțite pentru a păstra liniștea. La o privire mai atentă, nici una nu părea capabilă de violență.

Amândouă aveau peste șaptezeci de ani și erau pierdute în propria lume. Era un muzeu de obiecte de tot felul, o colecție de lucruri pe care Dale Mooneyham le dusese la tribunal și le prezentase juriului. Într-o vitrină înaltă era un boiler cu gaz, iar pe plăcuța de bronz de deasupra ușii era scris numele cazului și suma la care se ridicase verdictul – „4,5 milioane de dolari, 3 octombrie 1988, Stone County, Arkansas". Mai era un vehicul cu trei roți care costase compania Honda trei milioane de dolari în California și o pușcă ieftină care înfierbântase atât de tare un juriu texan, încât reclamantul primise unsprezece milioane de dolari. Zeci de produse – o mașină de tuns iarba, o caroserie dezintegrată de la o Toyota Cellica, o bormașină, o vestă de salvare care nu se deschisese, o scară prăbușită. Iar pe pereți atârnau tăieturi din ziare și fotografii ale marelui om înmânându-le cecurile clienților răniți. Clay, rămas singur deoarece Ridley era la cumpărături, trecea de la un exponat la altul, fascinat de trofee și fără să-și dea seama că fusese lăsat să aștepte aproape o oră.

Într-un sfârșit, un asistent veni după el și-l conduse pe un coridor larg pe care se înșirau birouri spațioase. Pereții erau acoperiți cu titluri și articole din ziare, mărite și înrămate, care spuneau toate povestea unor victorii răsunătoare în sala de tribunal. Mott, cine o mai fi fost și el, era, cu siguranță, un actor insignifiant. Pe antet mai apăreau doar numele a patru avocați.

Dale Mooneyham stătea la birou și se ridică numai pe jumătate când intră Clay, pe care nu-l anunțase nimeni și care se simțea ca un vagabond. O strângere de mână rece și de formă. Nu era bine-venit acolo și era nedumerit de modul în care fusese primit. Mooneyham avea cel puțin șaptezeci de ani, era un bărbat corpolent, cu pieptul lat și burtă proeminentă. Blugi, cizme de piele roșu-țipător, o cămașă western șifonată și, evident, fără cravată. Își vopsea în negru părul cărunt, dar avea nevoie de încă o ședință pentru că tâmplele îi erau albe, iar restul

negru și lipit de cap de prea multă grăsime. Fața lungă și lată, ochii buhăiți, de băutor.

– Drăguț birou, de-a dreptul unic, spuse Clay, încercând să mai dezmorțească atmosfera.

– L-am cumpărat acum patruzeci de ani, spuse Mooneyham, pe cinci mii de dolari.

– Impresionantă colecție de suveniruri.

– M-am descurcat bine, fiule! N-am mai pierdut nici un proces de douăzeci și unu de ani. Ar fi timpul să mai și pierd, cel puțin așa spun adversarii mei.

Clay privi în jur și încercă să se relaxeze în scaunul jos, de piele veche. Biroul era de cel puțin cinci ori mai mare decât al lui, cu pereții plini de trofee de vânătoare împăiate care îi urmăreau fiecare mișcare. Nu suna nici un telefon, nu țăcănea nici un fax în depărtare. În biroul lui Mooneyham nu exista calculator.

– Am venit să vorbim despre Maxatil, cred, spuse Clay, simțind că ar putea fi dat afară în orice clipă.

Ezitare, nici o reacție în afară de o mișcare indiferentă a ochilor mici și negri.

– E un medicament periculos, spuse el simplu, ca și cum Clay habar n-ar fi avut. Am intentat procesul acum vreo cinci luni, în Flagstaff. Lucrurile se mișcă repede în tribunalul de aici, din Arizona, i se zice Titirezul, așa că până la începutul toamnei ar trebui să înceapă procesul. Spre deosebire de tine, eu nu intentez acțiunea înainte să fac toate cercetările și toate pregătirile și să fiu gata să merg la tribunal. Dacă faci așa, partea adversă n-o să te prindă niciodată din urmă. Am scris o carte despre pregătirile dinaintea unui proces. Încă o mai citesc uneori. Ar trebui s-o citești și tu.

„Să plec acum?" ar fi vrut să întrebe Clay.

– Ce-mi puteți spune despre clienta dumneavoastră?

– E una singură. Procesele colective sunt o escrocherie, cel puțin așa cum le faceți tu și prietenii tăi. Daunele colective sunt

o păcăleală, un jaf la adresa clienților, o loterie mânată de lăcomia care, într-o bună zi, o să ne facă rău tuturor. Lăcomia necontrolată o să încline balanța spre partea cealaltă. Se vor face reforme și vor fi drastice. Voi o să rămâneți fără obiectul muncii, dar n-o să vă pese, fiindcă aveți bani. Însă cei care o să aibă de suferit sunt viitorii reclamanți, toți oamenii simpli care n-o să mai poată deschide vreun proces împotriva produselor periculoase, pentru că voi, băieți, v-ați bătut joc de lege!

– V-am întrebat despre clienta dumneavoastră.

– O femeie albă de șaizeci și șase de ani, nefumătoare, care a luat Maxatil timp de patru ani. Am cunoscut-o acum un an. Noi, aici, nu ne grăbim, ne facem lecțiile înainte să deschidem focul.

Clay ar fi vrut să vorbească despre lucruri mari, despre idei mari, despre cât de mulți clienți potențiali existau în cazul Maxatil și la ce se aștepta Mooneyham din partea companiei Goffman și ce fel de experți plănuia să folosească la proces. În schimb, căuta o scăpare rapidă.

– Nu vă așteptați la o înțelegere? întrebă el, încercând să pară cât de cât interesat.

– Eu nu negociez, fiule! Clienții mei știu asta de la bun început. Accept trei cazuri pe an, toate alese cu grijă de mine. Îmi plac cazurile deosebite, produse și teorii pentru care nu am mai pledat. Tribunale pe care nu le cunosc. Am de unde să aleg, pentru că mă sună avocații în fiecare zi. Și întotdeauna ajung la proces. Știu din momentul când accept un caz că nu se va ajunge la nici o înțelegere. Îi spun acuzatului de la început: „Hai să nu ne pierdem timpul gândindu-ne la înțelegeri, bine?" În sfârșit se mișcă, mutându-și greutatea de pe o parte pe alta, de parcă l-ar fi durut spatele sau altceva. Asta o e veste bună pentru tine, fiule! Eu voi ataca primul și dacă juriul îmi dă dreptate, o să-mi dea un verdict frumușel. Și atunci voi, clovnilor, puteți să vă puneți de acord, intrați în joc, vă faceți reclamă ca să strângeți și mai mulți clienți, după care

le obțineți niște înțelegeri pe sume mici și vă luați partea din total. O să vă ajut să câștigați încă o avere.

– Mi-ar plăcea să ajung la proces, spuse Clay.

– Dacă e adevărat ce am citit, nici nu știi unde e tribunalul.

– Îl găsesc eu.

Mooneyham ridică din umeri.

– Probabil că n-o să fie nevoie. După ce termin eu cu Goffman, nu vor mai vrea să audă de nici un juriu.

– Nu sunt obligat să ajung la o înțelegere.

– O să fii. Ai mii de cazuri. N-o să ai curaj să ajungi la proces. Și cu aceste cuvinte se ridică încet, întinse o mână fără vlagă și spuse: Am treabă.

Clay ieși în grabă din birou și trecu repede pe coridor, prin holul-muzeu și ieși în căldura ucigătoare a deșertului.

Ghinion în Vegas și dezastru total în Tucson, dar ceva salvă totuși călătoria undeva, deasupra statului Ocklahoma, la paisprezece mii de metri altitudine. Ridley era pe canapea, învelită și adormită buștean, când începu să bâzâie faxul. Clay se duse în spatele cabinei întunecoase și ridică pagina care tocmai sosise. Era de la Oscar Mulrooney, de la birou. Scosese de pe internet un articol – topul anual al firmelor și onorariilor din revista de avocatură *American Attorney*. Între cei douăzeci de avocați cel mai bine plătiți din țară era și domnul Clay Carter, clasat pe un impresionant loc opt, cu un câștig estimat de o sută zece milioane de dolari în anul precedent. Era chiar și o mică fotografie a lui Clay, sub care scria „Novicele anului".

„Nu greșiseră cu estimarea, își spuse Clay. Din nefericire, treizeci de milioane din onorariile primite în cazul Dyloft le-au fost oferite, sub formă de bonusuri, lui Paulette, Jonah și Rodney, niște recompense care la început păruseră generoase, dar care, privind retrospectiv, erau de-a dreptul prostești. Nu se va mai repeta. Ceilalți băieți buni din *American Attorney* nu auziseră niciodată de asemenea prime mărinimoase." Dar Clay

nu se plângea. Era singurul avocat din zona Washingtonului care intrase în topul primilor douăzeci.

Pe primul loc era o legendă din Amarillo, pe nume Jock Ramsey, care se ocupase de un caz legat de deșeuri toxice în care erau implicate mai multe companii petroliere și de produse chimice. Cazul se lungise nouă ani. Partea lui Ramsey era estimată la patru sute cincizeci de milioane. Despre un avocat din Palm Beach, specializat în cazuri legate de tutun, se spunea că ar fi câștigat patru sute de milioane. Altul, din New York, se clasase pe locul trei, cu trei sute douăzeci și cinci de milioane. Patton French ieșise pe locul patru, ceea ce, fără îndoială, îl scotea din sărite.

În intimitatea propriului Gulfstream, privind articolul din ziar unde îi apărea poza, Clay își spuse că era, probabil, un vis. Existau 76 000 de avocați în Washington și el era numărul unu! Cu un an înainte nici măcar nu auzise de Tarvan, de Dyloft sau de Maxatil și nici nu dădea prea mare atenție proceselor colective de daune. Cu un an înainte, cel mai mare vis al său era să plece de la Biroul Avocaților din Oficiu și să pună mâna pe o slujbă la o firmă respectabilă, unde să câștige suficient încât să-și cumpere niște costume noi și o mașină mai bună. Numele lui pe un antet care s-o impresioneze pe Rebecca și să-i țină la distanță pe părinții ei. Un birou drăguț cu niște clienți de calitate mai bună, care i-ar permite să nu se mai ascundă de amicii lui din facultate. Niște visuri așa de modeste!

Se hotărî să nu-i arate articolul lui Ridley. Fata se obișnuia cu banii și era tot mai interesată de bijuterii și călătorii. Nu fusese niciodată în Italia și tot lansa apropouri despre Roma și Florența.

Toată lumea din Washington avea să vorbească despre numele lui Clay în topul celor douăzeci. Se gândea la prietenii și la rivalii lui, la amicii din facultate și la vechea gașcă de la BAO. Dar cel mai mult se gândea la Rebecca.

29

Fabrica de ciment Hanna Portland fusese fondată în Reedsburg, Pennsylvania, în 1946, la timp ca să prindă creșterea spectaculoasă din domeniul construcțiilor, și în special al construcției de case de după război. A devenit imediat firma care asigura cele mai multe locuri de muncă în orășel. Frații Hanna conduceau compania cu o mână de fier, dar erau corecți cu muncitorii, care le erau și vecini. Când afacerile mergeau bine, muncitorii primeau salarii generoase. Când lucrurile se mișcau mai încet, cu toții strângeau cureaua și se descurcau. Concedierile erau rare și se foloseau numai ca ultimă soluție. Muncitorii erau mulțumiți și nu s-au organizat niciodată în sindicate.

Frații Hanna investeau profiturile la loc în fabrică și în echipamente, dar și în folosul comunității. Au construit un centru civic, un spital, un teatru, iar stadionul de fotbal al liceului era cel mai frumos din zonă. În decursul anilor au fost tentați o dată sau de două ori să vândă, să câștige bani frumoși și să-și petreacă viața jucând golf, dar frații nu au fost niciodată siguri că fabrica nu va fi mutată din Reedsburg. Așa că au păstrat-o.

După cincizeci de ani de conducere înțeleaptă, compania avea ca angajați patru mii din cei unsprezece mii de locuitori ai orașului. Vânzările erau de șaizeci de milioane de dolari pe an,

deși profiturile erau mici. Concurența puternică din străinătate și scăderea numărului de construcții noi afectau serios profitul. Era o afacere ciclică, lucru pe care mai tinerii membri ai familiei Hanna încercară fără succes să-l remedieze prin diversificarea producției. Bilanțul reflecta în prezent mai multe datorii decât era normal.

Marcus Hanna era actualul președinte al consiliului de administrație, deși nu folosea niciodată acest titlu. Era pur și simplu șeful, bossul cel mare. Tatăl său fusese unul dintre fondatori, iar Marcus își trăise toată viața în fabrică. În conducerea companiei se găseau nu mai puțin de opt alți membri ai familiei, iar alți câțiva din următoarea generație spălau podele prin fabrică și făceau aceleași munci umile pe care le făcuseră și părinții lor la început.

În ziua în care se intentă procesul, Marcus era într-o ședință cu vărul lui primar, Joel Hanna, avocatul neoficial al firmei. Portărelul trecu fără menajamente de recepționeră și de secretară și se prezentă în fața lui Marcus și Joel cu un plic gros.

– Dumneavoastră sunteți Marcus Hanna? îl interpelă portărelul.

– Da. Dumneata cine ești?

– Vin din partea judecătorului. Poftiți citația.

Îi înmână plicul și plecă.

Era o acțiune judecătorească intentată în districtul Howard, Maryland, care pretindea daune, fără a preciza suma, pentru o categorie de proprietari de locuințe care suferiseră pagube din cauza mortarului de ciment Portland de calitate proastă, fabricat de compania Hanna. Joel parcurse citația și i-o explică lui Marcus cu alte cuvinte, iar când termină, cei doi bărbați îi blestemară o bună bucată de vreme pe avocați, în general.

După o scurtă căutare, secretara găsi o impresionantă colecție de articole recente despre avocatul care îi reprezenta pe reclamanți, un anume Clay Carter din Washington.

Nu era de mirare că apăruseră probleme în districtul Howard. Un lot prost de ciment Portland intrase pe piața de acolo cu

câțiva ani în urmă. Urmând filierele obișnuite, ajunsese să fie folosit de diverși antreprenori pentru construirea caselor din cărămidă. Reclamațiile erau recente; compania încerca să-și dea seama de amploarea problemei. Era limpede că era nevoie cam de trei ani pentru ca mortarul să slăbească și apoi să înceapă să cadă.

Atât Marcus, cât și Joel fuseseră în districtul Howard și se întâlniseră cu furnizorii și cu constructorii. Inspectaseră câteva case. În momentul de față estimau numărul de potențiali reclamanți la cinci sute, iar costul reparațiilor la fiecare casă, în jur de douăsprezece mii de dolari. Compania avea asigurare de răspundere care ar fi putut să acopere primele cinci milioane de dolari.

Dar în acțiunea juridică se pretindea că era vorba de „cel puțin două mii de potențiali reclamanți" și fiecare cerea daune de douăzeci și cinci de mii de dolari.

– Asta înseamnă cincizeci de milioane, spuse Marcus.

– Iar nenorocitul de avocat o să înhațe patruzeci la sută din suma totală, adăugă Joel.

– Nu poate să facă așa ceva, spuse Marcus.

– Fac asta în fiecare zi.

Alte blesteme generale la adresa avocaților. Apoi unele mai precise adresate domnului Carter. Joel plecă cu citația. Urma să anunțe compania de asigurări, care va transfera cazul unei firme de avocatură, probabil una din Philadelphia. Așa ceva se întâmpla o dată pe an, dar niciodată la asemenea proporții. Pentru că daunele solicitate depășeau cu mult suma asigurată, Hanna vor fi obligați să-și angajeze propria firmă de avocatură care să lucreze cu compania de asigurări. Nici unul dintre avocați nu va fi ieftin.

*

Anunțul pe o pagină întreagă din *Larkin Gazette* stârni agitație în micul orășel ascuns de lume, în munții din sud-vestul

statului Virginia. Pentru că în Larkin existau trei fabrici, orașul avea puțin peste zece mii de oameni, o comunitate de dimensiuni obișnuite dintr-un ținut minier. Zece mii erau limita pentru anunțuri de o pagină întreagă și pentru analize medicale, limită stabilită de Oscar Mulrooney în cazul Skinny Ben. Studiase campaniile publicitare și ajunsese la concluzia că pieţele mici nu erau luate în calcul. Din studiul său mai reieșea și că femeile din mediul rural și cele din zona munților Apalași erau mai corpolente decât cele din orașe. Teritoriul Skinny Ben!

Conform anunțului, se vor face analize medicale începând de a doua zi la un motel din nordul orașului, va fi prezent și un doctor, un medic adevărat. Analizele erau gratuite. Puteau beneficia toate persoanele care luaseră benafoxadil, alias Skinny Ben. Erau confidențiale. Și ar putea duce la obținerea unor bani de la producătorul medicamentului.

În josul paginii, cu litere mai mici, numele, adresa și numărul de telefon al Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II, din Washington, deși până în momentul când ajungeau să citească aceste rânduri, majoritatea oamenilor fie renunțau, fie erau prea entuziasmați din pricina analizelor.

Nora Tackett locuia într-o rulotă, la un kilometru și jumătate în afara orașului Larkin. Nu văzuse anunțul, pentru că nu citea ziarele. Nu citea nimic. Se uita la televizor șaisprezece ore pe zi, în mare parte în timp ce mânca. Locuia împreună cu doi copii vitregi pe care fostul ei bărbat i-i lăsase pe cap când își luase tălpășița cu doi ani înainte. Erau copiii lui, nu ai ei, și nu era foarte sigură cum ajunsese în posesia lor. Dar bărbatul plecase; fără un cuvânt, fără să lase un ban pentru creșterea celor mici, fără o vedere, o scrisoare sau un telefon ca să se intereseze de soarta celor doi plozi pe care uitase să-i ia cu el. Așa că Nora mânca.

Deveni clienta lui J. Clay Carter când sora ei văzu anunțul din *Larkin Gazette* și aranjă să vină să o ia și să meargă la

analize. Nora luase Skinny Ben timp de un an, până când doctorul ei încetase să i-l mai prescrie pentru că dispăruse de pe piață. Nu se putea spune că pierduse vreun pic în greutate datorită pastilelor.

Sora ei o urcă într-o camionetă și îi puse în față anunțul mare cât pagina.

– Citește aici, îi ceru MaryBeth.

MaryBeth începuse să devină obeză cu douăzeci de ani în urmă, dar un accident cerebral la vârsta de douăzeci și șase de ani trăsese semnalul de alarmă. Era sătulă de câte predici îi ținuse Norei; se certau de ani de zile. Și începură din nou să se certe în timp ce traversau orașul, îndreptându-se spre motel.

Motelul Village Inn fusese ales de secretara lui Oscar Mulrooney pentru că părea să fie cel mai nou din oraș. Era singurul care apărea pe internet, ceea ce, sperau ei, însemna ceva. Oscar dormise acolo în noaptea dinainte și luase un mic dejun foarte matinal în cafeneaua murdară a motelului, întrebându-se încă o dată cum de reușise să decadă în atât de scurt timp.

Al treilea din promoția sa la Yale! Curtat de firmele de elită de pe Wall Street și de greii din Washington. Tatăl lui era un medic celebru din Buffalo. Unchiul său, magistrat la Curtea Supremă din Vermont. Fratele său, asociat la una dintre cele mai prospere firme de avocatură specializate pe probleme de mediu din Manhattan.

Soției lui îi era rușine cu el, pentru că plecase din nou la dracu' în praznic la vânătoare de cazuri. Și lui la fel!

Partenerul lui de echipă era un doctor rezident bolivian care vorbea engleză cu un accent atât de greoi, încât până și atunci când spunea „bună dimineața" era greu să-l înțelegi. Avea douăzeci și cinci de ani și părea de șaisprezece, chiar și cu halatul verde de spital, pe care Oscar insistase să-l poarte de dragul credibilității. Făcuse medicina pe insula Grenada din Caraibe.

Oscar îl găsise pe doctorul Livan în anunțurile cu cereri de slujbe și îl plătea cu suma uriașă de două mii de dolari pe zi.

Oscar se ocupa de primire, iar Livan de consultație. Singura cameră de întruniri a motelului avea un paravan pliant șubred pe care se chinuiră amândoi să-l netezească și să-l întindă de-a latul camerei, divizând-o în două părți mai mult sau mai puțin egale. Când Nora intră în partea din față la opt și patruzeci și cinci de minute, Oscar se uită la ceas, apoi spuse, cât putu de amabil:

– Bună dimineața, doamnă!

Femeia venise cu un sfert de oră mai devreme, dar, în definitiv, toți apăreau înainte de ora anunțată.

Oscar se surprinsese exersând pronunția acestui „doamnă" în timpul călătoriilor prin orașele din jurul Washingtonului. Nu era obișnuit cu așa ceva.

„Bani în bancă, își spuse, privind-o pe Nora. Cel puțin o sută patruzeci de kilograme, poate chiar o sută optzeci. Ce tristețe că ajunsese să le ghicească greutatea ca un negustor de bâlci. Ce tristețe că ajunsese să facă așa ceva..."

– Tu ești avocatu'? întrebă MaryBeth, plină de suspiciune. Oscar trecuse deja de o mie de ori prin asta.

– Da, doamnă, doctorul este în spate. Am niște documente pentru dumneavoastră. Îi întinse o mapă cu niște chestionare concepute pentru cei mai simpli cititori.

– Dacă aveți întrebări, să-mi spuneți!

MaryBeth și Nora se îndreptară spre niște scaune pliante. Nora se prăbuși greoi într-al ei; deja transpirase. Curând se cufundară în lectura formularelor. Era liniște, până se deschise ușa și altă femeie corpolentă aruncă o privire înăuntru. Își fixă imediat privirea pe Nora, care nu-și putea lua ochii de la ea, ca o căprioară în lumina farurilor. Două grăsane la vânătoare de daune.

– Poftiți, spuse Oscar cu un zâmbet cald, semănând din ce în ce mai mult cu un vânzător de mașini. O convinse să intre, îi trânti formularele în brațe și o conduse în celălalt capăt al

camerei. „Undeva, între o sută douăzeci și cinci și o sută patruzeci de kilograme."

Fiecare set de analize costa o mie de dolari. Un pacient din zece urma să devină client în cazul Skinny Ben. Un caz valora în medie între o sută cincizeci și două sute de mii de dolari. Și ei adunau numai resturile, pentru că optzeci la sută din cazuri ajunseseră deja la firme de avocatură de prin toată țara.

Dar resturile valorau și ele o avere. Nu la fel de mult ca Dyloftul, dar, oricum, milioane.

După ce răspunse la întrebări, Nora izbuti să se ridice în picioare. Oscar luă formularele, le verifică, se asigură că femeia luase într-adevăr Skinny Ben, apoi semnă undeva, în josul paginii.

– Pe ușa aceea, doamnă! Doctorul vă așteaptă.

Nora trecu printr-o deschizătură mare din panoul despărțitor; MaryBeth rămase în urmă și începu să facă puțin conversație cu avocatul.

Livan i se prezentă Norei, care nu înțelese nimic din ce îi spunea. Nici el n-o înțelegea pe ea. Îi luă tensiunea și clătină din cap nemulțumit – 18 cu 14. Pulsul era 130, la limita exploziei. Livan îi arătă niște cântare industriale și femeia se urcă pe unul dintre ele, fără tragere de inimă – o sută nouăzeci de kilograme.

Avea patruzeci și patru de ani. În starea asta, avea noroc dacă apuca a cincizecea aniversare.

Medicul deschise o ușă și o conduse afară din clădire, unde aștepta o ambulanță parcată.

– Aici facem analizele, spuse el.

Ușile din spate ale mașinii erau deschise; doi asistenți de la sonograf așteptau, amândoi în halate scurte, albe. O ajutară să se urce și o instalară pe un pat.

– Ce-i asta? întrebă Nora, arătând spre aparatul care era cel mai aproape de ea.

– Un ecocardiograf, spuse unul dintre asistenți, într-o engleză pe care o înțelegea și ea.

– Cu asta vă scanăm pieptul, spuse celălalt asistent, o femeie, și facem o fotografie pe calculator a inimii dumneavoastră. Nu durează nici zece minute.

– Nu doare, adăugă celălalt.

Nora închise ochii și se rugă să supraviețuiască.

Procesul în cazul Skinny Ben era atât de profitabil, pentru că dovezile erau ușor de obținut. În timp, medicamentul, care în ultimă instanță ajuta prea puțin la scăderea în greutate, slăbea aorta. Iar răul făcut era permanent. Insuficiență aortică sau afecțiuni ale valvei mitrale în proporție de cel puțin douăzeci la sută însemnau automat proces.

Doctorul Livan citi rezultatul ecografiei Norei în timp ce ea încă se ruga și le făcu semn asistenților că da: douăzeci și doi la sută. Duse rezultatul în față, unde Oscar se ocupa de documentație pentru o cameră plină de candidați. Oscar se întoarse împreună cu doctorul la Nora, care se ridicase în șezut, era palidă și dădea pe gât suc de portocale. Ar fi vrut să spună: „Felicitări, doamnă Tackett, aveți aorta suficient de afectată", dar felicitările erau numai pentru avocați. O chemară pe MaryBeth și Oscar le explică scenariul procesului, atingând numai punctele-cheie.

Ecografia urma să fie studiată de un cardiolog autorizat de colegiul medicilor, iar raportul lui va fi transmis administratorului procesului. Limitele între care se puteau încadra sumele compensatorii fuseseră deja aprobate de judecător.

– Cât? întrebă MaryBeth, pe care părea că o preocupă mai mult banii decât pe sora ei. Nora părea că începuse din nou să se roage.

– Dacă luăm în calcul vârsta Norei, în jur de o sută de mii de dolari, spuse Oscar, omițând să menționeze, pe moment, că treizeci la sută din sumă o va lua Cabinetul de Avocatură al lui J. Clay Carter II.

Nora, revenindu-și brusc, spuse:

– O sută de mii de dolari!

– Da, doamnă!

Ca un chirurg înaintea unei operații de rutină, Oscar învățase să nu-și exagereze șansele de reușită. Să se aștepte la puțin, astfel șocul provocat de onorariul avocaților nu va fi atât de mare.

Nora se gândea la o rulotă nouă, de două ori mai mare, și la o nouă antenă de satelit. MaryBeth se gândea la un camion plin cu produse de slăbit. Oscar termină formalitățile și le mulțumi pentru că veniseră.

– Noi când primim banii? întrebă MaryBeth.

– Noi? întrebă Nora.

– În șaizeci de zile, spuse Oscar, conducându-le spre ușă.

Din păcate, următorii șaptesprezece pacienți nu prezentau afecțiuni ale aortei suficient de grave, iar Oscar simțea nevoia să bea ceva. Dar dădu lovitura cu numărul nouăsprezece, un tânăr care înclină balanța cântarului la două sute șaizeci de kilograme. Ecocardiograma era splendidă – aorta afectată în proporție de patruzeci la sută. Luase Skinny Ben timp de doi ani. Pentru că avea douăzeci și șase de ani și, conform statisticilor, mai avea de trăit cel puțin încă treizeci și unu de ani cu inima bolnavă, cazul lui valora pe puțin cinci sute de mii de dolari.

Spre seară se confruntară cu un incident neplăcut. O tânără voinică se înfuriase când doctorul Livan o anunțase că are inima sănătoasă. Nici un fel de afecțiune. Dar femeia auzise prin oraș că Nora Tackett primea o sută de mii de dolari, de fapt auzise la salonul de înfrumusețare și, deși nu cântărea la fel de mult ca Nora, luase și ea pilule și avea dreptul la aceeași sumă.

– Am mare nevoie de bani, insistă ea.

– Îmi pare rău, spunea doctorul Livan întruna.

Îl chemară pe Oscar. Tânăra începu să vorbească tare și vulgar și, ca să o scoată din motel, fură nevoiți să-i promită că vor trimite oricum cardiologului rezultatele spre studiu.

– Mai facem un set de analize, pe care le vor reexamina doctorii din Washington, spuse el, ca și cum ar ști despre ce vorbește. Asta o liniști suficient cât să o convingă să plece.

„Ce caut eu aici?" se tot întreba Oscar. Se îndoia că vreo persoană din Larkin studiase vreodată la Yale, dar, oricum, îi era teamă. Ar fi distrus dacă s-ar afla. „Banii, gândește-te la bani", își tot repeta.

În Larkin testară patruzeci și unu de pacienți care luaseră Skinny Ben. Trei se calificau pentru proces. Oscar le obținu semnăturile și părăsi orașul cu perspectiva mai veselă a onorariilor care ajunseseră de aproape două sute de mii de dolari. Nu era un rezultat prost. Plecă în goană cu BMW-ul lui și nu se mai opri decât în Washington. Următoarea incursiune în zona fierbinte era tot o excursie secretă, asemănătoare, în vestul statului Virginia. Plănuise mai mult de zece astfel de excursii pentru luna următoare.

„Pune mâna pe bani și gata. E o escrocherie. Nu are nimic de-a face cu meseria de avocat. Găsește-i, convinge-i, plătește-i, ia banii și fugi!"

30

Pe întâi mai, Rex Crittle părăsi firma de contabilitate la care lucrase timp de optsprezece ani și se mută la etaj, unde deveni directorul economic al cabinetului de avocatură JCC. Cum oferta cuprindea o mărire uriașă de salariu și alte avantaje, pur și simplu nu putuse refuza. Firma de avocatură avea un succes nebun, dar haosul creștea atât de rapid, încât finanțele păreau să fi scăpat cu totul de sub control. Clay îi dădu mână liberă și îl plasă într-un birou vizavi de al lui.

Deși era foarte recunoscător pentru salariul pe care îl primea, Crittle avea mari dubii în legătură cu salariile tuturor celorlalți. După părerea lui, pe care pentru moment o ținea pentru el, majoritatea angajaților erau plătiți exagerat de mult. Firma avea acum paisprezece avocați și fiecare dintre ei câștiga cel puțin 200 000 de dolari pe an; douăzeci și unu de asistenți juridici, cu salarii de 75 000 de dolari fiecare; douăzeci și șase de secretare, cu 50 000 de dolari fiecare, cu excepția domnișoarei Glick, care câștiga 60 000 de dolari; doisprezece sau mai mulți funcționari de diverse feluri, fiecare primind în medie 20 000 de dolari. În total, șaptezeci și șase de oameni, fără a-i pune la socoteală pe Crittle și pe Clay. Adăugând costurile avantajelor suplimentare ale angajaților, cheltuielile anuale se ridicau la 8,4 milioane de dolari și ele creșteau aproape săptămânal.

Chiria era de 72 000 de dolari. Cheltuielile de întreținere – computere, telefoane, apă, curent, încălzire, lista era destul de lungă – ajungeau la aproape 40 000 de dolari pe lună. Avionul, cea mai mare risipă dintre toate și singurul bun de care Clay nu se putea lipsi, costa firma 300 000 de dolari pe lună pentru ipotecă și alți 50 000 pentru piloți, întreținerea și chiria hangarului. Veniturile la care se aștepta Clay din închirierea pentru curse charter nu apăruseră încă. Unul dintre motive era că, de fapt, nu prea voia să-i folosească altcineva avionul.

Conform cifrelor pe care Crittle le monitoriza zilnic, costurile firmei se ridicau la 1,3 milioane pe lună – 15,6 milioane pe an, mai mult sau mai puțin. Cu siguranță, suficient cât să-l îngrozească pe orice contabil, dar, după șocul provocat de înțelegerile din cazul Dyloft și onorariile imense care intraseră în firmă, nu avea de ce să se plângă. Oricum, nu încă. Acum se întâlnea cu Clay de cel puțin trei ori pe săptămână și la fiecare cheltuială discutabilă primea același răspuns: „Trebuie să cheltuiești ca să câștigi".

Și cheltuiau, nu glumă. Pe Crittle costurile îl nelinișteau, dar publicitatea și analizele medicale îl îmbolnăveau de-a dreptul. Pentru Maxatil, firma cheltuise în primele patru luni 6,2 milioane de dolari pe reclame în ziare, la radio, la televiziune și pe internet. Se plânsese în legătură cu acest subiect.

– Cu toată viteza înainte, venise răspunsul lui Clay. Vreau douăzeci și cinci de mii de cazuri!

Socoteala ajunsese undeva pe la optsprezece mii și era imposibil de urmărit, pentru că se schimba din oră în oră.

Conform unui buletin informativ de pe internet pe care Crittle îl citea în fiecare zi, motivul pentru care firma Carter din Washington obținea atât de multe cazuri era că numai câțiva alți avocați începuseră o campanie agresivă. Dar ținu pentru el această bârfă.

– Maxatil o să ne aducă mai mulți bani decât Dyloftul, repeta Clay întruna la birou, ca să mențină moralul trupelor.

Și părea convins de ce spune.

Skinny Ben îl costa mult mai puțin, dar cheltuielile se adunau, și onorariile nu. Până la întâi mai cheltuiseră 600 000 de dolari pe publicitate și cam tot atât pe analize medicale. Firma avea o sută cincizeci de clienți, iar Oscar Mulrooney împrăștiase o circulară în care pretindea că fiecare caz valorează, în medie, 180 000 de dolari. La un procent de treizeci la sută, Mulrooney prevedea onorarii de aproximativ nouă milioane, în următoarele „câteva luni".

Faptul că una din ramurile firmei urma să obțină asemenea rezultate entuziasmase pe toată lumea, dar așteptarea devenea obositoare. Nu apăruse nici un ban din înțelegerile în cazul Skinny Ben, deși se presupunea că schema funcționa automat. Sute de avocați erau implicați în acest proces și nu era de mirare că apăruseră neînțelegeri uriașe. Crittle nu pricepea încrengăturile avocățești, dar se străduia să se pună la punct. Stăpânea însă bine problema cheltuielilor și a lipsei onorariilor.

A doua zi după venirea lui Crittle la firmă, Rodney plecă, deși cele două evenimente nu aveau nici o legătură unul cu celălalt. Rodney își adunase câștigurile și se mutase în suburbii, într-o casă drăguță, pe o stradă foarte liniștită, cu o biserică la un capăt, o școală la celălalt și un parc după colț. Plănuia să devină antrenorul permanent al celor patru copii ai săi. Mai târziu poate se va angaja din nou sau poate nu. Uitase de Facultatea de Drept. Cu zece milioane de dolari în cont, din care mai trebuiau plătite impozitele, nu avea, de fapt, nici un fel de planuri, doar o hotărâre de a fi tată și soț, și avar. Se furișă împreună cu Clay într-un restaurant cu delicatese de pe aceeași stradă unde era și firma, cu câteva ore înainte să părăsească definitiv biroul, și își luară la revedere. Lucraseră împreună șase ani – cinci la BAO, ultimul la noua firmă.

– Nu-i cheltui pe toți, Clay, își sfătui prietenul.

– Nici nu pot. Sunt prea mulți.

– Nu fi naiv!

Adevărul era că firma nu mai avea nevoie de cineva ca Rodney. Băieții de la Yale erau politicoși și se purtau respectuos cu el, în principal datorită prieteniei lui cu Clay, dar nu era totuși decât un asistent. Și nici Rodney nu mai avea nevoie de firmă. Nu voia decât să-și ascundă banii și să aibă grijă de ei. În sinea lui, era îngrozit de modul în care Clay irosea o asemenea avere. Cheltuiala necugetată se plătește întotdeauna.

Cu Jonah pe o barcă și Paulette care încă se mai ascundea în Londra și aparent nu intenționa să mai vină acasă, gașca inițială se destrămase. Era trist, dar Clay era prea ocupat ca să fie nostalgic.

Patton French convocase o întâlnire a Comitetului Director, o imposibilitate organizatorică pentru a cărei realizare fusese nevoie de o lună. Clay întrebă de ce nu puteau rezolva lucrurile la telefon, pe fax, pe e-mail sau prin intermediul secretarelor, dar French spusese că e nevoie să se adune toți cinci pentru o zi în aceeași încăpere. Și cum procesul fusese intentat în Biloxi, voia să vină cu toții acolo.

Ridley era gata de călătorie. Cariera ei de manechin practic se încheiase; își petrecea timpul la sala de sport și câteva ore pe zi la cumpărături. Clay nu avea nimic împotriva timpului petrecut la sport, care nu făcea decât să mai adauge o cireașă pe tort. Îl îngrijorau cumpărăturile, însă fata dovedea o remarcabilă moderație. Putea să colinde magazinele ore în șir și totuși să cheltuiască sume modeste.

Cu o lună mai devreme, după un weekend prelungit la New York, se întorseseră în Washington și merseseră la el acasă. Ea rămase peste noapte, nu pentru prima dată și evident nici pentru ultima. Deși nu vorbiseră nimic despre mutarea ei la el, pur și simplu, se întâmplase. Clay nu-și mai amintea când își dăduse seama că halatul, periuța de dinți, fardurile și lenjeria ei erau acolo. Nu a văzut-o niciodată aducându-și lucrurile personale la el acasă; ele pur și simplu apăruseră acolo. Nu era insistentă; nu vorbiră nimic. Rămase la el trei nopți consecutive, făcând tot ce

trebuie fără să-i stea niciodată în drum, apoi îi șopti că are nevoie să petreacă o noapte la ea acasă. Trecură două zile fără să-și vorbească, apoi se întoarse.

Nu fusese vorba nici o clipă de căsătorie, deși Clay cumpăra suficiente bijuterii și haine cât să ajungă pentru un harem. Nici unul din ei nu părea să-și dorească ceva permanent. Se bucurau de prezența și compania celuilalt, dar fiecare privea și în jur. Ridley era înconjurată de mistere pe care Clay nu dorea să le descifreze. Era superbă și agreabilă și plăcută la pat și nu părea să fie o arivistă. Dar avea secrete.

Ca și Clay. Cel mai mare secret al lui era că, dacă Rebecca l-ar suna, ar vinde totul în afară de Gulfstream, ar lua-o cu el și ar pleca pe Marte.

În loc de asta, zbura spre Biloxi cu Ridley, care alesese pentru călătorie o fustă mini din piele întoarsă, care abia dacă acoperea părțile esențiale, pe care, de altfel, nici nu era interesată să le acopere, de vreme ce erau numai ei doi în avion. Undeva, deasupra vestului Virginiei, lui Clay îi trecu prin minte să întindă canapeaua și să sară pe Ridley. Gândul stărui o vreme, dar reuși să și-l scoată din minte, în principal din cauza frustrării. De ce era întotdeauna el cel care iniția jocurile și distracția? Ridley participa de bunăvoie, dar niciodată nu începea ea.

Pe lângă asta, servieta era plină cu documente ale comitetului director.

La aeroportul din Biloxi îi aștepta o limuzină. Îi duse câțiva kilometri până într-un port, unde aștepta o barcă ușoară, cu motor. Patton French își petrecea majoritatea timpului pe iaht, la cincisprezece kilometri în larg. Era între căsătorii. Se dezlănțuise un divorț urât. Actuala soție voia jumătate din banii lui și tot ce mai avea. Viața era mult mai liniștită pe barcă, cum numea el iahtul de lux de șaizeci și cinci de metri lungime.

Îi întâmpină în pantaloni scurți și desculț. Wes Saulsberry și Damon Didier erau deja acolo, cu pahare de tărie în mână.

Carlos Hernández din Miami trebuia să sosească și el din clipă în clipă. French îi duse într-un scurt tur al vasului, în timpul căruia Clay numără cel puțin opt oameni în costume de marinar albe, impecabile, care îi stăteau toți la dispoziție în caz că avea nevoie de ceva. Vasul avea cinci niveluri, șase cabine, costase douăzeci de milioane de dolari și așa mai departe. Ridley coborî într-o cabină și începu să-și scoată hainele.

Băieții se întâlniră la un pahar „pe verandă", cum îi spunea French – o punte micuță de lemn la nivelul cel mai de sus. French urma să meargă la proces în două săptămâni, ceea ce pentru el era o raritate, fiindcă în mod normal corporațiile cu care se judeca preferau, de frică, să arunce cu bani. Pretindea că de-abia așteaptă și, la primul rând de votcă, îi plictisi pe toți cu detaliile.

Întrepeni în mijlocul propoziției când văzu ceva. Pe o punte inferioară apăruse Ridley, fără sutien și, aparent, și fără bikini. Dar ținuta includea o pereche de bikini de grosimea unui fir de păr, care se țineau cumva în locul potrivit. Cei trei bărbați mai în vârstă săriră ca arși și își pierdură suflul.

– E europeancă, spuse Clay drept explicație, așteptând primul atac de cord. De câte ori se apropie de apă, hainele-i dispar.

– Atunci cumpără-i naibii o barcă, spuse Saulsberry.

– Ba și mai bine, poate să o ia pe asta, spuse French, încercând să se adune.

Ridley privi în sus, văzu agitația pe care o provocase și dispăru, fără îndoială, urmată de toți bucătarii și angajații de la bordul vasului.

– Unde eram? spuse French, recăpătându-și suflul.

– Terminaseși povestea pe care o spuneai, zise Didier.

Se apropia încă o barcă cu motor. Era Hernández, urmat nu de una, ci de două doamne. După ce urcară la bord și French îi ajută să se instaleze, Carlos veni pe punte, cu ceilalți băieți.

– Cine sunt fetele? întrebă Wes.

– Asistentele mele, răspunse Carlos.

– Numai să nu le faci asociate, spuse French.

Vorbiră despre femei timp de câteva minute. Evident, toți patru avuseseră mai multe soții. Poate de asta munceau atât de mult. Clay nu spuse nimic, dar ascultă totul.

– Care e treaba cu Maxatilul? întrebă Carlos. Am o mie de cazuri și nu știu ce să fac cu ele.

– Mă întrebi pe mine ce să faci cu cazurile tale? spuse Clay.

– Tu câte ai? întrebă French.

Starea de spirit se schimbase drastic; acum vorbeau de lucruri serioase.

– Douăzeci de mii, spuse Clay, mințind puțin.

Adevărul era că nu știa câte cazuri erau la birou. Ce conta o mică exagerare între experții în daune?

– Eu n-am intentat procesul cu ale mele, spuse Carlos. O să fie un coșmar să dovedești că medicamentul e cauza afecțiunilor.

Erau cuvinte pe care Clay le auzise destul și nu voia să le mai audă. De aproape patru luni aștepta ca vreun nume celebru să se arunce în prăpastia Maxatil.

– Mie tot nu-mi place, spuse French. Am vorbit ieri cu Scotty Gaines din Dallas. Are două mii de cazuri, dar nici el nu e sigur ce să facă totuși cu ele.

– E foarte dificil să dovedești efectul medicamentului numai pe baza unui studiu, spuse Didier în direcția lui Clay, cu un ton aproape de predică. Nici mie nu-mi place.

– Problema e că bolile provocate de Maxatil sunt provocate și de mulți alți factori, spunea Carlos. Am patru experți care au studiat medicamentul. Toți sunt de părere că, dacă o femeie care ia Maxatil face cancer la sân, e imposibil să dovedești legătura dintre boală și medicament.

– Vreo reacție din partea celor de la Goffman? întrebă French.

Clay, care mai avea puțin și sărea peste bord, luă o înghițitură mare din băutura extrem de tare și încercă să lase impresia că avea deja compania în bătaia puștii.

– Nimic, spuse. Procedura de administrare a probelor de-abia a început. Cred că așteptăm cu toții să vedem ce face Mooneyham.

– Am vorbit cu el ieri, spuse Saulsberry.

Poate că nu le plăcea cazul, dar oricum stăteau cu ochii pe el. Clay era în branșă de destulă vreme încât să-și poată da seama că cea mai mare teamă era aceea de a rata un caz mare. Și învățase din povestea cu Dyloftul că cea mai mare plăcere era să lansezi un atac-surpriză când toți ceilalți dorm.

Nu era sigur ce va avea de învățat de la Maxatil. Tipii ăștia încercau toate portițele, cercetau, sperau să afle ceva din linia întâi. Dar cum compania Goffman ridicase un zid în jurul cazului din clipa în care se intentase procesul, Clay nu avea nimic ce să le spună.

Saulsberry spunea:

– Îl cunosc bine pe Mooneyham. Am pledat împreună în niște procese cu ani în urmă.

– E un lăudăros, spuse French, ca și cum avocații erau de regulă reținuți la vorbă și unul cu gura mare era o rușine pentru întreaga breaslă.

– Așa e, dar e foarte bun. Tipul n-a mai pierdut de douăzeci de ani.

– Douăzeci și unu, spuse Clay. Sau, cel puțin, mie așa mi-a zis.

– Mă rog, spuse Saulsberry, abandonând subiectul, pentru că avea vești proaspete. Ai dreptate, Clay, toată lumea e cu ochii pe Mooneyham. Chiar și Goffman. Procesul va fi în septembrie. Pretind că vor să ajungă la proces. Dacă Mooneyham reușește să pună lucrurile cap la cap și să dovedească relația cauză-efect și vina companiei, atunci e foarte probabil ca Goffman să înceapă un program de despăgubiri la nivel național. Dar dacă jurații dau dreptate companiei, atunci începe războiul, fiindcă Goffman n-o să scoată un ban din buzunar.

– Toate astea sunt spusele lui Mooneyham? întrebă French.

– Da.

– Se umflă în pene.

– Ba nu, și eu am auzit la fel, spuse Carlos. Am și eu o sursă, care mi-a spus exact ce zice și Wes.

– Eu n-am auzit niciodată de un acuzat care să insiste să se facă proces, spuse French.

– Cu Gofman nu-i de glumit, adăugă Didier. I-am dat și eu în judecată acum cincisprezece ani. Dacă poți să dovedești că sunt vinovați, vor plăti înțelegeri cinstite. Dar dacă nu poți, te-ai ars.

Încă o dată, Clay simți nevoia să înoate. Din fericire, subiectul Maxatil fu instantaneu dat la o parte la apariția celor două asistente cubaneze, în ținute foarte sumare.

– Asistente, pe naiba, spuse French, chinuindu-se să vadă mai bine.

– Care e a ta? întrebă Saulsberry, aplecându-se peste scaun.

– Alegeți, băieți, spuse Carlos. Sunt profesioniste. Vi le-am adus cadou. Le dăm de la unul la altul.

La aceste cuvinte, toți gură-spartă de pe punte tăcură mâlc.

Chiar înainte de ivirea zorilor se iscă o furtună care distruse liniștea de pe vas. French, cu o mahmureală groaznică și o asistentă goală sub cearșaf, îl chemă pe căpitan fără să se scoale din pat și îi ordonă să se îndrepte spre țărm. Micul dejun a fost amânat, și nu pentru că nu i-ar fi fost cuiva foame. Cina fusese un maraton de patru ore, garnisit cu povești de vitejie din sala de judecată, glume porcoase și nelipsita ciondăneală târzie provocată de prea mult alcool. Clay și Ridley se retrăseseră devreme în cabina lor și încuiaseră ușa de două ori.

Ancorat în portul Biloxi, așteptând să treacă furtuna, comitetul director reuși să treacă în revistă toate documentele de pe ordinea de zi. Erau instrucțiuni pentru administratorul cazului și zeci de linii punctate unde trebuia semnat. Până la sfârșit lui

Clay îi era deja rău și își dorea cu disperare să se întoarcă pe pământ ferm.

Cel mai recent calcul al onorariilor era și el la vedere printre hârtii. Clay sau, mai precis, firma lui de avocatură, urma să mai primească încă patru milioane de dolari. Destul de îmbucurător, dar nu era sigur că o să-și dea seama când vor sosi banii. Vor contribui frumos la reechilibrarea cheltuielilor, dar numai temporar.

Îl va scăpa totuși de Rex Crittle timp de câteva săptămâni. Rex aștepta onorariile cum așteaptă un tată nerăbdător nașterea primului copil.

Era ultima dată, își jură Clay când coborî de pe vas. Era ultima dată când permitea să fie închis peste noapte cu niște oameni pe care nu-i agrea. O limuzină îi duse la aeroport. Gulfstreamul îi duse în Caraibe.

31

Închiriaseră vila pentru o săptămână, deși Clay se îndoia că va putea sta atât de mult departe de birou. Era construită pe panta unui deal, cu vedere spre aglomeratul oraș-port Gustavia, care roia de trafic, turiști și tot felul de ambarcațiuni care veneau și plecau. Ridley o găsise într-un catalog cu vile de lux de închiriat. Era o casă frumoasă – arhitectură tradițională caraibiană, acoperiș cu țigle roșii, terase și verande lungi. Avea nenumărate dormitoare și băi, prea multe pentru a fi descoperite, un bucătar, două servitoare și un grădinar. Se instalară rapid, iar Clay începu să frunzărească niște broșuri ale unor agenții imobiliare, pe care cineva avusese amabilitatea să le lase acolo.

Cea dintâi întâlnire a lui Clay cu o plajă pentru nudiști a fost o mare dezamăgire. Prima femeie goală pe care o văzu era o bunică, o creatură bătrână și ridată care, dacă ar fi fost sfătuită corect, ar fi trebuit să acopere mult mai mult și să arate mult mai puțin. Apoi se apropie în pas lejer soțul ei, cu o burtă imensă care atârna până jos și acoperea părțile intime, cu o iritație pe fund. Nuditatea primea o lovitură puternică. Ridley, desigur, era în elementul ei și se plimba țanțoșă de colo-colo pe plajă, în timp ce capetele se suceau după ea. După vreo două ore de stat pe nisip fugiră de căldură și savurară un prânz de două ore într-un

restaurant franțuzesc excepțional. Toate restaurantele bune erau franțuzești și le găseai peste tot pe insulă.

Orașul Gustavia era plin de viață. Era foarte cald, deși nu erau în plin sezon, dar cineva uitase să le spună asta turiștilor. Umpleau trotuarele în peregrinările lor din magazin în magazin și aglomerau străzile în mașinuțele și jeepurile închiriate. Portul nu era niciodată liniștit; vase micuțe de pescuit își făceau loc printre iahturile celor bogați și celebri.

În timp ce insula Mustique era intimă și izolată, St. Barth era plină până la refuz de construcții și de turiști. Cu toate astea, era o insulă încântătoare. Lui Clay îi plăceau amândouă. Ridley, care demonstra un profund interes în materie de proprietăți pe insule, prefera St. Barth datorită magazinelor și restaurantelor. Îi plăceau orașele aglomerate și oamenii. Trebuia să aibă cine să se holbeze la ea.

După trei zile, Clay își scoase ceasul de la mână și începu să doarmă într-un hamac de pe verandă. Ridley citea cărți și se uita la filme vechi, ore întregi. Plictiseala se instala când intră în raza portului Gustavia Jarrett Carter, la bordul superbului său catamaran, *Fost Avocat*. Clay savura un suc într-un bar de lângă chei, așteptându-și tatăl.

Echipajul era format dintr-o nemțoaică de vreo patruzeci de ani cu picioare la fel de lungi ca ale lui Ridley și un scoțian bătrân și șmecher pe nume MacKenzie, instructorul de navigație. Femeia, Irmgard, fu mai întâi prezentată drept ofițer secund, ceea ce în termeni marinărești însemna ceva extrem de vag. Clay îi încărcă pe toți în jeep și îi duse la vilă, unde făcură duș la nesfârșit și băură până ce soarele dispăru în mare. MacKenzie depăși doza limită de whisky și nu după multă vreme sforăia într-un hamac.

Afacerea cu vasul fusese foarte slabă, cam ca și cea cu avionul. *Fost Avocat* fusese închiriat de patru ori în șase luni. Cea mai lungă călătorie fusese din Nassau până în Aruba și înapoi, trei săptămâni care le aduseseră treizeci de mii de dolari

de la un cuplu de pensionari britanici. Cea mai scurtă fusese o raită până în Jamaica, ocazie cu care aproape pierduseră vasul într-o furtună. Îi salvase MacKenzie, treaz în acel moment. Lângă Cuba avuseseră o altercație cu piratii. Poveștile curgeau.

Nu era o surpriză că Jarrett puse ochii pe Ridley. Irmgard părea să se mulțumească să bea, să citească și să privească luminile orașului.

La ceva timp după cină și după ce femeile plecaseră la culcare, Jarrett și Clay se mutară pe altă verandă pentru încă o rundă.

– Unde ai găsit-o? întrebă Jarrett, iar Clay îi făcu un rezumat rapid.

Practic locuiau împreună, dar nici unul nu vorbise de ceva mai de durată. Irmgard era și ea tot o aventură temporară.

Pe frontul juridic, Jarrett avea un milion de întrebări. Îl îngrijorau dimensiunile noii firme a lui Clay și se simțea obligat să ofere niște sfaturi pe care nu i le ceruse nimeni despre cum să conducă biroul. Clay ascultă răbdător. Vasul avea conexiune la internet și Jarrett era la curent cu procesul în cazul Maxatil și cu publicitatea negativă care îl însoțea. Când Clay îi spuse că avea douăzeci de mii de cazuri, tatăl său fu de părere că erau prea multe pentru o singură firmă.

– Tu nu înțelegi cum stau lucrurile în procesele de daune colective, spuse Clay.

– Mi se pare că te expui foarte mult, continuă Jarrett. Ce asigurare de malpraxis ai?

– Zece milioane.

– Nu e suficient.

– Numai atât au vrut să-mi dea companiile de asigurări. Liniștește-te, tată, știu ce fac!

Iar Jarrett nu se putea pune cu succesul. Banii pe care îi câștiga fiul său îl făcură să-i fie dor de zilele de glorie din sala de tribunal. I se părea că aude din depărtare cuvintele magice ale primului jurat: „Onorată Instanță, noi, jurații, dăm dreptate reclamantului și îi acordăm daune în valoare de zece milioane de

dolari". Ca de obicei, își îmbrățișa clientul, îi spunea ceva amuzant avocatului apărării și Jarrett Carter părăsea sala de judecată cu încă un trofeu.

Tăcerea dură ceva vreme. Amândoi aveau nevoie de somn. Jarrett se ridică și merse până la marginea verandei.

– Nu te mai gândești niciodată la puștiul ăla negru? întrebă, privind în noapte. Cel care a început să împuște din senin fără să știe de ce.

– Tequila?

– Da, mi-ai vorbit de el în Nassau, când am cumpărat barca.

– Da, mă mai gândesc la el din când în când.

– Bun. Banii nu sunt totul.

Și cu aceste cuvinte, Jarrett se duse la culcare.

Excursia în jurul insulei dură aproape toată ziua. Căpitanul părea că înțelege în linii mari cum se manevrează barca și cum o influențează vântul, dar, dacă n-ar fi fost MacKenzie, ar fi putut să dispară în larg și să nu mai fie găsiți niciodată. Căpitanul se străduia din greu să-și controleze vasul, dar, e drept, era și foarte tulburat de Ridley, care petrecea aproape toată ziua prăjindu-se la soare, dezbrăcată. Jarrett nu-și putea lua ochii de la ea. Și nici MacKenzie, dar el ar fi putut manevra barca și în somn.

Luară prânzul într-un mic golf izolat, în partea de nord a insulei. Lângă St. Maarten, Clay trecu la cârmă, iar tatăl lui se puse pe băut bere. Timp de aproape opt ore, Clay avusese întruna o ușoară greață, iar rolul de căpitan nu-l ajuta cu nimic. Viața pe o barcă nu era de el. Aventura cutreierării lumii pe o barcă nu-l atrăgea deloc; ar vomita prin toate marile oceane. Prefera avioanele.

După două nopți pe uscat, Jarrett era gata să se întoarcă pe mare. Își luară la revedere devreme a doua zi de dimineață și catamaranul părăsi portul Gustavia, fără vreo țintă precisă. Clay îi auzea pe Jarrett și pe MacKenzie ciondănindu-se, în timp ce barca se îndrepta spre larg.

Nu înțelese niciodată prea bine cum de apăruse agentul imobiliar pe veranda vilei sale. Femeia era acolo când se întoarse el din port, o franțuzoaică încântătoare care pălăvrăgea cu Ridley, la o cafea. Spuse că era prin preajmă și se oprise doar să verifice casa, care era proprietatea unor clienți de-ai ei, un cuplu de canadieni care se găseau în mijlocul unui divorț urât.

– Cum vă simțiți? îl întrebă.

– Cum nu se poate mai bine, spuse Clay, așezându-se. Minunată casă.

– Nu-i așa că e nemaipomenită? izbucni femeia. Una dintre cele mai frumoase proprietăți pe care le avem. Tocmai îi spuneam lui Ridley că a fost construită acum numai patru ani de acești canadieni care au venit aici de două ori, cred. Afacerile lui au început să meargă prost. Ea a început să se vadă cu medicul ei, o adevărată încurcătură acolo, în Ottawa, așa că au scos casa la vânzare la un preț foarte rezonabil.

O privire complice din partea lui Ridley. Clay puse întrebarea care plutea în aer:

– Cât?

– Numai trei milioane. A început de la cinci, dar piața e cam slabă acum.

După plecarea femeii, Ridley sări pe el în dormitor. Sexul de dimineață era ceva nemaiauzit pentru ei, dar se descurcară de minune. La fel și după-amiază. Cinară într-un restaurant bun; Ridley nu-și putea lua mâinile de pe el. Episodul de seară începu în piscină, continuă în jacuzzi și mai apoi în dormitor, iar după o noapte întreagă, agentul imobiliar era din nou acolo, înainte de prânz.

Clay era mort de oboseală și nu avea nici un chef de proprietăți noi. Dar Ridley își dorea casa mult mai mult decât își dorise orice altceva până atunci, așa că o cumpără. Prețul era, de fapt, la limita inferioară; era un chilipir, piața își va reveni și o va putea vinde oricând în câștig.

În timp ce semna documentele, Ridley îl întrebă pe Clay în particular dacă nu ar fi mai înțelept să pună casa pe numele ei, din motive de impozite. Știa la fel de multe despre sistemul de impozite din Franța și din America cum știa și despre legile privitoare la moșteniri din Georgia, dacă ar fi avut așa ceva acolo. „Nici gând", își spuse el, dar ei îi răspunse cu convingere:

– Nu, nu se poate, din motive de impozite.

Ridley părea jignită, dar durerea îi trecu repede în momentul în care Clay deveni proprietar. Clay se duse la o bancă din Gustavia, singur, și transferă banii dintr-un cont din străinătate. Când se întâlni cu avocatul care reprezenta proprietatea, nu o luă pe Ridley cu el.

– Mi-ar plăcea să mai rămân aici o vreme, spuse ea în timp ce petreceau încă o după-amiază nesfârșită pe verandă.

Clay se pregătea să plece a doua zi dimineață și crezuse că va veni și ea.

– Aș vrea să aranjez casa asta, spuse ea. Să mă întâlnesc cu decoratorul. Și să mă relaxez o săptămână sau două.

„De ce nu? se gândi Clay. Dacă tot cumpărase casa, măcar s-o folosească."

Se întoarse singur în Washington și, pentru prima dată, se bucură de singurătate în casa lui din Georgetown.

În primele câteva zile, Joel Hanna se gândise să se descurce de unul singur – el, singur, de o parte a mesei, față în față cu o armată de avocați și asistenți de-ai lor. Le-ar prezenta strategia de supraviețuire a companiei; pentru asta chiar nu avea nevoie de ajutor, de vreme ce el o concepuse.

Însă Babcock, avocatul firmei lor de asigurări, insistase să fie și el prezent. Clientul lui putea fi obligat să plătească cinci milioane de dolari, așa că, dacă voia să fie de față, Joel nu avea cum să-l împiedice.

Intraseră împreună în clădirea de pe bulevardul Connecticut. Ascensorul se opri la etajul patru și intrară în birourile luxoase

și impresionante ale Cabinetului de Avocatură al lui J. Clay Carter II. Sigla „JCC" era prezentată lumii cu litere înalte din bronz, agățate pe un perete care părea să fie din lemn de cireș, dacă nu chiar de mahon. Mobila din holul de la intrare era elegantă. O tânără blondă și atrăgătoare, la un birou de sticlă și metal cromat, îi întâmpină cu un zâmbet care producea efectul dorit și le indică o încăpere în imediata vecinătate. În ușă îi aștepta un avocat pe nume Wyatt, care îi conduse înăuntru și făcu prezentările, iar în timp ce Joel și Babcock își scoteau documentele din serviete, o altă tânără cu forme foarte apetisante veni să-i întrebe dacă doreau cafea. Îi servi dintr-un serviciu de cafea din argint, cu inițialele JCC gravate atât pe cafetieră, cât și pe ceștile din porțelan fin. După ce se instalară cu toții și erau cum nu se poate mai pregătiți să înceapă, Wyatt strigă la un asistent:

– Spune-i lui Clay că suntem gata!

Trecură câteva momente stânjenitoare, timp în care domnul JCC îi făcu pe toți să aștepte. În cele din urmă, își făcu apariția în fugă, fără sacou, vorbind peste umăr cu una dintre secretare; un om extrem de ocupat. Se duse direct la Joel și Babcock și se prezentă, ca și cum cei doi veniseră acolo de bunăvoie și se pregăteau cu toții să întreprindă ceva pentru binele tuturor. Apoi trecu repede pe partea cealaltă și luă în primire tronul regesc din mijlocul echipei sale, la doi metri depărtare.

Joel Hanna nu putu să nu-și spună în sinea sa: „Tipul ăsta a câștigat o sută de milioane de dolari anul trecut".

Babcock se gândea și el la același lucru, dar mai adăugă și bârfa conform căreia puștiul nu pledase în viața lui într-un proces de drept civil. Petrecuse cinci ani cu nebunii din sistemul penal, dar niciodată nu ceruse unui juriu un bănuț. Dincolo de toată parada, Babcock vedea semne de nervozitate.

– Spuneați că aveți o strategie, începu domnul JCC. S-o auzim.

Schema de supraviețuire era destul de simplă. Compania era dispusă să recunoască, exclusiv în folosul acestei întâlniri, că

fabricase un lot prost de ciment de zidărie și că din această cauză, la un număr de *x* case din zona Baltimore, va trebui refăcută structura de cărămidă. Era nevoie de un fond de plăți din care să fie despăgubiți proprietarii caselor, fără a duce la falimente compania. Deși planul era extrem de simplu, lui Joel îi luă o oră să-l prezinte.

Babcock vorbi în numele companiei de asigurări. Recunoscu faptul că asigurarea acoperea suma de cinci milioane, lucru pe care numai rareori îl divulga într-o fază atât de timpurie a negocierilor. Clientul lui și compania Hanna vor pune bani împreună.

Joel Hanna le explică celor prezenți că firma nu avea lichidități mari, dar că era dispusă să împrumute sume importante pentru a oferi despăgubiri victimelor.

– E greșeala noastră și intenționăm să o corectăm, spuse el în mai multe rânduri.

– Cunoașteți numărul exact al caselor aflate în această situație? întrebă JCC și fiecare dintre învățăcei luă notițe.

– Nouă sute douăzeci și două, spuse Joel. Am fost la furnizori, apoi la constructori, apoi la echipele de zidari. Cred că e o cifră corectă, dar există o marjă de eroare de cinci la sută.

JCC mâzgălea datele. Când se opri, spuse:

– Așadar, dacă presupunem că ar costa douăzeci și cinci de mii de dolari să-l despăgubim corect pe fiecare client, ar fi vorba, în total, de puțin peste douăzeci și trei de milioane de dolari.

– Noi suntem convinși că nu va fi nevoie de douăzeci și cinci de mii pentru repararea fiecărei case, spuse Joel.

Un asistent îi înmână un document lui JCC.

– Avem devize întocmite de patru firme de construcții din zona districtului Howard. Fiecare dintre firme a fost la fața locului și au văzut pagubele. Fiecare ne-a pus la dispoziție o estimare. Cea mai joasă este de optsprezece mii nouă sute, cea mai mare este de douăzeci și una de mii cinci sute. Media este de douăzeci de mii de dolari.

– Aș vrea să văd și eu devizele acelea, spuse Joel.

– Poate mai târziu. În plus, mai sunt și alte daune. Acești proprietari trebuie despăgubiți pentru frustrarea lor, pentru rușinea lor, pentru faptul că nu se mai pot bucura de siguranța căminului lor și pentru traumele emoționale. Unul dintre clienții noștri suferă de dureri acute de cap din această cauză. Altul a ratat ocazia de a scoate un profit din vânzarea casei pentru că picau pur și simplu cărămizile din ea.

– Estimările noastre sunt în jur de douăsprezece mii de dolari, spuse Joel.

– Nu avem de gând să acceptăm înțelegeri de douăsprezece mii de dolari, spuse JCC, și pe partea lui de masă toată lumea scutură din cap în semn că nu.

Cincisprezece mii de dolari era un compromis onorabil și ar fi fost suficient pentru a schimba cărămizile la toate casele. Dar o asemenea înțelegere lăsa clientului numai nouă mii de dolari după ce JCC își încasa cei treizeci la sută din total. Zece mii de dolari ar fi fost suficienți pentru a scoate cărămizile vechi, pentru a le aduce pe cele noi la fața locului, dar nu ar fi suficienți pentru a-i plăti pe muncitorii care să termine treaba. Zece mii de dolari nu făceau decât să înrăutățească lucrurile – casele dezgolite până la tencuială, curtea transformată într-un șantier plin de noroi, munți de cărămizi pe aleea din fața casei, dar nimeni care să le așeze la loc.

Nouă sute douăzeci și două de cazuri, la cinci mii de dolari fiecare – 4,6 milioane de dolari onorariu. JCC făcu iute socoteala, mirându-se cât de priceput devenise la adunarea zerourilor. Nouăzeci la sută ar fi ai lui; trebuia să împartă ceva și cu câțiva avocați care intraseră mai târziu în joc. Nu era un onorariu rău. Ar acoperi costurile noii vile de pe insula St. Barth, unde Ridley se mai ascundea încă și nu arăta nici un interes pentru întoarcerea acasă, iar după plătirea impozitelor ar mai rămâne foarte puțin.

La cincisprezece mii de dolari pe caz, Hanna ar putea supraviețui. Dacă lua cinci milioane de la clientul lui Babcock, compania mai putea să pună două milioane din lichiditățile pe care le avea în momentul acela, fonduri alocate fabricii și echipamentelor. Era nevoie de un total de cincisprezece milioane pentru a acoperi toți potențialii păgubiți. Restul de opt milioane puteau fi împrumutate de la bănci din Pittsburgh. Însă această informație era cunoscută numai de Hanna și Babcock. Era doar prima întâlnire, nu era momentul să-și joace toate cărțile.

Problema se reducea la cât de mult voia JCC să câștige pentru efortul său. Putea să negocieze o înțelegere cinstită, poate chiar să-și reducă procentul, să câștige oricum câteva milioane, să-și protejeze clienții, să permită unei companii vechi și onorabile să supraviețuiască și să o considere o victorie.

Sau putea să adopte metoda dură și toată lumea să aibă de suferit.

32

Domnișoara Glick părea puțin nedumerită când îl sună pe Clay:

– Sunt doi, spuse ea, aproape în șoaptă. FBI.

Cei de curând intrați în jocul proceselor colective de daune erau adesea circumspecți, ca și cum ceea ce făceau era oarecum ilegal. Cu timpul, li se îngroșa obrazul atât de tare, încât se considerau rezistenți ca teflonul. Clay tresări numai la auzul numelui „FBI", apoi râse de propria lașitate. El, categoric, nu făcuse nimic rău.

Erau trimiși direct de la centru; doi agenți tineri, scoși ca din cutie, care-și fluturau insignele încercând să impresioneze pe oricine îi vedea. Cel negru era agentul Spooner, iar cel alb, agentul Lohse. Pronunțat LOOSH. Se descheiară la haină amândoi odată, în timp ce se instalau pe scaunele din colțul cel mai depărtat de ușă din biroul lui Clay.

– Cunoașteți un bărbat pe nume Martin Grace? începu Spooner.

– Nu.

– Mike Packer? întrebă Lohse.

– Nu.

– Nelson Martin?

– Nu.

– Max Pace?

– Da.

– Sunt unul și aceeași persoană, spuse Spooner. Aveți idee unde ar putea fi?

– Nu.

– Când l-ați văzut ultima dată?

Clay se duse la birou, luă un calendar, apoi se întoarse și se așeză din nou pe scaun. Trăgea de timp, încercând să-și pună gândurile în ordine. Nu era obligat, în nici un fel, să le răspundă la întrebări. Le putea cere oricând să plece și să se întoarcă atunci când avea și el un avocat de față. Dacă aduceau în discuție Tarvanul, atunci va pune punct.

– Nu sunt sigur, spuse, dând paginile. Cândva, pe la mijlocul lui februarie.

Lohse era cel care lua notițe; Spooner punea întrebările.

– Unde l-ați întâlnit?

– Am luat cina la hotelul unde stătea.

– Care hotel?

– Nu-mi amintesc. De ce vă interesează Max Pace?

Cei doi schimbară o privire rapidă.

– Aceste întrebări fac parte dintr-o investigație SEC. Pace a făcut multe fraude la bursă în trecut, tranzacții pe baza unor informații ilegale. Îi cunoașteți trecutul?

– Nu prea. Era foarte evaziv.

– Cum l-ați cunoscut și de ce?

Clay azvârli calendarul pe măsuța de cafea.

– Să spunem că a fost o întâlnire de afaceri.

– Majoritatea partenerilor lui de afaceri ajung la închisoare. Mai bine v-ați gândi la alt răspuns.

– E bun și ăsta pentru moment. Ce doriți de la mine?

– Verificăm martorii. Știm că a petrecut un timp în Washington. Știm că v-a vizitat pe insula Mustique, anul trecut, de Crăciun. Știm că în ianuarie a vândut un pachet de acțiuni cu șaizeci și doi de dolari și douăzeci și cinci de cenți bucata, cu o zi înainte ca dumneavoastră să intentați procesul. Le-a cumpărat din nou

cu patruzeci și nouă de dolari, a câștigat câteva milioane. Credem că a avut acces la un raport guvernamental confidențial în legătură cu un medicament produs de Goffman, care se numește Maxatil, și a folosit aceste informații pentru a comite fraude la bursă.

– Altceva?

Lohse se opri din scris și spuse:

– Ați vândut în marjă acțiuni Goffman înainte de a intenta procesul?

– Nu, nu am vândut.

– Ați avut vreodată acțiuni Goffman?

– Nu.

– Cineva din familia dumneavoastră, parteneri din firmă, corporații de fațadă, fonduri din străinătate controlate de dumneavoastră?

– Nu, nu, nu.

Lohse își puse stiloul în buzunar. Polițiștii pricepuți nu lungesc niciodată prima întâlnire. Lasă martorul – respectiv ținta sau subiectul – să se sperie și să facă, poate, ceva nesăbuit. A doua discuție va fi mult mai lungă.

Se ridicară și se îndreptau spre ușă.

– Dacă vă contactează Pace, ne-ar plăcea să știm și noi, spuse Spooner.

– Nu vă bazați pe asta, spuse Clay.

Nu-l putea trăda pe Pace, fiindcă aveau atâtea secrete în comun.

– O, ba da, ne bazăm pe asta, domnule Carter. La următoarea vizită o să vorbim despre Laboratoarele Ackerman.

După doi ani și înțelegeri de opt miliarde, Healthy Living renunță la luptă. Compania era de părere că făcuse, de bună credință, un efort de a repara coșmarul provocat de pastilele de slăbit Skinny Ben. Încercase vitejește să despăgubească o jumătate de milion sau mai mult de oameni care avuseseră încredere în publicitatea agresivă și în lipsa de informații și

luaseră medicamentul. Răbdase atacurile frenetice ale rechinilor din sistemul de daune colective. Îi îmbogățise.

Zdrențuită, slăbită și atârnând de un fir de păr, compania primise încă o lovitură și pur și simplu nu mai rezista. Ultima picătură erau două procese extravagante intentate de niște avocați și mai dubioși care reprezentau mai multe mii de „pacienți" care luaseră Skinny Ben, dar fără nici un fel de efecte secundare. Cereau milioane de dolari daune, doar pentru că luaseră pastilele, erau îngrijorați din această pricină și ar putea fi îngrijorați și în continuare, periclitându-și astfel și așa fragilul echilibru emoțional.

Healthy Living ceru oficial protecție în caz de faliment, conform Capitolului 11 din Legea falimentului și se spălă pe mâini. Trei din diviziile sale fuseseră scoase la licitație și în curând întreaga companie avea să-și înceteze existența. Președintele făcu un semn obscen către toți avocații și către toți clienții lor și părăsi clădirea.

Vestea veni ca o surpriză pentru comunitatea financiară, dar nimeni nu era mai șocat decât avocații specializați în daune. Reușiseră să ucidă gâsca cu ouă de aur. Oscar Mulrooney află știrea de pe internet, de la biroul lui și se încuie înăuntru. Datorită planurilor lui vizionare, firma cheltuise 2,2 milioane de dolari pe publicitate și analize medicale, din care până în prezent rezultaseră două sute cincisprezece clienți. La o înțelegere medie de 180 000 de dolari, cazurile ar fi adus avocaților onorarii de cel puțin cincisprezece milioane, care urmau să fie baza mult așteptatei prime de sfârșit de an.

În ultimele trei luni, nu reușise să obțină aprobarea din partea administratorului procesului. Circulau zvonuri despre disensiuni între nenumărații avocați și unele grupuri de consumatori. Alții nu reușeau să obțină banii, care se presupunea că sunt disponibili.

Transpirat, stătu o oră pe telefon, sunându-i pe alți avocați implicați în proces, încercând să-l prindă pe administrator, apoi

pe judecător. Cele mai negre temeri îi fură confirmate de un avocat din Nashville, care avea câteva sute de cazuri, toate înregistrate înaintea celor ale lui Oscar.

– Am încurcat-o, spuse avocatul, HL are de patru ori mai multe datorii decât bunuri și nici un fel de lichidități. Am încurcat-o!

Oscar își veni în fire, își îndreptă cravata, își încheie nasturii de la mâneci și se duse să-l anunțe pe Clay.

După o oră, pregăti o scrisoare adresată celor două sute cincisprezece clienți. Nu le dădu nici un fel de speranțe deșarte. Lucrurile arătau într-adevăr sumbru. Firma avea să urmărească îndeaproape compania și procedurile de faliment. Avea să profite de orice modalitate posibilă de a obține despăgubirile.

Dar nu prea existau motive de optimism.

Două zile mai târziu, Nora Tackett primi scrisoarea. Pentru că o cunoștea, poștașul știa că-și schimbase adresa. Nora locuia acum într-o rulotă dublă, mai aproape de oraș. Era acasă, ca de obicei, urmărind probabil vreun serial la noul ei televizor cu ecran lat, mâncând dulciuri dietetice, când poștașul îi puse în cutie o scrisoare de la o firmă de avocatură, trei facturi și niște fluturași cu reclame. De la o vreme primea o mulțime de scrisori de la avocați din Washington și toată lumea din Larkin știa de ce. La început, se zvonea că despăgubirile pe care urma să le primească de la producătorul pastilelor erau de 100 000 de dolari, apoi cineva de la bancă aflase chiar de la Nora că suma s-ar putea să se apropie de 200 000. Crescu și mai mult, pe măsură ce începu să se vorbească despre asta prin oraș.

Earl Jetter, din sudul orașului, îi vânduse o rulotă nouă la aflarea veștii că urma să primească aproape o jumătate de milion, și încă repede. În plus, sora ei, MaryBeth, semnase scrisoarea de garanție.

Poștașul știa sigur că banii îi provocau Norei tot felul de probleme. Fiecare Tackett din ținut îi cerea bani de cauțiune când ajungea la pușcărie. Copiii ei, de fapt copiii pe care îi

creștea, erau ținta glumelor la școală pe motiv că mama lor era pe cât de grasă, pe atât de bogată. Tatăl lor, pe care nimeni nu-l mai văzuse prin partea locului de doi ani, apăruse din nou în oraș. Le spunea oamenilor de la frizerie că Nora era cea mai dulce femeie cu care fusese însurat vreodată. Tatăl ei îl amenințase că-l omoară, iar acesta era alt motiv pentru care Nora stătea numai în casă, cu ușa încuiată.

Dar majoritatea facturilor aveau scadența expirată. Nu mai devreme de vinerea trecută, se pare, cineva de la bancă spusese că nu era nici urmă de vreo înțelegere. Unde erau banii Norei? Aceasta era marea întrebare în Larkin, Virginia. Poate erau în plic.

Se legănă până la cutia poștală o oră mai târziu, după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă. Scoase corespondența din cutie și se repezi înapoi în rulotă. Telefoanele pe care le dădu la biroul domnului Mulrooney au rămas fără răspuns. Secretara lui i-a spus că e plecat din oraș.

Întâlnirea avu loc seara târziu, chiar în momentul în care Clay se pregătea să plece de la birou. Începu cu o chestiune neplăcută și rămase la fel până la sfârșit.

Crittle intră cu o figură indispusă și anunță:

– Compania de asigurări ne-a anunțat că ne anulează asigurarea.

– Cum? urlă Clay.

– Cum ai auzit.

– Și de ce îmi spui asta acum? Am întârziat la cină.

– Am vorbit cu ei toată ziua.

Un moment de pauză, timp în care Clay își azvârli sacoul pe canapea și se duse la fereastră.

– De ce? întrebă.

– Ți-au evaluat activitatea și nu le-a plăcut ce au văzut. Îi sperie cele douăzeci și patru de mii de cazuri Maxatil. Ești prea expus dacă ceva nu merge cum trebuie. Cele zece milioane ale lor ar fi o picătură într-un ocean, așa că abandonează vasul.

– Pot să facă asta?

– Bineînțeles că pot. O companie de asigurări poate rezilia contractul în orice moment. Sunt datori să ne dea înapoi banii plătiți, dar e o nimica toată. Suntem total expuși de data asta, Clay, fără nici o acoperire.

– N-o să avem nevoie de acoperire.

– Știu că tu așa crezi, dar eu tot sunt îngrijorat.

– Tu ai fost îngrijorat și în privința Dyloftului, dacă-mi amintesc bine.

– Și m-am înșelat.

– Ei bine, Rex, bătrâne, te înșeli și de data asta. După ce domnul Mooneyham îi face praf în Flagstaff, cei de la Goffman vor fi nerăbdători să negocieze înțelegerile. Deja pun deoparte miliarde pentru procesul colectiv. Ai idee cât ar putea valora cele douăzeci și patru de mii de cazuri? Ghicește!

– Uimește-mă!

– Aproape un miliard de dolari, Rex! Și Goffman are de unde să plătească.

– Tot nu sunt liniștit. Dacă se întâmplă ceva?

– Ai puțină încredere, amice! Pentru lucrurile astea e nevoie de timp. Procesul de acolo e planificat pentru septembrie. Când se va termina, vor începe să curgă banii din nou.

– Am cheltuit opt milioane pe publicitate și pe analize. Nu putem măcar să mai încetinim pasul? De ce nu poți să ajungi la concluzia că douăzeci și patru de mii de cazuri sunt suficiente?

– Pentru că nu sunt suficiente. Și la asta Clay zâmbi, își luă sacoul, îl bătu ușor pe umăr pe Crittle și plecă la cină.

Trebuia să se întâlnească cu un fost coleg de cameră din facultate, la Old Ebbitt Grille, pe 15th Street, la opt și jumătate. Așteptă la bar aproape o oră până primi un telefon pe mobil. Colegul era prins într-o ședință care părea că nu se mai sfârșește. Oferi scuzele de rigoare.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, aruncă o privire prin restaurant și o văzu pe Rebecca la o masă, luând cina cu alte două doamne. Se întoarse, își reluă locul de la bar și mai ceru o bere. Era conștient că încă o dată rămăsese pe loc din cauza ei. Voia neapărat să vorbească totuși cu ea, dar se hotărî să nu se amestece. Un drum spre toaletă l-ar ajuta de minune.

Când trecu pe lângă masa ei, Rebecca privi spre el și imediat zâmbi. Îl prezentă pe Clay celor două prietene, iar el îi spuse că era la bar, așteptând un vechi amic la cină!

– Tipul întârzie, s-ar putea să mai dureze puțin, îmi pare rău că v-am întrerupt. Ei bine, trebuie să plec. Mi-a părut bine să te văd.

Un sfert de oră mai târziu, Rebecca apăru la barul aglomerat și veni aproape de el. Foarte aproape.

– Nu am decât o clipă, spuse ea. Mă așteaptă.

Făcu un semn cu capul în direcția restaurantului.

– Arăți minunat, spuse Clay, nerăbdător să înceapă să o pipăie.

– Și tu.

– Unde e Myers?

Ea ridică din umeri, ca și cum puțin îi păsa:

– Muncește. Tot timpul muncește.

– Cum e viața de femeie măritată?

– Foarte singuratică, spuse ea, mutându-și privirea de la el.

Clay luă o înghițitură din pahar. Dacă n-ar fi fost într-un bar, cu prietenele care o așteptau alături, poate că Rebecca ar fi spus ce are pe suflet. Erau atâtea lucruri pe care voia să le spună!

„Căsnicia nu merge!" Clay se chinui să-și reprime un zâmbet.

– Eu tot mai aștept, spuse.

Rebecca avea ochii în lacrimi când se aplecă și îl sărută pe obraz. Apoi plecă fără să mai spună un cuvânt.

33

Când echipa Orioles era condusă cu șase la zero tocmai de Devil Rays – dintre toate echipele! – domnul Ted Worley se trezi dintr-un pui de somn, lucru neobișnuit pentru el, și se gândi dacă să se furișeze acum la toaletă sau să aștepte până la repriza a șaptea. Dormise o oră, ceea ce era curios, pentru că el ațipea în fiecare după-amiază fix la ora două. Jocul celor de la Orioles era, ce-i drept, destul de plictisitor, dar nu-l adormise niciodată.

Dar după coșmarul cu Dyloftul, nu-și mai forțase vezica. Mai puține lichide și bere deloc. Și fără nici un fel de presiuni asupra instalației din interior; dacă trebuia să meargă la baie, atunci nu mai ezita. Și ce dacă rata câteva aruncări? Se duse la baia mică, pentru oaspeți, de pe coridor, lângă dormitorul unde doamna Worley era proțăpită în balansoar, lucrând la broderiile care îi consumau întreaga viață. Închise ușa în urma lui, se descheie la pantaloni și începu să urineze. O senzație ușoară de usturime îl făcu să privească în jos și, făcând asta aproape leșină.

Urina avea culoarea ruginii – un lichid roșcat-închis. Trase aer în piept și se sprijini cu o mână de perete. Când termină, nu trase apa, ci se așeză pe toaletă și rămase acolo câteva minute, încercând să-și revină.

– Ce faci acolo? strigă soția lui.

– Nu e treaba ta! se răsti el.

– Te simți bine, Ted?

– N-am nimic.

Dar avea ceva. Ridicând capacul, privi încă o dată cartea de vizită ucigătoare pe care organismul lui tocmai o eliberase, apoi, în cele din urmă, trase apa și se întoarse în vizuină. Devil Rays conduceau acum cu opt puncte, dar meciul își pierduse și puțina importanță pe care o avusese în prima repriză. Douăzeci de minute mai târziu, după trei pahare de apă, se furișă la subsol și urină într-o baie micuță, cât mai departe de soție.

Era sânge, hotărî el. Tumorile recidivaseră și de data asta erau mult mai grave decât înainte.

Îi spuse adevărul soției sale a doua zi dimineață, la micul dejun cu pâine prăjită și gem. Ar fi preferat să-i ascundă ce se întâmpla cât mai mult posibil, dar erau atât de apropiați, încât secretele, mai ales dacă erau legate de sănătate, erau dificil de păstrat. Doamna Worley luă imediat situația în mână, îl sună pe urolog, răcni la secretara care făcea programările, obținând o consultație imediat după prânz. Era o urgență și a doua zi era pur și simplu prea târziu.

Patru zile mai târziu, în rinichii domnului Worley se descoperiră tumori maligne. Printr-o operație care dură cinci ore, doctorii îndepărtară toate tumorile pe care le găsiră.

Șeful secției de urologie urmărea îndeaproape evoluția pacientului. Un coleg de la un spital din Kansas raportase un caz identic în urmă cu o lună; apariția unor tumori la rinichi în urma tratamentului cu Dyloft. Pacientul din Kansas City făcea chimioterapie și se stingea văzând cu ochii.

La același lucru se putea aștepta și domnul Worley, deși oncologul fusese mult mai precaut la prima vizită după operație. Doamna Worley lucra la broderiile ei și se plângea de calitatea mâncării din spital, nu că s-ar fi așteptat să fie delicioasă, dar nu putea măcar să fie caldă? La prețurile astea? Domnul Worley se ascunsese sub cearșafuri și se uita la televizor. Binevoi să dea

sonorul aparatului la minimum când intră oncologul, deși era prea trist și deprimat ca să înceapă o conversație.

Urma să fie externat într-o săptămână și ceva și, imediat ce se va înzdrăveni, vor începe un tratament intensiv împotriva cancerului. Când se termină întrevederea, domnul Worley plângea.

În urma unei noi convorbiri cu colegul din Kansas, urologul află de existența încă unui caz. Cei trei pacienți fuseseră reclamanți din Categoria A în procesul Dyloft. Acum erau pe moarte. Se menționă numele unui avocat. Pacientul din Kansas City apelase la serviciile unei firme mici din New York.

Era o experiență rară și plină de satisfacții pentru un medic să poată transmite altuia numele unui avocat care avea să dea în judecată alt avocat, iar șeful secției de urologie era hotărât să savureze momentul. Intră în rezerva domnului Worley, se prezentă, pentru că nu se cunoscuseră, și îi explică ce rol juca el în tratarea bolii. Domnul Worley se săturase de doctori și, dacă n-ar fi avut tot corpul, și așa distrus, plin de tuburi, și-ar fi strâns lucrurile și s-ar fi externat singur. Conversația ajunse repede la Dyloft, apoi pe terenurile fertile ale avocaturii. Asta îl înviora pe bătrân; îi reveni o oarecare culoare în obraji, iar ochii îi sclipeau.

Înțelegerea, subțire cum era, fusese încheiată împotriva dorinței lui. Un fleac de 43 000 de dolari, iar restul ajunsese la avocat! Sunase de nenumărate ori și, în cele din urmă, prinsese la telefon un isteț care îl îndemnase să verifice ce scria cu litere mici în josul documentului pe care îl semnase. Era o clauză de autorizare anticipată, care îi dădea avocatului dreptul să semneze dacă suma depășea un prag foarte scăzut. Domnul Worley îi trimisese două scrisori veninoase domnului Clay Carter, dar nici una nu primise răspuns.

– Eu m-am opus înțelegerii, spunea domnul Worley întruna.

– Cred că acum e prea târziu, adăuga doamna Worley de fiecare dată.

– Poate că nu, spuse doctorul. Le povesti de pacientul din Kansas City, un bărbat aflat într-o situație asemănătoare cu cea

a lui Ted Worley. A angajat un avocat care să-l dea în judecată pe avocatul lui, spuse doctorul, cu mare satisfacție.

– Sunt sătul de avocați, spuse domnul Worley.

„Și de doctori la fel", vru să spună, dar se abținu.

– Aveți numărul lui de telefon? întrebă doamna Worley.

Ea gândea mult mai limpede decât soțul ei. Partea tristă era că se gândea în perspectivă, peste un an sau doi, când Ted nu va mai fi.

Ca din întâmplare, urologul avea numărul.

Singurul lucru de care se temeau specialiștii în daune colective era unul de-al lor. Un animal de pradă. Un trădător care umbla în urma lor, corectându-le greșelile. Se dezvoltase o subcategorie de specialiști, câțiva avocați pledanți foarte buni și foarte meschini care pândeau înțelegerile proaste făcute de frații lor. Helen Warshaw scria „manualul începătorului" în acest domeniu.

Pentru o specie care declara o asemenea dragoste față de sala de tribunal, specialiștilor în daune li se făcea rău numai imaginându-se la masa apărării, uitându-se cu sfială la juranți, în timp ce finanțele lor personale erau disecate în instanță. Era vocația lui Helen Warshaw să-i aducă acolo.

Totuși, asta se întâmpla foarte rar. Sloganurile lor de genul: „Dați-i pe toți în judecată!" și „Îi iubim pe juranți!" erau, evident, valabile și pentru toți ceilalți. Când se confruntau cu dovezi de vinovăție, nimeni nu cădea la înțelegere mai repede decât specialiștii în daune. Nimeni, nici măcar un doctor vinovat, nu evita sala de judecată la fel de hotărât ca un avocat care își făcea reclamă la televizor sau pe panouri, în clipa când era prins cu escrocherii într-o înțelegere.

Warshaw avea patru cazuri Dyloft pe biroul ei din New York și informații despre alte trei în momentul când primi un telefon din partea doamnei Worley. Micuța ei firmă avea un dosar despre Clay Carter și unul și mai gros despre Patton French.

Stătea în permanență cu ochii pe primii douăzeci de specialiști în daune din țară și urmărea câteva zeci dintre cele mai importante procese colective. Avea o mulțime de clienți și onorarii din belșug, dar nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât dezastrul Dyloft.

După câteva minute de conversație cu doamna Worley, Helen știa precis despre ce era vorba.

– Cel mai târziu la ora cinci ajung la dumneavoastră, spuse ea.

– Astăzi?

– Da. Azi după-amiază.

Luă autobuzul spre Dulles. Nu avea avion personal, din două motive temeinice. În primul rând, era cumpătată cu banii și o asemenea risipă nu i se părea justificată. În al doilea rând, dacă era dată vreodată în judecată, nu i-ar fi plăcut ca jurații să audă de un avion personal. Cu un an înainte, la singurul proces pe care reușise să-l aducă în instanță, le arătase juraților fotografii color cu avioanele celor doi avocați inculpați, văzute dinăuntru și dinafară. Împreună cu fotografii ale iahturilor, caselor din Aspen etc. Jurații fuseseră foarte impresionați. Douăzeci de milioane daune morale.

Închirie o mașină – nu o limuzină – și găsi spitalul din Bethesda. Doamna Worley adusese toate documentele, pe care Warshaw le studie timp de o oră, în vreme ce domnul Worley trase un pui de somn. Când se trezi, nu avea chef să vorbească. Era precaut în fața avocaților, mai ales în fața celor din soiul „newyorkeză băgăcioasă". Soția sa însă avea o mulțime de timp la dispoziție și ei i se părea mai ușor să se destăinuie unei femei. Merseră amândouă la bufetul spitalului, pentru o cafea și o lungă discuție.

Principalul vinovat erau și vor fi întotdeauna Laboratoarele Ackerman. Produseseră un medicament periculos, grăbiseră procedurile de aprobare, îi făcuseră o publicitate agresivă, nu îl testaseră corespunzător și nici nu dezvăluiseră tot ce știau despre el. Acum, lumea întreagă afla că Dyloftul era mult mai înșelător

decât se crezuse la început. Doamna Warshaw făcuse deja rost de dovezi medicale concludente, conform cărora reapariția tumorilor avea legătură cu Dyloftul.

Cel de-al doilea vinovat era doctorul care prescrisese medicamentul, dar răspunderea sa era minimă. Avusese încredere în Laboratoarele Ackerman. Medicamentul făcea minuni. Și așa mai departe.

Din nefericire, primii doi vinovați fuseseră eliberați de orice răspundere în momentul în care domnul Worley semnase înțelegerea în procesul intentat în Biloxi. Cu toate că doctorul care îl trata pe domnul Worley de artrită nu fusese dat în judecată, eliberarea generală de răspundere îl includea și pe el.

– Dar Ted nu voia să cadă la înțelegere, spuse doamna Worley, și nu o dată.

Nu conta. Semnase. Îi dăduse avocatului împuternicirea de a semna. Avocatul exact asta făcuse și astfel devenise cel de-al treilea vinovat. Și singurul atacabil.

O săptămână mai târziu, doamna Warshaw intentă proces împotriva lui J. Clay Carter, F. Patton French, M. Wes Saulsberry și a tuturor celorlalți avocați, știuți sau neștiuți, care semnaseră prematur înțelegerile în cazul Dyloft. Principalul reclamant era, încă o dată, domnul Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland, în numele tuturor persoanelor prejudiciate, știute sau nu la momentul respectiv. Procesul a fost intentat la Tribunalul Federal Teritorial din Districtul Columbia, nu departe de birourile JCC.

Inspirându-se din chiar strategia acuzaților, doamna Warshaw trimise prin fax copii ale dosarului către mai mult de zece cotidiene importante, la un sfert de oră după înregistrarea cazului.

Un portărel solid și răstit se prezentă în fața secretarei de la biroul de recepție al firmei lui Clay și ceru să-l vadă pe domnul Clay Carter.

– E urgent, insistă el.

Secretara îl trimise mai departe, pe același coridor, unde avu de-a face cu domnișoara Glick. Aceasta își convocă șeful, care ieși fără tragere de inimă din birou și primi documentele care aveau să-i strice ziua. Poate chiar tot anul.

Până termină de citit hârtiile, reporterii începuseră deja să sune. Oscar Mulrooney era cu el; ușa era încuiată.

– N-am mai auzit niciodată de așa ceva, mormăi Clay, foarte conștient de faptul că erau atâtea lucruri pe care nu le știa despre jocul proceselor colective.

Nu era nimic în neregulă cu o ambuscadă bine organizată, dar cel puțin companiile pe care le dăduse el în judecată știau că trebuie să se aștepte la necazuri. Laboratoarele Ackerman știau că aveau un medicament periculos înainte chiar ca Dyloftul să iasă pe piață. Compania Hanna Portland Cement trimisese deja oameni pe teren, în districtul Howard, care să verifice pretențiile inițiale. Goffman fusese deja dat în judecată de Dale Mooneyham din pricina Maxatilului și îi dădeau târcoale și alți avocați pledanți. Dar el? Clay habar nu avea că Ted Worley era din nou bolnav. Nimic nu lăsa să se vadă că ar fi probleme undeva în țară. Nu era cinstit.

Mulrooney era prea uluit ca să mai spună ceva.

La telefon, domnișoara Glick anunță:

– A venit un reporter de la *Washington Post*.

– Împușcă-l! mârâi Clay.

– Asta înseamnă „Nu"?

– Înseamnă „Nici gând"!

– Spune-i că nu e în birou, reuși să spună Oscar.

– Și cheamă paza, adăugă Clay.

Nici moartea tragică a unui prieten apropiat nu ar fi provocat o stare de spirit atât de sumbră. Vorbeau despre controlul imaginii – cum să reacționeze și când. Ar trebui cumva să pregătească rapid o declarație prin care să nege acuzațiile și să o înainteze în aceeași zi? Să trimită copii presei? Ar trebui să vorbească Clay cu reporterii?

Nu se luă nici o decizie, pentru că nu erau în stare să ia o decizie. Situația se inversase. Erau pe un teritoriu necunoscut.

Oscar se oferi să răspândească vestea prin firmă, punând totul într-o lumină favorabilă pentru a păstra moralul ridicat.

– Dacă am greșit, o să plătesc daunele, spuse Clay.

– Să sperăm că domnul Worley este singurul reclamant de la firma noastră.

– Asta e marea întrebare, Oscar! Câți alții ca Ted Worley mai sunt?

Îi era imposibil să doarmă. Ridley era în St. Barth, renovând vila, lucru pentru care Clay îi era recunoscător. Se simțea umilit și jenat; cel puțin ea nu știa nimic.

Gândurile lui se concentrau asupra lui Ted Worley. Nu era furios, nici pe departe. Acuzațiile care se aduceau în asemenea procese erau, prin tradiție, deplasate, dar de data asta păreau corecte. Fostul lui client n-ar fi pretins că are tumori maligne dacă acestea n-ar fi existat cu adevărat. Cancerul domnului Worley era provocat de un medicament periculos, nu de un avocat necinstit. Dar semnarea în grabă a unei înțelegeri de 62 000 de dolari într-un caz care făcea în ultimă instanță milioane mirosea a malpraxis și a lăcomie. Cine-l putea acuza pe omul acela pentru că atacase și el?

De-a lungul unei nopți nesfârșite, Clay se complăcu în autocompătimire – orgoliul lui, grav rănit; umilirea teribilă în fața colegilor de breaslă, a prietenilor și a angajaților; încântarea adversarilor; groaza zilei de mâine și a criticilor pe care le va primi în presă, fără nimeni care să-l apere.

Din când în când i se făcea frică. Era posibil să piardă totul? Ar putea fi acesta începutul sfârșitului? Cazul va avea un mare efect asupra juriului – în folosul părții adverse! Și oare câți potențiali reclamanți existau? Fiecare caz valora milioane.

Prostii! Cu douăzeci și cinci de mii de cazuri Maxatil în așteptare putea să reziste oricărui atac.

Dar toate gândurile se întorceau, în cele din urmă, la domnul Worley, un client pe care avocatul lui nu-l apărase. Sentimentul de vină era atât de puternic, încât îi venea să-l sune și să-i ceară scuze. Poate că o să-i scrie o scrisoare. Și le amintea foarte bine pe cele două pe care le primise de la fostul client. Îi făcuseră să râdă cu poftă, pe el și pe Jonah.

Puțin după ora patru dimineață, Clay își făcu prima cafea. La cinci, se conectă la internet și citi articolele din *Post*. Nu avusese loc nici un atac terorist în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu lovise nici un criminal în serie. Congresmenii plecaseră acasă. Președintele era în vacanță. O zi fără știri importante, așa că de ce n-ar pune fața zâmbăreață a „Maestrului Tranzacțiilor" pe prima pagină, în a doua jumătate? SPECIALIST ÎN DAUNE COLECTIVE, DAT ÎN JUDECATĂ DE COLECTIV, suna titlul cel isteț. În primul paragraf scria:

> Avocatul Clay Carter din Washington D.C., cel mai proaspăt așa-numit „Maestru al Tranzacțiilor", a primit ieri o replică pe măsură, când a fost dat în judecată de câțiva clienți nemulțumiți. Carter, despre care se știe că a câștigat, anul trecut, onorarii în valoare de 110 milioane de dolari, este acuzat de încheierea prematură a unor înțelegeri pe sume mici într-o serie de cazuri care valorau, de fapt, milioane.

Nici restul de opt paragrafe nu sunau mai bine. În timpul nopții, pe Clay îl apucase o diaree groaznică, așa că fugi la toaletă.

Amicul lui de la *The Wall Street Journal* lovise cu artileria grea. Pe prima pagină, în stânga, aceeași caricatură hidoasă cu fața încrezută a lui Clay. Titlul era: MAESTRUL TRANZACȚIILOR, PE CALE SĂ-ȘI PIARDĂ RANGUL? După tonul articolului, ai fi spus că ar fi meritat să fie acuzat și închis, mai degrabă decât decăzut din rang. Fiecare ramură de afaceri din Washington avea o opinie gata pregătită asupra acestui subiect. Nu se străduiau să-și ascundă încântarea. Ce ironie că se bucurau

să afle de încă un proces! Președintele Academiei Naționale a Avocaților Pledanți nu făcea nici un comentariu.

Nici un comentariu! Din partea singurului grup care niciodată nu ezitase să sară în ajutorul avocaților. Explicația se găsea în paragraful următor. Helen Warshaw era membru activ al Noii Academii a Avocaților Pledanți din New York. De fapt, palmaresul ei era impresionant. Avocat pledant recunoscut de colegiul avocaților. Editor al revistei de drept a Universității Columbia. Avea treizeci și opt de ani, alerga la maraton de plăcere, iar un fost adversar o caracteriza ca fiind „sclipitoare și tenace".

„O combinație ucigătoare", se gândi Clay, fugind din nou spre baie.

În timp ce stătea pe toaletă, își dădu seama că, de data aceasta, avocații nu vor lua partea nimănui. Era un conflict de familie. Nu se putea aștepta la înțelegere din partea nimănui, nu se putea aștepta să-l apere cineva.

O sursă anonimă situa numărul reclamanților la doisprezece. Se anticipa că procesul va fi calificat drept unul colectiv, pentru că se așteptau la un grup mult mai mare de reclamanți. „Cât de mare?" se întrebă Clay și își mai făcu niște cafea. „Câți alții mai există în situația lui Worley?"

Domnul Carter, în vârstă de treizeci și doi de ani, nu era de găsit pentru a face comentarii. Patton French numise procesul „frivol", descriere împrumutată, conform articolului, de la nu mai puțin de opt companii pe care le dăduse în judecată în ultimii patru ani. Se aventurase în a declara că procesul: „... putea a conspirație între susținătorii reformei sistemului de daune și binefăcătorii lor, companiile de asigurări". Probabil că reporterul îl prinsese pe Patton după câteva pahare zdravene de votcă.

Trebuia să ia o decizie. Pentru că era, într-adevăr, bolnav, ar fi putut să se ascundă în casă și să aștepte acolo trecerea furtunii. Sau ar fi putut să iasă în lume și să înfrunte realitatea. Ar fi vrut să ia niște pastile, să se întoarcă în pat și să se trezească

peste o săptămână, când coșmarul va fi trecut. Sau, și mai bine, să se suie în avion și să meargă să o vadă pe Ridley.

Pe la șapte era deja la birou, cu o mască de jucător de pocher, cu pulsul crescut de la cafea, țopăind pe coridoare, râzând și tachinându-i pe cei din schimbul de dimineață, făcând glume nesărate, dar cavalerești pe seama portăreilor, a reporterilor care pândeau pe la uși și a ordinelor judecătorești care zburau de colo-colo. Era o reprezentație splendidă și plină de curaj, de care oamenii din firmă aveau nevoie și pentru care îi erau recunoscători.

Continuă să se poarte la fel până spre mijlocul dimineții, când domnișoara Glick îi tăie elanul deschizând ușa biroului și anunțând:

– Clay, s-au întors cei doi tipi de la FBI.

– Minunat! spuse el, frecându-și mâinile de parcă avea de gând să pună biciul pe ei.

Spooner și Lohse apărură cu un zâmbet forțat și fără strângeri de mână. Clay închise ușa, scrâșni din dinți și își propuse să continue să joace teatru. Dar oboseala îl lovi. La fel și frica.

De data asta, Lohse vorbea, iar Spooner lua notițe. Evident, poza lui Clay de pe prima pagină le amintise că îi mai promiseseră o vizită. Prețul celebrității.

– Vreo veste de la amicul Pace? începu Lohse.

– Nu, nici urmă de el. Și era adevărat. Ce nevoie avea de sfaturile lui Pace în momentele de criză!

– Sunteți sigur?

– Sunteți surzi? se răsti Clay.

Era pregătit să le ceară să plece în clipa în care întrebările deveneau dificile. Erau detectivi, nu procurori.

– Am spus nu.

– Credem că a fost în oraș săptămâna trecută.

– Bravo vouă! Eu nu l-am văzut.

– Ați intentat proces Laboratoarelor Ackerman pe doi iulie anul trecut, corect?

– Da.

– Dețineați acțiuni ale companiei înainte de a deschide procesul?

– Nu.

– Ați vândut în marjă acțiuni, pe care le-ați cumpărat mai apoi la un preț mai mic?

Bineînțeles că așa făcuse, la sugestia bunului său prieten, Pace. Știau răspunsul la această întrebare. Aveau înregistrările tranzacțiilor, era sigur de asta. După prima lor vizită, Clay studiase temeinic fraudele la bursă și tranzacțiile bazate pe informații din interior. El se găsea într-o zonă întunecată, foarte nesigură, după părerea lui, nu prea indicată, dar, în orice caz, era departe de a fi vinovat. Privind în urmă, își dădea seama că nu ar fi trebuit să facă afacerea. Își dori de o mie de ori să n-o fi făcut.

– Sunt investigat pentru ceva? întrebă el.

Spooner începu să încuviințeze din cap înainte ca Lohse să răspundă.

– Da.

– În acest caz, întâlnirea s-a sfârșit. Vă va contacta avocatul meu.

Clay era deja în picioare, îndreptându-se spre ușă.

34

Pentru următoarea întâlnire a Comitetului Director al Reclamanților din cazul Dyloft, inculpatul Patton French alese un hotel din centrul Atlantei, unde participa la unul dintre multele lui seminarii despre cum să te îmbogățești pândind firmele de produse farmaceutice. Era o ședință de urgență.

French închiriase, desigur, Apartamentul Prezidențial, un exemplu al modului în care poți irosi spațiul aflat la ultimul etaj al hotelului și acolo avu loc întâlnirea. Era una neobișnuită, la care nu schimbară impresii despre cele mai recente achiziții de mașini de lux sau ferme, nimic de genul acesta. Și nici nu îndrăzni nimeni să se laude cu ultimele victorii. Atmosfera era tensionată în momentul în care Clay intră în apartament și nu se amelioră deloc până la sfârșit. Băieții cu bani erau speriați.

Și nu fără motiv. Carlos Hernández din Miami știa de șapte reclamanți din Categoria A care sufereau acum de tumori maligne la rinichi. Se alăturaseră procesului colectiv și erau reprezentați de Helen Warshaw.

– Apar de peste tot, spuse el, înnebunit. Arăta de parcă n-ar fi dormit de zile întregi. De fapt, toți cinci păreau frânți și surmenați.

– E o ticăloasă fără milă, spuse Wes Saulsberry, iar ceilalți aprobară din cap.

Era limpede că legenda doamnei Warshaw era cunoscută pe scară largă. Cineva uitase să-i spună și lui Clay. Wes avea patru foști clienți care acum îl dădeau în judecată. Damon Didier avea trei. French avea cinci.

Clay se simțea ușurat pentru că avea numai unul, dar sentimentul era temporar.

– De fapt, ai șapte, spuse French și îi întinse o listă pe care numele lui Clay era primul, iar dedesubt erau înșirate numele foștilor clienți, acum reclamanți.

– Mi-a spus Wicks de la Ackerman că trebuie să ne așteptăm ca lista să se lungească, spuse French.

– Care e starea de spirit? întrebă Wes.

– Șoc total. Medicamentul lor omoară oameni în stânga și în dreapta. Cei de la Philo și-ar dori să nu fi auzit niciodată de Laboratoarele Ackerman.

– Și eu la fel, spuse Didier, aruncându-i o privire ucigătoare lui Clay, ca și când ar fi vrut să spună: „Numai tu ești de vină".

Clay se uită la cele șapte nume de pe listă. În afară de Ted Worley, nu recunoscu nici unul. Kansas, Dakota de Sud, Maine, doi din Oregon, Georgia, Maryland. Cum ajunsese să fie avocatul tuturor acestor oameni? Ce mod absurd de a practica avocatura – să intentezi procese și să negociezi înțelegeri în numele unor oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată! Iar acum ei intentau proces împotriva lui!

– E corect să presupunem că dovezile medicale sunt substanțiale? întreba Wes. Vreau să spun, e cazul să luptăm, să dovedim că nu există nici o legătură între cancer și Dyloft? Dacă da, noi scăpăm, și Ackerman la fel. Nu-mi place să am de-a face cu niște clovni, dar asta suntem.

– Nu! Ne-am fript, spuse French. Uneori era atât de direct, încât era chiar dureros. Nu are rost să pierdem timpul. Wicks mi-a spus că medicamentul e mai periculos decât un glonț în cap. Cercetătorii lor își dau demisia din cauza asta. Cariere ruinate. Compania s-ar putea să nu supraviețuiască.

– Te referi la Philo?

– Da, când Philo a cumpărat Laboratoarele Ackerman, credeau că mizeria cu Dyloftul era sub control. Acum se pare că numărul celor din Categoria B și C va fi mult mai mare și mai scump. Se agață de ce pot.

– Nu facem cu toții același lucru? mormăi Carlos, apoi se uită la Clay, ca și cum era momentul pentru un glonț în cap.

– Dacă putem fi trași la răspundere, atunci nu avem cum să ne apărăm, spuse Wes, enunțând ceea ce era evident pentru toți.

– Trebuie să negociem, spuse Didier. E o chestiune de supraviețuire.

– Cât valorează un caz? întrebă Clay, care încă își mai putea controla vocea.

– În fața unui juriu, între două și zece milioane, depinde la cât se ridică daunele morale, spuse French.

– E puțin, spuse Carlos.

– Pe mine n-o să mă vadă nici un juriu în sala de tribunal, spuse Didier. Nu cu asemenea dovezi.

– Vârsta medie a clienților este șaizeci și opt de ani și majoritatea sunt pensionari, spuse Wes. Așa că, economic vorbind, paguba nu este foarte mare dacă clientul moare. Grosul vor fi suferințele fizice și emoționale. Dar dacă nu există probe suficiente, se poate cădea la o înțelegere pentru un milion de caz.

– Nici vorbă de probe insuficiente, sări Didier.

– Nu mai spune! se răsti și Wes. Dar dacă grupul inculpaților e un splendid grup de specialiști în daune colective, atunci valoarea o ia razna.

– Aș prefera să fiu mai degrabă în situația reclamantului, decât în a mea, spuse Carlos, frecându-și ochii obosiți.

Clay observă că nu se consuma nici un strop de alcool; numai apă și cafea. Avea nevoie disperată de unul dintre remediile pe bază de votcă ale lui French.

– Probabil că o să pierdem procesul colectiv, spuse French. Toți cei care încă mai sunt implicați vor să renunțe. După cum

ştiţi, foarte puţini reclamanţi din Categoriile B şi C au semnat înţelegerile şi, din motive evidente, nu vor să mai aibă de-a face cu acest proces. Ştiu cel puţin cinci grupuri de avocaţi care se pregătesc să ceară instanţei să dizolve acţiunea noastră juridică şi să ne elimine. Nu poţi să-i condamni.

– Putem să ne opunem, spuse Wes. Mai avem onorarii de încasat. Şi o să avem nevoie de ele.

Totuşi, nu aveau starea de spirit necesară ca să se opună, în orice caz nu în momentul acela. Indiferent câţi bani pretindeau că au fiecare, toţi erau îngrijoraţi, dar în grade diferite. În cea mai mare parte a timpului, Clay nu făcuse decât să asculte şi îl intrigau reacţiile celorlalţi patru. Patton French avea probabil mai mulţi bani decât oricare dintre cei de faţă şi părea încrezător în faptul că va putea rezista presiunilor financiare ale procesului. La fel şi Wes, care câştigase cinci sute de milioane din şmecheria cu tutunul. Carlos se ţinea ţanţoş uneori, dar nu-şi putea stăpâni nervozitatea. Cel cu adevărat îngrozit era severul Damon Didier.

Toţi aveau mai mulţi bani decât Clay, iar Clay avea mai multe cazuri Dyloft decât toţi. Nu-i plăcea socoteala.

Alese cifra de trei milioane ca posibilitate de înţelegere. Dacă lista lui se oprea la şapte nume, ar putea supravieţui unei loviturі în jur de douăzeci de milioane. Dar dacă lista continua să crească...

Clay aduse în discuţie subiectul asigurărilor şi îl şocă să afle că nici unul dintre cei patru nu avea aşa ceva. Toate asigurările fuseseră anulate cu ani în urmă. Foarte puţine companii care încheiau asigurări de malpraxis erau dispuse să aibă de-a face cu specialiştii în daune colective, iar cazul Dyloft era un exemplu perfect pentru a motiva acest lucru.

– Fii mulţumit că ai cele zece milioane, spuse Wes. Ăştia sunt bani pe care n-o să-i dai din buzunar.

Întâlnirea nu era mai mult decât o rundă de imprecaţii şi lamentări. Fiecare tânjea după compania celorlalţi nefericiţi, dar

numai pentru scurtă vreme. Se puseră de acord asupra unui plan foarte general care presupunea: o întâlnire cu doamna Warshaw la un moment nedefinit din viitor și explorarea discretă a posibilităților de negociere. Doamna Warshaw făcea public faptul că nu era dispusă să negocieze. Voia procese – spectacole grandioase, răsunătoare, de senzație, în timpul cărora actualii și foștii Maeștri ai Negociatorilor să fie târâți în sala de tribunal și lăsați în pielea goală în fața juraților.

Clay pierdu vremea o după-amiază și o noapte întreagă în Atlanta, unde nu-l cunoștea nimeni.

În anii cât lucrase la Biroul Avocaților din Oficiu, Clay avusese o mulțime de discuții preliminare cu clienții, majoritatea la închisoare. De obicei începeau pe ocolite, pentru că inculpații, care de cele mai multe ori erau negri, nu erau siguri dacă e bine să-i spună prea multe avocatului lor alb. Datele personale mai dezghețau puțin atmosfera, dar faptele, detaliile și adevărul despre infracțiunea comisă numai rareori erau dezvăluite la prima întâlnire.

Ca o ironie, Clay, care acum era inculpatul cel alb, se îndrepta agitat spre prima întâlnire cu avocatul lui cel negru. Iar la șapte sute cincizeci de dolari ora, Zack Battle ar face bine să asculte repede. În orice caz, fără eschive, invenții și lupte imaginare cu un adversar închipuit. Avea să-i spună adevărul lui Battle, atât de repede cât putea acesta să noteze.

Dar Battle avea chef de bârfe. El și Jarrett fuseseră tovarăși de pahar cu ani în urmă, înainte ca lui Battle să-i vină mintea la cap și să devină cel mai mare avocat penalist din Washington. Ah, ce povești ar fi putut spune despre Jarrett Carter!

„Nu la șapte sute cincizeci de dolari ora, ar fi vrut să spună Clay. Oprește afurisitul de ceas și stăm la taclale toată ziua."

Biroul lui Battle dădea spre Parcul Lafayette, iar în fundal se vedea Casa Albă. El și Jarrett se îmbătaseră într-o seară și se hotărâseră să mai bea niște bere cu bețivii și indivizii fără

adăpost din parc. I-au prins polițiștii, crezând că sunt niște perverși care caută ceva acțiune. Au fost arestați amândoi și a fost nevoie să apeleze la toate favorurile ca să nu apară știrea în ziare. Clay râse, pentru că așa trebuia.

Battle renunțase la băutură în favoarea tutunului de pipă, iar biroul lui murdar și înghesuit duhnea a fum stătut. „Ce mai face taică-tău?" voia să știe. Clay îi schiță repede o imagine generoasă și aproape romantică a lui Jarrett care naviga pe apele lumii.

Când ajunseră în cele din urmă la afaceri, Clay îi spuse povestea cu Dyloftul, începând cu Max Pace și terminând cu FBI-ul. Nu-i vorbi despre Tarvan, dar era dispus s-o facă dacă devenea necesar. În mod straniu, Battle nu lua notițe. Asculta doar, încruntându-se și fumând din pipă, privind uneori fără țintă, pierdut în meditații adânci, fără să-și trădeze o clipă gândurile.

– Acest raport furat pe care îl avea Max Pace, spuse el, după care urmă o pauză, apoi un pufăit. Erai în posesia lui în momentul în care ai vândut acțiunile și ai intentat procesul?

– Bineînțeles. Trebuia să știu dacă pot dovedi vinovăția celor de la Ackerman în caz că se ajungea la proces.

– Asta înseamnă tranzacționare bazată pe informații ilegale. Ești vinovat. Cinci ani de pușcărie. Totuși, spune-mi cum pot federalii să dovedească asta.

Când inima începu să-i bată din nou, Clay spuse:

– Le poate spune Max Pace, bănuiesc.

– Cine altcineva mai are studiul?

– Patton French, poate încă unul sau doi dintre ceilalți tipi.

– Patton French știe că aveai aceste informații înainte să intentezi procesul?

– Nu știu. Eu nu i-am spus când l-am primit.

– Atunci acest Max Pace e singurul care poate să te înfunde.

Tabloul era destul de limpede. Clay pregătise procesul colectiv în cazul Dyloft, dar nu era dispus să îl intenteze dacă Pace nu îi punea la dispoziție destule dovezi. Se certaseră de câteva ori. Pace venise într-o zi cu două serviete groase pline de

documente și dosare și îi spusese: „Uite-le, dar nu le ai de la mine". Plecase imediat. Clay cercetase materialele, apoi îl rugase pe un prieten din facultate să verifice dacă erau serioase. Prietenul era un medic de vază din Baltimore.

– Doctorul ăsta e de încredere? Battle îi veni în ajutor cu răspunsul înainte să apuce să spună ceva: Asta e ideea, Clay. Dacă federalii nu știu că aveai acest studiu secret în momentul în care ai vândut acțiunile, nu te pot prinde pentru tranzacționare bazată pe informații ilegale. Au înregistrarea tranzacției, dar numai asta nu e de ajuns. Trebuie să dovedească faptul că ai avut cunoștință.

– Să vorbesc cu prietenul meu din Baltimore?

– Nu. Dacă federalii știu de el, e posibil să fie urmărit. Atunci ajungi la închisoare pentru șapte ani în loc de cinci.

– Vrei, te rog, să nu mai spui asta?

– Iar dacă federalii nu știu de el, atunci ai putea să-i conduci la el fără să vrei. Probabil că sunt cu ochii pe tine. E posibil să-ți intercepteze telefoanele. Eu aș scăpa de raportul ăla. Mi-aș face curățenie în dosare, în caz că vin cu un ordin judecătoresc. Și totodată m-aș ruga ca Max Pace să fie ori mort, ori ascuns undeva, prin Europa.

– Altceva? întrebă Clay, gata să înceapă să se roage.

– Du-te la Patton French și asigură-te că nu se poate dovedi că ai avut studiul. După cum arată lucrurile, procesul Dyloft abia acum începe.

– Mi s-a mai spus.

Adresa era cea a unui penitenciar. Deși avea mulți foști clienți după gratii, Clay nu-și amintea de nici unul numit Paul Watson. Deschise plicul și scoase o scrisoare de o pagină, foarte îngrijită și scrisă la calculator. Citi următoarele:

Dragă domnule Carter,

Poate vă amintiți de mine cu numele de Tequila Watson. Mi-am schimbat numele pentru că cel vechi nu mi se mai

potrivea. Citesc zilnic din Biblie și preferatul meu e Apostolul Pavel, așa că i-am împrumutat numele. L-am pus pe un notar de aici să facă treaba asta.

Am nevoie de o favoare. Dacă ați putea cumva să trimiteți un mesaj familiei lui Pumpkin și să le spuneți că-mi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. M-am rugat la Dumnezeu și m-a iertat. M-aș simți mult mai bine dacă ar putea și familia lui Pumpkin să facă asta. Încă nu-mi vine să cred că l-am împușcat așa. Nu eu am făcut-o, ci diavolul, cred. Dar nu am scuză.

Încă sunt curat. O grămadă de prafuri în închisoare, o grămadă de chestii nasoale, dar Dumnezeu mă ajută să trec de fiecare zi.

Ar fi grozav dacă ați putea să-mi scrieți. Nu prea primesc scrisori. Îmi pare rău că n-ați putut să mai fiți avocatul meu. Vă consideram un tip marfă.

Salutări,
Paul Watson.

„Rezistă, Paul, mormăi Clay în sinea sa. S-ar putea să fim colegi de celulă, la cum merg lucrurile." Telefonul îl făcu să tresară. Era Ridley, din St. Barth, care voia să vină înapoi acasă. Putea să-i trimită avionul?

„Nici o problemă, dragă. Nu costă decât trei mii de dolari pe oră să ridici în aer avionul ăla nenorocit. Patru ore dus, patru întors – 24 000 de dolari o excursie scurtă, dar era numai o picătură într-un ocean față de cât cheltuia Ridley cu vila."

35

Dacă trăiești din ponturile oferite presei, tot ele te și omoară. Clay intrase în acest joc de câteva ori, oferindu-le reporterilor, neoficial, informațiile picante, după care trântea un îngâmfat „nu comentez", care apărea la câteva rânduri după adevăratele mizerii. Atunci fusese amuzant; acum era dureros. Nu-și putea imagina cine ar vrea să-l pună într-o situație încă și mai jenantă.

Cel puțin, el fusese cât de cât prevenit. Un reporter de la *Post* sunase la biroul lui Clay, spre care fusese îndrumat de Onorabilul Zack Battle. Îl găsi și primi răspunsul standard. Zack sună și îi relată conversația.

Apăru la secțiunea Știri locale, pe pagina a treia, ceea ce era o surpriză plăcută după luni întregi de articole bombastice pe prima pagină, apoi de scandaluri. Pentru că datele erau atât de puține, spațiul trebuia umplut cu ceva – o fotografie a lui Clay. MAESTRUL TRANZACȚIILOR, INVESTIGAT DE SEC: „Conform unor surse anonime..." Zack era citat de câteva ori și, de fiecare dată, Clay părea din ce în ce mai vinovat. În timp ce citea articolul, își aminti cât de des îl văzuse pe Zack făcând același lucru – nega, respingea acuzațiile și promitea o apărare viguroasă și de fiecare dată era vorba de protejarea unora dintre cei mai mari ticăloși din oraș. Cu cât erau mai ticăloși, cu atât

mai repede dădeau fuga la biroul lui Zack Battle și Clay se gândi, pentru prima dată, că poate nu angajase pe cine trebuie.

Citi articolul acasă, unde era, din fericire, singur, pentru că Ridley petrecea o zi sau două în noul ei apartament, pe care i-l închiriase Clay. Își dorea libertatea de a sta în două locuințe, a ei și a lui și, de vreme ce vechiul ei apartament era destul de înghesuit, Clay fusese de acord să o instaleze într-un loc mai drăguț. În realitate, libertatea ei cerea și o a treia locuință – vila din St. Barth, pe care o numea întotdeauna „a noastră".

Nu că Ridley ar fi citit ziarele. De fapt, părea să știe foarte puține despre problemele lui Clay. Se concentra din ce în ce mai mult asupra cheltuirii banilor lui, fără să dea prea multă atenție modului cum erau câștigați. Chiar dacă văzuse articolul de pe pagina trei, nu spuse nimic. Și nici el.

Pe măsură ce încă o zi proastă se apropia de sfârșit, Clay începu să-și dea seama cât de puțini oameni păreau să aibă cunoștință de articolul din ziar. Un amic din facultate îl sună și încercă să-l înveselească, dar asta era tot. Clay îi era recunoscător pentru telefon, dar nu-l ajuta prea mult. Unde erau ceilalți prieteni ai lui?

Deși încerca din răsputeri să n-o facă, nu se putea abține să nu se gândească la Rebecca și la familia Van Horn. Fără îndoială, plesniseră de invidie și muriseră de ciudă în momentul în care noul Maestru al Tranzacțiilor fusese ridicat în rang, moment de la care părea să fi trecut numai câteva săptămâni. Oare ce gândeau acum? Puțin îi păsa, își spunea Clay, iar și iar. Dar dacă puțin îi păsa, de ce nu și-i putea scoate din minte?

Paulette Tullos apăru înainte de prânz și sosirea ei îi ridică moralul. Arăta splendid – slăbise, purta haine scumpe. Se învârtise prin Europa în ultimele luni, așteptând pronunțarea divorțului. Zvonurile despre Clay se răspândiseră peste tot și își făcea griji pentru el. La un prânz lung, pe care îl plăti ea, se văzu limpede că își făcea griji și pentru propria persoană. Partea ei din afacerea Dyloft fusese puțin peste zece milioane de dolari și voia

să știe dacă putea fi implicată. Clay o asigură că nu. Nu era partener la firmă în timpul încheierii înțelegerilor, era doar asociat. Pe toate procedurile juridice și pe toate documentele apărea numai numele lui Clay.

– Ai fost isteață, spuse Clay. Ți-ai luat banii și ai șters-o.

– Mă simt prost.

– Nu ai de ce. Greșelile le-am făcut eu, nu tu.

Deși Dyloftul avea să-l coste scump – cel puțin douăzeci din foștii lui clienți se alăturaseră procesului colectiv al lui Warshaw – încă se baza puternic pe Maxatil. La douăzeci și cinci de mii de cazuri, încasările aveau să fie uriașe.

– Îmi merge cam prost în clipa asta, dar lucrurile se vor redresa considerabil. Într-un an o să stau iar pe o mină de aur.

– Și agenții federali? întrebă ea.

– Nu se pot atinge de mine.

Paulette părea că îl crede și se vedea clar că se simțea ușurată. Dacă, într-adevăr, crezuse tot ce spunea Clay, atunci era singura de la masă în această situație.

A treia întâlnire avea să fie și ultima, însă nici Clay, nici nimeni altcineva din echipa lui nu erau conștienți de asta. Joel Hanna veni de această dată însoțit de vărul Marcus, președintele consiliului de administrație, și renunțase la Babcock, avocatul companiei de asigurări. Ca de obicei, de cealaltă parte a mesei îi aștepta o mică armată, iar domnul JCC stătea în mijloc. Maestrul.

După obișnuitele discuții de încălzire, Joel anunță:

– Am identificat încă optsprezece case care trebuie adăugate la listă. Asta înseamnă un total de nouă sute patruzeci. Suntem foarte siguri că nu vor mai apărea și altele.

– Asta e bine, spuse Clay, destul de aspru.

O listă mai lungă ar fi însemnat mai mulți clienți pentru el, mai multe daune de plătit de către compania familiei Hanna. Clay era avocatul a nouăzeci la sută dintre reclamanți, deoarece

câțiva avocați împrăștiați prin țară adunaseră restul. Oamenii lui din Echipa Hanna se descurcaseră de minune să-i convingă pe proprietari să rămână cu ei. Reclamanții primiseră asigurări că le vor reveni și mai mulți bani, pentru că domnul Carter era un expert în astfel de procese. Fiecare potențial client primise un pachet realizat profesionist în care erau prezentate reușitele noului Maestru al Tranzacțiilor. Era vorba de reclamă și acostare de clienți în cea mai nerușinată formă, dar, pur și simplu, acestea erau acum regulile jocului.

La ultima întâlnire, Clay scăzuse pretențiile de la 25 000 de dolari pentru un reclamant la 22 500, sumă care i-ar fi adus profit net în jur de 7,5 milioane de dolari. Contraoferta celor de la Hanna fusese de 17 000 de dolari, care împingea la limită posibilitățile de împrumut ale companiei.

La 17 000 de dolari pentru o locuință, domnul JCC ar fi câștigat onorarii de aproximativ 4,8 milioane, asta dacă insista pe un procent de treizeci pentru întâmplări neprevăzute. Dacă însă își reducea partea, mai rezonabil, la douăzeci la sută, fiecare dintre clienți ar fi primit suma netă de 13 600 de dolari. Printr-o asemenea scădere, onorariul lui s-ar fi redus cu 1,5 milioane, mai mult sau mai puțin. Marcus Hanna găsise o firmă de construcții respectabilă care ar fi fost de acord să repare fiecare casă cu 13 500 de dolari.

Devenise limpede, în timpul ultimei întrevederi, că problema onorariilor avocatului era la fel de importantă ca cea a despăgubirii proprietarilor. Totuși, de la ultima întâlnire și până acum, în presă apăruseră mai multe articole despre domnul JCC, nici unul de bine. Scăderea onorariilor nu era printre subiectele pe care firma era dispusă să le discute.

– Ceva noutăți la voi? întrebă Clay, fără menajamente.

În loc să spună pur și simplu „Nu", Joel se lansă într-o scurtă trecere în revistă a măsurilor pe care le lua compania pentru a-și reevalua situația financiară, situația asigurărilor și modalitatea de a împrumuta cel puțin opt milioane de dolari pentru a acoperi

totalul despăgubirilor. Dar, din nefericire, nu se schimbase mai nimic. Afacerile se găseau pe panta descendentă a unui ciclu primejdios. Comenzile erau rare. Construcțiile de case erau și mai rare, cel puțin pe segmentul lor de piață.

Dacă pentru compania Hanna Portland Cement situația era sumbră, nici de partea cealaltă a mesei lucrurile nu stăteau mai bine. Clay oprise brusc orice fel de publicitate menită să aducă și mai mulți clienți în cazul Maxatil, lucru care produsese un oftat de ușurare în întreaga firmă. Rex Crittle făcea ore suplimentare încercând să reducă din costuri, deși mentalitatea lui JCC nu se adaptase încă la o asemenea noțiune. Rex abordase chiar subiectul concedierilor, ceea ce provocase o reacție urâtă din partea șefului. Nu se încasa nici un onorariu semnificativ. Dezastrul Skinny Ben, în loc să le aducă o avere, îi costase milioane. Și cum foștii clienți din cazul Dyloft se îndreptau spre Helen Warshaw, firma se clătina.

– Deci, n-aveți noutăți, spuse Clay când Joel termină de vorbit.

– Nu. Șaptesprezece milioane e maximum pentru noi. Voi aveți noutăți?

– Douăzeci și două de mii cinci sute de dolari e o sumă corectă, spuse Clay, fără să clipească sau să-și mute privirea. Dacă voi nu cedați, atunci nici noi.

Vocea îi era tăioasă ca oțelul. Oamenii lui erau impresionați de fermitatea lui, dar totodată erau nerăbdători să se ajungă la un compromis. Dar Clay se gândea cum Patton French, la New York, într-o cameră plină de tipi influenți de la Laboratoarele Ackerman care se răsteau și amenințau, ținuse situația sub control. Era convins că, dacă făcea presiuni în continuare, Hanna va ceda.

Singurul din tabăra lui Clay care își exprimase cu voce tare îndoielile era un tânăr avocat pe nume Ed Wyatt, șeful Echipei Hanna. Înainte de întâlnire îi explicase lui Clay că, după părerea lui, Hanna ar beneficia din plin de protecție și ajutor pentru reorganizare judiciară conform Capitolului 11 din Legea

falimentului. Orice înțelegere cu proprietarii de case va fi amânată până când un administrator numit de instanță va studia pretențiile reclamanților și va decide la ce despăgubiri au dreptul. Wyatt era de părere că, dacă se ajunge la faliment, oamenii vor fi fericiți dacă vor primi 10 000 de dolari. Compania nu amenințase cu declararea falimentului, o strategie des folosită în asemenea situații. Clay studiase registrele contabile ale companiei și ajunsese la concluzia că au prea multe bunuri și, în plus, sunt prea orgolioși, ca să ia în calcul o mișcare atât de drastică. Puterea de decizie era în mâna lui. Iar firma avea nevoie de onorarii cât mai mari.

Marcus Hanna spuse dintr-odată:

– Ei bine, e timpul să ne retragem.

Și el și vărul său își adunară hârtiile și ieșiră valvârtej din sala de ședințe. Clay încercă și el o ieșire teatrală, dorind să arate trupelor sale că nimic nu-l tulbura.

Două ore mai târziu, la instanța judecătorească teritorială din Districtul Pennsylvania, compania Hanna Portland Cement înaintă o petiție pentru începerea procedurilor de faliment în conformitate cu Capitolul 11, cerând protecție împotriva creditorilor, dintre care cei mai importanți erau cei adunați într-un proces colectiv condus de J. Clay Carter din Washington.

Se pare că unul dintre membrii familiei Hanna înțelegea și el importanța scurgerilor de informații către presă. *Baltimore Press* publică un articol lung despre falimentul companiei și reacția imediată a proprietarilor de case. Detaliile erau de o exactitate ucigătoare și dovedeau că cineva implicat în negocierea înțelegerilor îi șoptise informații reporterului. Compania oferise 17 000 de dolari pentru fiecare reclamant, în condițiile în care o estimare lejeră a costurilor pentru reparația unei case era de 15 000 de dolari. S-ar fi putut semna niște înțelegeri cinstite, dacă n-ar fi existat problema onorariilor avocatului. Hanna își recunoscuse de la bun început vinovăția. Compania era dispusă

să împrumute sume mari pentru a-și repara greșeala. Și așa mai departe.

Reclamanții erau cât se poate de nemulțumiți. Reporterul se aventurase în suburbii și nimerise peste o ședință ad-hoc într-un garaj. Fusese plimbat pe la casele avariate, pentru a vedea cu ochii lui stricăciunile. Adunase numeroase comentarii:

– Ar fi trebuit să negociem direct cu cei de la Hanna.

– Au venit aici înainte să se implice avocatul ăla.

– Un zidar cu care am vorbit eu mi-a spus că poate să scoată cărămizile vechi și să pună unele noi cu unsprezece mii de dolari. Și noi am refuzat șaptesprezece mii? Pur și simplu nu înțeleg de ce...

– Eu nu l-am văzut niciodată pe avocatul ăla.

– Eu nu mi-am dat seama că sunt implicat într-un proces colectiv decât când a fost intentat.

– Nu voiam să dea faliment compania...

– Nu, sunt oameni de treabă. Încercau să ne ajute.

– Putem să-l dăm în judecată pe avocat?

– Eu am încercat să-l sun, dar liniile sunt ocupate.

Reporterul se văzu nevoit apoi să ofere câteva date despre Clay Carter și începu – cum altfel? – cu onorariile din cazul Dyloft. De aici, lucrurile se deteriorară. În sprijinul articolului veneau trei fotografii; în prima, o femeie arăta spre zidul casei ei, din care cădeau cărămizi; în a doua era grupul care se întâlnise în garaj; iar în a treia, Clay în smoching și Ridley, într-o rochie splendidă, pozând la Casa Albă, înaintea dineului de gală. Ea era răpitoare; și el era destul de arătos, deși în contextul respectiv era greu să-ți dai seama ce cuplu atrăgător sunt. O încercare mârșavă.

Domnul Carter, pe care îl puteți vedea în fotografia alăturată la un dineu la Casa Albă, nu a putut fi găsit pentru a face comentarii.

„Și nici să nu-și închipuie că o să mă găsească", își spuse Clay.

Și astfel începu o nouă zi la birourile JCC. Cu telefoane sunând întruna, de la clienți mânioși care voiau să urle la cineva. Cu un paznic în hol, pentru orice eventualitate. Cu avocații bârfind în grupulețe despre supraviețuirea firmei. Cu critici din partea tuturor angajaților. Cu șeful încuiat la el în birou. Fără nici un caz la care să lucreze, pentru că nu aveau în momentul de față decât un vagon de dosare Maxatil cu care nu prea aveau ce face, deoarece nici Goffman nu le răspundea lor la apeluri.

În tot districtul se făceau glume și lumea se amuza pe seama lui Clay, însă el nu știu nimic până în clipa când apăru articolul din *Press*. Totul începuse cu articolele despre Dyloft din *The Wall Street Journal,* faxurile trimise ici-colo prin oraș pentru ca toți cei care îl cunoșteau pe Clay, fie din școală, fie de la Drept, tatăl lui, cei de la BAO, să afle știrile de ultima oră. Crescuse în intensitate când *American Attorney* îl clasase pe locul opt la câștiguri – mai multe faxuri, mai multe e-mailuri, mai multe glume adăugate pentru a da culoare. Devenise și mai celebru când Helen Warshaw intentase procesul acela odios. Un avocat de undeva, din oraș, care nu avea cu ce să-și ocupe timpul, intitulă povestea „Maestrul nesătuilor", o edită la repezeală și începu să trimită faxuri. Cineva cu o ușoară înclinație artistică adăugă o caricatură grosolană care îl prezenta pe Clay cu pantalonii în vine și cu o figură perplexă. Orice știri noi despre el duceau la apariția unei noi ediții. „Editorul" sau „editorii" culegeau știri de pe internet, le aranjau în format de buletin informativ, după care și le transmiteau între ei. Investigațiile penale erau știri importante. Mai era o fotografie de la Casa Albă, câteva bârfe despre avionul său, un articol despre tatăl său.

Autorii anonimi trimiseseră încă de la început faxuri la biroul lui Clay, dar domnișoara Glick le aruncase la gunoi. Câțiva dintre băieții de la Yale primiseră și ei, dar și ei își protejau șeful. Oscar aduse cea mai recentă ediție și o trânti pe biroul lui Clay.

– Ca să știi și tu, spuse.

Actuala ediție reproducea articolul din *Press*.

– Ai idee cine e în spatele afacerii ăsteia? întrebă Clay.

– Nu. Sunt trimise în tot orașul, un fel de scrisori în lanț.

– Lumea nu are nimic mai bun de făcut?

– Probabil că nu. Nu-ți face griji din cauza asta, Clay! Când ești în vârful ierarhiei, nu ai niciodată mulți prieteni.

– Care va să zică am propriul buletin informativ. Ca să vezi! Acum optsprezece luni nimeni nu știa cum mă cheamă.

Pe coridor era agitație – voci furioase, ascuțite. Clay și Oscar ieșiră în fugă din birou pe hol, unde paznicul se lupta cu un domn foarte tulburat. Avocații și secretarele se alăturau scandalului.

– Unde e Clay Carter? răcnea bărbatul.

– Aici! răcni și Clay și se apropie de el. Ce dorești?

Dintr-odată, omul se liniști, dar paznicul continua să-l țină imobilizat. Ed Wyatt și încă un avocat se apropiară și ei.

– Sunt unul dintre clienții dumitale, spuse omul, respirând cu greutate. Ia mâna de pe mine, se răți el și se eliberă din strânsoarea paznicului.

– Dă-i drumul, spuse Clay.

– Aș vrea o consultație cu avocatul meu, spuse bărbatul.

– Nu așa se programează o întâlnire, îi răspunse Clay, stăpânindu-se.

Toți angajații îl priveau.

– Păi, eu am încercat și altfel, dar toate liniile sunt ocupate. Ne-ai fentat de o înțelegere decentă cu firma de ciment. Vrem să știm de ce. Nu-ți ieșeau destui bani?

– Îmi închipui că ați crezut tot ce ați citit în ziare, spuse Clay.

– Cred că am fost fraieriți de propriul avocat. Și nu renunțăm fără luptă.

– Oameni buni, ar trebui să vă liniștiți și să nu mai citiți ziarele. Nu s-au încheiat negocierile pentru înțelegeri.

Era o minciună, dar bine intenționată. Rebeliunea trebuia înăbușită, cel puțin acolo, la birou.

– Mai scade-ți din onorarii și dă-ne niște bani, mârâi omul. Și asta o spun din partea tuturor clienților dumitale.

– O să vă obțin o înțelegere, spuse Clay, cu un zâmbet fals. Liniștiți-vă!

– Dacă nu, ne adresăm Baroului.

– Păstrați-vă calmul!

Bărbatul se retrase, apoi se întoarse și părăsi birourile.

– Toată lumea înapoi la treabă, spuse Clay, bătând din palme, ca și cum toată lumea ar fi avut o mulțime de lucruri de făcut.

Rebecca sosi o oră mai târziu, un vizitator întâmplător de pe stradă. Intră în apartamentul care adăpostea birourile JCC și îi înmână un bilet secretarei.

– Dați-i vă rog asta domnului Carter, spuse. E urgent.

Secretara îi aruncă o privire paznicului, care era în alertă maximă și dură câteva secunde până să ajungă la concluzia că, probabil, tânăra atrăgătoare nu era un pericol.

– Sunt o prietenă veche, spuse Rebecca.

Oricine ar fi fost reuși să-l scoată pe domnul Carter din birou mai repede decât oricine altcineva în scurta istorie a firmei. Se așezară într-un colț din biroul lui – Rebecca pe canapea, iar Clay pe un scaun tras cât se putea de aproape. Nu spuseră nimic o bună bucată de vreme. Clay era prea emoționat să rostească vreo frază coerentă. Prezența ei acolo putea însemna o mie de lucruri, toate bune.

Ar fi vrut să se repeadă la ea, să-i simtă din nou trupul, să-i miroasă parfumul de pe gât, să-și plimbe mâna pe piciorul ei. Nu se schimbase nimic – aceeași coafură, același machiaj, același ruj, aceeași brățară.

– Te holbezi la picioarele mele, spuse ea într-un târziu.

– Așa e.

– Clay, te simți bine? Ți se face multă publicitate negativă în presă.

– Și de asta ai venit?

– Da. Îmi fac griji.

– Dacă îți faci griji, înseamnă că încă îți mai pasă de mine.

– Îmi pasă.

– Deci, nu m-ai uitat?

– Nu, nu te-am uitat. În momentul ăsta sunt puțin abătută din cauza căsniciei și a tuturor problemelor, dar încă mă mai gândesc la tine.

– Tot timpul?

– Da, Clay, din ce în ce mai des.

Clay închise ochii și îi puse o mână pe genunchi, pe care ea o dădu imediat la o parte.

– Sunt măritată, Clay.

– Atunci, hai să comitem adulter!

– Nu.

– Abătută? Pare ceva temporar. Ce se întâmplă, Rebecca?

– Nu am venit să vorbesc despre căsnicia mea. Eram prin apropiere, m-am gândit la tine și am intrat.

– Ca un câine rătăcit? Nu cred.

– Nici n-ar trebui. Ce mai face târfulița?

– Ba e, ba nu e. E doar un aranjament.

Rebecca se gândi o clipă la asta, evident nemulțumită de aranjament. Ea putea să se mărite cu altul, dar nu-i surâdea ideea ca el să aibă pe altcineva.

– Ce mai face viermele? întrebă Clay.

– E bine.

– Asta e o acuzație cât se poate de gravă din partea unei tinere soții. Doar bine?

– Ne înțelegem.

– Sunteți căsătoriți de mai puțin de un an și asta e tot ce poți să spui? Că vă înțelegeți?

– Da.

– Nu te culci cu el, nu?

– Suntem căsătoriți.

– Dar e așa dezgustător... V-am văzut dansând la petrecerea de nuntă și îmi venea să vomit. Spune-mi că e jalnic la pat.

– E jalnic la pat. Dar târfulița cum e?

– Îi plac fetele.

Au râs amândoi, timp îndelungat. Apoi tăcură din nou, pentru că erau atâtea de spus. Rebecca își încrucișă picioarele, iar Clay le privea atent. Aproape ar fi putut să le atingă.

– O să te descurci? întrebă ea.

– Hai să nu vorbim despre mine. Să vorbim despre noi.

– Nu am de gând să am o aventură cu tine, spuse ea.

– Dar ți-a trecut prin minte, așa e?

– Nu, dar știu că ție da.

– Dar ar fi distractiv, nu?

– Ar fi și n-ar fi. Nu vreau să trăiesc așa.

– Nici eu, Rebecca. Nu vreau să te împart cu nimeni. Odată te-am avut numai pentru mine și te-am lăsat să-mi scapi. O să aștept să fii din nou singură. Dar vrei să te grăbești, ce mama naibii?

– Asta s-ar putea să nu se întâmple, Clay.

– Ba o să se întâmple.

36

Cu Ridley lângă el în pat, Clay își petrecu noaptea visând la Rebecca. Dormi cu întreruperi și de fiecare dată se trezea cu un zâmbet nătâng. Dar zâmbetele dispărură cu totul când sună telefonul, puțin după ora cinci dimineața. Răspunse din dormitor, apoi transferă apelul la un telefon din birou.

Era Mel Snelling, un fost coleg de cameră din facultate, acum doctor în Baltimore.

– Trebuie să vorbim, prietene, spuse. E urgent.

– Bine, răspunse Clay, simțind cum încep să-i tremure picioarele.

– La ora zece, în fața Monumentului Lincoln.

– Pot să ajung.

– Și e foarte posibil să fiu urmărit, spuse celălalt, după care legătura se întrerupse.

Doctorul Snelling îi făcuse o favoare lui Clay și analizase, la rugămintea lui, studiul furat asupra Dyloftului. Acum federalii ajunseseră la el.

Pentru prima dată, lui Clay îi trecu prin minte ideea nebunească să fugă din țară. Să transfere ce mai rămăsese din bani în contul unei bănci dintr-o republică bananieră, să plece din oraș, să-și lase barbă și să dispară pur și simplu. Și, desigur, să o ia cu el pe Rebecca.

Mama ei i-ar găsi înaintea agenților FBI.

Își făcu o cafea și stătu mult sub duș. Se îmbrăcă în blugi și ar fi vrut să-și ia la revedere de la Ridley, dar fata nu se trezise.

Era foarte posibil ca Mel să aibă asupra lui un microfon. De vreme ce îl găsiseră, cei de la FBI aveau să-și folosească întregul arsenal de șmecherii ticăloase. Îl vor amenința că îl pun și pe el sub acuzare, dacă nu-și toarnă prietenul. Îl vor hărțui cu vizite, telefoane, supravegheri. Vor face presiuni asupra lui să poarte un microfon și să-i întindă o capcană lui Clay.

Zack Battle era plecat din oraș și, prin urmare, Clay trebuia să se descurce singur. Ajunse la Monumentul Lincoln la nouă și douăzeci și se amestecă printre puținii turiști care se aflau acolo. După câteva minute apăru și Mel, ceea ce lui Clay i se păru imediat suspect. De ce să fi venit cu treizeci de minute înainte de ora stabilită? Oare se punea la cale o ambuscadă? Oare agenții Spooner și Lohse erau și ei prin preajmă, cu microfoane și aparate foto și arme? Îi era suficient să-l privească o dată pe Mel ca să-și dea seama că era de rău.

Își strânseră mâinile, se salutară, încercând să fie cordiali. Clay bănuia că fiecare cuvânt era înregistrat. Era la începutul lui septembrie și aerul era răcoros, dar nu rece; însă Mel era încotoșmănat de parcă se anunțase că o să ningă. Poate că sub vestimentația aceea ascundea aparate de fotografiat.

– Hai să facem câțiva pași, spuse Clay, făcând un semn vag spre Monumentul Washington, la celălalt capăt al străzii comerciale.

– Sigur, spuse Mel, ridicând din umeri. Îi era totuna. În mod clar, nu i se pregătise nici o capcană lângă domnul Lincoln.

– Te-au urmărit? întrebă Clay.

– Nu cred. Am luat avionul de la Baltimore la Pittsburgh, de la Pittsburgh la Aeroportul Național Reagan, apoi m-am urcat într-un taxi. Nu cred că a venit cineva după mine.

– E vorba de Spooner și Lohse?

– Da. Îi cunoști?

– Au trecut pe la mine de câteva ori. Treceau acum pe lângă *Reflecting Pool*, pe trotuarul de pe latura sudică; Clay nu avea de gând să spună nimic din ce nu și-ar dori să audă din nou. Mel, știu cum operează federalii. Le place să facă presiuni asupra martorilor. Le place să pună oamenii să poarte microfoane și să-și facă rost de dovezi cu ajutorul dispozitivelor și jucăriioarelor de ultimă generație. Ți-au cerut să porți microfon?

– Da.

– Și?

– Le-am zis: „Nici gând".

– Mulțumesc.

– Am un avocat grozav, Clay. Am stat de vorbă cu el, i-am spus tot. Eu nu sunt în culpă cu nimic, pentru că nu am făcut tranzacții cu acțiuni. Înțeleg că tu ai făcut și sunt convins că, dacă ai putea să dai timpul înapoi, n-ai mai face-o. Poate că am avut ceva informații din interior, dar nu le-am folosit. Sunt curat. Dar va fi o problemă când o să primesc citație de chemare în instanță.

Cazul nu ajunsese încă în instanță. Mel urma într-adevăr sfaturile unui avocat bun. Pentru prima dată de patru ore, Clay respiră puțin mai ușurat.

– Continuă, spuse el prudent.

Mergea cu mâinile înfipte adânc în buzunarele de la blugi. Din spatele ochelarilor de soare, urmărea toate persoanele din jur. Dacă Mel le spusese tot federalilor, de ce mai aveau nevoie de microfoane?

– Întrebarea cea mare e cum au dat de mine. Eu n-am spus nimănui că m-am uitat peste materialele alea. Tu cui ai spus?

– Nimănui, Mel.

– Asta îmi vine cam greu să cred.

– Îți jur. De ce era să spun cuiva?

Se opriră o clipă, așteptând să treacă mașinile de pe 17th Street. Când porniră din nou o luară spre dreapta, să se îndepărteze de mulțime. Apoi Mel spuse, aproape în șoaptă:

– Dacă mint în fața instanței în legătură cu studiul, atunci o să le fie greu să te acuze. Dar dacă mă prind cu minciuna, ajung și eu la pușcărie. Cine mai știe că am analizat raportul? întrebă încă o dată.

La auzul acestor cuvinte, Clay își dădu seama că nu exista nici un microfon, că nu asculta nimeni. Mel nu încerca să obțină dovezi; nu voia decât să primească asigurări.

– Numele tău nu apare nicăieri, Mel, spuse Clay. Ți-am trimis materialele. N-ai făcut nici un fel de copii, nu?

– Nu.

– Tu mi le-ai trimis înapoi. Le-am mai analizat și eu o dată. Nu există nici o urmă nicăieri care să arate că ai fost implicat. Am vorbit la telefon de vreo șase ori. Toate ideile și opiniile tale în legătură cu studiul au fost verbale.

– Și ceilalți avocați implicați?

– Câțiva dintre ei au văzut studiul. Știu că îl aveam înainte să intentăm procesul. Mai știu și că am rugat un doctor să-l analizeze, dar nu au nici cea mai vagă idee cine e.

– FBI-ul poate să-i oblige să depună mărturie că aveai studiul înainte să începi procesul?

– Nici gând. Pot să încerc, dar tipii ăștia sunt avocați, avocați mari, Mel. Nu se sperie așa ușor. Ei nu au greșit cu nimic – nu au tranzacționat acțiuni – și nu le vor spune nimic federalilor. Din partea lor sunt apărat.

– Ești convins? întrebă Mel, care numai convins nu era.

– Sută la sută.

– Deci, eu ce fac?

– Ascultă-ți avocatul. E foarte posibil să nu se ajungă în instanță, spuse Clay, dar era mai mult o rugăciune decât o afirmație. Dacă tu te ții tare pe poziție, probabil că o să treacă de la sine.

Următoarele câteva sute de metri merseră fără să schimbe nici un cuvânt. Se apropiau de Monumentul Washington.

– Dacă primesc citație, spuse Mel ușor, ar fi cazul să mai stăm de vorbă.

– Bineînțeles.

– Nu fac pușcărie pentru asta, Clay.

– Nici eu.

Se opriră pe un trotuar aglomerat de lângă monument. Mel spuse:

– O să dispar acum. La revedere. Dacă nu am vești înseamnă că e de bine.

Și cu aceste cuvinte se amestecă într-un grup de elevi de liceu și se evaporă.

La Tribunalul Districtual Cocotino din Flagstaff era destul de liniște în ziua dinaintea procesului. Treaba se desfășura ca de obicei; nimic nu sugera conflictul istoric și cu implicații uriașe pe cale să se declanșeze. Era a doua săptămână din septembrie și temperatura se apropia de patruzeci de grade. Clay și Oscar merseră pe jos prin zona centrului, apoi intrară repede în tribunal, în căutare de aer condiționat.

În sala de judecată se discutau chestiuni premergătoare procesului și atmosfera era tensionată. În boxa juraților nu era nimeni; selecția juriului urma să aibă loc a doua zi de dimineață, la ora nouă fix. Dale Mooneyham și echipa lui umpleau o latură a arenei. Hoarda de la Goffman, în frunte cu un avocat la modă din Los Angeles, pe nume Roger Redding, ocupa cealaltă latură. Avea mai multe porecle. Roger Racheta, pentru că lovea rapid și puternic. Roger Fulger, pentru că bătea toată țara înfruntându-se cu cei mai mari avocați pledanți pe care îi găsea, mișcându-se repede ca să scape de verdictele mari.

Clay și Oscar se așezară lângă ceilalți spectatori, care erau prezenți într-un număr impresionant pentru o sesiune de discuții pregătitoare. Cei de pe Wall Street vor urmări îndeaproape procesul. Se va scrie încontinuu despre el în presa financiară. Și, desigur, vulturii de genul lui Clay erau și ei curioși. În primele două rânduri stăteau vreo doisprezece indivizi identici, fără îndoială, oameni foarte agitați de la Goffman.

Mooneyham se mișca greoi prin sala de tribunal ca un bătăuș de tavernă, răcnind când la judecător, când la Roger. Avea o voce puternică și gravă și fiecare cuvânt pe care îl spunea era o critică. Era un bătrân războinic, unul care șchiopăta din când în când. Uneori lua un baston și mergea sprijinindu-se în el, alteori îl uita.

Roger avea aspectul unui personaj de la Hollywood – haine croite cu grijă, păr grizonat, bărbie puternică, profil impecabil. Probabil că la un moment dat își dorise să fie actor. Vorbea în fraze elaborate, propoziții frumoase care curgeau fără ezitări. Fără nici un „Ăă" sau „Aa" sau „Păi...". Fără începuturi ratate. Când începea să expună o idee, folosea un vocabular splendid pe care îl înțelegea oricine și avea talentul de a păstra trei sau patru idei deschise în același timp, pentru a le lega frumos într-o concluzie de o logică impecabilă. Nu se temea de Dale Mooneyham, nu se temea de judecător, nu se temea de dovezi.

Când îl asculta expunând chiar și cel mai nesemnificativ argument, Clay se trezea fascinat. Îi izbi un gând înfricoșător: dacă va fi nevoit să ajungă la proces în Washington, Goffman nu va ezita să-l arunce în luptă pe Roger Racheta.

În timp ce Clay urmărea prestația celor doi mari avocați pe scena din fața lui, cineva îl recunoscu. Unul dintre avocații de la masa din spatele lui Redding aruncă o privire în sală și văzu o figură cunoscută. Îl înghionti pe altul de lângă el și împreună îl identificară. Mâzgăliră niște bilețele, pe care le trimiseră celorlalți tipi în costum așezați pe același rând.

Judecătorul anunță o pauză de cincisprezece minute pentru o vizită la toaletă. Clay ieși din sală și porni să caute un suc. Era urmat de doi bărbați care îl încolțiră la capătul culoarului.

– Domnule Carter, spuse amabil primul dintre ei, eu sunt Bob Mitchell, vicepreședinte și avocat la Goffman. Întinse mâna și o strânse cu putere pe a lui Clay. Iar acesta este Sterling Gibb, unul dintre avocații noștri din New York.

Clay se văzu nevoit să dea mâna și cu Gibb.

– Am vrut doar să vă salutăm, spuse Mitchell. Nu ne-am mirat să vă vedem aici.

– Mă interesează în oarecare măsură acest proces, spuse Clay.

– Puțin spus. Câte cazuri aveți acum?

– O, nici nu știu. Nu puține.

Gibb se mulțumea să privească și să zâmbească superior.

– Vă urmărim zilnic pagina de web, spunea Mitchell. Ultima numărătoare spunea douăzeci și șase de mii.

Zâmbetul lui Gibb se schimbă; era limpede că detesta jocul proceselor de daune colective.

– Cam așa ceva, spuse Clay.

– Se pare că ați întrerupt publicitatea. Ați strâns suficiente cazuri, bănuiesc.

– O, niciodată nu sunt destule, domnule Mitchell.

– Ce veți face cu toate aceste cazuri dacă vom câștiga procesul? întrebă Gibb, spunând și el ceva într-un final.

– Ce veți face dacă pierdeți procesul? veni replica lui Clay.

Mitchell veni cu un pas mai aproape de el:

– Dacă vom câștiga aici, domnule Carter, o să vă fie al naibii de greu să găsiți vreun amărât de avocat care să vrea cele douăzeci și șase de mii de cazuri. Nu vor valora prea mult.

– Și dacă pierdeți? întrebă Clay.

Gibb se apropie și el:

– Dacă pierdem procesul ăsta, venim direct la Washington, să ne apărăm împotriva procesului dumneavoastră fantezist. Asta dacă n-o să fiți deja la închisoare.

– O, am să vă aștept, spuse Clay, străduindu-se să facă față atacului.

– Știți să ajungeți la tribunal? îl întrebă Gibb.

– Am jucat deja golf cu judecătorul, spuse Clay. Iar reportera acreditată la tribunal e iubita mea.

Minciuni! Dar reuși să-i blocheze un moment.

Mitchell se adună, întinse mâna din nou și spuse:

– Cum spuneam, am vrut doar să vă salutăm.

Clay îi strânse mâna și spuse:

– E o plăcere să aflu punctul de vedere al companiei Goffman. Nu prea ați avut vreo reacție în legătură cu procesul meu.

Gibb îi întoarse spatele și se îndepărtă.

– Să terminăm mai întâi cu acesta, spuse Mitchell. Pe urmă mai vorbim.

Clay se pregătea să intre înapoi în sala de judecată, când apăru în fața lui un reporter insistent. Era Derek nu-știu-cum de la *Financial Weekly* și voia să schimbe repede câteva cuvinte. Ziarul lui era de dreapta, îi ura pe avocații pledanți, lovea în sistemul de daune și sărea în apărarea companiilor, iar Clay știa prea bine că nu trebuie să-i adreseze nici măcar un „Nu comentez" sau un „Șterge-o". Numele lui Derek îi era vag cunoscut. Să fi fost oare reporterul care scrisese atâtea lucruri urâte despre el?

– Pot să vă întreb ce faceți aici? spuse Derek.

– Cred că puteți.

– Ce faceți aici?

– Același lucru ca și dumneavoastră.

– Adică?

– Savurez lupta.

– E adevărat că aveți douăzeci și cinci de mii de cazuri Maxatil?

– Nu.

– Dar câte?

– Douăzeci și șase de mii.

– Și cât valorează?

– Undeva între zero și două miliarde.

Clay nu știa că judecătorul le interzisese avocaților ambelor părți să discute cu presa până la finalul procesului. Cum el era dispus să vorbească, atrase o mulțime de oameni în jurul lui. Se

miră când se văzu înconjurat de reporteri. Mai răspunse la câteva întrebări fără să spună, practic, mai nimic.

*

Ziarul *Arizona Ledger* cită declarația lui conform căreia cazurile lui valorau două miliarde. Alături era o fotografie a lui Clay în fața sălii de judecată, cu microfoanele îndreptate spre el, iar dedesubt scria: „Maestrul Tranzacțiilor la noi în oraș". Urma un succint rezumat al vizitei lui Clay, alături de câteva paragrafe despre marele proces în sine. Reporterul nu-l numea pe față avocat lacom și oportunist, dar subtextul era: un vultur flămând, care dădea târcoale, așteptând momentul să se năpustească asupra cadavrului companiei Goffman.

Sala de tribunal era plină de spectatori și potențiai jurați. Ora nouă veni și trecu, fără ca avocații sau judecătorul să-și facă apariția. Erau în biroul judecătorului, unde, fără îndoială, se certau încă asupra chestiunilor preliminare. Aprozii și funcționarii își făceau de lucru în jurul pupitrului judecătorului. Apăru din spate un tânăr îmbrăcat în costum, trecu de banca acuzaților și porni pe intervalul din mijlocul sălii. Se opri brusc, se uită direct la Clay, apoi se aplecă și șopti:

– Dumneavoastră sunteți domnul Carter?

Șocat, Clay încuviință din cap.

– Judecătorul ar dori să vă vorbească.

Ziarul se afla pe masa judecătorului. Dale Mooneyham stătea într-unul din colțurile biroului spațios. Roger Redding se sprijinea de o masă de lângă fereastră. Judecătorul se balansa în scaun. Nici unul dintre cei trei nu părea prea încântat. Se făcură niște prezentări stinghere. Mooneyham refuză să se apropie să-i strângă mâna lui Clay, preferând în schimb să încline ușor din cap și să-i arunce o privire care sugera ură.

– Aveți cunoștință de interdicția de a vorbi cu presa pe care am instituit-o, domnule Carter? întrebă judecătorul.

– Nu, domnule.

– Ei bine, să știți că există.

– Nu reprezint nici una din părțile din acest proces.

– Ne străduim din greu să avem procese cinstite în Arizona, domnule Carter. Ambele părți doresc un juriu cât se poate de neinformat și de imparțial. Acum, mulțumită dumneavoastră, potențialii jurați știu că mai există încă cel puțin douăzeci și șase de mii de cazuri similare.

Clay nu avea de gând să pară slab sau să-și ceară scuze, nu cu Roger Redding de față, urmărindu-i fiecare mișcare.

– Poate că era inevitabil, spuse Clay.

Nu va pleda niciodată în fața acestui judecător. Nu avea rost să se lase intimidat.

– De ce nu părăsești statul pur și simplu? tună Mooneyham din colțul unde stătea.

– Nu sunt obligat, se răsti Clay.

– Vrei să pierd?

Aceste cuvinte fură suficiente. Nu era sigur în ce fel prezența lui ar putea periclita cazul lui Mooneyham, dar de ce să riște?

– Foarte bine, Onorată Instanță, cred că am să-mi iau la revedere.

– Excelentă idee, spuse judecătorul.

Clay se întoarse spre Roger Redding și spuse:

– Ne vedem în Washington.

Roger zâmbi politicos, dar scutură ușor din cap că nu.

Oscar era de acord să rămână în Flagstaff să urmărească procesul. Clay sări în Gulfstream pentru o călătorie foarte tristă spre casă. Fusese alungat din Arizona.

37

În Reedsburg, vestea că Hanna va disponibiliza o mie două sute de muncitori paraliză întreg orașul. Anunțul veni sub forma unei scrisori semnate chiar de Marcus Hanna și distribuite tuturor angajaților.

În cincizeci de ani, compania dăduse afară oameni numai de patru ori. Trecuse cu bine peste perioadele mai proaste care se succedau ciclic și peste momentele când afacerile mergeau mai încet și făcuse întotdeauna tot posibilul să păstreze locurile de muncă. Acum, că declarase falimentul, regulile erau diferite. Asupra companiei se făceau presiuni să dovedească instanței și creditorilor că avea un viitor financiar viabil.

Vina o purtau evenimente pe care conducerea companiei nu le putea controla. Vânzările slabe erau unul dintre factori, dar nu era prima dată când se confruntau cu așa ceva.

Lovitura de grație fusese eșecul negocierilor pentru înțelegeri în procesul colectiv. Compania negociase cu bună-credință, însă o firmă lacomă și excesiv de zeloasă din Washington avusese niște pretenții complet nerezonabile.

Se punea problema supraviețuirii, iar Marcus îi asigura pe oameni că firma nu avea să se prăbușească. Era nevoie de scăderi considerabile ale costurilor. O reducere drastică a cheltuielilor pe anul următor ar putea garanta un viitor profitabil.

Celor o mie două sute de lucrători care fuseseră concediați, Marcus le promitea tot ajutorul pe care compania era în stare să îl ofere. Salariile compensatorii vor fi plătite timp de un an. Evident, Hanna îi va angaja din nou cât de curând posibil, dar nu se făcea nici un fel de promisiune. Concedierile ar putea deveni permanente.

La cafenele și la frizerie, pe coridoarele școlilor și în stranele bisericilor, în tribune, la meciurile de fotbal și la meciurile de base-ball ale juniorilor, pe trotuarele din jurul pieței centrale, în cârciumi și săli de biliard, nu se vorbea decât despre asta. Fiecare dintre cei unsprezece mii de locuitori ai orașului cunoștea pe cineva care tocmai își pierduse slujba de la Hanna. Concedierile erau cel mai mare dezastru din istoria liniștită a Reedsburgului. Și cu toate că orășelul era izolat undeva, în Munții Alleghany, vestea se răspândi.

Reporterul de la *Baltimore Press* care scrisese trei articole despre procesul colectiv din districtul Howard încă mai pândea. Urmărea procedurile de faliment. Mai stătea încă de vorbă cu proprietarii caselor, în timp ce acestora le cădeau cărămizile din ziduri. Vestea concedierilor îl făcu să vină în Reedsburg. Merse în cafenele, în sălile de biliard și la meciurile de fotbal.

Primul din cele două articole era lung cât o nuvelă. Nici un reporter pornit să calomnieze cu bună știință n-ar fi fost mai nemilos. Toate nenorocirile din Reedsburg ar fi putut fi ușor evitate dacă avocatul care intentase acțiunea juridică colectivă, J. Clay Carter II din Washington, D.C., n-ar fi fost atât de avid în vânătoarea lui de onorarii uriașe.

Cum Clay nu citea *Baltimore Press* și, de fapt, evita mai toate ziarele și revistele, ar fi putut să nu afle veștile din Reedsburg, cel puțin o vreme. Dar autorul (sau autorii) încă necunoscut sau necunoscuți ai buletinelor informative neautorizate și deloc bine-venite i-l trimise pe fax. Ultima ediție a *Maestrului nesătuilor,* evident redactată în grabă, conținea articolul din *Press.*

Clay îl citi și se gândi să dea în judecată ziarul.

Totuși, avea să uite repede de *Baltimore Press*, pentru că se ivea la orizont un coșmar și mai cumplit. Cu o săptămână înainte, sunase un reporter de la *Newsweek* și, ca de obicei, acesta fusese ținut la distanță de domnișoara Glick. Orice avocat visa publicitate la scară națională, dar numai dacă e vorba de un caz important sau de un verdict de un miliard de dolari. Clay bănuia că nu era vorba de nici una din acestea. Reporterul de la *Newsweek* nu era interesat de Clay, ci, mai de grabă, de inamicul lui principal, cauza tuturor necazurilor lui.

Era un articol care o ridica în slăvi pe Helen Warshaw, două pagini de laude pentru care oricare avocat ar fi făcut moarte de om. O fotografie remarcabilă a doamnei Warshaw într-o sală de tribunal, în picioare în fața boxei juraților, tenace și sclipitoare, dar și foarte credibilă. Clay nu o văzuse niciodată și spera că va semăna întru câtva cu o „ticăloasă fără milă", cum o numise Saulsberry. Dar nu era așa. Era foarte atrăgătoare – scundă, cu păr negru, ochi căprui și o privire tristă, care, cu siguranță, atrage atenția oricărui juriu. Clay se uita fix la ea și își dorea să fi avut mai degrabă cazul ei decât al lui. Spera totuși că nu se vor întâlni niciodată. Sau dacă da, măcar nu într-o sală de judecată.

Doamna Warshaw era unul dintre cei trei parteneri dintr-o firmă de avocatură din New York, specializată în cazuri de malpraxis în rândul avocaților, o nișă de piață nu foarte bine reprezentată, dar în creștere. Acum era pe urmele unora dintre cei mai mari și mai bogați avocați din țară și nu avea de gând să negocieze. „N-am mai văzut nici un caz care să sensibilizeze așa de tare un juriu", spunea ea, iar lui Clay îi venea să-și taie venele.

Avea cincizeci de clienți în cazul Dyloft; toți erau pe moarte și toți își dădeau în judecată avocații. Articolul rezuma povestea murdară a procesului colectiv.

Din cei cincizeci, reporterul se concentră, din nu se știe ce motiv, asupra domnului Ted Worley din Upper Marlboro, Maryland, și oferea o fotografie a bietului om așezat pe o bancă în curtea din spatele casei, cu soția stând în picioare în spatele

lui, îmbrățișați, cu figuri triste și încruntate. Domnul Worley, slăbit, furios și tremurând, relată primul contact pe care îl avusese cu Clay Carter, un telefon venit din senin în timp ce el încerca să urmărească în liniște meciul cu Orioles, veștile înspăimântătoare despre Dyloft, analiza urinei, vizita tânărului avocat, intentarea procesului. Totul. „Eu n-am vrut să semnez nici o înțelegere", spunea el, nu o dată.

Domnul Worley îi pusese la dispoziție reporterului de la *Newsweek* toate documentele – fișa medicală, hârtiile depuse la tribunal, contractul înșelător cu Clay Carter prin care îl autoriza pe avocat să accepte orice înțelegere care depășea cincizeci de mii de dolari. Totul, inclusiv copii ale celor două scrisori pe care i le trimisese domnului Carter în semn de protest pentru că fusese „vândut". Avocatul nu îi răspunsese la scrisori.

Conform declarațiilor doctorilor, domnul Worley mai avea de trăit cel mult șase luni. Citind încet fiecare cuvânt al cutremurătorului articol, Clay se simți vinovat de cancerul omului.

Helen explica în articol că jurații vor asculta mărturiile multora dintre clienți pe o înregistrare video, de vreme ce aceștia nu vor mai rezista până la proces. „O declarație destul de crudă", își spuse Clay, dar, de fapt, întregul articol era plin de răutăți.

Domnul Carter refuză să facă vreun comentariu. Colac peste pupăză, reporterul mai adăugă și fotografia cu Clay și Ridley la Casa Albă și nu se putu abține să nu menționeze încă o picanterie, și anume donația de două sute cincizeci de mii de dolari făcută Analizei Prezidențiale.

„O să avem nevoie de prieteni ca președintele," spunea Helen Warshaw, iar Clay simțea deja glonțul în frunte. Aruncă articolul cât colo prin birou. Și-ar fi dorit să nu fi mers niciodată la Casa Albă, să nu-l fi cunoscut pe președinte, să nu fi semnat nenorocitul de cec, să nu-l fi cunoscut pe Ted Worley sau pe Max Pace, să nu-i fi trecut niciodată prin minte să facă Dreptul.

Își sună piloții și le spuse să dea fuga la aeroport.

– Unde mergem, domnule?

– Nu știu. Unde vreți să mergem?

– Poftim?

– Biloxi, Mississippi.

– O persoană sau două?

– Doar eu.

N-o mai văzuse pe Ridley de douăzeci și patru de ore și nu avea nici un chef să o ia cu el. Avea nevoie să petreacă puțin timp departe de oraș și de orice îi amintea de el.

Dar cele două zile pe iahtul lui French nu-l ajutară prea tare. Clay avea nevoie de compania altui conspirator, însă Patton era prea preocupat de un alt proces colectiv. Mâncară și băură prea mult.

French își trimisese doi avocați la tribunalul din Phoenix, care îi scriau e-mailuri din oră în oră. Continua să nu ia în calcul Maxatilul ca posibilă țintă, dar cu toate astea urmărea fiecare mișcare. Asta îi era meseria, spunea, de vreme ce era cel mai mare specialist în daune colective. Avea experiență, avea bani, avea reputație. Orice proces de daune ar trebui, mai devreme sau mai târziu, să ajungă pe masa lui de lucru.

Clay citi e-mailurile și vorbi cu Mulrooney. Alegerea juriului durase o zi întreagă. Dale Mooneyham expunea acum fără grabă argumentele pe care erau fondate acuzațiile aduse medicamentului de clienta lui. Raportul guvernamental reprezenta o dovadă solidă. Jurații erau deosebit de interesați de el.

– Până acum, totul e bine, spuse Oscar. Mooneyham e un actor desăvârșit, dar strategia lui Roger în sala de judecată e mai bună.

În timp ce French jongla cu trei telefoane deodată, luptându-se și cu o mahmureală dărâmătoare, Clay stătea la soare pe puntea superioară și încerca să-și mute gândul de la toate problemele. Spre seara celei de-a doua zile, după vreo două pahare de votcă pe punte, French îl întrebă:

– Câți bani mai ai în bancă?

– Nu știu. Mi-e frică să fac socoteala.

– Fă o presupunere.

– Douăzeci de milioane, poate.

– Și asigurare?

– Zece milioane. Mi-au anulat-o, dar e încă valabilă pentru Dyloft.

French supse dintr-o lămâie și spuse:

– Nu sunt sigur că-ți ajung treizeci de milioane.

– S-ar zice că nu sunt destule, nu?

– Nu. Ai douăzeci și unu de reclamanți în momentul ăsta și numărul nu poate decât să crească. O să avem noroc dacă putem să scăpăm cu trei milioane de persoană.

– Tu câți ai?

– Ieri aveam nouăsprezece.

– Și câți bani ai?

– Două sute de milioane. Eu mă descurc.

„Atunci de ce nu-mi împrumuți și mie, să zicem, cincizeci?" Clay reuși chiar să se amuze de felul cum aruncau cu milioanele. Un picolo le mai aduse băuturi, de care chiar aveau nevoie.

– Și ceilalți? întrebă Clay.

– Wes n-are probleme. Carlos poate să reziste dacă numărul nu depășește treizeci. Pe Didier l-au curățat ultimele două neveste. E mort. O să fie primul care o să dea faliment, ceea ce i s-a mai întâmplat.

„Primul? Și al doilea cine ar putea fi?"

După o lungă pauză, Clay întrebă:

– Ce se întâmplă dacă Goffman câștigă în Flagstaff? Eu am toate cazurile alea.

– Atunci te-ai curățat, asta-i sigur. Mi s-a întâmplat și mie acum zece ani într-un caz cu niște bebeluși născuți cu malformații. M-am grăbit să adun cazurile, am intentat procesul prea repede, apoi s-a ales praful și nu s-a mai putut recupera nimic. Clienții mei se așteptau la milioane pentru că aveau bebeluși cu malformații, știi, așa că erau tulburați ca naiba și era imposibil să te înțelegi cu ei. Unii dintre ei m-au dat în

judecată, dar nu le-am plătit nimic. Avocații nu pot să garanteze rezultatul. M-a costat totuși o grămadă de bani.

– Nu asta vreau să aud.

– Cât ai cheltuit pe Maxatil?

– Opt milioane numai pe publicitate.

– Eu aș sta o vreme fără să fac nimic, să văd ce face Goffman. Mă îndoiesc că o să ofere ceva. Sunt o gașcă de duri. În timp, s-ar putea ca toți clienții tăi să se revolte și atunci le poți spune să se ducă naibii. Luă un gât mare de votcă. Dar fii optimist! Mooneyham n-a mai pierdut de secole. Un verdict mare și se schimbă totul. O să stai iar pe o mină de aur.

– Cei de la Goffman mi-au spus că pe urmă vin direct la Washington.

– Poate că blufează, depinde mult de ce se întâmplă în Flagstaff. Dacă pierd urât, trebuie să se gândească la înțelegeri. Dacă verdictul e la mijloc – sunt găsiți vinovați, dar se acordă daune mici – s-ar putea să vrea să mai încerce un proces. Dacă îl aleg pe al tău, poți să cauți un avocat tare și să-i faci praf.

– Nu m-ai sfătui să încerc chiar eu?

– Nu. Nu ai experiență. E nevoie de ani de zile prin tribunale ca să fii pregătit pentru procesele mari, Clay. Ani de zile.

Oricât de tare se înfierbânta când era vorba de un proces mare, de data asta era evident că scenariul pe care tocmai îl prezentase nu-l entuziasma câtuși de puțin. Nu se oferea să fie avocatul cel tare în procesul din capitală. Expunea numai faptele, într-o încercare de a-l consola pe mai tânărul său coleg.

Clay plecă a doua zi dimineață și merse la Pittsburgh, oriunde în afară de capitală. Pe drum, vorbi cu Oscar și citi e-mailurile și rapoartele despre procesul din Flagstaff. Reclamanta, o femeie de șaizeci și șase de ani, care suferea de cancer la sân, depusese mărturie și își prezentase splendid povestea. Era foarte înțelegătoare și Mooneyham o juca pe degete. „Pe ei, bătrâne", mormăia Clay în sinea lui.

Închirie o mașină și merse spre nord-est timp de două ore, spre inima munților Alleghany. Orașul Reedsburg era aproape la fel de greu de găsit pe hartă ca și pe autostradă. Când ajunse în vârful unui deal de la marginea orașului, văzu în zare gigantica platformă industrială. Pe o pancartă uriașă scria: BINE AȚI VENIT ÎN REEDSBURG, PENNSYLVANIA, ORAȘUL DE REȘEDINȚĂ AL COMPANIEI HANNA PORTLAND CEMENT, FONDATĂ ÎN 1946. Două furnale enorme emanau un praf albicios, împrăștiat încet de vânt. „Măcar e încă în funcțiune", își spuse Clay.

Urmă un indicator care arăta spre centru și găsi un loc de parcare pe Main Street. În blugi și cu șapcă de baseball, neras de trei zile, nu-și făcea griji că ar putea fi recunoscut. Intră în Cafeneaua lui Ethel și se așeză pe un scaun șubred de la bar. Îl întâmpină Ethel în persoană și îi luă comanda. Cafea și un sendviș cald cu brânză.

La o masă din spatele lui, doi veterani vorbeau despre fotbal american. Pumele din Reedsburg pierduseră trei meciuri la rând și amândoi considerau că s-ar fi descurcat mai bine la alegerea jucătorilor decât antrenorul principal. În seara aceea, echipa urma să joace acasă, conform programului afișat pe perete, lângă casa de marcat.

Când îi aduse cafeaua, Ethel îl întrebă:

– Ești în trecere?

– Da, spuse Clay, dându-și seama că femeia le cunoștea pe toate cele unsprezece mii de suflete din Reedsburg.

– De unde ești?

– Din Pittsburg.

Clay nu-și dădu seama dacă asta era de bine sau de rău, dar femeia se îndepărtă fără să-l mai întrebe nimic. La altă masă, doi bărbați mai tineri vorbeau despre slujbe. Deveni curând limpede că amândoi erau șomeri. Unul purta o șapcă de dril cu sigla companiei Hanna. În timp ce-și mânca sendvișul, Clay îi ascultă cum se plângeau de compensațiile pentru șomaj, de

ipoteci, de creditele neachitate, de slujbele cu jumătate de normă. Unul din ei plănuia să-și cedeze camioneta Ford distribuitorului local, care îi promisese să i-o revândă.

Lângă ușă, lipită de perete, era o masă pliantă pe care stătea o sticlă de plastic. Un afiș scris de mână îndemna pe toată lumea să contribuie la „Fondul Hanna". Sticla era plină de monede și bancnote de toate felurile.

– Pentru ce e asta? o întrebă Clay pe Ethel când veni să-i mai toarne cafea.

– A, asta... E o colectă pentru familiile care au fost concediate de la fabrică.

– Care fabrică? întrebă Clay, încercând să pară cât mai ignorant.

– Fabrica de Ciment Hanna, care asigură cele mai multe locuri de muncă din oraș. O mie două sute de oameni au fost dați afară săptămâna trecută. Noi ne ajutăm unii pe alții. Am pus din astea în tot orașul – la magazine, la baruri, la biserici, chiar și la școli. Am strâns peste șase mii de dolari până acum. Banii vor fi pentru facturile mici și pentru alimente, dacă lucrurile merg prost. Dacă nu, vor fi pentru spital.

– Nu mai merg afacerile? întrebă Clay, mestecând.

Era ușor să ducă sendvișul la gură; mai greu era să-l înghită.

– Nu e asta, fabrica a fost mereu condusă bine. Familia Hanna știe ce face. S-au trezit cu o porcărie de proces pe undeva, prin Baltimore. Avocații s-au lăcomit, voiau prea mulți bani și i-au dus la faliment.

– E păcat, spuse unul dintre veterani, pentru că la conversațiile din cafenele participau toți cei prezenți. Nu trebuia să iasă așa. Cei de la Hanna au încercat să ajungă la o înțelegere în nenorocitul ăla de proces, au fost de bună-credință, dar împuțiții ăia din capitală i-au amenințat. Hanna a zis: „Să vă ia dracu'" și asta a fost.

Într-o fracțiune de secundă, lui Clay îi trecu prin minte: „E o relatare destul de corectă".

– Am lucrat aici patruzeci de ani, întotdeauna mi-am primit salariul. Mai mare rușinea!

Pentru că se așteptau de la el să spună ceva ca să alimenteze conversația, Clay zise:

– Concedierile erau rare, nu-i așa?

– Celor din familia Hanna nu le place să dea oamenii afară.

– O să-i angajeze înapoi?

– O să încerce. Dar acum ordinele vin de la administratorul care se ocupă de faliment.

Clay dădu din cap aprobator și se întoarse la sendvișul lui. Cei doi bărbați mai tineri se ridicaseră de la masă și se îndreptau spre casa de marcat. Ethel îi ușui:

– Nu costă nimic, băieți. E din partea casei.

Cei doi încuviințară politicoși și puseră câteva monede la Fondul Hanna. După câteva minute, Clay își luă la revedere de la veterani, plăti consumația, îi mulțumi lui Ethel și puse o bancnotă de o sută de dolari în sticla de plastic.

După lăsarea întunericului, se așeză singur în tribunele oaspeților și urmări înfruntarea dintre Pumele din Reedsburg și Elanii din Enid. Tribunele gazdelor erau aproape pline. Fanfara era zgomotoasă, mulțimea urla și își dorea victoria. Dar meciul nu reuși să-i acapareze atenția. Se uită la lista cu jucători și se întrebă câți dintre cei înșirați acolo proveneau din familii afectate de concedieri. Se uită lung la șirurile de suporteri ai echipei din Reedsburg, întrebându-se care aveau locuri de muncă și care nu.

Înainte de lovitura de începere, imediat după imnul echipelor, un preot din oraș se rugase pentru siguranța jucătorilor și pentru o nouă perioadă de bunăstare a comunității. Își încheiase rugăciunea cu: „Doamne, ajută-ne să trecem de vremurile acestea grele! Amin".

Clay Carter nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai prost.

38

Ridley sună sâmbătă seara devreme, destul de supărată. De patru zile nu reușise să dea de Clay! La birou nimeni nu știa unde e sau, dacă știa, nu voia să-i spună. El, pe de altă parte, nu făcuse nici un efort să o sune. Fiecare din ei avea mai multe telefoane. Așa se consolidează o relație? După ce o ascultă văicărindu-se timp de câteva minute, Clay auzi un bâzâit pe linie și întrebă:

– Unde ești?

– În St. Barth. La vila noastră.

– Cum ai ajuns acolo? Gulfstreamul, desigur, îl folosise Clay.

– Am închiriat un avion micuț. Prea micuț, de fapt, pentru că a trebuit să oprim în San Juan pentru alimentare. N-ar fi ajuns până aici fără escală...

Săraca fată! Clay nu era sigur de unde avea numărul companiei de închirieri.

– Ce faci acolo? puse el o întrebare stupidă.

– Eram așa de stresată din cauză că nu te găseam... Să nu-mi mai faci asta, Clay.

Încercă să facă legătura între cele două fapte – dispariția lui și escapada ei în St. Barth – dar renunță repede.

– Îmi pare rău, spuse. Am plecat din oraș pe fugă. Patton French avea nevoie de mine în Biloxi. Am fost prea ocupat ca să te sun.

Urmă o pauză lungă, timp în care Ridley se întreba dacă să-l ierte pe loc sau să mai aștepte o zi, două.

– Promite-mi că nu mai faci, se smiorcăi ea.

Clay nu avea chef nici de văicăreli, nici de promisiuni și se simți brusc ușurat să o știe plecată din țară.

– N-o să se mai întâmple. Liniștește-te și simte-te bine acolo.

– Nu poți să vii și tu? întrebă ea, fără nici o emoție.

O întrebare de formă.

– Nu acum, când procesul din Flagstaff se apropie de sfârșit.

Se îndoia serios că fata avea vreo noțiune cât de vagă despre procesul din Flagstaff.

– Mă suni mâine? întrebă ea.

– Sigur.

Jonah se întorsese în oraș, cu multe aventuri de povestit despre viața pe mare. Stabiliseră să se întâlnească la ora nouă, într-un bistrou de pe bulevardul Wisconsin, pentru o cină târzie și lungă. Pe la opt și jumătate sună telefonul, dar persoana de la celălalt capăt al firului închise fără să spună o vorbă. Apoi sună din nou, iar Clay înhăță telefonul în timp ce-și încheia cămașa.

– Sunteți Clay Carter? întrebă o voce de bărbat.

– Da, cine e?

Din cauza numărului mare de clienți nemulțumiți – cei cu Dyloft și Skinny Ben, iar acum îndeosebi proprietarii furioși din districtul Howard – Clay își schimbase numerele de telefon de două ori în ultimele două luni. La birou putea face față insultelor, dar prefera să stea liniștit acasă.

– Sunt din Reedsburg, Pennsylvania și am niște informații valoroase despre Compania Hanna.

Cuvintele bărbatului sunau neliniștitor și Clay se așeză pe marginea patului. „Ține-l la telefon", își spuse, încercând să-și ordoneze gândurile.

– Bine, ascult.

Cineva din Reedsburg obținuse cumva acest număr de telefon nou și secret.

– Nu putem să discutăm la telefon, spuse vocea.

Bărbat, treizeci de ani, alb, fără facultate.

– De ce?

– E o poveste lungă. Am niște documente.

– Unde ești?

– Sunt în oraș. Ne vedem în holul Hotelului Four Seasons de pe M Street.

Nu era un plan rău. Holul va fi plin de oameni, în caz că i-ar trece cuiva prin cap să scoată o armă și să înceapă să împuște avocați.

– Când? întrebă Clay.

– Cât de curând. Eu ajung acolo în cinci minute. Cât vă ia să ajungeți?

Clay nu avea de gând să dezvăluie că locuia la numai câteva străzi de hotel, deși adresa lui nu era secretă.

– Ajung în zece minute.

– Bun. Eu port blugi și o șapcă neagră cu Steelers.

– Te găsesc eu, spuse Clay, apoi închise.

Se îmbrăcă și ieși în grabă din casă. În timp ce mergea repede pe strada Dumbarton, încercă să-și imagineze ce fel de informații i-ar fi utile sau ce fel de informații și-ar putea dori despre compania Hanna. Tocmai petrecuse optsprezece ore în Reedsburg și, deși făcea tot posibilul, nu reușea să uite locul acela. O luă spre sud pe 31st Street, mormăind singur, pierdut în lumea conspirațiilor, a mitei și a scenariilor cu spioni. Trecu pe lângă o doamnă cu un cățel care căuta pe trotuar un loc potrivit unde să se ușureze. Din față se apropia de el un tânăr cu geacă de motociclist și cu o țigară atârnându-i în colțul gurii, dar Clay abia dacă-l observă. În momentul în care trecură unul pe lângă altul, prin dreptul unei case slab luminate și pe sub crengile unui arțar bătrân și cu frunzele roșii, bărbatul, cu o precizie și o sincronizare perfecte, lansă un croșeu scurt de dreapta pe care Clay îl primi drept în bărbie.

Clay nici măcar nu văzu ce se întâmplase. Își amintea o pocnitură puternică în față și apoi simțise cum se izbește cu capul de un gard de fier forjat. Își mai amintea un fel de bâtă și încă un bărbat, și amândoi dădeau pumni și loveau cu bâta. Clay se răsuci pe o parte și reuși să-și pună un genunchi sub el, apoi bâta îi ateriză ca un foc de armă în ceafă.

Auzi în depărtare vocea unei femei, apoi își pierdu cunoștința.

Doamna își plimba cățelul când auzi zgomot în spatele ei. Era o bătaie sau ceva de genul ăsta, doi contra unul, iar cel căzut la pământ o încasa cel mai rău. Se apropie în fugă și văzu îngrozită doi bărbați îmbrăcați în negru care îl loveau pe cel de-al treilea cu niște bâte mari și negre. Țipă, și bărbații o luară la fugă. Scoase telefonul mobil și chemă salvarea.

Cei doi bărbați fugiră în josul străzii și dispărură după o biserică de pe N Street. Femeia încercă să-l ajute pe bărbatul căzut la pământ, dar acesta era inconștient și sângera abundent.

Ambulanța îl duse pe Clay la Spitalul Universitar „George Washington", unde echipa de la Urgență îi stabiliză semnele vitale. La prima examinare se descoperiră două răni mari la cap provocate de un obiect neascuțit, o tăietură pe maxilarul drept, alta la urechea stângă și numeroase contuzii. Peroneul de la piciorul drept era rupt în două. Rotula stângă era sfărâmată și glezna stângă fracturată. Îl raseră în cap și a fost nevoie de optzeci și una de copci pentru a închide cele două tăieturi mari. Craniul era plin de vânătăi, dar nu existau fracturi. După șase copci pe maxilar și unsprezece la ureche, îl mutară în sala de operații ca să-i repare picioarele.

Jonah începu să dea telefoane după ce așteptase neliniștit timp de treizeci de minute. Părăsi restaurantul după o oră și se îndreptă pe jos spre casa lui Clay. Bătu la ușă, sună, înjură în șoaptă și se pregătea să arunce cu pietre în geamuri când văzu mașina lui Clay parcată între alte două, puțin mai jos, pe stradă. Sau, în orice caz, părea să fie mașina lui Clay.

Se duse încet spre ea. Ceva nu era în regulă, dar nu-și dădea bine seama ce anume. Era într-adevăr un Porsche Carrera negru, dar era acoperit cu un praf alb. Sună la poliție.

Sub Porsche se găsi un sac rupt și gol de ciment de la Hanna Portland. Era limpede că cineva vărsase cimentul pe mașină, după care turnase apă. În câteva locuri, mai ales pe acoperiș și pe capotă, porțiuni mari de ciment se uscaseră și se lipiseră de tablă. În timp ce polițiștii inspectau mașina, Jonah le spuse că proprietarul nu era de găsit. După o lungă căutare pe computer, apăru numele lui Clay și Jonah plecă spre spital. O sună pe Paulette, care ajunse acolo înaintea lui. Clay era în operație, dar nu avea decât niște oase rupte și, probabil, o comoție. Rănile nu păreau să-i pună viața în pericol.

Doamna cu câinele le spuse polițiștilor că atacatorii erau amândoi bărbați albi. Trei studenți care intrau într-un bar de pe Wisconsin Boulevard au declarat că văzuseră doi bărbați albi îmbrăcați în negru care au apărut în fugă de după colț, venind de pe N Street. Au sărit într-o dubă verde-metalizat, al cărei șofer îi aștepta. Era prea întuneric să vadă plăcuțele de înmatriculare.

Apelul primit de Clay la opt și treizeci și nouă de minute fusese dat de la un telefon public aflat la cinci minute de casa lui.

Urma se pierdu repede. În definitiv, nu era decât o bătaie. În aceeași noapte aveau să se întâmple în oraș două violuri, două incidente cu focuri de armă trase din mașini în mers, soldate cu cinci răniți, și două crime, care amândouă păreau întâmplătoare.

Cum Clay nu avea rude în oraș, Paulette și Jonah își asumară rolul de purtători de cuvânt și tot ei luară și deciziile necesare. La ora unu și jumătate dimineața, un doctor spuse că operația a decurs fără probleme, că oasele fuseseră puse la loc și erau pe cale de vindecare, că i se introduseseră niște tije și niște șuruburi, totul era cum nu se poate mai bine. Îi urmăreau atent activitatea cerebrală. Erau siguri că suferise o comoție, dar nu știau cât era de gravă.

– Arată îngrozitor, îi preveni doctorița.

Trecură două ore și Clay fu mutat la etaj. Jonah insistase să fie singur în rezervă. Primiră permisiunea să-l vadă puțin după ora patru. Până și o mumie ar fi avut mai puține bandaje.

Ambele picioare îi erau puse în ghips de sus până jos și suspendate la câțiva centimetri deasupra patului printr-un sistem complex de cabluri și scripeți. Pieptul și brațele erau ascunse sub un cearșaf. Capul și jumătate din față erau acoperite cu straturi groase de tifon. Ochii erau umflați și închiși; din fericire pentru el, era încă inconștient. Bărbia era umflată, buzele tumefiate și vinețiii. Pe gât avea sânge închegat.

Rămaseră amândoi tăcuți, conștientizând gravitatea rănilor, ascultând sunetele ritmice ale monitoarelor, privind cum pieptul i se ridică și coboară, foarte încet. Jonah izbucni în râs:

– Uită-te la ticălosul ăsta, spuse.

– Ssst, Jonah, șuieră Paulette, gata să-l plesnească.

– Aici odihnește Maestrul Tranzacțiilor, spuse Jonah, zguduindu-se de râs înăbușit.

Atunci își dădu și ea seama cât era de comică situația. Reuși să râdă fără să deschidă gura și timp de o clipă nesfârșită rămaseră amândoi la picioarele patului lui Clay, străduindu-se din greu să-și stăpânească amuzamentul.

Când le trecu râsul, Paulette spuse:

– Ar trebui să-ți fie rușine.

– Îmi e. Scuze.

Intră un brancardier cu un pat pe rotile. Paulette avea să rămână acolo în prima noapte, Jonah următoarea.

Din fericire, atacul se petrecuse prea târziu ca să mai apară în ediția de duminică din *Post*. Domnișoara Glick sună pe toată lumea de la firmă și îi rugă să nu meargă la spital și să nu trimită flori. Poate va fi nevoie de ei mai târziu în timpul săptămânii, dar deocamdată să spună doar rugăciuni.

În cele din urmă, Clay își reveni duminică, în jurul prânzului. Paulette se agita în somn pe patul pliant când Clay spuse:

– Cine-i acolo?

Paulette sări din pat și se repezi lângă el:

– Sunt eu, Clay.

Cu ochii umflați și încețoșați, reuși să vadă o față neagră. Cu siguranță, nu era Ridley. Întinse mâna și spuse:

– Cine?

– Paulette, Clay. Nu vezi?

– Nu. Paulette? Ce faci aici?

Cuvintele erau neclare, le spunea cu greutate și îi provocau dureri.

– Am grijă de tine, șefu'.

– Unde sunt?

– La Spitalul Universitar „George Washington".

– De ce, ce s-a întâmplat?

– Ceea ce se cheamă o chelfăneală sănătoasă.

– Ce?

– Ai fost atacat. Doi tipi cu bâte. Vrei ceva pentru dureri?

– Te rog.

Paulette ieși în fugă din cameră și găsi o asistentă. După câteva minute apăru și un doctor, care îi explică lui Clay, dureros de detaliat, cât de rău fusese bătut. Încă o pastilă și Clay adormi din nou. Petrecu cea mai mare parte a zilei de duminică într-o somnolență plăcută, în timp ce Paulette și Jonah îl păzeau, citind ziarele și urmărind meciuri din liga profesionistă de fotbal american.

Știrile se dezlănțuiră cu furie luni și toate spuneau același lucru. Paulette închise sonorul televizorului și Jonah ascunse ziarele. Domnișoara Glick și restul angajaților de la firmă strânseră rândurile și le răspundeau tuturor: „Nu avem nimic de comentat". Domnișoara Glick primi un e-mail de la un căpitan de vas care pretindea că e tatăl lui Clay. Era undeva, prin apropierea Peninsulei Yucatán, în Golful Mexic și întreba: „Ar putea cineva, vă rog, să-mi spună cum se simte Clay?" Îi răspunse – starea lui e stabilă, oase rupte, comoție. Bărbatul îi mulțumi și promise să se mai intereseze a doua zi.

Ridley sosi luni după-amiază. Paulette și Jonah o șterseră imediat, bucuroși să iasă puțin din spital. În mod evident, georgienii nu înțeleg ritualurile de comportament într-un spital. În timp ce americanii se mută în rezerva celor dragi, bolnavi sau

răniți, celor din alte culturi li se pare mult mai practic să treacă pe acolo o oră, apoi să lase spitalul să se ocupe de pacienți. Ridley se arătă foarte afectuoasă timp de câteva minute și încercă să-i capteze interesul lui Clay cu ultimele îmbunătățiri aduse vilei lor. Clay simțea că-i plesnește capul și ceru o pastilă. Ea se așeză relaxată pe patul pliant și încercă să tragă un pui de somn, pentru că era extenuată, spunea ea, după zborul de întoarcere. Fără escală. Cu Gulfstreamul. Adormi și el, iar când se trezi, Ridley plecase.

Îl vizită un detectiv de la poliție ca să-i pună câteva întrebări. Toate suspiciunile indicau niște bătăuși din Reedsburg, dar dovezile erau sumare. Clay nu-l putea descrie pe cel care dăduse primul pumn.

– Nici nu l-am văzut, spuse el, frecându-și bărbia.

Ca să-l facă să se simtă mai bine, polițistul adusese patru fotografii mari, color, cu Porsche-ul negru împroșcat din belșug cu ciment alb, iar Clay simți nevoia să mai ia o pastilă.

Florile curgeau. Adelfa Pumphrey, Glenda de la Biroul Avocaților din Oficiu, domnul și doamna Rex Crittle, Rodney, Patton French, Wes Saulsberry, un judecător pe care îl cunoștea Clay de la Curtea Superioară de Justiție. Jonah aduse un laptop și Clay avu o conversație lungă pe chat cu tatăl lui.

Buletinul informativ *The King of Shorts*[1] apăru luni în trei ediții, toate pline cu cele mai noi articole și bârfe din ziare legate de bătaia pe care o încasase Clay. El nu văzu nici una. Izolat în camera de spital, era protejat de prieteni.

Marți de dimineață, la primele ore, Zack Battle trecu pe la el în drum spre birou, cu vești bune. SEC suspendase investigațiile împotriva lui Clay. Vorbise cu avocatul lui Mel Snelling din Baltimore. Mel nu se lăsa, nu ceda presiunilor FBI-ului. Iar fără Mel nu aveau cum să adune dovezile necesare.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil între: *The King of Torts* – „Maestrul Tranzacțiilor" și *The King of Shorts* – „Maestrul în vânzarea pieii ursului din pădure"; *to sell short* este o tranzacție în care vânzătorul nu deține încă bunurile (de obicei, acțiuni sau recolte), dar speră să le obțină înainte de data livrării. (n.red.)

– Bănuiesc că federalii te-au văzut în ziare și s-au gândit că ai fost pedepsit suficient, spuse Zack.

– S-a scris despre mine în ziare?

– Vreo două articole.

– Vreau să le văd!

– Eu te sfătuiesc să n-o faci!

Monotonia din spital îl chinuia îngrozitor – cablurile, plosca, vizitele necontenite ale asistentelor la orice oră, micile discuții serioase cu doctorii, cei patru pereți, mâncarea oribilă, nesfârșitele pansări ale rănilor, recoltarea de sânge pentru alte analize, plictiseala în sine de a sta întins fără să se poată mișca. Ghipsul trebuia purtat câteva săptămâni și nu reușea să-și imagineze cum va putea rezista în oraș în cârje sau într-un scaun cu rotile. Mai era nevoie de încă două operații, însă minore, îl asiguraseră.

Începură să-l bântuie impresiile lăsate de bătaia în sine și își amintea tot mai multe zgomote și senzații fizice ale burdușelii încasate. Vedea figura individului care îi trăsese primul pumn, dar nu putea fi sigur dacă era adevărat ceea ce vedea sau era numai un vis. Așa că nu-i spuse nimic polițistului. Auzea țipete în întuneric, dar puteau foarte bine să facă parte din coșmar. Își aminti că văzuse o bâtă neagră, de mărimea uneia de baseball, ridicându-se. Din fericire își pierduse cunoștința și cele mai multe lovituri nu și le mai amintea.

Umflăturile începură să se retragă, vocea îi revenea. Renunță la analgezice ca să-și păstreze mintea limpede și încercă să conducă firma prin telefon și e-mail. Era o nebunie acolo, după spusele tuturor celor cu care vorbea. Dar el bănuia că nu era deloc așa.

Ridley era disponibilă o oră dimineața devreme și încă o oră spre seară. Stătea lângă patul lui și era deosebit de afectuoasă, mai ales când erau asistentele prin preajmă. Paulette nu putea s-o sufere și se grăbea să dispară de câte ori intra ea în salon.

– Umblă după banii tăi, îi spuse lui Clay.

– Și eu umblu după corpul ei, spuse Clay.

– Ei bine, în clipa asta, ea e mai câștigată.

39

Ca să poată citi, era obligat să ridice patul pe jumătate și, cum picioarele îi erau deja ridicate, se îndoia într-un fel de V. Unul dureros. Nu putea sta în această poziție mai mult de zece minute, după care simțea nevoia să lase patul jos și să își relaxeze mușchii. Cu laptopul lui Jonah așezat pe ambele picioare imobilizate în ghips, citea pe internet articolele din ziarele din Arizona, când sună telefonul.

– E Oscar, spuse Paulette.

Mai vorbiseră puțin duminică seara, dar Clay era sub efectul medicamentelor și era incoerent. Acum era treaz și pregătit să afle detalii.

– Să auzim, spuse, lăsând patul la orizontală și încercând să se întindă.

– Mooneyham a încheiat prezentarea probelor sâmbătă de dimineață. Cazul lui e perfect. Tipul e genial, iar juriul îi mănâncă din palmă. Băieții de la Goffman erau țanțoși la începutul procesului, dar cred că acum nu știu unde să se ascundă. Roger Redding l-a adus la bară pe expertul lor principal ieri după-amiază, un cercetător care a declarat că nu există o legătură directă între medicament și cancerul la sân al reclamantei. Mie mi s-a părut că tipul e foarte bun, foarte credibil, la naiba, are trei doctorate. Jurații l-au ascultat cu atenție. Apoi Mooneyham

l-a făcut praf. A venit cu un studiu greșit pe care tipul l-a făcut acum douăzeci de ani. I-a atacat competența profesională. Martorul era complet distrus când a terminat cu el. Mă gândeam: „Să cheme cineva salvarea să-l ia pe bietul om de aici". N-am mai văzut niciodată un martor umilit în asemenea hal. Roger era alb precum ceara. Băieții de la Goffman stăteau acolo ca niște bătăuși chemați la poliție pentru o recunoaștere.

– Splendid, splendid! spunea Clay întruna, cu receptorul lipit de tifonul care îi acoperea partea stângă a feței, peste urechea sfârtecată.

– Acum urmează partea bună. Am aflat unde stau tipii de la Goffman, așa că m-am mutat din hotel. Îi văd dimineața la micul dejun. Îi văd seara târziu la bar. Au aflat cine sunt, așa că suntem ca niște câini turbați care își dau târcoale unii altora. Au un avocat angajat permanent, pe nume Fleet, care m-a prins ieri în holul hotelului în timpul pauzei din cursul procesului, cam la o oră după ce expertul lor a fost desființat. A spus că ar vrea să bem ceva împreună. El a băut un pahar, eu trei. Motivul pentru care a băut numai unul era că trebuia să se întoarcă în apartamentul închiriat de Goffman la ultimul etaj, unde au stat toată noaptea plimbându-se de colo până colo, întorcând pe toate părțile posibilitatea unei înțelegeri.

– Mai spune-mi o dată, zise Clay încet.

– M-ai auzit. Chiar în clipa asta, cei de la Goffman se gândesc să cadă la o înțelegere cu Mooneyham. Sunt îngroziți. Sunt convinși, ca de altfel toată lumea din sala de tribunal, că jurații le vor face praf compania. Orice înțelegere o să coste o avere, fiindcă bătrânul armăsar nici nu se gândește să accepte un târg. Clay, îi mănâncă la micul dejun! Roger e excepțional, dar pe lângă Mooneyham e bun doar să-i care servieta.

– Înapoi la înțelegere.

– Înapoi la înțelegere. Fleet voia să știe câte din cazurile noastre sunt justificate. I-am spus: „Toate cele douăzeci și șase de mii". S-a învârtit în jurul cozii o vreme, după care m-a întrebat

dacă am fi dispuși să semnăm o înțelegere pentru ceva în jur de o sută de mii fiecare. Asta înseamnă 2,6 miliarde, Clay. Faci socoteala?

– Am făcut-o. Și în momentul acela toate durerile încetară. Capul care îi pulsa se liniștise. Ghipsurile masive erau ușoare ca fulgul. Vânătăile încă dureroase dispărură. Lui Clay îi venea să plângă.

– Oricum, nu era în nici un caz o ofertă, sonda doar terenul. Prin tribunale auzi o mulțime de zvonuri, mai ales de la avocați și analiști financiari. Bârfele spun că Goffman și-ar putea permite să plătească despăgubiri până la șapte miliarde. Dacă ar ajunge la o înțelegere acum, prețul acțiunilor s-ar putea menține constant, pentru că s-ar termina coșmarul cu Maxatilul. Asta e una dintre teorii, dar după baia de sânge de ieri e foarte rezonabilă. Fleet m-a abordat pe mine pentru că noi avem cele mai multe cazuri. Prin tribunal se zvonește că numărul total al reclamanților ar fi undeva spre șaizeci de mii, așa că avem cam patruzeci la sută din piață. Dacă acceptăm înțelegeri în jur de o sută de mii pentru fiecare caz, atunci pot să facă o estimare cât o să-i coste.

– Când te mai vezi cu el?

– Aici e aproape ora opt. Procesul se reia într-o oră. Am stabilit să ne vedem pe coridoarele tribunalului.

– Sună-mă imediat ce poți.

– Nu-ți face griji, șefu'. Ce-ți mai fac oasele rupte?

– Mult mai bine acum.

Paulette luă telefonul. După câteva secunde sună din nou. Răspunse, apoi i-l dădu lui Clay și spuse:

– E pentru tine; eu am plecat.

Era Rebecca, suna din holul spitalului, de pe telefonul mobil și voia să știe dacă ar fi potrivit să urce pentru o scurtă vizită. Câteva minute mai târziu intră în salonul lui și rămase șocată când îl văzu. Îl sărută pe obraz, între vânătăi.

– Aveau bâte, spuse el. Ca să egaleze șansele. Altfel, aș fi avut un avantaj necinstit.

Apăsă cu pumnul pe butoanele care mișcau patul și începu să se ridice ușor în poziția de V.

– Arăți îngrozitor, spuse ea.

Avea lacrimi în ochi.

– Mulțumesc. Tu, pe de altă parte, arăți incredibil.

Îl sărută din nou, în același loc, apoi începu să-i maseze brațul stâng. Urmă un moment de tăcere.

– Pot să te întreb ceva? spuse Clay.

– Sigur.

– Unde e soțul tău în clipa asta?

– Ori în Sao Paolo, ori în Hong Kong. Nu pot să țin pasul cu el.

– Știe că ești aici?

– Bineînțeles că nu.

– Ce ar face dacă ar ști că ești aici?

– S-ar supăra. Sunt sigură că ne-am certa.

– Ar fi ceva ieșit din comun?

– Se întâmplă tot timpul, mă tem. Nu merge, Clay. Vreau să se termine.

În ciuda rănilor, Clay avea o zi minunată. Era pe cale să câștige o avere și pe Rebecca. Ușa rezervei se deschise fără zgomot și intră Ridley. Ajunsese deja la picioarele patului, neobservată, când spuse:

– Îmi pare rău că vă întrerup.

– Bună, Ridley, spuse Clay cu voce slabă.

Cele două femei schimbară niște priviri care ar fi înghețat și o cobră. Ridley veni pe cealaltă parte a patului, exact în fața Rebeccăi, care stătea cu mâna pe brațul rănit al lui Clay.

– Ridley, ea e Rebecca. Rebecca, ea e Ridley, spuse Clay, după care se gândi foarte serios să-și tragă cearșaful peste cap și să se prefacă mort.

Nici una din ele nu zâmbea. Ridley întinse mâna numai câțiva centimetri și începu să-i maseze brațul drept. Deși era

cocoloșit de două femei frumoase, Clay se simțea ca un animal de-abia călcat de o mașină, puțin înainte să apară lupii.

Cum nu era nimic de spus, Clay arătă cu capul spre stânga și spuse:

– O prietenă veche. Apoi înclină capul spre dreapta și spuse: O prietenă nouă.

Ambele femei se simțeau, cel puțin în momentul acela, mult mai apropiate de Clay decât niște simple prietene. Amândouă erau iritate. Nici una nu clipi și nu se mișcă nici măcar cu un milimetru. Le fuseseră stabilite pozițiile.

– Dacă nu mă înșel, am fost la nunta ta, spuse Ridley în cele din urmă.

O aluzie nu prea subtilă la statutul de femeie măritată al Rebeccăi.

– Neinvitați, îmi amintesc, spuse Rebecca.

– Ah, fir-ar să fie, e timpul pentru clismă, spuse Clay și singurul care râse era el.

Dacă se isca o păruială deasupra patului lui, ar fi fost schilodit și mai rău. Cu cinci minute mai devreme vorbea la telefon cu Oscar și visa la onorarii record. Acum, două femei erau pe picior de război.

Două femei foarte frumoase.

„Ar fi putut să fie și mai rău, își spuse. Unde erau asistentele?" Năvăleau peste el la orice oră, fără nici un respect pentru intimitatea lui sau pentru orarul lui de somn. Uneori veneau câte două. Iar dacă avea vreun vizitator, era garantată o vizită inutilă din partea unei asistente. „Vă pot ajuta cu ceva, domnule Carter? Să vă aranjez patul? Să dau drumul la televizor? Să-l sting?"

Pe coridoare era liniște. Ambele femei îl mângâiau de zor.

Rebecca se clinti prima. Nu avea încotro. La urma urmei, avea un soț pe undeva:

– Eu am să plec.

Ieși din cameră ușor, ca și cum nu ar fi vrut să plece, ca și cum n-ar fi vrut să cedeze teritoriul. Clay era extaziat.

De îndată ce se închise ușa, Ridley se retrase lângă fereastră, unde rămase multă vreme privind în gol. Clay se uită printr-un ziar, total nepreocupat de ea și de starea ei de spirit, oricare ar fi fost. Indiferența pe care Ridley se străduia sârguincios să o sugereze era chiar bine-venită.

– O iubești, nu-i așa? întrebă, cu ochii tot pe fereastră, încercând să arate că suferă.

– Pe cine?

– Pe Rebecca.

– A, pe ea! Nu, e doar o veche prietenă.

La aceste cuvinte Ridley se întoarse și veni lângă pat:

– Nu sunt proastă, Clay!

– Nici n-am spus că ești.

Încă mai citea ziarul, neimpresionat de această încercare de scenă dramatică. Ridley își înhăță geanta și ieși din cameră pășind apăsat, țăcănind cu tocurile cât mai tare cu putință. O asistentă intră puțin după aceea, să vadă dacă nu pățise cumva ceva.

După câteva minute sună Oscar, de pe celular, din fața sălii de tribunal. Judecătorul ceruse o scurtă pauză.

– Se zvonește că Mooneyham a refuzat zece milioane de dimineață, spuse el.

– Fleet ți-a spus?

– Nu. Nu ne-am întâlnit. A fost ocupat cu niște formalități. O să încerc să dau de el în timpul pauzei de prânz.

– Cine e la bară?

– Un alt expert adus de Goffman, o profesoară de la Duke, care discreditează raportul guvernamental despre Maxatil. Mooneyham își ascute cuțitele. Cred că o să iasă urât.

– Crezi că e adevărat zvonul?

– Nu știu ce să cred. Băieții de pe Wall Street par agitați. Ei ar prefera să se ajungă la o înțelegere, pentru că sunt de părere că e cel mai bun mod de a anticipa costurile. Te mai sun la prânz.

Procesul din Flagstaff se putea termina în trei feluri; doar două dintre ele ar fi însă de preferat. Un verdict împotriva companiei Goffman i-ar forța să negocieze o înțelegere ca să evite ani întregi de procese și o serie constantă de verdicte uriașe. O înțelegere la mijlocul procesului ar însemna, cel mai probabil, un plan național de despăgubiri pentru toți reclamanții.

Un verdict în favoarea celor de la Goffman l-ar obliga pe Clay să-și pregătească în grabă propriul proces la Washington. Această perspectivă făcu să-i revină durerile de cap și de picioare.

Faptul că zăcea nemișcat ore în șir pe un pat de spital era în sine o tortură suficientă. Acum, telefonul care nu mai suna înrăutățea lucrurile și mai tare. În orice moment Goffman i-ar putea oferi lui Mooneyham destui bani cât să-l convingă să accepte înțelegerea. Orgoliul l-ar împinge să meargă până la capăt, dar oare putea ignora interesul clientului?

O asistentă trase jaluzelele, stinse lumina și televizorul. După ce ieși din cameră, Clay își puse telefonul pe burtă, își trase cearșaful peste cap și aștepta.

40

A doua zi de dimineață, Clay intră din nou în operație pentru niște reajustări minore ale tijelor și șuruburilor din oasele de la picioare. „O mică ciupitură", așa o numise doctorul. Orice ar fi fost, necesita anestezie totală, ceea ce îi șterse din memorie aproape toată ziua. Se întoarse în cameră puțin după prânz și dormi trei ore până să treacă efectul anesteziculuí. Când, în sfârșit, se trezi, nu o găsi acolo pe Ridley, nici pe Rebecca, ci pe Paulette.

– A sunat Oscar? întrebă el, cu gura cleioasă.

– A sunat, spunea că procesul merge bine. Cam asta a fost tot, dădu raportul Paulette.

Îi aranjă patul și perna și îi dădu apă, iar când Clay se trezi de tot, Paulette plecă să rezolve niște treburi. În drum spre ușă, îi întinse un plic nedeschis care venise peste noapte.

De la Patton French. Un bilet scris de mână conținea urări de însănătoșire grabnică și încă ceva ce Clay nu reuși să descifreze. Înștiințarea atașată era adresată membrilor Comitetului Director al Reclamanților în cazul Dyloft (acum Inculpați). Onorabila Helen Warshaw înaintase, ca în fiecare săptămână, completările la procesul colectiv. Lista creștea. Restul de neplăceri provocate de Dyloft ieșeau la iveală peste tot prin țară, iar Inculpații se scufundau tot mai adânc în nisipurile mișcătoare.

Existau deja trei sute optzeci și unu de reclamanți, dintre care douăzeci și patru erau foști clienți JCC reprezentați acum de doamna Warshaw, cu trei mai mulți decât săptămâna precedentă. Ca de fiecare dată, Clay citea încet numele și se întreba încă o dată cum de li se intersectaseră drumurile.

Ce le-ar mai plăcea foștilor lui clienți să-l vadă zăcând în spital – tăiat, lovit și vânăt. Poate că vreunul dintre ei era chiar acolo, pe același coridor, i se extirpaseră tumori sau organe, iar acum îi avea pe cei dragi alături, în timp ce numărătoarea inversă continua. Știa că nu le provocase el boala, dar, dintr-un motiv oarecare, se simțea vinovat de suferința lor.

Ridley trecu în cele din urmă să-l vadă, în drum spre casă de la sala de sport. Aducea niște cărți și reviste și încerca să pară îngrijorată. După câteva minute spuse:

– Clay, m-a sunat decoratorul. Trebuie să mă întorc la vilă.

„Decoratorul era bărbat sau femeie?" Se gândi la întrebare, dar n-o puse.

„Ce idee excelentă!"

– Când?

– Mâine, poate. Dacă e disponibil avionul.

„De ce n-ar fi disponibil?" Clay, cu siguranță, nu pleca nicăieri.

– Sigur. Îi sun pe piloți.

Plecarea ei din oraș îi făcea viața mai ușoară. Oricum, nu-l ajuta cu nimic la spital.

– Mulțumesc, spuse ea, apoi se așeză pe un scaun și începu să răsfoiască o revistă.

După treizeci de minute expiră timpul. Îl sărută pe frunte și dispăru.

Următoarea vizită veni din partea detectivului. Duminică, la primele ore ale dimineții, fuseseră arestați trei bărbați din Reedsburg în fața unui bar din Hagerstown, Maryland. Fuseseră implicați într-o încăierare sau așa ceva. Încercaseră să fugă de la locul faptei cu o dubă de culoare verde-închis, dar șoferul făcuse o socoteală proastă și ajunseseră într-un șanț. Detectivul scoase

trei fotografii color ale suspecților – toți trei personaje fioroase. Clay nu putu să-l identifice pe nici unul dintre ei.

Lucrau pe platforma Hanna, conform spuselor Șefului Poliției din Reedsburg. Doi dintre ei fuseseră concediați de curând, dar asta era singura informație pe care poliția din Washington reușise să o smulgă de la autoritățile locale.

– Nu sunt prea cooperanți, spuse detectivul.

Clay, care fusese în Reedsburg, înțelegea prea bine de ce.

– Dacă nu-i puteți identifica pe indivizii ăștia, atunci sunt obligat să închid cazul, spuse detectivul.

– Nu i-am văzut niciodată, spuse Clay.

Detectivul puse fotografiile la loc în mapă și plecă definitiv. Urmă o serie de asistente și doctori pentru o mulțime de consultații și verificări, iar după o oră Clay adormi.

Oscar sună pe la nouă și jumătate seara. Procesul tocmai se întrerupsese. Toată lumea era extenuată, în special pentru că Dale Mooneyham provocase un adevărat „carnagiu" în sala de judecată. Cei de la Goffman își aduseseră, fără tragere de inimă, cel de-al treilea expert, un șoarece de laborator fără nerv, cu ochelari cu ramă de baga, care se ocupase de testarea Maxatilului și, după un interogatoriu splendid și imaginativ din partea lui Roger „Fulger", Mooneyham intrase în scenă și îl măcelărise pe bietul om.

– E o tăbăceală ca la carte, râse Oscar. Celor de la Goffman ar trebui să le fie frică să mai aducă și alți martori.

– Înțelegere? întrebă Clay, sedat, inert și somnoros, dar încercând disperat să nu piardă detaliile.

– Nu, dar cred că va fi o noapte lungă. Se zvonește că avocatul lui Goffman ar putea să mai încerce un expert mâine, după care o să pună punct și o să aștepte verdictul. Mooneyham refuză să stea de vorbă cu ei. Se poartă și arată de parcă e sigur de un verdict record.

Clay adormi cu telefonul sprijinit de cap. O asistentă îl puse la loc o oră mai târziu.

Președintele consiliului de administrație de la Goffman sosi în Flagstaff miercuri seara târziu și se grăbi spre clădirea înaltă din centru unde unelteau avocații. Roger Redding și ceilalți din echipa apărării îl puseră la curent, iar băieții de la financiar îi prezentară cifrele. Toate discuțiile se învârteau în jurul unui scenariu apocaliptic.

Din cauză că primise o asemenea chelfăneală, Roger Redding ținea neapărat să rămână la strategia inițială și să cheme la bară și restul martorilor. Era convins că se va întoarce norocul. Era convins că-și va reveni și va câștiga și el câteva puncte în ochii juraților. Dar Bob Mitchell, care era șeful departamentului juridic și unul dintre vicepreședinți, ca și Sterling Gibb, vechi avocat al companiei și partener de golf al președintelui, erau de părere că era suficient. Încă un martor asasinat de Mooneyham și juriații ar putea să sară de la locurile lor și să-l atace pe primul director de la Goffman care le cădea în mână. Orgoliul lui Redding era grav rănit. Ar fi vrut să insiste, sperând într-o minune. Dar ar fi fost o idee proastă să-i urmeze sfatul.

Mitchell și Gibb se întâlniră singuri cu președintele, în jurul orei trei dimineața, la o gogoașă. Doar ei trei. Oricât de proastă era situația companiei în acel moment, existau totuși niște secrete legate de Maxatil care nu puteau în nici un caz să fie făcute publice. Dacă Mooneyham avea aceste informații sau dacă l-ar putea forța pe vreunul dintre martori să le dezvăluie, atunci chiar s-ar prăbuși cerul peste ei. După cum se desfășura procesul, îl credeau pe Mooneyham în stare de absolut orice. Președintele luă în cele din urmă decizia de a pune capăt vărsării de sânge.

Când se reluă procesul, la nouă dimineață, Roger Redding anunță că apărarea încheiase audierea martorilor.

– Nu mai aveți martori? întrebă judecătorul.

Un proces care urma să țină cincisprezece zile fusese redus la jumătate. Îl aștepta o săptămână de jucat golf!

– Nu, Onorată Instanță, spuse Redding zâmbind către juriu, ca și cum totul era în ordine.

– Doriți să dați vreo replică apărării, domnule Mooneyham?

Avocatul acuzării se ridică încet în picioare. Se scărpină în cap, îi aruncă o privire furioasă lui Redding, apoi spuse:

– Dacă ei au terminat, atunci și noi am terminat.

Judecătorul le explică juraților că pot lua o pauză de o oră, timp în care el va lămuri niște probleme cu avocații celor două părți. La întoarcerea din pauză vor asculta pledoariile finale și până la prânz se vor putea retrage pentru deliberare.

Ca toată lumea, Oscar se repezi afară din sală, cu telefonul mobil în mână. În rezerva lui Clay nu răspundea nimeni.

Petrecu trei ore așteptând la Radiologie, trei ore pe o brancardă, pe un coridor aglomerat unde asistentele și infirmierele treceau în grabă, pălăvrăgind despre nimicuri. Își lăsase telefonul mobil în rezervă și astfel stătu trei ore izolat de restul lumii, pierdut în hățișul Spitalului Universitar „George Washington".

Radiografiile au durat aproape o oră, dar ar fi putut să dureze mai puțin dacă pacientul nu ar fi fost atât de necooperant și de agresiv și, uneori, de-a dreptul grosolan. Brancardierul l-a dus înapoi în cameră și a fost aproape fericit să-l lase acolo.

Clay moțăia când sună Oscar. Era cinci și douăzeci la Washington, trei și douăzeci în Phoenix.

– Unde ai fost? îl interogă Oscar.

– Nu mă întreba.

– Goffman s-a predat azi-dimineață. Au încercat să cadă la o înțelegere, dar Mooneyham nici n-a vrut să audă. După aceea totul s-a petrecut foarte repede. Pledoariile finale au început pe la zece, cred. Juriul s-a retras exact la prânz.

– Juriul deliberează? întrebă Clay, urlând practic în telefon.

– A deliberat.

– Cum?

– A deliberat. S-a terminat. S-au întors după trei ore cu un verdict în favoarea celor de la Goffman. Îmi pare rău, Clay. Toată lumea de aici e șocată.

– Nu!

– Mă tem că da.

– Spune-mi că minți, Oscar.

– Aș vrea eu. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Nimeni nu înțelege. Redding a avut o pledoarie incredibilă, dar am urmărit reacția juraților. Credeam că Mooneyham i-a convins.

– Dale Mooneyham a pierdut un caz?

– Nu orice caz, Clay. A pierdut cazul nostru.

– Dar cum?

– Nu știu. Aș fi pariat că firma noastră o să câștige.

– Asta am și făcut.

– Îmi pare rău.

– Uite, Oscar. Zac aici în pat, abandonat. O să închid ochii și o să te rog să-mi vorbești, bine? Nu mă lăsa singur. Nu e nimeni în preajmă. Vorbește-mi. Spune-mi ceva.

– După ce s-a dat verdictul, m-am trezit încolțit de Fleet și de alți doi tipi – Bob Mitchell și Sterling Gibb. Niște scumpi. Erau atât de fericiți, că mai aveau puțin și explodau. Mai întâi m-au întrebat dacă mai trăiești – ce zici de asta? Apoi ți-au transmis toate cele bune, păreau chiar sinceri. Mi-au spus că pornesc cu trupa la drum – Roger „Fulger" și compania – și că următorul proces va fi în capitală, împotriva domnului Clay Carter, Maestrul Tranzacțiilor, care, cum bine știm cu toții, n-a pledat niciodată într-un proces colectiv de daune. Ce puteam să spun? Tocmai îl învinseseră pe un mare avocat la el acasă.

– Cazurile noastre nu mai au nici o valoare, Oscar.

– Și ei sunt convinși de asta. Mitchell spunea că n-au de gând să ofere nici un ban pentru nici un caz Maxatil din țară. Vor procese. Vor să fie reabilitați. Să-și spele onoarea. Tot felul de porcării din astea.

Îl ținu pe Oscar la telefon aproape o oră, până când în camera fără nici un bec aprins se lăsă întunericul. Oscar reproduse pledoariile finale și tensiunea așteptării verdictului. Descrise șocul reclamantei, o femeie pe moarte, al cărei avocat refuzase oferta făcută de Goffman, care se spunea că era de zece milioane de dolari. Iar Mooneyham, care nu mai pierduse de atâta vreme, încât aproape uitase cum e să piardă, cerea ca jurații să completeze niște chestionare prin care să se justifice. După ce își revenise și reușise să se ridice în picioare, evident, sprijinindu-se în baston, Mooneyham reușise să se facă de râs îngrozitor. Șocați erau și cei din echipa Goffman, grupul de costume negre, care stăteau cu capetele plecate și păreau că se roagă până în clipa în care primul jurat rosti cuvintele magice. Sala de tribunal se golise într-o clipă, când analiștii de pe Wall Street se năpustiră afară să dea telefoane.

Oscar își încheie povestirea spunând:

– Acum mă duc la un bar.

Clay chemă o asistentă și ceru un somnifer.

41

După unsprezece zile de spitalizare, Clay primi în cele din urmă biletul de externare. I se puse un ghips mai ușor la piciorul stâng și, cu toate că nu putea să meargă, se putea totuși mișca mai lejer. Paulette îl scoase din spital cu scaunul cu rotile și îl duse la o dubă închiriată, condusă de Oscar. Cincisprezece minute mai târziu, îl împinseră în scaunul în casă și încuiară ușa. Paulette și domnișoara Glick transformaseră camera de lucru de la parter în dormitor provizoriu. Telefoanele, faxul și computerul fuseseră mutate pe o masă pliantă, lângă pat. Hainele erau aranjate cu grijă pe niște rafturi de plastic de lângă șemineu.

În primele două ore după venirea acasă, își citi corespondența, și niște articole și rapoarte financiare, dar numai cele pe care le selectase Paulette. Cele mai multe dintre lucrurile care se scriseseră despre el i le ascunseră.

Mai târziu, după un pui de somn, se așeză la masa din bucătărie împreună cu Paulette, iar Oscar anunță că era timpul să afle adevărul.

Începeau dezvăluirile.

Primul subiect era firma de avocatură. Crittle reușise să mai reducă din cheltuieli, dar încă se ridicau la aproximativ un milion de dolari pe lună. În lipsa oricăror încasări în momentul de față sau în perspectivă, erau inevitabile niște concedieri imediate.

Trecură în revistă o listă a angajaților – avocați, asistenți juridici, secretare, funcționari, trepăduși – și făcură neplăcutele reduceri de personal. Deși cazurile Maxatil erau considerate fără valoare, pentru lichidarea lor era totuși nevoie de ceva muncă. Clay păstră patru avocați și patru asistenți care să se ocupe de asta. Era hotărât să onoreze toate contractele pe care le semnase cu angajații, dar asta ar fi prăpădit niște bani de care aveau mare nevoie.

Clay se uita la numele angajaților pe care trebuia să-i concedieze și se simțea îngrozitor.

– Vreau să mă mai gândesc la asta până mâine, spuse, incapabil să ia o decizie finală.

– Cei mai mulți dintre ei se așteaptă deja la asta, Clay, spuse Paulette.

Privi încă o dată numele și încercă să-și imagineze bârfele care înfloreau pe seama lui pe holurile firmei sale.

Cu două zile înainte, Oscar acceptase cu reticență să se ducă la New York și să se întâlnească cu Helen Warshaw. Îi prezentase o imagine completă a bunurilor deținute de Clay și a datoriilor pe care le avea și practic o imploră să aibă milă. Șeful lui nu voia să declare falimentul, dar dacă doamna Warshaw insista, nu va avea de ales. Nu o impresionase. Clay făcea parte dintr-un grup de avocați, inculpații din procesul ei, care aveau în total o avere de un miliard și jumătate de dolari, după cum estimase ea însăși. Nu putea permite ca domnul Carter să semneze o înțelegere pentru, să zicem, suma mult prea mică de un milion de dolari pentru fiecare reclamant, când de la Patton French ar putea obține, în același proces, de trei ori mai mult. În plus, nu avea chef de înțelegeri. Procesul avea să fie unul important – un efort curajos de a reforma sistemul, un spectacol alimentat de mass-media. Avea de gând să savureze fiecare clipă.

Oscar se întoarse la Washington cu coada între picioare, convins că Helen Warshaw, avocatul celui mai mare grup de creditori ai lui Clay, voia vărsare de sânge!

Temutul cuvânt „faliment" fusese rostit pentru prima dată de Rex Crittle în camera de spital a lui Clay. Sfâșiase aerul ca un glonț și aterizase ca un bolovan. Apoi fusese menționat din nou. Clay începu și el să-l spună, dar numai în sinea lui. Paulette îl spusese o dată. Oscar îl rostise la New York. Nu se potrivea și nu le plăcea, dar în ultima săptămână intrase în vocabularul tuturor.

Contractul de închiriere a birourilor putea fi anulat, dacă se declara falimentul.

Contractele de muncă puteau fi reziliate, dacă se declara falimentul.

Avionul putea fi dat înapoi, în condiții mai favorabile, dacă se declara falimentul.

Clienții nemulțumiți din cazul Maxatil puteau fi ținuți la distanță, dacă se declara falimentul.

Reclamanții nemulțumiți din procesul împotriva companiei Hanna puteau fi convinși să accepte înțelegerile, dacă se declara falimentul.

Și, lucrul cel mai important, Helen Warshaw putea fi ținută în frâu, dacă se declara falimentul.

Oscar era aproape la fel de deprimat ca și Clay, iar după câteva ore de suferință părăsi biroul. Paulette împinse scaunul cu rotile al lui Clay până în micuța curte interioară, unde băură câte o cană de ceai verde cu miere.

– Am să-ți spun două lucruri, începu ea, privindu-l atent. În primul rând, o să-ți dau o parte din banii mei.

– Ba n-o să faci așa ceva.

– Ba da. M-ai făcut bogată, deși nu erai obligat. N-am ce-ți face dacă ești un băiețel alb prostuț, care și-a pierdut capul, dar eu tot țin la tine. Vreau să te ajut, Clay.

– Îți vine să crezi, Paulette?

– Nu, e de necrezut, dar e adevărat. S-a întâmplat. Și, înainte să se schimbe ceva în bine, lucrurile vor fi mult mai rele de atât. Nu citi ziarele, Clay. Te rog! Promite-mi!

– Nici o grijă.

– Vreau să te ajut. Dacă pierzi tot, eu o să fiu lângă tine și o să am grijă de tine.

– Nici nu știu ce să spun.

– Nu spune nimic.

Își strânseră mâinile, iar Clay făcea eforturi să nu izbucnească în plâns. Trecură așa câteva clipe.

– În al doilea rând, spuse Paulette, am vorbit cu Rebecca. Îi e teamă să vină să te vadă, pentru că ar putea fi prinsă. Are un telefon mobil nou, de care soțul ei nu știe. Mi-a dat numărul. Vrea s-o suni.

– Ai vreun sfat să-mi dai, ca femeie?

– Nu-ți dau sfaturi. Știi ce părere am despre femeiușca din Rusia. Rebecca e o scumpă, dar are niște probleme, ca să mă exprim delicat. Va trebui să te descurci singur.

– Ce mai ajutor! Mulțumesc mult...

– Cu plăcere. Spunea s-o suni azi după-amiază. Soțul e plecat din oraș sau cam așa ceva. Intru puțin în casă.

Rebecca își parcase mașina după colț și mergea grăbită pe strada Dumbarton spre casa lui Clay. Nu se pricepea să se furișeze; nici el, de altfel. Așa că prima lor decizie a fost să înceteze cu întâlnirile pe ascuns.

Rebecca și Jason Myers hotărâseră să pună capăt căsniciei pe cale amiabilă. Inițial, el sugerase să consulte un psiholog specializat în probleme maritale și să amâne divorțul, dar tot el prefera să lucreze optsprezece ore pe zi, fie în Washington, fie în New York, Palo Alto sau Hong Kong. Uriașa sa firmă avea birouri în treizeci și două de orașe, iar Myers avea clienți împrăștiați prin toată lumea. Munca era mai importantă decât orice. O părăsi pe Rebecca pur și simplu, fără nici un fel de scuze sau planuri de a-și schimba stilul de viață. Cererea de divorț urma să fie înaintată peste două zile. Rebecca își făcea deja bagajele. Apartamentul îi rămânea lui Jason; ea nu dăduse prea multe detalii în privința locului unde avea să se mute. În

nici un an de căsnicie acumulaseră puține bunuri comune. El era asociat la o firmă de avocatură și câștiga opt sute de mii de dolari pe an, dar ea nu voia nici un ban de la el.

După spusele Rebeccăi, părinții ei nu se amestecaseră. Nu avuseseră ocazia. Myers nu-i agrea, ceea ce nu era o surpriză, iar Clay bănuia că preferința lui pentru biroul din Hong Kong venea din faptul că era atât de departe de familia Van Horn.

Amândoi aveau motive să-și ia lumea în cap. Clay nu voia în nici un caz să mai rămână în Washington în anii ce vor urma. Umilința prin care trecuse era prea cruntă și prea recentă și, în definitiv, lumea era mare, existau destule locuri unde nu-l cunoștea nimeni. Tânjea după anonimat. Pentru prima dată în viață, Rebecca nu-și dorea decât să scape – de o căsnicie nereușită, de familie, de club și de nesuferiții care îl frecventau, de goana după bani și după proprietăți, de McLean și de singurii prieteni pe care-i avusese vreodată.

Lui Clay îi luă o oră s-o convingă să vină cu el în pat, deși nici nu intra în discuție să facă sex, cu ghipsurile și celelalte probleme. Nu voia decât să o strângă în brațe, să o sărute și să recupereze timpul pierdut.

Rămase cu el toată noaptea și se hotărî să nu mai plece. La cafea, a doua zi de dimineață, Clay începu cu Tequila Watson și cu Tarvanul și îi povesti tot.

Paulette și Oscar se întoarseră de la birou cu alte vești neplăcute. În Districtul Howard, cineva făcea valuri și îi încuraja pe proprietarii de case să înainteze plângeri împotriva lui Clay pe motive de încălcare a eticii profesionale, pentru că lucrase de mântuială în cazul Hanna. La Baroul Washington se primiseră deja câteva zeci de astfel de plângeri. Împotriva lui Clay fuseseră intentate șase procese, toate de către același avocat care solicita întruna noi cazuri. Firma lui Clay finaliza un plan de înțelegeri care urma să-i fie prezentat judecătorului desemnat să supervizeze procedurile de faliment în cazul companiei Hanna. În

mod cu totul straniu, firma putea primi chiar un onorariu, deși mult mai mic decât cel pe care îl refuzase Clay.

Helen Warshaw solicitase de urgență să fie luate depozițiile unora dintre reclamanții în cazul Dyloft. Urgența era impusă de faptul că oamenii erau pe moarte, iar mărturiile lor înregistrate pe casete video vor fi probe decisive la proces, care era așteptat să înceapă peste aproximativ un an. Tehnicile obișnuite de întârziere, amânare, tragere de timp și tărăgănare ar fi fost o mare nedreptate făcută acestor reclamanți. Clay răspunse că e de acord cu programarea depozițiilor propusă de doamna Warshaw, deși nu avea nici o intenție să fie de față.

Presat de Oscar, Clay acceptă să concedieze zece avocați și pe majoritatea asistenților, secretarelor și funcționarilor. Semnă scrisorile adresate fiecăruia dintre ei – scurte și pe un ton foarte apologetic. Își asumă întreaga responsabilitate pentru decesul firmei.

La drept vorbind, nici nu se putea da vina pe altcineva.

După multe discuții se redactă și o scrisoare adresată clienților din cazul Maxatil. În aceasta, Clay făcu un rezumat al procesului pierdut de Mooneyham în Flagstaff. Rămânea la convingerea că medicamentul era periculos, dar dovedirea relației cauză-efect era acum „foarte dificilă, dacă nu imposibilă". Compania refuza ideea semnării unor înțelegeri în afara instanței, iar Clay, dată fiind starea sănătății sale în acest moment, nu se găsea în situația de a putea pregăti un proces de durată.

Nu-i plăcea să se folosească de bătaia încasată drept scuză, dar argumentele lui Oscar avură câștig de cauză. Dădea credibilitate scrisorii. În acest moment în care cariera sa era la pământ, Clay era nevoit să se agațe de orice avantaj care-i stătea la îndemână.

Rezilia, așadar, contractele semnate cu fiecare dintre clienți, dându-le astfel timp oamenilor să-și angajaze alți avocați și să-și ceară drepturile de la compania Goffman. Le ura chiar succes.

Scrisorile aveau să genereze un val de controverse.

– Ne descurcăm noi, o ținea întruna Oscar. Cel puțin ni-i luăm de pe cap pe oamenii ăștia.

Clay nu putea să nu se gândească la Max Pace, vechiul lui amic care îl implicase în toată povestea asta cu Maxatilul. Pace – unul dintre cele cinci nume cel puțin pe care specialistul în „stingerea incendiilor" le folosea – fusese pus sub acuzare pentru fraude la bursă, dar nu era de găsit. În textul acuzării se spunea că folosise informații din interior pentru a vinde în marjă cel puțin un milion de acțiuni Goffman, înainte ca Clay să intenteze procesul. Mai târziu, acoperise vânzarea și dispăruse din țară cu cincisprezece milioane de dolari. Fugi, Max, fugi! Dacă era prins și adus înapoi în țară pentru a fi judecat, ar putea da în vileag toate secretele lor murdare.

Pe lista lui Oscar mai existau încă o sută de detalii de pus la punct, dar Clay se simțea obosit.

– Fac eu pe infirmiera în noaptea asta? șopti Paulette când erau în bucătărie.

– Nu, e Rebecca aici.

– Îți plac încurcăturile, așa-i?

– Mâine intentează divorț. Pe care soțul nu-l contestă.

– Și cu târfulița cum rămâne?

– S-a terminat, asta dacă se mai întoarce vreodată din St. Barth.

În următoarea săptămână, Clay nu ieși deloc din casă. Rebecca trânti toate obiectele lui Ridley în saci mari pentru gunoi și le înghesui în pivniță. Își aduse câteva lucruri, deși Clay o preveni că s-ar putea să piardă casa. Gătea minunat și avea grijă de el ori de câte ori era nevoie. Se uitau împreună la filme vechi până la miezul nopții, apoi dormeau până târziu. Rebecca îl ducea cu mașina la doctor.

Ridley suna de pe insulă la fiecare două zile. Clay nu-i spuse că îi fusese luat locul, prefera s-o facă între patru ochi, când – sau dacă – se întorcea. Renovarea avansa mulțumitor, cu toate că bugetul fusese drastic redus. Ridley părea că nu are idee de problemele lui financiare.

*

Cel din urmă avocat care intră în viața lui Clay se numea Mark Munson, era expert în proceduri de faliment și specialitatea lui erau cazurile individuale de proporții și pline de încurcături. Crittle îl găsise și, după ce Clay îl angajă, îi arătă registrele contabile, contractele de închiriere, contractele cu angajații și cu clienții, bunurile și datoriile firmei. Când Munson, însoțit de Crittle, veni la el acasă, Clay o rugă pe Rebecca să plece. Voia s-o scutească de detaliile dezastrului.

În cele șaptesprezece luni trecute de când părăsise Biroul Avocaților din Oficiu, Clay câștigase o sută douăzeci și unu de milioane de dolari – treizeci de milioane le primiseră Rodney, Paulette și Jonah sub formă de prime; douăzeci de milioane costaseră birourile și avionul; șaisprezece milioane se duseseră pe apa sâmbetei cu publicitatea și analizele medicale pentru Dyloft, Maxatil și Skinny Ben; treizeci și patru de milioane pe impozite, fie plătite, fie acumulate; patru milioane pe vilă; trei milioane pe iaht. Un milion aici, un milion dincolo – casa din oraș, „împrumutul" cerut de Max Pace și extravaganțele obișnuite ale noilor îmbogățiți.

Noul și sofisticatul catamaran al lui Jarrett era un subiect interesant. De plătit, îl plătise Clay, dar compania înregistrată în Bahamas care deținea vasul era în întregime proprietatea tatălui lui. Munson era de părere că judecătorul va avea de ales între două variante – fie era un cadou, caz în care Clay trebuia să plătească taxele aferente, fie era pur și simplu proprietatea altei persoane și, ca atare, nu făcea parte din bunurile lui Clay. În oricare dintre variante, vasul îi rămânea lui Jarrett Carter.

Clay mai câștigase 7,1 milioane de dolari din tranzacții cu acțiuni Ackerman și, cu toate că o parte din bani fuseseră ascunși în străinătate, trebuiau transferați înapoi în țară.

– Dacă tăinuiești bunuri, ajungi la închisoare, declară Munson și nu era loc de îndoială că nu tolera asemenea inițiative.

Bilanțul arăta un capital propriu în valoare de nouăsprezece milioane de dolari, cu foarte puțini creditori. Cu toate acestea, suma la care se ridicau datoriile potențiale era catastrofală. Douăzeci și șase de foști clienți îl dădeau în judecată pentru eșecul răsunător din cazul Dyloft. Se așteptau ca numărul lor să crească, deși era greu de estimat cât va costa fiecare caz. Clay datora mult mai mult decât avea. Reclamanții din procesul colectiv intentat companiei Hanna se agitau și ei și începeau să se organizeze. Procesul Maxatil avea să fie neplăcut și de durată. Nici aceste costuri nu aveau cum să fie anticipate.

– Lasă-l pe judecător să se descurce cu ele, spuse Munson. Când se va termina, n-o să mai ai decât cămașa de pe tine, dar cel puțin n-o să mai datorezi nimănui nimic.

– Vai, mulțumesc, mersi, spuse Clay, care încă se mai gândea la iahtul tatălui său. Dacă reușeau să-l salveze, atunci Jarrett putea să-l vândă, să-și cumpere unul mai mic și Clay ar avea și el din ce să trăiască.

La capătul a două ore de discuții cu Munson și Crittle, masa din bucătărie era plină de tabele, liste și notițe care nu le mai erau de folos, o moștenire bună de aruncat la gunoi a ultimelor șaptesprezece luni din viața lui. Îi era rușine de cât fusese de lacom și jenă de cât fusese de prost. Îi era scârbă să vadă ce făcuseră banii din el.

Numai gândul plecării îl ajuta să reziste de la o zi la alta.

Ridley sună din St. Barth, cu vestea alarmantă că în fața vilei „lor" apăruse un semn care spunea că e de vânzare.

– Asta pentru că a fost scoasă la vânzare, spuse Clay.

– Nu înțeleg...

– Vino acasă și îți explic tot.

– Sunt probleme?

– Poți să spui și așa.

După o lungă pauză, Ridley spuse:

– Aș prefera să rămân aici.

– Nu pot să te oblig să vii acasă.

– Așa e, nu poți.

– Bine. Stai la vilă până se vinde. Mi-e totuna.

– Cât o să dureze?

Și-o imagina în stare de orice ca să saboteze o posibilă vânzare. Dar în clipa aceea puțin îi păsa.

– Poate o lună, poate un an. Nu știu.

– Rămân aici, hotărî ea.

– Cum vrei.

Rodney îl găsi pe vechiul lui prieten așezat pe treptele din fața impresionantei sale case din oraș, cu cârjele alături și cu un șal pe umeri care să-l ferească de răcoarea toamnei. Vântul ridica vârtejuri de frunze pe strada Dumbarton.

– Simțeam nevoia să iau niște aer, spuse Clay. Stau închis în casă de trei săptămâni.

– Ce-ți mai fac oasele? întrebă Rodney, așezându-se lângă el și privind de-a lungul străzii.

– Se vindecă frumos.

Rodney se mutase din oraș și se adaptase la stilul de viață din suburbii. Pantaloni kaki, tenișI, o mașină de teren de ultimă generație cu care să-și plimbe copiii.

– Și capul?

– Creierul n-a fost afectat.

– Dar sufletul?

– Chinuit, cel puțin. Dar o să mă descurc.

– Paulette spunea că pleci.

– Măcar pentru o vreme. Săptămâna viitoare depun actele pentru faliment și n-am de gând să fiu prin preajmă să văd ce se întâmplă. Paulette are un apartament la Londra, unde pot să stau câteva luni. O să ne ascundem acolo.

– Nu poți evita falimentul?

– Nici gând. Sunt prea multe revendicări și sunt chiar justificate. Îl ții minte pe primul nostru client Dyloft, domnul Ted Worley?

– Cum să nu.

– A murit ieri. N-am fost eu cel care a apăsat pe trăgaci, dar nici nu l-am apărat. În fața unui juriu, cazul lui valorează cinci milioane de dolari. Există douăzeci și șase de oameni în situația lui. Plec la Londra.

– Clay, vreau să te ajut.

– Nu accept bani de la tine. Știu foarte bine că pentru asta ai venit. Am avut aceeași conversație de două ori cu Paulette și o dată cu Jonah. V-ați câștigat banii și ați fost destul de deștepți să vă retrageți. Eu, nu.

– Doar n-o să te lăsăm să mori, omule. Nu erai obligat să ne dai câte zece milioane de dolari. Dar ni i-ai dat. Îți dăm ceva din ei înapoi.

– Nu!

– Ba da. Am discutat despre asta. Așteptăm până se definitivează falimentul, apoi îți facem fiecare câte un transfer. Cadou.

– V-ați câștigat cinstit banii, Rodney! Păstrați-i!

– Nimeni nu câștigă zece milioane în șase luni, Clay. Poți să-i primești, să-i furi sau pot să-ți pice din cer, dar nimeni nu câștigă bani așa. E ridicol și nerușinat. Îți dau o parte înapoi. Și Paulette la fel. De Jonah nu sunt sigur, dar o să se răzgândească el.

– Ce-ți mai fac copiii?

– Schimbi subiectul.

– Da, schimb subiectul.

Așa că trăncăniră despre copii, despre vechii amici de la Biroul Avocaților din Oficiu, despre clienții și cazurile pe care le avuseseră acolo. Rămaseră pe trepte până la lăsarea întunericului, când sosi Rebecca și se făcu ora cinei.

42

Reporterul de la *Post* era Art Mariani, un tânăr care îl cunoștea bine pe Clay Carter, pentru că scrisese despre incredibila lui ascensiune și despre la fel de uimitoarea lui decădere, acordând mare atenție detaliilor și păstrând o doză rezonabilă de obiectivitate. Când Mariani sosi acasă la Clay, Paulette îl întâmpină și îl conduse pe holul îngust spre bucătărie, unde lumea îl aștepta. Clay se ridică cu greu în picioare și se prezentă, apoi îi prezentă pe toți cei prezenți – Zack Battle, avocatul său; Rebecca Van Horn, o prietenă; și Oscar Mulrooney, asociatul său. Puse în priză reportofonul. Rebecca îi servi pe toți cu cafea.

– E o poveste lungă, spuse Clay, dar avem timp din belșug.

– Nu am nici un termen-limită de respectat, spuse Mariani.

Clay sorbi din cafea, trase adânc aer în piept și se puse pe povestit. Începu cu uciderea lui Ramón Pumphrey, zis „Pumpkin", de către clientul său, Tequila Watson. Data, ora, locul. Clay avea totul notat și păstra încă dosarele. Apoi Washad Porter și cele două crime ale lui. Apoi celelalte patru. Centrul de Salvare, Clean Streets, uluitoarele rezultate ale unui medicament numit Tarvan. Deși refuză să amintească numele lui Max Pace, descrise în detaliu tot ce îi spusese acesta despre Tarvan – testele secrete efectuate în Mexico City, Belgrad și Singapore, dorința producătorului de a-l testa și pe indivizi de origine

africană, de preferință în Statele Unite. Aducerea medicamentului la Washington.

– Cine a făcut medicamentul? întrebă Mariani, vizibil tulburat.

După o lungă pauză în care păru incapabil să mai scoată o vorbă, Clay răspunse:

– Nu sunt pe deplin sigur. Dar cred că Philo.

– Philo Products?

– Da. Clay întinse mâna după un dosar gros și i-l dădu lui Mariani. Ăsta e textul uneia dintre înțelegeri. După cum o să vezi, sunt menționate două companii din străinătate. Dacă poți să pătrunzi în ele și să iei urma, o să te conducă, probabil, spre o companie din Luxemburg, apoi spre Philo.

– Bun, dar de ce bănuiești că e vorba de Philo?

– Am o sursă. Mai mult nu pot să-ți spun.

Sursa misterioasă îl alesese pe Clay dintre toți avocații din Washington și îl convinsese să-și vândă sufletul pentru cincisprezece milioane de dolari. A renunțat repede la slujba de la Biroul Avocaților din Oficiu și și-a deschis propria firmă. Despre asta, Mariani știa deja multe. Clay a devenit avocatul familiilor a șase dintre victime, i-a convins ușor să ia câte cinci milioane și să păstreze tăcerea și, în mai puțin de treizeci de zile, a finalizat toată afacerea. Detaliile continuară să curgă, ca și documentele și textele înțelegerilor.

– Ce o să se întâmple cu clienții tăi, familiile victimelor, când o să public articolul? întrebă Mariani.

– Am stat treaz nopți întregi gândindu-mă la asta, dar nu cred că vor avea probleme, spuse Clay. În primul rând, au primit banii acum mai bine de un an, așa că nu cred că mă înșel dacă spun că o mare parte din ei au fost deja cheltuiți. În al doilea rând, producătorul medicamentului ar fi nebun să încerce să anuleze înțelegerile.

– Familiile ar putea atunci să-l dea în judecată direct pe producător, sări Zack în ajutorul lui. Iar verdictele ar putea distruge orice mare corporație. E imposibil de spus ce efect vor provoca asemenea dovezi.

– Compania nu se va atinge de înțelegerile semnate, spuse Clay. Au avut noroc că au scăpat numai cu cincizeci de milioane.

– Dar familiile mai pot refuza înțelegerile când vor afla adevărul? întrebă Mariani.

– Ar fi foarte dificil.

– Dar tu? Ai semnat un acord de confidențialitate?

– Eu nu mai fac parte din ecuație. O să fiu declarat falit. O să renunț la dreptul de a profesa. Nu se pot atinge de mine.

Era o recunoaștere tristă, care îi durea pe prietenii lui Clay la fel de mult ca pe el.

Mariani își luă câteva notițe, apoi trecu la alt subiect:

– Ce se va întâmpla cu Tequila Watson, Washad Porter și ceilalți care au fost condamnați pentru aceste crime?

– În primul rând, cred că pot să-l dea în judecată pe producătorul medicamentului, dar asta nu-i va ajuta prea mult la închisoare. În plus, există posibilitatea să fie redeschise cazurile, cel puțin în ceea ce privește sentința.

Zack Battle își drese vocea și toată lumea așteptă:

– Ce spun acum e neoficial. După ce publici ce te hotărăști să publici și după ce trece furtuna, mă gândesc să preiau eu cazurile acestea și să le readuc în discuție. O să intentez proces în numele celor șapte inculpați, asta dacă reușim să identificăm compania farmaceutică. Aș putea solicita curții penale redeschiderea cazurilor.

– Asta ar face mare vâlvă, spuse Mariani, punând în cuvinte ceea ce tuturor le era limpede. Tăcu multă vreme, studiindu-și notițele. Cum s-a ajuns la procesul Dyloft?

– Ăsta e alt capitol, pentru altă zi, spuse Clay. Oricum, ai scris deja despre cea mai mare parte. Eu nu spun nimic.

– E dreptul tău. Povestea asta s-a încheiat?

– Pentru mine, da, spuse Clay.

*

Paulette și Zack îi conduseră la aeroport, la Aeroportul Național Reagan, unde Guflstreamul lui Clay, cândva mult iubit,

era parcat foarte aproape de locul unde îl văzuse pentru prima dată. Cum plecau pentru cel puțin șase luni, aveau o mulțime de bagaje, majoritatea ale Rebeccăi. Clay, care renunțase la atâtea în ultima lună, călătorea fără multe bagaje. Se descurca binișor cu cârjele, dar nu putea căra nimic. Zack venea pe post de cărăuș.

Mai avu inimă să le prezinte avionul, deși știau cu toții că era ultimul lui zbor. Clay îi îmbrățișă pe Paulette și pe Zack, le mulțumi și le promise să-i sune peste câteva zile. Când copilotul închise ușa, Clay trase jaluzelele, ca să nu vadă Washingtonul când se ridicau.

Pentru Rebecca, avionul era un simbol cumplit al puterii distrugătoare pe care o avea lăcomia. Tânjea după apartamentul micuț din Londra, unde nimeni nu-i cunoștea și nimănui nu-i păsa cum se îmbracă, ce mașină conduc, ce au, ce mănâncă sau unde lucrează, unde-și fac cumpărăturile sau vacanțele. Nu se mai întorcea acasă. Se certase cu părinții pentru ultima dată.

Clay își dorea să i se vindece oasele și să înceapă de la zero. Trecea prin unul dintre cele mai rușinoase declinuri din istoria Dreptului american, dar toate acestea rămâneau tot mai mult în urmă. O avea pe Rebecca numai pentru el și nimic altceva nu conta.

Undeva, deasupra insulei Terra Nova, întinseră canapeaua și adormiră sub cearșafuri.

Nota autorului

Aici, autorii oferă adesea o lungă listă de explicații, în încercarea de a se pune la adăpost și în speranța de a evita să fie trași la răspundere. Există întotdeauna tentația de a inventa locuri și realități, în loc să te documentezi în legătură cu cele existente și recunosc că prefer să fac orice altceva, numai să nu am de verificat detalii. Ficțiunea e un minunat paravan. E foarte ușor să te ascunzi în spatele lui. Dar când se aventurează să se apropie de realitate, atunci autorul are nevoie să umple câteva rânduri din acest spațiu.

Oficiul de Asistență Legală din Washington este o organizație solidă și de încredere, care de mulți ani îi apără cu sârguință pe cei nevoiași. Avocații din serviciul său sunt inteligenți, dedicați și foarte scumpi la vorbă. De-a dreptul secretoși. Resorturile interne ale Oficiului rămân un mister, așa că mi-am creat propriul Birou al Avocaților din Oficiu. Orice asemănare între cele două este pur întâmplătoare.

Mark Twain spunea că muta de obicei orașe, ținuturi și, la nevoie, state întregi ca să-și susțină povestea. Nici mie nu-mi stă nimic în cale. Dacă nu găsesc o clădire, atunci construiesc pe loc una. Dacă o stradă nu se potrivește pe hartă, nu ezit fie să o mut, fie să trasez o nouă hartă. Bănuiala mea e că aproape jumătate din locurile menționate în această carte sunt descrise relativ

corect. Cealaltă jumătate fie nu există, fie locurile au fost mutate în asemenea măsură, încât au devenit de nerecunoscut. Ar fi o pierdere de timp să încercați să le identificați cu precizie.

Asta nu înseamnă că nu mă străduiesc. Pentru mine, să mă documentez înseamnă să dau înnebunit telefoane, pe măsură ce termenul de predare se apropie. Am apelat la sfaturile următoarelor persoane, cărora le mulțumesc cu acest prilej: Fritz Chockley, Bruce Brown, Gaines Talbott, Bobby Moak, Penny Pynkala și Jerome Davis.

Renee a citit ciorna și nu a aruncat cu ea după mine – ceea ce e întotdeauna un semn bun. David Gernert a făcut-o bucățele, după care m-a ajutat s-o recompun. Will Denton și Pamela Creel Jenner au citit-o și mi-au dat sfaturi remarcabile. După ce am scris-o a patra oară și totul părea corect, Estelle Laurence a citit-o și a găsit o mie de greșeli.

Toți cei de mai sus au dorit să mă ajute. Greșelile, ca de obicei, îmi aparțin.